

SÓI XÁM MỘC CẢNH

Lời Vì Yêu

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

CHỈ VÌ YÊU

Tác giả: Sói Xám Mọc Cánh

Người dịch: Phương Sang

Công ty phát hành: NXB Tổng Hợp

Nhà xuất bản: NXB Tổng hợp TP.HCM

Trọng lượng vận chuyển: 400 grams

Kích thước: 16 x 24 cm

Số trang: 400

Ngày xuất bản: 28-02-2013

Giá bìa: 90.000 đ

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

<http://tieulun.hopto.org>

Type + Làm ebook: **thanhbt**

*Quyển sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ cho những bạn không
có điều kiện mua sách.*

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nhé!

Giới thiệu

Bạn đã từng thử làm chuyện này chưa, trên đường phố náo nhiệt nhất, nắm tay người bạn muốn lấy, và chạy điên cuồng?

Lần sau, hãy thử xem!

Những người đang yêu cuồng nhiệt, xa nhau một giây cũng sẽ thấy sốt ruột, bất an. Còn anh và cô lại mỗi người một phương trời tròn sáu năm.

Anh hận cô, hận đến mức không muốn nhắc đến cô, nhưng anh lại nhớ cô quay quắt, nhớ đến nỗi suốt sáu năm trời không đêm nào ngủ yên.

Cô yêu anh, yêu đến mức khi anh quay về, cô đã dùng mọi thủ đoạn để nói lại tình xưa, yêu đến mức phớt lờ mọi kẻ theo đuổi xung quanh, nhưng con đường để anh yêu cô lại từ đầu sao mà khó khăn đến thế!

Đó chính là tình yêu của họ, rất đau khổ, nhưng cho dù tổn thương đến vậy, họ vẫn như thiêu thân lao vào lửa, không hồi tiếc!

Vì đời người, điều ngọt ngào như vậy chỉ có chuyện này mà thôi!

Justlife, justlove.

Lẽ thường rằng, người ta yêu nhau là để ở bên nhau, để chở che, chăm sóc cho nhau. Vì người ta yêu nhau, người ta muốn chia sẻ tình yêu của mình. Người yêu nhau không biết đêm, ngày, bóng tối hay ánh sáng. Tình yêu là một điều diễn biến liên tục, chẳng biết khi nào sẽ dừng lại. *Nhưng, những khoảng khắc tưởng như vô hình và nhẹ bẫng ấy, đôi khi lại là điều chúng ta phải tìm kiếm cả cuộc đời...* Thực vậy, để tìm thấy tình yêu có khi con người phải dành ra cả cuộc đời mình và đến khi nó đã nằm trong tay rồi thì lại phải siết chặt hơn nữa vì tìm được tình yêu đã khó nhưng để giữ nó lại càng khó hơn... Làm sao giữ lấy và nuôi dưỡng tình yêu lớn lên mỗi ngày trong hai người? Hẳn chúng ta đều có câu trả lời cho riêng mình và nhân vật Cố Minh Châu trong cuốn tiểu thuyết Chỉ vì yêu của Sói Xám Mọc Cánh cũng có lý lẽ của cô ấy. Cố Minh Châu, Dung Lỗi hay nhiều nhân vật của khác Sói Xám

Mạc Cánh đều có chung một điểm: thâm tình đến nao lòng. Họ không hoàn hảo, luôn đầy rẫy những khuyết điểm, những hành động sai lầm nhưng luôn yêu thương bằng một con tim cháy bỏng. Đó chính là điểm thuyết phục người đọc dõi theo câu chuyện của họ...

Mục lục

Chương 1: Đá yêu của em, chào mừng anh đã trở về

Chương 2: Biết rõ là không nên

Chương 3: Ngang bướng

Chương 4: Ngay giây phút này đây, em vẫn rõ hơn ai hết, trái tim anh chỉ thuộc về em

Chương 5: Đây là lần thứ hai có được giấc ngủ yên lành

Chương 6: Ký ức duy nhất

Chương 7: Sáu năm qua... chúng ta hãy cho nó vào lãng quên

Chương 8: Chỉ mong nhận được sự an ủi lần cái ôm từ mình em mà thôi

Chương 9: Người yêu một đời

Chương 10: Sao anh lại cứ yêu em chứ?

Chương 11: Bố rất yêu con!

Chương 12: Không ai sánh bằng

Chương 13: “Xì! Đồ dở hơi”

Chương 14: Cảm ơn em đã sinh con

Chương 15: Chú Hai chỉ đẹp bằng một phần tư bố cháu thôi!

Chương 16: Anh muốn con gái! Sinh cho anh đứa con gái

Chương 17: Chúng mình lấy nhau rồi về sống chung, để hàng đêm anh được ôm em ngủ...

Chương 18: Anh đến trả nợ hộ người phụ nữ của mình

Chương 19: Vợ ơi, em thật tuyệt vời...

Chương 20: Bạn thân mến, lần sau nếu gặp, xin hãy giữ chặt nhau. Cảm ơn

Ngoại truyện 1: Xin một ngày là anh

Ngoại truyện 2: Hàn gắn vết thương

Ngoại truyện 3: Hai - tư

Ngoại truyện 4: Anh đang ở nơi nào?

Ngoại truyện 5: Bảo bối của anh

Chương 1: Đá yêu của em, chào mừng anh đã trở về

Năm 2002, Cố Minh Châu vừa bước sang tuổi hai mươi. Khi đó cô và bạn trai của mình là Dung Lỗi đang theo học tại trường đại học C, mỗi người đều ấp ủ những ước mơ của riêng mình: đó là trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng bên cạnh kiến trúc sư hàng đầu thế giới. Tháng bảy năm ấy, hai người cùng nhận được thông báo trúng tuyển vào Học viện Mỹ thuật Lyon - Pháp, tương lai về sau tưởng chừng đã yên ổn.

Bước sang trung tuần tháng tám, cha của Cố Minh Châu là Cố Bác Vân bị bắt giam vì dính líu đến làm ăn phi pháp. Còn mẹ kế của cô là Nguyễn Vô Song thì đột ngột qua đời sau một cơn đau tim.

Chỉ sau chưa đầy hai tuần, nhà họ Cố vốn nức tiếng một thời ở thành phố C, giờ đã rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Mùa hè năm ấy dường như trở nên dài lê thê, tháng chín rồi mà thu vẫn chậm chạp chưa chịu tới.

Dưới cái nắng giữa trưa như đổ lửa, Cố Minh Châu lẩn quẩn suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng, cô cũng hạ quyết tâm bước vào cửa nhà họ Dung. Dãy hành lang dài dằng dặc mà cô đã từng đi không biết bao nhiêu lần, giờ bỗng chốc sâu hun hút và lạnh lẽo hơn lúc nào hết.

Dì Vi - quản gia của nhà họ Dung - đi trước dẫn đường cho cô. Cố Minh Châu bộ mặt nhợt nhạt, theo sau bóng lưng uyển chuyển của bà, chỉ cách có tầm ba bước chân. Cô mặc chiếc áo thun dài tay màu đen, vậy mà vẫn thấy từng lỗ chân lông trên đôi cánh tay chùng như đang rớm đầy mồ hôi. Kể từ năm đó trở đi, Cố Minh Châu trở nên ghét mùa hè.

“Minh Châu!”, từ thư phòng của ông cụ Dung, cô chậm rãi bước ra, đi qua phòng khách xa hoa lộng lẫy của nhà họ thì gặp Dung Lỗi hốt hải chạy vào. Những giọt mồ hôi lấm tấm từ trên trán chảy xuống đôi lông mày rậm của chàng trai trẻ. Khuôn mặt không giấu được vẻ nôn nóng, “Em... ông nội anh

đã nói gì với em?”

Hai tay anh ghì chặt bờ vai cô, những ngón tay không còn kiểm soát được sức lực khiến bờ vai cô đau nhói. Một lúc lâu sau, cô mới gom đủ sức để gượng cười với anh: “Đau em... anh bỏ tay ra đi.”

“Đá này, em vừa bán anh mất rồi.”

“Chắc chắc, Minh Châu bé nhỏ ời, nếu em giữ nguyên vẻ mặt đáng yêu ấy mà nằm dưới thân anh thì hồn anh sẽ tan nát biết chừng nào...” - Bên tai cô chợt vang lên cái giọng điệu cợt nhả của Phương Phi Trì.

Sáu năm vội vàng vụt qua, đang miên man thả mình vào miền dĩ vãng, bỗng chốc bị đẩy về với hiện tại, bước chân Minh Châu trở nên chệch choạng.

Lúc này đã vào nửa đêm, phần lớn những gương mặt chính khách quan trọng của thành phố C đang tập trung trong đại sảnh giống như toà cung điện bằng pha lê này. Họ tùm nập ba vừa trò chuyện râm ran vừa hào hứng thưởng rượu.

Bàn tay của Phương Phi Trì đang đặt trên eo cô nhưng cứ cố lần mò xuống dưới, hơi thở nóng hôi hổi mà đầy đen tối của anh ta phả vào tai cô. Cố Minh Châu không thém ngoảnh đầu nhưng cúi chỏ lại thúc mạnh ra đằng sau. Cái gã đang bám dính lấy cô – kẻ chuyên môn để hoóc-môn nam phát tác hai mươi tư tiếng đồng một ngày - thốt ra một tiếng hự đau đớn.

Vừa khéo có một cô nàng xinh xắn ngực bự đi lướt qua hai người bọn họ thì chợt nghe thấy tiếng động lạ liền ngoái lại xem. Phương Phi Trì lập tức uốn thẳng lưng, khẽ nhếch môi cười dâm dăng, đoạn đá lông nheo làm nàng ta phải bùm miêng cười. Khóe mắt Phương Phi Trì giật lên đầy phấn khích, nhanh như chớp, anh ta tách khỏi Cố Minh Châu rồi như một con cá hòa mình vào đám đông, đi tìm thú vui từ những bóng hồng khác.

Còn Cố Minh Châu, toàn bộ sự chú ý của cô vẫn theo sát người đàn ông vừa tiến vào đại sảnh từ phía bậc sân khấu, chẳng hề phát hiện ra Phương Phi Trì đang làm gì.

Người đàn ông đang thu hút ánh mắt của cô - chừng độ ba mươi tuổi, anh có dáng dấp cao to vạm vỡ, đường nét trên khuôn mặt nghiêng nghiêng ấy nom cương nghị mà từng trải. Anh vẫn trầm ngâm ít nói như sáu năm về trước, ai nói gì anh cũng chỉ mỉm cười lấy lệ, tai vẫn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng mới khẽ gật đầu.

Khuất ở một góc lầu vắng vẻ, ánh mắt cô nhìn đăm chiêu một lúc rất lâu. Những tiếng ồn ào của quang cảnh xung quanh đã dần trôi xa, bên tai cô chỉ còn lảng máng tiếng gió rít gào như thể tiếng thời gian đang đổi dời.

Cố Minh Châu quay ngoắt mặt đi rồi nâng ly rượu lên dốc một hơi cạn đáy. Vào giờ phút này, đôi mắt luôn tồn tại sự bình tĩnh của cô dường như đã sóng sánh như hai đầm nước in bóng trăng rằm.

Thế là sau sáu năm chia ly, Đá yêu của em, mừng anh đã trở về.

Họ Dung là một gia tộc lớn có quan hệ rộng rãi với cả giới chính khách lẫn giới doanh nghiệp của thành phố C. Bên cạnh đó, ông cụ Dung - người giữ vị trí cao nhất trong nhà họ Dung - luôn dành một sự ưu ái đặc biệt cho đứa cháu đích tôn Dung Lỗi.

Bữa tiệc tối hôm nay là để chào mừng sự trở lại của anh, đồng thời cũng là một nghi thức ngầm công nhận việc anh sẽ gia nhập công tác quản lý sản nghiệp của gia đình, hiển nhiên bữa tiệc được tổ chức vô cùng long trọng.

Phương Phi Trì dẫn Cố Minh Châu đi chào hỏi gia chủ. Dung Lỗi vừa trải qua một vòng rượu chúc tụng của mọi người, đôi đồng tử đen lay láy của anh càng trở nên ướt rượt, long lanh và thu hút hơn trước đó.

Nếu nhận xét chính diện thì khuôn mặt Dung Lỗi có các nét mềm mại, thuộc tuýp ưa nhìn. Thời trẻ, Cố Minh Châu từng huênh hoang nói với cô bạn thân của mình một câu ngô nghê rằng: Đá yêu nhà cô có vẻ đẹp trai khiến người khác thấy dễ gần và thoải mái.

“Dung thiếu gia!” Phương Phi Trì tiến lên, vỗ vai Dung Lỗi.

Phương Phi Trì xuất thân con nhà chức sắc, anh quen Dung Lỗi từ bé, miễn cưỡng thì cũng có thể gọi tạm là bạn bè.

Dung Lỗi quay người, chạm cốc với cậu ta rồi hàn huyên dăm ba câu, khoe môi anh hơi nhếch lên khi ánh mắt chạm đến người phụ nữ đang khoác tay Phương Phi Trì.

Một vị giám đốc đứng gần đó là chỗ quen biết với Cố Minh Châu, liền xới lời giới thiệu cho Dung Lỗi: “Cô Cố đây là giám đốc điều hành của công ty xây dựng Vi Bác, không chỉ xinh đẹp mà còn giỏi giang hơn người! Tuổi tuy trẻ nhưng đã là đối thủ đáng gờm của mấy ông già bọn tôi rồi đấy!”

Cố Minh Châu cúi đầu cười giữ kẽ, để Phương Phi Trì nói đỡ hộ cô: “Đâu có, đâu có!”

Dung Lỗi cũng cười như thể mình là một người ngoài cuộc chứ chẳng hơn, thế nhưng chiếc ly đang cầm trên tay chợt bị anh siết chặt đến nỗi các đầu ngón tay đã chuyển sang trắng bệch, “Năm xưa, cô Cố thi vượt ba lớp liền tiếp để vào thẳng khoa Mỹ thuật đại học C. Ở trường cũ của tôi, ai chẳng biết đó là thiếu nữ thiên tài. Thế nên đương nhiên năng lực cô ấy phải hơn người rồi”.

Anh nói mà như đùa, dứt lời liền ngoảnh đầu, mỉm cười nhìn Cố Minh Châu: “Lâu rồi không gặp Minh Châu.”

Cố Minh Châu gật đầu mỉm cười: “Giám đốc Dung quá khen rồi.”

Hai người họ đồng thời cùng chia tay rồi nắm hờ tay đối phương. Vẻ tươi cười vẫn ngập tràn trong ánh nhìn của Cố Minh Châu, còn biểu cảm của Dung Lỗi lại lạnh nhạt hơn mấy phần.

Bữa tiệc thật buồn tẻ.

Sau khi kết thúc, Phương Phi Trì chở cô bạn gái mới quen ra về bằng chiếc siêu xe “mới cứng” của mình, Cố Minh Châu nán lại trong phòng nghỉ một lúc, đợi người bên ngoài tản bót, sau đó mới lặng lẽ lách qua cửa sau của

khách sạn rồi thả bộ chậm rãi về nhà.

Sau lưng cô là đêm sâu như kéo vào vô tận, trên đường lác đác mấy bóng người, những ánh sao lẻ loi chẳng đủ sưởi ấm sắc đêm nặng trĩu.

Đôi chân Cố Minh Châu thần thờ đưa bước, đằng sau lưng không biết từ bao giờ đã xuất hiện một chiếc Cayene màu bạc, nhẫn nại bám theo cô với tốc độ rùa bò.

Đi được một đoạn, thấy trong lòng tạm thời bình yên trở lại, lúc này đã thấm mệt, Cố Minh Châu bèn dừng lại toan vẫy taxi. Vừa dợm quay người thì thấy một chiếc xe đã đỗ ngay sau mình.

Ngồi sau vô lăng là một người đàn ông trung niên mặt mũi lạ hoắc, ô kính ở hàng ghế sau được hạ xuống một nửa. Ngó vào, cô thấy người ngồi sau đang chau mày, ánh mắt thất thần hướng về phía cô.

Cố Minh Châu nhoen miệng cười đoạn giơ tay vẫy chào, thấy thế người đó lại hờ hững quay mặt đi, song cô chẳng những không giận mà còn tự mình mở cửa xe bên kia, leo lên ngồi cạnh anh.

Khuôn mặt dửng dưng của anh chuyển tầm nhìn ra ngoài ô cửa sổ.

Bây giờ đang vào cuối thu nhưng anh lại ăn mặc khá phong phanh, chiếc áo vest khoác ngoài lúc dự tiệc đã được trút bỏ, cà vạt hơi nới lỏng, cườm áo sơ mi trắng được tháo cúc, xắn lên, để lộ bắp tay săn chắc với làn da màu lúa mạch.

Cố Minh Châu vừa lên xe đã bắt hơi ngay thấy mùi rượu trên người anh, “Uống cũng gớm nhỉ?”

Dung Lỗi tỏ vẻ thờ ơ như không hề nghe thấy lời cô nói. Cố Minh Châu sượng sùng, liền chữa thẹn bằng cách vỗ vào lưng ghế lái, đoạn đọc địa chỉ: “Làm phiền bác rồi!”

Chiếc xe lướt đi êm ru.

Dung Lỗi vẫn im lặng, Cố Minh Châu đành ngồi im thín thút, ánh mắt ngó mông lung ra ngoài trong làn gió đêm mát rượi. Cửa kính xe bất ngờ được đẩy lên, Dung Lỗi quay sang, giọng anh lạnh lùng hơn lúc dự tiệc rất nhiều: “Hắn vẫn luôn đối xử với em như thế này à?”

Cố Minh Châu ngẩn người, đoán bụng chắc anh đã chứng kiến hành vi phóng túng của Phương Phi Trì, cô liền nhoen cười: “Sao? Thấy xót thay cho tình cũ à?”

Dung Lỗi cười khẩy, “Cố Minh Châu em mà cần người khác xót hộ thì nam nữ ở đời này bình đẳng thật rồi.”

“Dung Lỗi này, anh sang Pháp du học chắc chọn ngành Hán ngữ hả?” Cố Minh Châu khoanh tay cười nói, hoàn toàn không tỏ ra kém cạnh.

Dung Lỗi nhếch khóe môi, hai người chẳng ai chịu ai, rồi cũng chẳng ai nói với ai câu nào.

Chiếc xe dừng bánh ở địa điểm mà cô nêu tên, cô lịch sự hỏi anh có vội không, Dung Lỗi thờ ơ lắc đầu, cô liền xuống xe, không quên dặn mình sẽ quay lại ngay.

Trước cánh cổng lớn, có mấy anh em đang ngồi chơi oẳn tù tì phạt rượu, thấy cô, họ liền nhanh nhẩu chào hỏi: “Chị Minh Châu ạ! Anh Quang và Duệ Duệ đang ở sân sau.”

Cố Minh Châu gạt đầu rồi hỏi hã đi vòng qua phía sau nhà, đúng là hai người bọn họ một lớn một bé đang ngồi ở đó, nom thẳng bé Duệ Duệ chau mày, chẳng rõ lại đang tính toán quỹ đạo vận hành của ngôi sao nào nữa đây, trong khi Trình Quang lại ngệt mặt, ghéch đầu nhìn lên vòm trời ban đêm.

Trình Quang, tự là Khóa, hay còn gọi là Trần Trụi, hiệu là Lột Sạch cư sĩ, gọi tắt là Lục Lục - tất cả những cái tên ấy đều do Cố Minh Châu khởi xướng. Còn thực ra, phần lớn bọn choai choai ở thành phố C thường gọi cậu bằng cái tên kính trọng là “Anh Quang”.

Bồ đả của Trình Quang trước đây là đàn em của Cố Bác Vân, do một sơ sẩy

nên ông đã bỏ mạng trong một lần làm nhiệm vụ chẳng rõ là giết người hay phóng hỏa. Mẹ Trình Quang đã tái giá khi cậu lên bốn, trước đó, bà quăng Tiểu Quang lại trước cổng nhà họ Cố. Cố Bác Vân là người có tình nghĩa, ông nhận nuôi và coi Trình Quang như con ruột trong nhà mà không nề hà bất cứ điều gì.

Trình Quang nhỏ hơn Cố Minh Châu hai tuổi, ngay từ lúc nhỏ, cậu bé đã có một khuôn mặt đẹp theo kiểu shotacon điển hình, bé thế nào, lớn lên vẫn y nguyên vậy. Với đầu óc thông minh nhanh nhạy, thoát đầu, cậu chàng là nhân vật hô mưa gọi gió cầm đầu bọn choai choai trong bang hội, sau đấy lại thấy làm lưu manh chán ồm, bèn lon ton đi thi đại học, chẳng gì cũng đỗ đại học C. Cũng bởi vậy nên biến cố của nhà họ Cố không ảnh hưởng đến cậu.

Cố Minh Châu và Trình Quang là thanh mai trúc mã, tình bạn giữa họ đã đạt đến độ trong sáng. Trong thời gian Cố Minh Châu gặp khó khăn, Trình Quang đã kiên quyết thôi học, trở về đỡ đàn hộ cô.

Sau khi Cố Minh Châu vượt qua giai đoạn vất vả, Trình Quang lại nhận ra bản thân mình thích hợp làm lưu manh hơn cả, thế là cậu chàng không quay lại trường học nữa mà vẫn tiếp tục con đường lưu manh cho đến tận ngày nay.

Duệ Duệ năm nay đã năm tuổi.

Khi thằng bé được tầm mười sáu tháng tuổi, cơ thể vẫn trên đà phát triển bình thường, nhưng thằng bé lại không hoạt bát hiếu động như những đứa trẻ cùng trang lứa, chưa nói gì đến việc bi bô tập nói mà thậm chí họa hoằn lắm mới có bập khóc nhè.

Cố Minh Châu ôm nó chạy đôn chạy đáo khắp các bệnh viện, cho đến khi nhận được kết quả chẩn đoán: thằng bé mắc chứng tự kỷ. Lúc đứng ở cổng bệnh viện, cầm trên tay sổ bệnh án chi tiết, cô vừa mừng vừa lo, chực khóc mà không ra nước mắt.

Trong tổng số những đứa trẻ mắc chứng tự kỷ trên toàn cầu thì thiếu năng trí tuệ chiếm bảy mươi phần trăm, hai mươi phần trăm trí tuệ bình thường, còn Duệ Duệ lại thuộc con số mười phần trăm còn lại: trí tuệ vượt trội, khả năng

ghi nhớ đáng kinh ngạc.

Song, Duệ Duệ vẫn ít khi biểu lộ tình cảm, nó hầu như chẳng bao giờ giao tiếp.

Cậu chàng shotacon Trình Quang hôm nay lại mới đổi kiểu tóc mới sang màu đen láy như mỹ nam Hàn Quốc; cậu hí hửng hỏi Cố Minh Châu: “Sao rồi chị?”, thì tin Dung Lỗi về nước do chính cậu nói với Cố Minh Châu chứ ai.

“Theo em thì nó sẽ thế nào?” Cố Minh Châu ngồi chen vào giữa hai người, “Vẫn... bồi hồi bồi hồi như ngày xưa.”

Cô thở hắt ra, sự bồi hồi hạnh phúc thấm đượm lời cô nói “Phương Phi Trì nói cả tối ngày hôm nay, chị cứ dán chặt mắt vào anh ấy.”

Trình Quang nhìn cô bằng ánh mắt xăm xoi của những bà cô: “Ồ ha, em có thể tưởng tượng ra bức tranh bi đát ấy...”

Khoác lên mình vẻ bình tĩnh suốt cả buổi tối, cho đến khi gặp Trình Quang, Cố Minh Châu mới có thể thả lỏng bản thân, “Lục Lục này, anh ấy trở nên lạnh lùng hơn hẳn. Haizzz, con người ta đúng là kì quái, mới sáu năm mà anh ấy đã biến thành một con người hoàn toàn xa lạ, chị cũng biết anh ấy đã thay đổi rồi nhưng sao vẫn có cảm giác quen thuộc, rằng con người đó chính là anh ấy...”

“Em biết tối nay chị đi thăm dò tình địch mà.” Trình Quang huýt sáo báo, “Minh Châu ơi, thực ra tình cảm chị dành cho Dung Lỗi cũng như cách em đối xử với mái tóc của mình đây này, giăng co thì cứ giăng co mà cảm xúc vẫn thuộc về cảm xúc.”

Cố Minh Châu phì cười.

Trình Quang làm đóm hắt lại mái tóc mình, đoạn báo: “Mau lên, đừng để anh ấy chờ lâu. Có thăm dò thì cũng nên một vừa hai phải, lắm lúc chị thô bạo quá lại khiến người ta muốn bóp cổ chị.”

Khi Cố Minh Châu bế Duệ Duệ lên xe, ánh mắt Dung Lỗi dừng trên khuôn

mặt thẳng bé một lúc lâu. Tiếc thay, Duệ Duệ có đôi mắt tròn to nhưng một mí, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ấy lại chẳng có chút tương đồng nào với đường nét sắc cạnh của Dung Lỗi.

Minh Châu cầm tay Duệ Duệ vẫy vẫy với anh, dịu dàng báo: “Duệ Duệ ơi, đây là chú Dung Lỗi. Chúng ta làm quen với nhau nhé?”

Duệ Duệ vâng lời, ngẩng đầu nhìn Dung Lỗi. Bình thường thẳng bé rất ít khi nhìn thẳng vào người khác, thấy thế Cố Minh Châu lấy làm mừng lắm.

Nụ cười tươi rói của cô lọt vào mắt anh, Dung Lỗi nhìn lảng đi chỗ khác, đoạn ra hiệu cho tài xế lái xe.

Chiếc xe dừng dưới tòa nhà Cố Minh Châu sống, cô đưa chìa khóa cho Duệ Duệ, thẳng bé làm lủi xuống xe rồi tự mình lên lầu.

Ngẫu nhiên tài xế lại xin phép xuống xe đi toilet, thế là trên xe chỉ còn lại có cô và anh.

“Lần này anh định về bao lâu?”, Cố Minh Châu cười dịu dàng, bắt chuyện với anh rất thoải mái.

Dung Lỗi dựa người vào lưng ghế, mắt nhắm hờ, đưa tay tháo chiếc cà-vạt, “Chưa rõ. Bệnh tim của bố tôi không ổn định, ông nội để bố tôi nghỉ ngơi một thời gian. Tạm thời tôi sẽ tiếp quản Hữu Dung.”

“Xem ra, anh sắp là nhân vật tai to mặt lớn của thành phố này rồi nhỉ?”. Cố Minh Châu cười hỏi; “Vậy em phải tích cực nịnh bợ anh mới được, nhớ đâu sau này có kiếm cơm dưới trướng anh, lúc đó, giám đốc Dung nhớ nể tình chúng ta năm xưa nhé.”

Nghe vậy, Dung Lỗi chột im lặng, thậm chí động tác đang làm dở cũng khựng lại, sự trầm mặc của anh khiến Cố Minh Châu thấy hơi lúng túng.

Đang tính đổi chủ đề thì Dung Lỗi bất ngờ vòng tay qua cổ kéo cô rạp người xuống bờ vai anh, gọi lên một cái nhìn khó hiểu từ phía cô, “Anh đang làm gì vậy giám đốc Dung?”

Dung Lỗi mở mắt, sau vài giây, anh cúi đầu nhìn cặp mắt đang tỏ vẻ ám ức đầy mê hoặc của cô, anh nhếch môi bảo: “Tôi biết, hiện nay em có Lương Phi Phàm và Phương Phi Trì làm hậu thuẫn. Em không giống Cố Minh Châu của ngày xưa nữa.”

Họ dựa vào nhau rất gần, khi cất tiếng, hơi thở mang theo hương rượu ấm nồng của anh phả lên mặt cô tê dại.

Cố Minh Châu nhích lại gần, cơ thể mềm mại nép sát vào người anh, tay quàng qua cổ, thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Cô nói trong hơi thở nồng nàn: “Muốn thử để xem khác ra sao không?”

Lúc đó, hai người đã ngà ngà say, trong lòng dậy sóng nhấp nhô mà vẫn giả vờ như rất bình tĩnh.

Sáu năm cách mặt, anh không còn là hòn đá để cô nâng niu trên tay nữa. Mà cô, cô cũng không còn là đứa nhóc con bẽn lễn rên rỉ dưới thân thể anh mỗi lần thân mật nữa.

Họ đối mặt với nhau, thế rồi khóe môi Dung Lỗi hơi giật giật mấy cái rất khẽ, đoạn buông cô ra, quay mặt đi, thở hắt một tiếng, “Tối nay, tôi muốn nói rõ với em một số chuyện. Dẫu thành phố này rất rộng, nhưng tôi không mong mình và em, hoặc Phương Phi Trì sẽ lại gặp lại nhau trong tình huống khó xử như thế nữa.”

Cố Minh Châu sửa lại dáng ngồi ngay ngắn, vuốt mái tóc dài, tỏ vẻ bất mãn với lời anh, “Nói rõ cái gì? Anh còn tình cảm với em không?”

Dung Lỗi cười giễu cợt: “Em hơi tự tin thái quá rồi đấy Cố Minh Châu ạ.”

“Đây là câu hỏi nghi vấn, anh chỉ cần trả lời có hoặc không.”

“Không.”

“Vô tình thật.” Cố Minh Châu chặc lưỡi cảm thán, ngón tay cô vừa chọc chọc vào bắp tay anh, anh lập tức tỏ thái độ né tránh.

Cử chỉ thân thuộc ấy khiến cô thoáng mềm lòng. Chỉ ít, anh vẫn chưa đổi thói quen giấu đi những khó chịu nhỏ nhất khỏi con mắt người ngoài.

“Cũng được, thực ra em cứ đoán không biết anh có hận em không. Song, anh đã nói không còn gì với em nữa, cũng có nghĩa, anh đã không còn hận em nữa phải không?” Cô vẫn mỉm cười, trong khi giọng lại thấp dần đi: “Nói cho cùng, có yêu mới có hận. Anh thấy đúng chứ?”

Những năm tháng thanh xuân, anh đã từng được chứng kiến sự vui buồn thất thường lẫn tính gần bướng của cô. Thế mà bao năm xa cách, giờ đây Dung Lỗi lại đối mặt với một Cố Minh Châu lúc thì ngây thơ, lúc lại lạnh nhạt, cũng có lúc nom cô ử dột chán chường, thế rồi ánh mắt anh bất giác không tài nào rời đi được.

Anh nhìn xoáy vào cô, dường như cô biết nhưng cũng không hề ngoảnh đầu để nhìn thẳng vào mắt anh.

Nếu đúng là phải vạch rõ ranh giới thì anh sẽ không đi theo cô. Trong lòng Cố Minh Châu rõ hơn ai hết, nếu như buông xuôi rồi, cạn tình rồi, anh đâu cần phải “nói rõ ràng”.

Tất cả những ai có mặt trong bữa sáng theo thông lệ - dành cho các lãnh đạo cấp cao của Lương Thị - đều đang hào hứng thưởng thức vẻ mặt khó dăm dăm của Dung Nham.

Trong số con cháu của nhà họ Dung, dù là xét về tài hoa, dung mạo hay sự nhanh trí, sánh ngang được với Dung Lỗi tuyệt nhiên chỉ có Dung Nham. Tiếc thay, cha Dung Nham không phải là con trưởng nên không có tư cách thừa kế sản nghiệp gia đình. Đó là lý do mà Dung Nham có tài năng đến mấy đi chăng nữa thì ông cụ nhà họ Dung cũng chẳng bao giờ dành cho cậu cái nhìn ưu ái.

Mấy năm gần đây, Dung Nham đã tách khỏi công ty nhà họ Dung, nín nhịn để giúp Lương Phi Phàm bành trướng thế lực, trải qua bao thăng trầm bể dâu, đến ngày hôm nay cũng có thể được xem như một nhân vật vai vế ở thành

phố C. Ấy vậy mà sự trở về của Dung Lỗi đã khiến toàn bộ đám người nhà họ Dung phải đồ dồn mọi sự quan tâm chú ý vào vị thái tử kia.

Giờ đây, Dung Nham đang rất rầu rĩ, mà không phải chỉ vì lý do trên.

Dạo gần đây, chính quyền đang dự định tổ chức đấu thầu công khai một lô đất gần trường đại học thành phố C. Dung Nham nhận được tin mật trước đó, ngay từ đầu cậu đã cắt cử hẳn ba phái đoàn khảo sát và đánh giá, dồn mọi sức lực để giành bằng được miếng đất nọ. Ban đầu Lương Phi Phàm cũng đồng tình, thế nhưng giờ lại giở quẻ không làm nữa. Việc này khiến Dung Nham giận tím mặt, còn gì tức hơn khi Lương Phi Phàm lấy lý do nhường đường cho Dung Lỗi để đem con bỏ chợ.

“Em muốn từ chức!” Dung Nham nghiêng răng kèn kẹt, cốt cách công tử lịch lãm hằng ngày đã lặn mất tăm, thay vào đó là ngọn lửa giận dữ trên người cậu ta đang bốc cao hùng hực như kẻ đến từ địa ngục, “Em muốn tổ chức họp báo! Để tố cáo việc em ở Lương Thị đã phải chịu những đối đãi bất công! Tổng giám đốc của Lương Thị ham mê xác thịt, hoang dâm vô độ, lắm cầm, chèn ép trung thần, *nổi lửa đài tin trên chư hầu!*” * [* Để mua nụ cười Bao Tự, Chu U Vương đã sai đốt lửa ở đài phóng hỏa. Chư hầu tướng nhà Chu có biến vội vàng kéo quân đến cứu, đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc giã gì cả. Các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U Vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho Bao Tự cười. Xong U Vương lệnh cho các trấn chư hầu rút quân về vì không có giặc. Chẳng dè ít lâu sau quân Nhung tiến đánh, Chu U Vương mới sai đốt đài phóng hỏa nhưng chẳng có quân chư hầu nào thêm động binh. Nhà Chu mất nước trong nháy mắt.]

Lương Phi Phàm lờ đi? Coi như không nghe thấy, anh tiếp tục dùng bữa sáng với vẻ mặt ung dung thoải mái. Trong sáu anh em kết nghĩa thì anh là lão đại, Dung Nham xếp thứ hai. Trần Ngộ Bạch là lão tam mà thằng em này lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh như tiền, thậm chí ánh mắt cậu ta còn chẳng thèm đoái hoài đến Dung Nham. Mấy đứa còn lại bao gồm lão ngũ Lý Vi Nhiên và lão lục Tàn Tổng đang hứng chí xem xét đủ thứ thông tin mà Kỷ Nam mới thu thập dạo gần đây, còn bản thân Kỷ Nam lại đang rúc vào sofa đánh một giấc.

Vấn đề “ham mê xác thịt” mà Dung Nham nói đến ở đây? Nhằm ám chỉ ái phi Cố Yên của gã hôn quân Lương Phi Phàm kia, cũng là em gái cùng cha khác mẹ với Cố Minh Châu.

Nói trắng ra? Đây chính là yếu điểm chí mạng của Lương Phi Phàm. Hễ cái cô Cố Yên kia mà lên tiếng là dứt khoát thế nào tổng giám đốc Lương cũng đồng ý ngay tắp lự, khỏi cần lôi thôi dài dòng, bất cứ là điều gì đi chăng nữa. Có điều, việc khiến mấy anh em Dung Nham đau đầu hơn cả đó là, tuy cô Cố Yên này đề đầu cưới cổ Lương Phi Phàm hòng tác oai tác quái, chẳng coi ai ra gì là thế song lại tỏ ra khúm na khúm núm, bảo sao nghe vậy trước bà hoàng lừa đảo Cố Minh Châu kia.

Dung Nham la lối om sòm khiến Lương Phi Phàm nhức óc, anh buộc phải tỏ thái độ bằng cách quay sang bảo Trần Ngô Bạch: “Lão tam thanh toán tiền lương cho anh hai đi.”

Trần Ngô Bạch đẩy gọng kính trên sống mũi, cẩn thận đặt cốc cà phê cầm trên tay xuống, lấy chiếc notebook ra, mười ngón tay thon dài lướt nhoay nhoáy, thỉnh thoảng còn ném cho Dung Nham vài ánh nhìn sắc lạnh, “Đơn từ chức đâu? Có cần em viết hộ ông anh không? Sổ cổ phiếu của ông anh cứ để đó hay chuyển nhượng, hay quy ra tiền đây? Lão ngũ lão lục, thằng nào muốn tiếp nhận vị trí của anh Dung?”

Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng chưa kịp giở trò giậu đồ bìm leo thì Dung Nham đã đứng phắt dậy, rướn người qua bàn ăn, gấp bộp chiếc notebook của Trần Ngô Bạch lại, lúc ngồi về chỗ còn chửi mát mấy câu, cậu La khoanh tay trước ngực, cặp lông mày châu vào nhau đầy hậm hực.

“Chỉ là một công trình nhỏ thôi, hà tất phải nổi cáu thế?”, Lương Phi Phàm thấy tình hình cậu em có vẻ căng thẳng nên mới nói mấy câu an ủi qua quýt gọi là.

“Em không chịu! Có gì em phải lót sẵn đường cho anh ta đi, chỉ một câu của Cố Minh Châu mà anh ta đã vớ bở ngay được vụ làm ăn này!”? Dung Nham cau nhặng cả lên, ngửa cổ tu một hơi hết veo cốc sữa bò, rồi lại nhe răng trợn mắt vì lạnh.

Trong mấy anh em đang ngồi đó, chỉ có Lý Vi Nhiên là tốt bụng vỗ vai anh Hai an ủi: “Anh Hai à, nếu Dung Lỗi đã bị Cố Minh Châu cho vào tầm ngắm rồi thì hẳn không chết cũng khó tránh khỏi sứt đầu mẻ trán, anh cứ để vụ này đó, yên tâm mà xem chị ta hành hạ Dung Lỗi, có gì không tốt đâu cơ chứ?”

Tần Tổng cũng nói góp vào: “Phải đấy! Với năng lực của Cố Minh Châu mà nói, việc lớn thì khó làm, chứ thừa sức chơi mấy trò khiến người ta sống dở chết dở.”

“Anh Hai à.” Trần Ngô Bạch nhấp một ngụm cà phê rồi đặt cái cốc xuống, ngón trỏ cậu ta gõ lên mặt bàn; “Nói thật nhé, không phải anh đang lo cho Dung Lỗi đấy chứ?”

Khóe miệng Dung Nham giật giật, mặt mày tím tái.

Năm xưa, nói cho cùng thì cậu ta cũng góp mặt vào câu chuyện giữa Cố Minh Châu và Dung Lỗi - năm đó; để không làm lỡ dở tương lai xán lạn của Dung Lỗi, Cố Minh Châu đã ngửa tay nhận một khoản tiền lớn từ nhà họ Dung. Còn Dung Lỗi sau khi chuyển từ khoa kiến trúc trong mơ sang khoa thương mại, anh mang theo con tim tan vỡ quyết tâm ra nước ngoài học MBA.

Giờ chuyện đã qua, muốn nói lại tình xưa nghĩa cũ ấy hả? Chị ta tưởng mình là thánh, muốn sao là nó sẽ vậy chắc?

Dung Nham nhớ lại tối qua, đi ngang qua phòng Dung Lỗi, nghe được cuộc nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh rất đồ sộ của anh, bất giác cậu không nén được cái cười khẩy, lo ấy à? Chưa biết ai lo cho ai đâu!

Cũng vào khoảng thời gian ấy, toàn bộ trái tim và khối óc của Dung Lỗi đang dồn cả vào miếng đất được chính quyền gọi thầu kia.

Sau sự trở lại của anh, một số dự án đã được triển khai, nhưng tiếng gió thì to mà mưa rơi lại nhỏ, những thứ đó chẳng mang lại sức ảnh hưởng gì to tát cả. Nhưng giờ đây, một cơ hội tuyệt vời đang bày ngay trước, mặt anh: chính quyền là bên mời thầu, nếu tập đoàn Hữu Dung giật được gói thầu này, nó sẽ mang lại lợi ích lớn cho hình tượng của Hữu Dung lẫn địa vị của nhà họ

Dung trong giới chính trị.

Vả chăng, xét về mặt lợi nhuận thì đây là một vụ làm ăn khá béo bở.

Huống hồ... tay Dung Lỗi kẹp chặt chiếc bút ký tên màu đen, những lúc dăm chiêu, anh thường có thói quen khó sửa đó là di đầu bút một cách vô thức lên trang giấy. Khi đã ý thức lại thì trang bản đồ của giấy gọi thầu đã đầy những nét vẽ nguệch ngoạc.

Huống hồ đó là nơi anh từng thuê nhà sống trong những năm học đại học.

Những ngày hè năm ấy, nhớ mỗi khi đêm về, từng có một người con gái thích mở toang cánh cửa sổ, để đón vào nhà không chỉ ánh trăng, gió hè mà còn có cả muỗi. Cho đến chết, Dung Lỗi cũng không thể nào quên được dáng vẻ ngổ ngáo của cô khi nâng mặt anh lên rồi bảo: “Sau này, chúng mình sẽ mua đứt khu nhà này rồi xây lại theo ý chúng mình, anh thấy thế ổn không?”

“Thưa giám đốc?” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của thư ký vang lên, khuấy động giây phút thất thần của anh.

“Giám đốc Cố bên Vi Bác đến ạ.”

Nhìn người thư ký đã đứng tuổi mỉm cười hòa nhã đúng mực, vẻ thản nhiên vẫn hiện hữu trên khuôn mặt nhưng trái tim Dung Lỗi bất chợt lại lỗi một nhịp, anh khẽ gật đầu hiểu ý. Sau khi xử lý xong vài văn kiện cần làm, anh mới xoay cổ một lát rồi thông thả đứng dậy.

Cố Minh Châu đang đợi trong phòng họp nhỏ.

Dung Lỗi đẩy cửa bước vào, một cô gái xinh đẹp đi đôi guốc cao gót màu ánh kim đang đứng trước cửa sổ, đôi tất lụa màu đen ôm lấy cặp đùi dài miên man, dưới ánh đèn, chất lụa ánh lên vẻ quyến rũ đầy mê hoặc. Cô mặc bộ vest công sở màu bạc; mái tóc dài xoắn vàng óng ả thả buông lơ lửng trên tấm lưng.

Cố Minh Châu có vẻ bề ngoài xinh đẹp, cuốn hút. Thời trẻ con nông nhênh, cô thường vỗ ngực tự nhận mình sắc nước hương trời, nếu đề kiêu

dáng rườm rà của áo quần làm át đi cái đẹp tự nhiên thì rõ uổng, thành thử cô chỉ mặc những bộ quần áo có màu sắc đơn giản, thường xuyên để mặt mộc, mái tóc đen láy suôn mượt luôn được cột chặt sau gáy một cách xuề xòa. Bây giờ cô thường nhướn mày, tí tởn bảo anh rằng: Đá ơi anh xem, thể này mới gọi là “hoa sen mọc lên từ nước trong” chứ.

Lại là những hồi ức, Dung Lỗi bất giác lắc đầu thật mạnh.

Kể từ lúc gặp lại cô, những kỷ niệm chồng chất gần như đã trở thành thứ không thể thiếu trong cuộc sống hằng ngày của anh, giống như những liều thuốc an thần. Ánh mắt sa sầm, anh đứng lặng người như chôn chân ngoài bậu cửa một lúc, khi đã tỉnh trí, anh mới gõ cửa rồi ung dung bước vào, ngồi xuống ghế chủ tọa sau bàn hội nghị.

Dường như Cố Minh Châu cũng đang lún sâu vào những hồi ức, chính mắt Dung Lỗi nhìn thấy sống lưng cô chột cứng đờ.

Cô xoay lưng lại với vẻ tươi cười rạng rỡ, mở tập công văn đặt cạnh bên ra, đưa cho Dung Lỗi một chồng giấy tờ dày cộp

Cô không nói gì mà anh cũng tỏ ra lạnh nhạt. Sau khi lướt qua một số thứ, Dung Lỗi rất bình tĩnh hỏi: “Em muốn gì?”

Cố Minh Châu phì cười, “Có cốt cách của đại gia đấy, giám đốc Dung thẳng thừng thật.”

Dung Lỗi nhếch môi, đợi cô nói tiếp.

“Được thôi, nếu giám đốc Dung đã đi thẳng vào vấn đề như thế thì tôi cũng không vòng vo nữa. Tôi biết anh muốn có lô đất kia, tôi có thể giúp anh.” Cố Minh Châu nói.

Dung Lỗi gật gù, bộc trực bảo: “Cảm ơn.”

Cố Minh Châu chau mày, “Không cần cảm ơn, tôi cũng muốn lấy phần lợi của mình.”

“Ồ?”

“Giá cả gói thầu tôi sẽ phụ trách, hồ sơ dự thầu phần anh xem xét giải quyết, đây là sở trường của anh, tôi nghĩ hẳn anh đã có cách rồi. Còn về sau này, phân di dời tháo dỡ và thiết kế, Xây dựng Vi Bắc sẽ dốc sức cống hiến vì anh. Chuyển sang giai đoạn tiêu thụ, nếu như anh cần tôi cũng có thể giúp anh tạo thanh thế.” Cố Minh Châu nói giọng đều đều, “Một câu đơn giản thế này thôi, việc vất vả để tôi lo liệu, lời lãi chính thì nhường anh, tôi chỉ xin hai mươi phần trăm lãi ròng sau cùng làm thù lao, và một hiệp ước hợp tác lâu dài giữa Xây dựng Vi Bắc và Tập đoàn Hữu Dung.”

Mọi điều kiện mà Cố Minh Châu đưa ra đều rõ ràng dễ hiểu, khi cô trình bày, Dung Lỗi gật gù ra chiều hài lòng.

Cô vừa dứt lời, anh liền phá lên cười, “Thế này nhé thưa giám đốc Cố, theo tôi được biết thì công ty xây dựng Vi Bắc thậm chí không có nổi một đội nhân công xây dựng đạt tiêu chuẩn nào, liệu công trình trị giá bạc tỷ này giao vào tay một công ty mà có mấy chục nhân viên như các người, không sợ nghẹn chết ư?”

Dung Lỗi từ tốn nói, đoạn rút một điều thuốc ra châm lửa, sau cái cười lạnh lùng ban đầu, mắt anh dán chặt vào cô gái ngồi bên phải mình qua làn khói thuốc lơ mờ.

Vài năm trước, Vi Bắc chỉ là một công ty mà để Cố Bắc Vân lôi ra làm tấm bình phong che đậy việc rửa tiền bất chính, cho đến sau này khi nhà họ Cố phá sản, Cố Minh Châu đứng ra tiếp quản, rồi chẳng rõ tại sao lại đổi thành công ty xây dựng. Lấy tên hợp pháp thì thế nhưng chẳng bao giờ thấy làm việc chính mà toàn lôi kéo mấy kẻ lập dị y chang cô đi đầu cơ mưu lợi, họ nhận làm mọi việc bất kể thuộc lĩnh vực nào, rõ là một công ty vạn năng. Tuần trước, Dung Lỗi phải bỏ cả một ngày trời mới xem xong toàn bộ báo cáo điều tra tình hình hoạt động mấy năm gần đây của Xây dựng Vi Bắc.

Cố Minh Châu không hề lấy làm tức tối trước những lời mỉa mai ấy, song cánh tay của cô lại vươn thẳng về phía anh. Dung Lỗi hơi khựng lại, anh dúi điều thuốc theo phán xạ. Không ngờ thứ mà Cố Minh Châu nhắm tới lại là

bao thuốc đặt trên bàn, cô tự ý rút ra một điều, tay móc chiếc bật lửa xinh xắn trong túi áo khoác vắt trên ghế ra, búng tách một tiếng rồi châm lửa.

“Những việc này không mượn giám đốc Dung phải bận tâm, đến lúc đó khắc sẽ có đủ người thừa chất lượng đảm bảo xây nhà xong cho anh. Tôi sẽ ghi rõ điều này vào hợp đồng, thưởng phạt phải phân minh.” Cố Minh Châu thuận thực nhả khói, “Tôi chỉ hỏi giám đốc Dung một câu này thôi, anh có muốn hợp tác với tôi không?”

Góc đứng của Cố Minh Châu không cho phép cô nhìn thấy những ngón tay của Dung Lỗi đang siết chặt lại dưới gầm bàn, anh phải ra sức kiềm chế bản thân mình không nhảy chồm lên bóp cổ cô, hỏi cô đã học hút thuốc từ bao giờ.

Cố Minh Châu thấy anh mím môi không nói không rằng, cô bèn rướn người lật mở tập hồ sơ đặt trước mặt anh, “Này, đây là hồ sơ đầu thầu cơ mật của Lương Thị, còn tác giả ấy hả, chính là cậu em Dung Nham lanh lợi, thông minh, đầy tài năng và cũng rất đáng yêu của anh, tôi nghĩ hẳn giám đốc Dung đã nắm rõ năng lực của cậu ta. Đương nhiên, tôi tin tưởng vào bản thân giám đốc Dung cùng khả năng dự đoán của tập đoàn Hữu Dung. Có điều, giám đốc Dung cũng nên biết đôi điều về Vi Bác của chúng tôi, tôi Cố Minh Châu, hoàn toàn có thể giải quyết những khúc mắc trong lòng anh.”

Trong khi cô chỉ ra một vài điểm đáng chú ý cho Dung Lỗi xem thì ánh mắt anh lại chẳng mấy khi để vào hồ sơ dự thầu.

Cô nói dứt lời Dung Lỗi mới cúi đầu, thông thả lật bộ hồ sơ, “Em lấy cái này từ tay Dung Nham à?”

“Kể cả anh không trở về thì tôi cũng phải giành bằng được miếng đất này về tay mình.” Cô nói rất thản nhiên, “Chỉ là thời điểm thật khéo trùng hợp mà thôi, anh chớ nghĩ nhiều.”

Dung Lỗi khẽ đá chân vào bàn, chiếc ghế lăn bánh, đẩy anh giật về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa anh và Cố Minh Châu, “Sao không hợp tác với Lương Phi Phàm ấy? Trong khi cả nguồn vốn lẫn hậu thuẫn của hắn đều vượt trội hơn tôi. Huống hồ - mối quan hệ giữa hai người đâu phải bình thường?”

“À, anh đang hỏi vì sao tôi lại đến tìm anh ấy à.” Cố Minh Châu ngồi về chỗ của mình, mỉm cười bảo, “Thứ nhất, vì tôi muốn mang lại danh tiếng cho Vi Bác trước đã nên kiếm lời tạm gác lại sau. Thứ hai, đúng là tôi có thể chọn bất kỳ ai giữa Lương Phi Phàm và Phương Phi Trì, nhưng chỉ có Hữu Dung mới là đối tượng thích hợp để mang lại danh tiếng nhanh chóng cho Vi Bác. Anh xem, anh vừa trở về, quần chúng đang mong đợi thái tử nhà họ Dung sẽ lập công đăng cơ. Nếu công trình này thành công, với tư cách là đối tác làm ăn của anh, Vi Bác sẽ thu hút được nhiều sự chú ý mà không phải hợp tác với bất kỳ ai cũng mang lại được.”

Sau một hồi trầm ngâm, anh gật đầu rồi nở nụ cười chí công vô tư: “Được thôi, tôi sẽ cân nhắc kỹ vụ làm ăn này.”

“Cảm ơn anh. Tôi đến đây với tâm lòng thành, mong giám đốc Dung chớ để tôi thất vọng, dầu sao, mọi điều kiện tôi vừa nêu cũng rất hậu đãi.” Cố Minh Châu không còn mang dáng vẻ ngông nghênh, bộc tuệch năm nào, giờ đây cô cũng như Dung Lỗi, họ là những thương nhân năng động và lý trí.

Hơn một tiếng đồng hồ bàn bạc, Cố Minh Châu cáo từ ra về, lúc đó đã gần tới giờ cơm tối. Dung Lỗi mời một câu vu vơ: “Muộn rồi, cùng ăn cơm nhé?”

“Ài chà, tiếc quá, tôi có hẹn rồi.” Cố Minh Châu dừng tại cửa, cặp mắt mở to tròn xoe, thoáng đó là vẻ tiếc nuối, “Lần sau vậy, lần sau để tôi mời. Đáng nhẽ anh về như thế, tôi cứ nghĩ bao giờ có thời gian phải tìm anh hàn huyên chuyện cũ, tiếc là anh bận bịu suốt. Lần sau để tôi mời, nhất định phải nể mặt tôi đây.”

Dung Lỗi khách khí nói lời cảm ơn. Hai người sánh bước ra ngoài. Anh ấn nút thang máy hộ cô, lịch sự chào tạm biệt. Cửa thang máy sắp khép lại, anh liền lùi ra, cô thoáng mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói với người đứng bên ngoài, “Thú thực với anh, việc em không mời Lương Phi Phàm hợp tác quá thật còn có nguyên nhân khác nữa. Anh ta là thương nhân, một khi lô đất kia lọt vào tay anh ta, nó sẽ chẳng bao giờ được xây dựng theo cách mà anh muốn.”

“Đá ọ, không phải chỉ mình anh còn nhớ thôi đâu.”

Dưới ánh đèn trắng toát trong buồng thang máy, vẻ tươi cười của Cố Minh Châu thoát trở về như ngày xưa. Cánh cửa từ từ khép lại, bóng cô dần khuất. Ngoài này, Dung Lỗi nghiêng chặt răng, ánh mắt trôi về phía xa xăm.

Chương 2: Biết rõ là không nên

Tại thành phố C phồn hoa náo nhiệt, mặt trời vẫn mọc và lặn mỗi ngày, cho đến cuối tuần đầu của tháng mười hai, thành phố âm thầm đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Đêm qua Duệ Duệ đạp chân lúc ngủ, đâm ra bị nhiễm lạnh. Nó nhoài người trên mặt bàn học, vừa ho sù sụ vừa nghịch bộ đồ chơi xếp hình. Tuy bận nghe gã đàn em báo cáo mấy chuyện giết người cướp của xôn xao dạo gần đây, nhưng chốc chốc Trình Quang vẫn đánh mắt liếc chừng thằng bé.

Đường nét thanh tú của Duệ Duệ có lẽ được thừa hưởng từ người mẹ Cao Hạnh của nó.

Cao Hạnh thuộc hàng đại mỹ nhân ở thành phố C, cũng thuộc tuýp phụ nữ mạnh mẽ như Cố Minh Châu. Cô làm việc cho công ty xây dựng vốn vẹn có hai mươi mấy nhân viên của Cố Minh Châu. Duệ Duệ bị bệnh sợ người lạ nên những lúc đầu tắt mặt tối, Cố Minh Châu đành gửi thằng bé đến chỗ Trình Quang.

Sáng sớm bảnh mắt, Cố Minh Châu đã bắt Duệ Duệ mặc kín mít như một cái bánh chưng nhỏ thó. Thằng bé thấy khó chịu, cứ thò tay giật khăn quàng xuống chứ quyết không chịu choàng. Chắc mấy ngày rồi chưa được gặp mẹ, đâm ra cu cậu có vẻ tủi thân. Đang cuống đi ngay, Cố Minh Châu bèn dỗ ngon dỗ ngọt, bảo tối nay sẽ gọi Hạnh Hạnh về ăn cơm, xuống nước đến mức đó nó mới chịu nghe.

Đã hứa thì kiêu gì cũng phải làm. Nhưng trời tối mịt rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hạnh Hạnh và Cố Minh Châu đâu, Duệ Duệ hậm hực đẩy phất bát cơm ra xa, mặt đỏ tía tai, mắt mũi nhắm nghiền, khóc thét lên.

A Tam - tay đàn em thân tín của Trình Quang - lúc này đang quỳ cạnh ghế, vòng tay qua hông Duệ Duệ, miệng không ngừng lải nhải dỗ dành: “Anh Duệ à, anh Duệ ơi”. Lại còn một lũ bặm trợn hàng ngày chém người như bồ dưa

hầu, đưa tay cầm đồ chơi, đưa tay cầm kẹo, cứ đùn đẩy cho nhau chuyện đồ dành một đứa bé có trí thông minh hơn người. Trong lúc đó, Trình Quang một tay bịt tai lại, tay kia cầm điện thoại bấm số của Cố Minh Châu gọi liên tục mấy cuộc liền.

Bây giờ, Cố Minh Châu đang dự một bữa tiệc quan trọng, cô và Cao Hạnh phải song kiếm hợp bích, luân phiên giở ngón nghề mỹ nhân kế hồng đôi phó với một lão giàu sổi nông nổi thích chơi trội.

Tay lão đã rờ rẫm lên bờ mông của Hạnh Hạnh, Hạnh Hạnh khéo léo chuôi người như một con cá cốt thoát được lão.

Thấy Hạnh Hạnh gượng gạo cười, Cố Minh Châu tức anh ách, nhưng lão kia ý mình nhiều tiền, lại hồng hách phách lối, thành thử hai chị em họ không thể làm méch lòng lão được. Trong điện thoại, Trình Quang giục như giục tà, cô nghĩ nát óc không ra cách, đành bảo Trình Quang đưa Duệ Duệ đến đây rồi để thằng bé ăn cơm ở gian phòng dưới lầu. Lúc rồi rã, Cao Hạnh sẽ tranh thủ xuống dưới chăm nó.

Trong phòng ăn, ngoại trừ hai người bọn họ, còn lại đều là vệ sĩ và gái hầu rượu của khách sạn do tay đại gia bỉ lậu kia gọi đến, căn phòng vừa ồn ã vừa nhốn nháo, thậm chí bầu không khí cũng trở nên hỗn độn.

Nghe xong cú điện thoại, Cố Minh Châu vẫn đứng ngoài hành lang, trong bụng thực không muốn vào trong, cô bèn dựa cửa châm một điếu thuốc cho thư giãn.

Mỗi lần phải tiếp khách ở những nơi ăn chơi trác táng kiểu này, lại gọi cô nhớ đến mẹ mình. Năm đó, bà là... nữ tiếp viên cao cấp nổi như cồn khắp một gầm trời thành phố C. Cho đến lúc lìa đời, bà vẫn xinh đẹp và thuần khiết, ngã vào cuộc tình với bao gã đàn ông, với ai bà cũng say đắm mê muội đến tàn tạ tâm can.

Tiếc thay, thứ tình yêu ấy quá si mê, quá đau đớn, tình yêu đã lấp đầy cuộc sống khiến bà chẳng còn đủ sức để chừa ra một phần nhỏ nhỏ nào cho đứa con gái duy nhất của mình. Khi cuộc sống rơi vào bần cùng, bà dắt Cố Minh Châu đi gặp hết gã tình nhân này đến gã tình nhân khác, phải đến mười mấy

gã, song chẳng ai ngu mà rước nợ vào thân.

Sau cùng, chỉ có mình Cố Bác Vân chịu tiếp nhận đứa con gái mang tên Sở Sở ấy mà chẳng hề buông nửa lời thắc mắc. Năm đó, Cố Minh Châu mới lên bảy.

Cao Hạnh là con gái một người bạn thân của mẹ cô, năm mười tám tuổi, tin lời thề non hẹn biển của gã người yêu sở khanh, cô đã theo gã ra nước ngoài, đến khi mang bầu được năm tháng thì gã xua cô như xua hủi. Năm đó, mẹ Cố Minh Châu theo một gã người Mỹ sang đây tạm trú, mẹ Cao Hạnh gọi điện thoại đường dài sang cầu xin sự giúp đỡ của bà, nào đâu gã người Mỹ kia lại không muốn bỏ tiền, bà lực bất tòng tâm đành gọi điện cho con gái. Ngay hôm sau, cô lập tức bay qua đó đồng thời cũng nán lại suốt bảy tháng.

Bảy tháng sau, cả cô và Cao Hạnh đều như những người được tái sinh...

Điều thuốc trên tay bỗng dưng bị giật mất, Cố Minh Châu giật nảy người, ngẩng đầu nhìn, thì ra là Dung Lỗi, cô đành nén vội dòng lệ đang trào dâng lên mắt.

“Hi! Chào anh.” Cố Minh Châu cột nhả phà bùm khói thuốc cuối cùng thốc vào mặt anh.

Dung Lỗi chau mày lùi lại phía sau, anh phẩy tay cố xua đi cái mùi thuốc sặc sụa ấy.

Anh cũng bao trọn một phòng cùng tầng này để tiếp đãi mấy gã quan chức quan trọng ở Cục đất đai, vừa ra ngoài hít thở không khí trong lành thì thoáng thấy một người đứng ở đầu hành lang có vẻ giống cô.

Biết rõ là không nên, vậy mà bước chân vẫn đưa lối đẩy anh về phía đó.

Ánh mắt anh chất chứa quá nhiều thứ, Cố Minh Châu dần dần hiểu ra, cô cười khúc khích bảo, “Đẹp không? Anh mà nhìn nữa là em sẽ thu phí đấy!”

Cô cất giọng nũng nịu như cách cô từng đối phó với những gã có khả năng mang lại lợi ích cho mình. Dung Lỗi thấy chối tai, anh nhếch môi nở một nụ

cười giảo hoạt song cũng rất quyến rũ, “Hử? Giá cả thế nào đây?” tay anh chống vào bờ tường ngay cạnh mặt cô, người hơi khom xuống, ghé khuôn mặt của mình sát cô.

“Cái này khó nhỉ, đề em tính kỹ đã - với gia thế, quyền lực, khuôn mặt và thân hình của giám đốc Dung, có lẽ em phải miễn phí cho anh một đêm xuân mới được.” Cô Minh Châu nhếch mặt, cái nhìn cháy bỏng của cô xoáy vào cặp mắt đã trở nên sa sầm của anh, miệng nở nụ cười láu cá, “Có điều, với kỹ thuật của giám đốc Dung thì... e là trên tám chi phiếu sẽ phải thêm thật nhiều số không mới bỏ...”

Tiếng cô tắt ngấm khi nụ hôn mang đầy sự giận dữ của anh ập đến. Cô Minh Châu cũng không hề né tránh mà để mặc cho hơi thở của anh bao trùm lấy mình. Cơ thể cô hơi run lên vì cười, bàn tay anh ấn chặt gáy cô để nụ hôn trở nên sâu hơn. Vòm viêng anh có vị tinh khiết thơm lừng của rượu vang, khi hai bờ môi gặp nhau, anh vẫn mang dáng vẻ gấp gáp mãnh liệt như năm nào, bờ môi mềm mại của cô bị anh cắn nghiền, đầu lưỡi thơm mùi tử đinh hương hơi nhô ra như thể vỗ về thì anh lại ngậm lấy rồi ra sức mút mát, cứ mút mãi đến nỗi cô thấy đau cuống lưỡi.

Một tay Dung Lỗi giữ chặt gáy, tay kia đặt trên lưng của Cô Minh Châu, ép cho cả thân hình người con gái ấy dính chặt vào mình, Cô Minh Châu quàng tay níu cổ anh, trong lúc quá trình trao đổi chất lỏng bằng đường miệng diễn ra đầy kịch tính, cô ưỡn người miết sát vào cơ thể anh, cứ miết sát không ngừng. Giữa hành lang vẫn còn người qua người lại, họ quán riết lấy nhau quên cả đất trời.

Trong khi đó, Trình Quang và cậu bé Duệ Duệ cúi kính đang phóng như bay trên đường, lúc gần đến khách sạn, Trình Quang gọi điện thông báo trước cho Cô Minh Châu. Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên réo rất khiến cả hai con người đang cuồng nhiệt trong lửa tình phải khựng lại. Khi hai đôi một ướm át rời nhau, dù chỉ có một thanh âm rất khẽ vang lên nhưng vẫn không lọt qua được đôi tai nhạy cảm của Dung Lỗi. Anh hơi khom lưng ngấm nhìn cô gái xinh đẹp với gò má ửng đỏ trong vòng tay mình, bờ môi cô vẫn còn cảm giác ướm át và hằn đỏ, đôi cánh tay trắng ngần vắt lên cổ anh, một bên chân rút lên cao, quặp riết lấy thân anh như một con rắn.

Lấy lại sự cân bằng trong hô hấp, ánh mắt Cố Minh Châu chăm chăm nhìn vào người đàn ông bấy giờ còn đang hỗn hạo hỗn hển, cô đọc được trong ánh mắt anh có xiết bao là nỗi buồn đang dâng trào.

Xiết bao là hận thù, anh hận cô, cũng hận mình. Xiết bao là yêu thương - anh yêu cô.

“A lô? Cậu đến chưa Lục Lục?” Cô buột lòng phải nhận điện thoại trong khi anh vẫn giữ nguyên tư thế ôm ấp mập mờ ấy.

Dung Lỗi cúi kính, nghiêng rằng thả phắt cô xuống. Hành động bất ngờ khiến cô lao đảo chực ngã về đằng sau, Dung Lỗi vội vươn tay giữ cô lại. Ánh mắt Cố Minh Châu lóe lên một thoáng ranh mãnh, cô bèn vươn tay níu cổ anh rồi ngã vào lòng người đàn ông đó, thản nhiên đọc sổ phòng con dưới lầu cho Trình Quang.

“Giờ sao nhỉ? Chúng ta tiếp tục chương trình hay quốc hội giải tán tại đây?” Giải quyết xong việc của Trình Quang và Duệ Duệ, Cố Minh Châu liền nghiêng đầu với Dung Lỗi vẫn đang cứng đờ người - tỏ ý cô phải trở lại căn phòng càng lúc càng ồn ã ấy.

Dung Lỗi từ từ buông tay để cô đứng vững hơn, sau đó, anh đánh mặt bỏ đi trong tức tối. Cố Minh Châu đưa mắt dõi theo bóng dáng cái kính của anh, người thấy lảng lảng.

Khi mở cửa bước vào phòng, thứ không khí nóng hầm hập quật vào mặt. Đèn trần đã tắt ngúm, trong phòng chỉ bật mấy ngọn đèn nhỏ, màu sắc chớp nháy, một cô nàng bán nude đứng nhảy múa uốn éo trên bàn ăn, chân đạp lên đồng khay đĩa làm nước văng tung tóe, trong khi bọn ở dưới gào rống lên một tràng những lời khen tục tĩu.

Cố Minh Châu luồn lách qua đám người cốt đi tìm Cao Hạnh, cô ấy đang có đầy gã đại gia béo núc ních khỏi sofa rồi loạng choạng lao ra ngoài. Minh Châu giữ cô ấy lại, thì thầm hỏi mấy câu, bị lão sàm sờ hả.

“Loại rượu ấy có vấn đề, nốc vào người văng vất lắm. Hợp đồng lấy được rồi, bọn mình mau rút thôi!” Chiếc áo sơ mi của Cao Hạnh đã bị mở phanh hai

nút gần cổ, hơi thở dồn dập, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng một cách khác thường.

Làm ăn với cái ngữ chợ búa ấy thì nhiều khi khó tránh khỏi những lúc thế này. Cô Minh Châu cúi tiết đến nỗi bên hai thái dương giật lên bần bật nhưng cũng đành nín nhịn, cô vội vã diu Cao Hạnh ra về.

Chưa lần mò ra đến cửa, đã nghe sau lưng tiếng gã đại gia văng ngay một câu chửi đầy tục tĩu, mấy thằng vệ sĩ lập tức quây họ vào giữa, chặn lối không cho đi.

“Sếp Trương ơi, người của em say khướt rồi sợ làm ông cụt hứng, ông xem thế này có được không, ông cứ ăn uống tự nhiên đi, em đưa cô ấy về rồi lại tới?” Cô Minh Châu cười nói ngọt xót, đoạn kéo sát thân hình mềm nhũn của Cao Hạnh nép vào người mình.

Lão đại gia bỉ lậu kia cười hô hô rồi xộc đến kéo Cao Hạnh lại, bàn tay của lão sờ soạng lên bộ ngực mềm mại lúc ẩn lúc hiện của cô, lão gào lên đầy khí khái với Cô Minh Châu rằng: “Khỏi cần cô nữa! Em này tôi thích, để nó ở đây với tôi, cô về đi!”

Nói rồi lão kéo giật Cao Hạnh lại, còn Cô Minh Châu bị đẩy sang một bên mất đà loạng choạng, cô cuống lên đuổi theo, dùng đủ mọi lời lẽ hòng khuyên can lão. Ngặt nỗi, trước đó, Cao Hạnh đã ngon ngọt hơi quá đà khiến lão như bị bỏ bùa, có bỏ thêm mấy nghìn vạn đầu tư nữa thì lão cũng quyết không tha cho Hạnh Hạnh.

Thuốc ngấm dần làm cơ thể Cao Hạnh rơi vào trạng thái mê mẩn, có lẽ cũng chẳng còn nhận ra ai với ai nữa, đôi mắt quầng rử mờ màng chưa tắt nét cười nũng nịu, cô ôm ghì lão đại gia béo núc ních toàn mỡ ấy gọi “Cung ơ,” làm gã vui như gì, đoạn ngã vật xuống sofa, ôm cái bụng phệ rồi phá lên cười giòn tan.

Cô Minh Châu xồng xộc lao đến kéo phắt Cao Hạnh đứng dậy, cô nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi thẳng mặt lão, có phải lão đã bỏ thuốc vào rượu không. Gã vênh vao rung đùi, nhả thứ tiếng quảng đông: “Chút chút thôi...”

“Chút cái đầu con mẹ nhà mày ấy!” Cố Minh Châu cúi tiết, tay với ngay đĩa hoa quả chỗ bàn trà gần ghế sofa, rồi nhăm chính giữa cái trán dô của lão mà phang cho một cú trời giáng. Chiếc đĩa bằng thủy tinh vỡ toác thành mấy mảnh, gã béo cuống cuống ôm vết thương đang ứa máu, rên la oai oái. Cố Minh Châu trầy trật lỏi xềnh xệch Cao Hạnh lúc bấy giờ đã nửa mê nửa tỉnh, chân nam đá chân chiêu chạy ra ngoài.

Qua được cánh cửa phòng là Cố Minh Châu yên tâm hơn hẳn. Cô tính cả rồi, một khi xảy ra náo loạn, ắt bảo vệ của khách sạn sẽ lên can ngăn, không thì cũng có phòng của Dung Lỗi ở gần đây.

Nhưng việc xảy ra sau đó lại khiến Cố Minh Châu phải thất kinh: nghe tiếng ré như lợn cắt tiết của lão béo phòng giữa, hai phòng bên liền mở tung cửa, chồm ra mười mấy thằng cao to bặm trợn, sát khí đằng đằng.

Bỏ xừ rồi! Trong lòng Cố Minh Châu đang rối tinh rối mù. Chắc lúc khai tiệc, lão béo thấy phòng không đủ chỗ chứa nên thuê thêm hai gian bên cạnh cho bọn đàn em ăn chơi chè chén. Còn hai chị em cô đến muộn do tắc đường đâm ra không hề biết gã kéo theo lắm người đến thế.

Lão đại gia quê kệch kia bung khuôn mặt phì nộn rướm máu, lão đảo đuôi theo ra ngoài, lão rít lên trở thẳng vào Cố Minh Châu mà chửi bới om xòm, bọn vệ sĩ nghe theo lời huy động của lão thì đều nhắm nhắm hướng về phía Cố Minh Châu, trong khi cô lại điềm nhiên hét lớn: “Đứng yên đấy!”

Tư thế của cô trở nên đầy uy quyền, lũ người kia bị cô dẫn mặt nên cũng chần chừ đưa mắt nhìn nhau, chưa dám manh động.

Lão béo thấy thế liền nhảy lên chồm chồm, thế nhưng tự bên trong lão như muốn co vùi trước một Cố Minh Châu chua ngoa đáo để. Gã không có gan xông ra động thủ mà chỉ dám đứng lì một chỗ, chửi ra rả. Thực tình, Cố Minh Châu chỉ cho lão xơi một đòn khiêm tốn, vết thương trên đầu đã ngừng chảy máu, do đó mà ma men trong lão cũng dịu đi phần nào. Lúc này then quá hóa giận, máu sôi đến tận đỉnh đầu, bầm bụng bảo phải giết bằng được hai con nhãi này.

Cố Minh Châu nghe bọn vệ sĩ rì rầm trao đổi với nhau bằng tiếng địa

phương, cô đoán bụng chắc lão béo này bỏ tiền ra mướn người từ gã đầu gấu nào đó hồng ra oai, đôi mắt xinh đẹp của cô trợn lên, vẻ đe nạt lũ người đang rục rịch mạnh động kia: “Bọn mày là quân của ai? Ký Đông Kỷ Bắcộ” - cô ra oai hỏi.

Một thằng lỏi con lắc đầu rồi thành thực trả lời: “Không, bọn này là đàn em của anh Mèo Mướp.”

“À... Châu Yên Hồi.” Cố Minh Châu ngạo mạn nói, chiếc cằm nhỏ xinh héch lên cao vút.

Bọn vệ sĩ thấy bà chị xinh đẹp này có thể thản nhiên gọi thẳng toẹt tên mục “đại ca của đại ca” nhà chúng như thế thì đều ra mặt e dè kiêng nể, nhất thời bối rối không biết xử trí thế nào cho phải.

Nửa thân hình đã tê dại, không tự chủ được của Hạnh Hạnh cứ tuột dần xuống làm Cố Minh Châu càng trầy trật hơn, đành phải bấu nghiến lên eo Hạnh Hạnh, cái đau làm cô ấy bưng tỉnh, lão đảo đứng thẳng người hơn một chút rồi ngơ ngác đảo mắt nhìn quanh.

“Mấy đứa về nói lại với Mèo Mướp rằng chị Cố Minh Châu lấn địa bàn của nó, đánh bạn nó.” Cố Minh Châu nói với thằng lỏi con ban nãy, “Sau này có gì thì bảo đại ca của nó là Châu Yên Hồi vác xác đến tìm chị rồi nói.”

Cô ung dung nói rồi thản nhiên kéo Hạnh Hạnh đã vật vờ chẳng còn biết trời ơi đất hỡi gì - hiên ngang rẽ lối đám đông, đông thẳng về phía phòng Dung Lỗi ở đầu hành lang phía bên kia.

Gặp bảo vệ của khách sạn, Cố Minh Châu liền thì thào bảo với bọn họ rằng, đám lưu manh kia nãy giờ uống quá chén nên vừa mới đánh vỡ đầu ông trùm do văn phòng đầu tư của thành phố mời đến, giờ đang thương lượng chi đó, hình như còn găm cả dao bầu theo nữa.

Nghe cô nói vậy, các nhân viên bảo vệ ngay lập tức khẩn trương thông báo qua bộ đàm, chẳng mấy chốc họ đã đổ dồn về đây.

Quả đúng không ngoài dự tính của Cố Minh Châu, khi cô chưa kịp tiến về

phía phòng của Dung Lỗi thì đám người kia đã sức tỉnh, bọn vệ sĩ nháo nhác nhào đuổi theo, đòi bắt hai cô gái.

Cố Minh Châu lôi xênh xệch Hạnh Hạnh, nặng nhọc tiến về phía trước, cuối cùng cũng dừng trước cửa phòng Dung Lỗi, cô dùng chân đá bung cánh cửa, đảo quanh thấy Dung Lỗi đang ngồi trước bàn tiệc, miệng mỉm cười nâng cốc, cô hét lên với anh “Mau lên!”, thế rồi không dám chần chừ hơn nữa, cô tất tả lao về phía đầu cầu thang.

Đằng sau, bọn lưu manh và đám bảo vệ đang lờ đi qua tiếng lại ồm ồm, Cố Minh Châu vẫn luống cuống cho đến khi tiếng bước chân vững vàng từ sau lưng vang lên, trên tay bỗng nhẹ bẫng, lúc này cô mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì thế?” Dung Lỗi nhắc bổng Hạnh Hạnh vác trên vai như một bao cát, tay kia kéo Cố Minh Châu nép vào người mình.

“Bọn nó chuốc thuốc Cao Hạnh, em vừa đập cho nó một trận.” Cố Minh Châu theo sát anh.

Hàng lông mày của Dung Lỗi chau lại, anh chẳng nói chẳng rằng kéo cô xuống lầu.

Dường như những lúc ở bên anh, Cố Minh Châu luôn cảm thấy từ nụ cười cho đến sự giận dữ của anh, dù chỉ là nhỏ nhặt nhưng cũng được kéo dài ra thành những thước phim quay chậm, mọi trạng thái cảm xúc đều được phóng to rõ nét, còn cô thì hoan hỷ đắm chìm trong đó, chậm rãi cảm nhận Đá yêu vì cô mà lúc vui lúc buồn. Cô rảo bước theo anh, tiện thể gọi điện thoại cho Trình Quang đang ở dưới lầu, nhắc cậu dắt theo Duệ Duệ, lái xe ra cổng sau khách sạn để chỉ viện.

Trình Quang bận bộ đồ đen từ đầu đến chân, bên ngoài khoác chiếc áo gió màu sữa, dáng người oai vệ, nếu không phải do kiểu tóc nhím xù lông trên đầu thì thoát trông cũng ra dáng trâm anh thế phiệt ra phết. Cậu chàng uể oải dựa vào cửa xe, từ xa trông thấy Cố Minh Châu liền xông xáo xắn tay áo: “Duệ Duệ đang trên xe, chị đưa nó về trước đi. Thằng Tam đang dẫn người đến đây rồi, để em đi gặp cái lũ điếc không sợ súng ấy!”

Cố Minh Châu nóng nảy đẩy phắt cậu sang một bên, mở cửa xe cho Dung Lỗi và Hạnh Hạnh, “Bọn tay chân của thằng Mèo Mướp ở khu Nam đấy, cậu có dám gặp không?!”

“Chẳng dám!” Trình Quang trả lời thành thật rồi leo tọt lên ghế lái như một con mèo, vội vàng đi luôn ngay khi xe vừa khởi động.

Lên xe một cái là Cố Minh Châu liền kiểm tra xem hợp đồng đã ký ỏn thỏa chưa, đồng thời tìm người giải quyết gã đại gia kia, “Tần Tổng à? Chị có chút việc làm phiền Châu Yên Hôi, chú giúp chị đánh tiếng...”

Lúc này Duệ Duệ ngồi ở ghế lái phụ thoát đứng dậy, đoạn ngó nghiêng ra đằng sau, thấy thế cô liền đổi sang giọng từ tốn dịu nhẹ, ở đầu dây bên kia, Tần Tổng giật thót tim khi nghe thấy giọng điệu nhu mì khác thường của cô, gã rồi rít thừa “Vâng vâng!”

Cơ thể Cao Hạnh đã hoàn toàn ngấm thuốc, khuôn mặt đỏ ửng vằn vẹo xấp lại gần Dung Lỗi toan hôn anh, Cố Minh Châu đang bận cúi đầu cúi mũi nên không kịp trở tay, lúc thấy thế liền giật nảy mình, cuống quýt kéo giật tóc cô nàng lại hông tách cô nàng ra.

“Sở Sở... Sở Sở ới... Sở Sở...” Cao Hạnh nhào người ôm bả vai Cố Minh Châu đoạn lao khào gọi tên hời nhỏ của cô, “Tớ khó chịu quá...”

Cố Minh Châu vỗ vào vai Hạnh Hạnh an ủi, “Biết rồi, tớ tớ gọi bọn mỹ nam trong hậu cung của cậu đến an ủi cậu nhé!”

Cao Hạnh thút thít bảo, “Goi đứa nào? Cậu biết tớ thích đứa nào...”

Cô ấy nói trong cơn nức nở làm Cố Minh Châu cũng nảo nề theo, “Được rồi... được rồi, ỏn rồi...”

“Sở Sở, cậu là đồ đàn độn!” Cao Hạnh khóc nấc lên.

Dung Lỗi đột nhiên mớ miệng hỏi có vẻ gấp: “Cô ấy gọi ai là Sở Sở thế?”

“À, là Minh Châu đây! Tên hồi nhỏ của Minh Châu là Sở Sở mà.” Trình Quang nhanh nhẩu đáp, đoạn nở nụ cười xun xoe với Dung Lỗi qua gương chiếu hậu. Trình Quang vốn sùng bái Dung Lỗi hết mực. Từ khi còn là một cậu bé, Trình Quang đã lấy Dung Lỗi làm chuẩn mực để vươn lên.

“Sao thế? Em tên là Sở Sở thì lạ lắm à?” Cố Minh Châu tắt máy, ánh mắt cô lướt qua vẻ kinh ngạc của Dung Lỗi. Thuở hai đứa còn quấn quýt không rời, cô thực sự chưa từng kể anh nghe thân thế của mình. Một mặt, cô cảm thấy không nhất thiết phải nói những chuyện đã qua, mặt khác, gia đình danh giá của anh khiến lòng tự trọng mãnh liệt của cô nảy sinh tự ái. Vì lẽ đó, chưa một lần cô đề cập đến những chuyện ấu thơ trước năm bảy tuổi.

“Không.” Dung Lỗi tự trấn tĩnh mình bằng cách ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cao Hạnh đã rơi vào trạng thái mê man, người vật vờ, chốc chốc Dung Lỗi lại phải đẩy cơ thể đang chực ngã vào người mình ra.

Duệ Duệ nhoài người trên lưng ghế, ánh mắt nó hết nhìn Cố Minh Châu bần nói chuyện điện thoại rồi lại đảo sang nhìn Dung Lỗi, đoạn nhoẻn cười với anh.

Ánh đèn neon rực rỡ hai bên đường lướt qua vun vút, bây giờ ở Úc đang là tầm khuya phải không nhỉ? Khuôn mặt anh chìm trong vẻ rực rỡ của màn đêm, khóe môi đọng lại một nụ cười nhạt. Ngoài cửa xe là màu đen trải dài vô tận, bánh răng khổng lồ của số phận đang chuyển động ị ạch một cách kỳ lạ.

Với dáng vẻ cao lớn, Chung Tiềm đã đợi sẵn bên lề đường, thấy thấp thoáng đằng xa bóng dáng xe của Trình Quang lao tới, anh vội rảo chân chạy lại, tay cởi luôn chiếc áo khoác đang mặc trên người, chào hỏi qua loa với Cố Minh Châu xong, anh vội lấy áo bọc kỹ thân mình Cao Hạnh, mặt không giấu nổi sự xót xa, đoạn ôm cô vào lòng như một món bảo vật rồi bước đi thoăn thoắt.

Trình Quang quay đầu xe, cất giọng hỏi người ngồi sau: “Duệ Duệ buồn ngủ rồi, hay em đưa nó với chị về trước rồi đưa anh Dung về sau?”

Nghe cậu ta nói thế, Cố Minh Châu tỏ vẻ tình cờ ngược nhìn lên, ánh mắt cô

bất chợt sắc lẹm như lưỡi dao phay lia từ trong gương chiếu hậu bắn trúng người Trình Quang làm cậu ta rùng mình, sau phen hú hồn, cậu chàng đành cố rặn ra mấy cái ngáp, “Nói thực với chị em còn buồn ngủ hơn cả Duệ Duệ đây này, hay chị Minh Châu đưa anh Dung về nhé!”

“Tùy cậu.” Cố Minh Châu cúi đầu, đáp bằng quơ. Cô liếc nhìn Dung Lỗi như dò hỏi, còn anh vẫn đang nghiêm nghị nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt lạnh tanh không hề biểu lộ bất kì một cảm xúc nào.

Trình Quang xuống xe, ôm Duệ Duệ rồi chạy biến, Cố Minh Châu chuyển vị trí lên ghế lái. Dung Lỗi cũng lịch sự xuống xe rồi leo lên ghế phụ đằng trước. Kỹ thuật lái xe của Cố Minh Châu đã hơn hẳn ngày xưa, giờ thì nó mang một phong cách nữ hoàng y chang cô. Sau một cú rê bánh trượt ngang khi vào cua gấp đầy giật gân thì Dung Lỗi buộc phải đưa tay sờ mũi rồi lạng lẽ thất đại an toàn của mình.

Chính vào lúc chỉ có hai người với nhau, Cố Minh Châu lại không hề lên tiếng gọi chuyện mà cô tỏ vẻ thản nhiên lái xe, lúc dừng đèn đỏ vẫn ung dung bật đầu đĩa trên xe.

“Đạo này em càng ngày càng biến dị rồi đấy.” Dung Lỗi không nén được phải thốt lên.

Cố Minh Châu mỉm cười đầy ngọt ngào trong lúc chọn bài, “Anh nói sở thích âm nhạc hay cách chọn đối tác làm ăn?”

“Em nói xem?!” Dung Lỗi có vẻ tức tối, anh từng gặp nhiều người phụ nữ trong nghề này nhưng chưa từng thấy một ai đi thương thảo làm ăn lại hầm hờ đến thế. Tối nay anh mời cơm toàn là những quan chức trọng yếu của dự án nọ, thế mà lúc cô đập cửa với vẻ mặt hoang mang, anh bỏ mặc luôn bọn người đó ở lại, chẳng kịp nói lấy một lời xin lỗi đã lúnh quính đuổi theo cô.

“Em nói ấy à... em bảo nhé, đến giám đốc Dung mà em còn giải quyết được nữa là thằng béo chấy mỡ tiêu tiền như rác ấy?” Cô cười tinh nghịch, Dung Lỗi đang định đáp trả thì thật khéo lúc đèn đỏ chuyển sang xanh, Cố Minh Châu đạp mạnh chân ga làm anh suýt thì cắn vào lưỡi.

“Vả lại, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Châu Yên Hồi có gàn mấy cũng phải nể mặt Lương Phi Phàm chứ, trong khi đó, thần thông quảng đại như Lương Phi Phàm mà còn không thoát nổi năm ngón tay của cô em gái cù lần nhà em thì thôi. Thế nên, ở thành phố này, em là to nhất! Haha!”

“Vậy em còn nhận mấy phi vụ làm ăn xa xôi kia làm gì nữa? Sao không bảo thằng Lương Phi Phàm cướp về cho em ấy. Không làm được thì Lương Phi Phàm thừa sức đền.”

“Chưa đến lúc quan trọng thì em chưa vội làm phiền chú ấy. Về mặt này, em ý thức rất rõ ràng.” Cố Minh Châu khá là tự đắc, “Dĩ nhiên, nếu Lương Phi Phàm có chuyện muốn cầu cạnh em, cậu chàng vừa khóc lóc, vừa van nài, hai tay dâng tiền thù lao thì em cũng sẽ nể tình. Lúc đó mà từ chối thì bất kính quá.”

Dung Lỗi dờ khóc dờ cười bảo, “Cố Minh Châu này, em đúng thật là đã vớ bở lại còn khoe mẽ. Sao trước mặt Lương Phi Phàm lại giả vờ e dè như thế? Không phải bọn đàn em bên đó toàn gọi em là bà hoàng lừa đảo sao?”

“Đây là do cục vàng Dung Nham nhà anh đi bêu rêu em khắp nơi đấy chứ!” Cố Minh Châu tỏ vẻ tủi thân, “Có phải anh không biết đâu, thằng oắt ấy yêu thầm em mấy năm rồi, chuyển từ yêu sang hận âu cũng là chuyện thường tình ở đời thôi ấy mà.”

Dung Lỗi không tài nào nhịn được nữa, anh nắm chặt bàn tay để kìm nén nụ cười hiện lên trên khóe miệng.

“Huống hồ số lần Lương Phi Phàm van vỉ em cũng nhiều lắm rồi, còn em ấy à, em không giỏi trong việc từ chối thiện ý của người khác.” Cố Minh Châu chột đánh nét mặt, nụ cười vụt tắt ngấm trên môi, lặng yên một lúc sau cô mới nói: “Dung Lỗi này, nói thật ra em rất ít khi chủ động nhờ vả Lương Phi Phàm. Tuy nhiên, đó không phải bởi thói kiêu ngạo của em, mà là em không muốn làm phiền đến Cố Yên.”

Tuy vậy, biểu cảm của Dung Lỗi đã nói lên rằng: anh vẫn tưởng cô đang nói đùa, dù Cố Minh Châu đang nói hết sức thật lòng.

Năm đó, cô đã lấy Cố Yên ra để đổi lấy mạng sống của Cố Bác Vân và Lương Phi Phàm đã làm được. Về sau, cậu ta cũng có lòng muốn giúp đỡ Vi Bác. Quãng thời gian giằng xé ấy, Cố Minh Châu cứ nghĩ ngợi mãi rồi lại dao động không biết bao nhiêu lần, tuy vậy, cô cũng đành cắn răng khước từ cậu ta.

Lỗi tại cô mà tình yêu của Cố Yên ngay từ lúc khởi đầu đã chẳng được đẹp đẽ và thuần khiết. Nếu năm dài tháng rộng về sau, có thể bớt lợi dụng Cố Yên đi chừng nào thì hay chừng ấy.

“Dung Lỗi, có nhiều chuyện ở đời đối với em mà nói, nó không hề có sự cân nhắc giữa nên và không nên, mà chỉ có đáng hay không mà thôi.” Chiếc xe từ từ dừng bánh khi cách cổng nhà họ Dung tầm một trăm mét, Cố Minh Châu nhỏ nhẹ nói, “Giống như anh đã từng nói đấy, em là đứa con gái không có lương tâm.”

Dung Lỗi cúi đầu gỡ đai an toàn, anh hỏi cô bằng giọng vô cùng bình tĩnh: “Em đùa anh bằng kiểu dờ cười dờ mếu ấy, em thấy hay ho không Cố Minh Châu?”

“Vậy anh nửa vờ lạnh lùng, nửa vờ như đã quên, hay ho lắm sao anh?” Cố Minh Châu không hề chịu thua, “Dung Lỗi ạ, sáu năm rồi mà sao anh vẫn nhỏ nhen với em như thế?”

Bị chạm trúng nọc khiến cả hai đồng thời rơi vào trầm lặng. Phía trước, màn đêm yên ả bao trùm lên khuôn viên rộng bằng tòa thành nhỏ của nhà họ Dung, nom như một con quái thú đang ẩn mình.

Từ lúc Dung Lỗi trở về, mối quan hệ của bọn họ lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn, lúc thì khách sáo xa cách, lúc lại có sự gần gũi như ngầm ước hẹn. Tính anh bướng bỉnh, khó mà quên được vết thương từng hứng chịu. Mà con người cô lại hèn nhát, bởi khó mà quên được lý do vì sao cô khiến anh tổn thương.

Trước kia... trước kia họ đâu có thế này.

Hồi quen Dung Lỗi, Cố Minh Châu mới mười bảy tuổi, dạo đó, thế lực nhà

họ Cố cao ngút trời, Cố Vi Bác là người thẳng thắn bộc trực, trọng nghĩa và nhiệt huyết, ở thành phố C, ông nổi tiếng là một người bố yêu thương hai cô con gái rệu hết mực. Cố Yên mồ côi mẹ từ năm mười sáu, sau đó mới được đón về nhà họ Cố. Tính cách cô bé khá trầm tĩnh, cả ngày chỉ quanh quẩn ở bên mỗi tình đầu là Phương Diệc Thành. Dù cũng có lúc vùng vằng giận dữ nhưng phần nhiều vẫn là quen thói tiểu thư vốn được cưng chiều, về phần Cố Minh Châu, cô đến sống nhà họ Cố từ khi mới lên bảy, được bố chiều chuộng không thiếu thứ gì. Bà mẹ kế Nguyễn Vô Song cũng hết mực quan tâm đến cô, còn bọn thủ hạ của bố cô thì càng không dám không phục tùng cô tiểu thư đồng danh. Thế nên từ nhỏ đến lớn, có thể nói cô đã quen thói coi trời bằng vung hay nhìn đời bằng nửa con mắt.

Cũng bởi ham thích thiết kế thời trang, lại thêm bản tính ngang ngược sẵn có nên Cố Minh Châu lao đầu vào học vượt cấp, cô sẵn sàng gạt bỏ bất cứ thứ gì cản đường tiến lên của mình. Sau khi vượt qua cuộc sát hạch luân phiên của hơn nửa số giáo sư giảng dạy tại khoa mỹ thuật gộp cùng khoa thiết kế của đại học C, cô bồng bồng ý chí hăng hái tiến vào khoa mỹ thuật, nơi hội tụ nhân tài của đại học C.

Năm đó, anh chàng sinh viên năm nhất đại học Dung Lỗi cũng có cùng một tình yêu mỹ thuật điên cuồng như Cố Minh Châu. Là cháu đích tôn của nhà họ Dung, anh phải chịu nhiều sức ép từ phía gia đình.

Lần đầu tiên họ gặp nhau là vào đợt thi cuối kỳ của học kỳ một năm nhất, Dung Lỗi vừa hoàn tất kỳ thi, anh và bạn tụ tập chơi bóng rổ ở sân bóng nhỏ cạnh bãi tập. Bấy giờ Cố Minh Châu đang vắt chân lên cổ chạy tắt qua bãi tập để đến phòng thi.

Khi cô đi ngang qua sân bóng cũng là lúc Dung Lỗi run tay ném quả bóng vào rổ, quả bóng lại lao vút qua thành rổ, đập thẳng vào đầu Cố Minh Châu. Lúc đó anh lại hất mái đầu ướt sũng mồ hôi, khom mình từ xa, đoạn gào toáng lên “Này! Xin lỗi nhé!”. Cô nở nụ cười duyên dáng thùy mị, đoạn gạt đầu, mái tóc đen xõa trên nền áo trắng, nụ cười yếu điệu cùng bóng dáng thướt tha ngay tức khắc đã thu hút biết bao tiếng huýt sáo.

Ba hôm sau, thi xong, Dung Lỗi lái xe về nhà. Giữa đường, một chiếc xe thể thao màu đỏ chói lao vào xe anh, suýt thì gây chấn thương sọ não.

Anh ôm trán xuýt xoa một hồi rồi lồm cồm xuống xe kiểm tra. Năm đó, người cầm lái đâm vào xe anh chính là cô nàng rock and roll Lộ Hân Nam, mặt mũi lúc ấy còn đang mơ mơ màng màng. Trong khi Cố Minh Châu đang ngồi ở ghế lái phụ lại nở một nụ cười tươi rói làm anh lóa cả mắt. “Úi, xin lỗi nhé!” Cô huỳnh hoang xuống xe, đứng chấp tay sau lưng, lia mắt liếc nhìn từ cái đuôi xe bị đâm rúm ró sang khuôn mặt của khổ chủ, chiếc cằm nhỏ xinh hất lên hết cỡ, ra chiều hả hê lắm.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Dung Lỗi được biết thế nào là trời đất quay cuồng. Mãi sau này của sau này anh mới nghiệm ra, thực chất cái cảm xúc ấy được gọi là khoảnh khắc trái tim biết rung động.

Quãng thời gian sau đó, trai anh hùng sánh cùng gái thuyền quyên, nhưng cũng lắm oái oăm trái khoáy.

Sang học kỳ hai năm nhất, thời khóa biểu của Cố Minh Châu và Dung Lỗi xếp toàn môn chuyên ngành của đối phương. Rồi cũng đợt thi cuối kỳ, bản thảo phác họa trang phục dạ hội mang tên “Biển ngọc” của Dung Lỗi dành được sự khen thưởng hết lời từ các giáo sư giảng dạy tại khoa của thiết kế thời trang. Còn phía Cố Minh Châu, thi môn bắt buộc của khoa Kiến trúc lại lẹt đẹt ở mức bốn mươi hai điểm.

Ngày khai giảng năm thứ hai, Dung Lỗi dắt tay Cố Minh Châu bước vào ký túc xá nam. Cô sắp xếp đồ đạc, trải giường, phơi chăn cho Dung Lỗi bằng một vẻ mặt như đâm lê chém mướn. Cũng chính cái đêm đó, cái đêm mà vàng trắng tỏa sáng khơi nguồn lãng mạn, trước sự chứng kiến của rất nhiều người có mặt tại sân ký túc xá nữ, họ đã thấy Dung Lỗi ôm chầm Cố Minh Châu xinh đẹp vào lòng ra sao, một nụ cười dịu dàng chậm chậm lan tỏa khắp khuôn mặt.

Đêm đó, cả đại học C thao thức trắng đêm, phủ kín sân trường là ngàn vạn mảnh trái tim vụn vỡ của biết bao chàng trai cô gái.

Thời gian trùng lặp, chồng chất lên nhau, cơn ngẩn ngơ vút qua rồi mà đường nét anh tuấn mạnh mẽ gần ngay gang tấc của Dung Lỗi vẫn như ngày nào.

“Xuống xe rồi về nghỉ sớm đi.” Cố Minh Châu rap người trên vô lăng ô tô, nghiêng mặt nhìn anh, khẽ hấp háy hai hàng mi dài trong sắc đêm mờ màng, lâu nay cô đã tự thừa nhận rằng trái tim sắt đá của mình đã hơi mềm đi phần nào vào những lúc thế này. “Mai còn phải đi làm sớm.”

Thoạt đầu, sắc mặt Dung Lỗi vẫn còn thoáng vẻ lạnh lùng không chịu thua, nhưng khi chạm đến ánh mắt dịu dàng của cô, biểu cảm trên mặt anh cũng dần dịu đi. Cố Minh Châu nhoẻn cười, vươn tay lắc lắc tay áo anh như thể bọn họ vẫn đang sống những ngày tháng đẹp đẽ của nhiều năm về trước.

“Này anh đừng có mà hục hặc nữa, chuyện đã qua rồi thì cho nó qua đi. Anh không nở hận em, mà cũng chẳng muốn yêu em nữa thì chúng ta hãy cứ làm bạn đi vậy.” Cố Minh Châu thở thễ nói, “Dầu gì đi nữa chúng mình quen nhau đã lâu, cũng từng tâm đầu ý hợp, giờ lại là đối tác làm ăn, hai đứa cũng nên làm lành, anh thấy phải không?”

Giây phút trầm ngâm kéo dài. Anh không cất lời, cô không lên tiếng. Còn màn đêm vẫn cứ dịu dịu.

“Được.” Cuối cùng Dung Lỗi trút một tiếng thở dài khe khẽ, dường như phải hạ quyết tâm lắm mới nói ra được. Anh ngưng trong chốc lát, rồi quay sang tháo đai an toàn hộ cô, tỏ ý muốn đổi sang ghế lái, “Giờ muộn lắm rồi, để anh đưa em về, còn xe thì để mai anh dặn người đưa đến chỗ Trình Quang.”

“Vâng.” Thật hiếm khi Cố Minh Châu tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời.

Kể từ đó, thái độ của Dung Lỗi cũng trở nên dễ chịu hơn. Sắp đến đợt gọi thầu của chính quyền, tiến độ dự án dần được đẩy mạnh, bên cạnh việc hai người bọn họ cùng kề vai sát cánh, thì mối quan hệ cũng hòa hợp, quả thật giống như những người bạn quen biết lâu năm.

Giới truyền thông của thành phố C dạo gần đây không hiểu vì sao lại kiên trì đeo bám lấy cậu con trai cả của nhà họ Dung. Chuyện cũ năm xưa bị đào xới, thậm chí những mối quan hệ phức tạp giữa nhà họ Dung, nhà họ Cố, nhà họ Phương còn được mô tả bằng sơ đồ bảng biểu, hằng ngày tin tức vẫn xuất hiện đôn dập trên mặt báo.

Từ trước đến nay Dung Lỗi không bao giờ bận tâm đến những chuyện như thế này. Còn về phía Cố Minh Châu, mỗi lần ra ra vào vào Hữu Dung, cô luôn thận trọng hết sức, thế mà vẫn bị chụp trộm mấy lần, rồi đăng rả rác thành nhiều bài khác nhau.

Trái ngược với sự im lặng của Cố Minh Châu và Dung Lỗi, Phương Phi Trì lại còn lên mặt báo sẵn giọng trả lời: Dung Lỗi, thằng ôn con nhà cậu cứ đợi đấy!

Vài ngày ngắn ngủi sau đó, Hoàn Nghiệp tuyên bố hợp tác, đồng thời công khai rót vốn vào một công ty bất động sản có quy mô lớn ở thành phố C, việc họ chấp nhận lợi nhuận bằng không đã tác động mạnh tới hạng mục đầu thầu đất của chính quyền.

Đến nước này thì mấy kẻ đang ngấp nghé dự án kia cũng nhón nháo rút quân khỏi mặt trận theo chân Lương Thị, giờ chỉ đợi xem cảnh hổ báo tranh giành cầu xé lẫn nhau.

Hiển nhiên Dung Nham đang cười thâm trong bụng. Bình thường nửa tháng trời chẳng gặp nổi bóng dáng cậu ở nhà thì dạo gần đây cứ vài ngày cậu chàng lại ngoan ngoãn mò về nhà ăn cơm tối.

Từ xưa đến giờ, ông cụ nhà họ Dung luôn đứng ở vị trung lập trong cuộc đối đầu giữa hai đứa cháu xuất sắc nhất của mình, trong quan niệm của ông thì biết vận dụng “cá lớn nuốt cá bé” một cách thích hợp là con đường tất để đạt được sự chín chắn và thành công của đàn ông.

Lẽ vậy nên sau bữa tối ngày hôm ấy, thấy Dung Nham tí tởn lật giở tờ báo đăng bức ảnh Dung Lỗi và Cố Minh Châu đi ăn trưa cùng nhau, ông cụ Dung đã tỏ thái độ rất rõ ràng rằng: “Hang trống mới có gió lửa, không có lửa, sao có khói - cháu làm kinh doanh chứ đâu phải ngôi sao giải trí, không làm chuyện gì khuất tất thì cũng chẳng đến nỗi bị báo chí đặt điều xuyên tạc. Dung Lỗi à, từ ngày cháu về, thành tựu mang lại Hữu Dung đã đạt được ít nhiều. Nhưng về tính cách sao vẫn chẳng có tiến bộ gì cả?”

Dung Lỗi đang ăn hoa quả liền ném cho thằng em ấu trĩ của mình một cái liếc

xéo đầy khinh bỉ, đồng thời cũng lễ phép trả lời ông nội: “Thưa ông, cháu và Cố Minh Châu chỉ bàn chuyện làm ăn, chứ không hề đề cập những thứ ngoài lề. Máy bài báo ấy chẳng qua chỉ khơi gợi được sự tò mò của tầng lớp độc giả thấp kém mà thôi, ông nội hà tất phải tin ă.”

Ông cụ Dung vẫn chưa lên tiếng thì Dung Nham ngồi đầu kia đã ném phất tờ báo xuống, nhảy dựng dậy tỏ vẻ khiêu khích: “Anh nói ai đấy hả?”

“Ai thấp kém thì nói người ấy.”

“Dạo này ngứa tay ngứa chân hả?”

“Hay để anh thử cho chú xem nhé?”

Được hai thằng cháu cao ráo khôi ngô, phải cái một thằng thì vênh váo, một thằng thì xác xược, chúng đứng cách nhau một khoảng nhưng lời qua tiếng lại ấu trĩ quá đỗi, ông cụ nghe mà chau mày không thôi, mẹ Dung Lỗi đành đặt khăn lau trên tay xuống rồi lên tiếng can ngăn: “Hai đứa mày phải giở à? Tuổi hai đứa mày cộng lại cũng phải ngót nghét năm mươi cả rồi mà cứ như bọn con nít vất mũi chưa sạch. Hục hặc từ bé đến lớn, sắp lấy vợ đến nơi rồi, còn ra thể thống gì nữa!”

Mẹ Dung Nham và dì Vi đang bận tay thu dọn bát đĩa cũng không nín được cười nắc nẻ.

Tình cảm và ân oán giữa hai em nhà họ có hơi tế nhị một tí. Dung Lỗi có tính thận trọng, ngoại trừ việc hóa rồ vì Cố Minh Châu ra, thì cuộc sống được lên lịch khá là ổn thỏa, đâu vào đó. Trong khi Dung Nham lại không chấp nhận nổi cái kiêu ngâm ngàng đáng ghét của ông anh, còn bản thân Dung Lỗi từ xưa đến nay vẫn luôn khinh thường cậu em họ lác ca lác các này. Hai anh em chỉ nhỉnh hơn nhau một tuổi mà từ bé đã ganh đua đấu đá lẫn nhau.

Suốt quá trình dậy thì dài đằng đẳng đã biến đổi hai thằng nhóc thành hai người đàn ông chín chắn, có một thứ tình cảm được gọi là “những người giống nhau thường đồng cảm với nhau” cũng lớn lên theo từng ngày.

Sau này khi cuộc sống của Dung Lỗi bước sang những trang sáng chói nhất

thì một ngày nọ đột nhiên Dung Nham vô tình phát hiện ra, dạo gần đây lão anh họ lại “cho mình ăn quả bơ” mới đau chứ. Từ chuyện học hành, cua gái, đánh nhau đến cười ngửa... Dung Lỗi không còn ganh với cậu em nữa, bởi toàn bộ ánh mắt và tâm can Dung Lỗi giờ đã bị mê hoặc bởi một viên minh châu yêu kiều tuyệt mỹ.

Dung Nham thấy chơi vơi - ôi cái thân Độc Cô Cầu Bại.

Thế là cậu chàng đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Cố Minh Châu ngày đó là một cô gái vô cùng kiều ngạo. Cô chẳng buồn đoái hoài xem thằng nhóc kia có gia cảnh thế nào, tình cảm ra sao. Thậm chí cô còn từ chối thẳng thừng lời tỏ tình của Dung Nham mà chẳng có lấy một giây chần chừ. Đâu chỉ vậy, lúc Dung Nham bám dai như đĩa muối thì Cố Minh Châu lại cư xử đến là hung hãn, làm trái tim còn non nớt yếu mềm của cậu bé Dung Nham lúc bấy giờ phải rướm máu.

Rồi chuyện đến tai Dung Lỗi, nửa muốn cảnh cáo, nửa là để khoe mẽ, thành thử anh và Dung Nham đã có một cuộc nói chuyện bằng tay chân long trời lở đất, sau vụ đó, hai người chẳng những sút đầu mẻ trán mà còn bị phạt quỳ. Thế là thù cũ chồng thêm hận mới, Dung Lỗi càng tỏ ra khinh bỉ Dung Nham, còn Dung Nham lại càng thêm hận ông anh Dung Lỗi.

Chương 3: Ngang bướng

Lại bước sang một ngày mới.

Ngay từ sáng sớm, Cố Minh Châu và Dung Lỗi đã có cuộc họp bàn về kế hoạch kinh doanh mới của Hữu Dung.

Kế hoạch kinh doanh xoay quanh giá trị thương mại hạng mục đầu thầu đất của chính quyền, vốn lưu động của công ty và quy hoạch của mảnh đất nói trên - tất cả đều được giới thiệu một cách tỉ mỉ và xác thực nhất.

Thoạt đầu, Dung Lỗi rất tự tin bản kế hoạch này sẽ được hội đồng quản trị thông qua, nhưng dưới tác động của những tin đồn thất thiệt thì tình hình hiện tại đã chuyển biến theo chiều hướng xấu đi. Bản thân Hồng Nghiệp là công ty đầu tư có hậu thuẫn vững vàng từ nước ngoài, không rõ vốn lưu động linh hoạt hơn Hữu Dung là bao nhiêu nhưng Phương Phi Trì đang ra sức đẩy giá đất lên cao. Cứ đà này, Dung Lỗi bắt buộc phải có một nguồn viện trợ từ bên ngoài đủ mạnh để hoàn thành dự án kia.

Nhưng tình hình trước mắt lại không hề có bất kì tin tức gì về khoản cho vay của chính phủ. Phía ngân hàng vừa sợ đắc tội với nhà họ Phương vừa không dám mạo phạm nhà họ Dung nên đa phần các bên đều chọn cho mình thế đứng trung lập.

Lẽ ra Lương Thị là một sự lựa chọn hoàn hảo nhưng bản thân vụ làm ăn này là do Cố Minh Châu gây sức ép với Lương Phi Phàm, cướp từ tay Dung Nham về, Dung Lỗi không muốn quay sang cầu xin sự hợp tác của Dung Nham.

Hơn chín giờ tối, từ phòng ông nội đi ra, anh gặp cậu chàng Dung Nham áo quần bảnh bao, trên tay tung tẩy chùm chìa khoá xe, chuẩn bị ra ngoài, “Người nhà với nhau, cần giúp thì anh cứ bảo một câu.” Khi hai bên đi lướt qua nhau, Dung Nham quăng lại một câu: “Tuy em không giỏi giang bằng anh cả thật, nhưng đầu tư có mấy trăm triệu thì có là gì.” Đã nhiều năm nay,

chưa bao giờ Dung Nham được phen tự đắc xóc nổi kiêu này.

Dung Lỗi bật cười, “Cố Minh Châu giật phi vụ này từ tay chú, chú đừng có mà trút hậm hực lên anh. Nếu Lương Thị không tiếp chú nữa thì Hữu Dung vẫn luôn hoan nghênh chú đấy.”

“Lo cái thân anh ấy!” Dung Nham lạnh lùng bóp chát, “Ông cụ nhà Phương Phi Trì vẫn đang tại chức, Phương Diệc Thành lại đang làm mưa làm gió ở phía Nam, chắc tầm năm sau là già về. Nếu anh không vác cái mặt thớt ấy đi nài nỉ ông nội ra tay thì đừng có mơ khoản vay của chính phủ sẽ được phê duyệt. Chưa hết, đừng có suốt ngày lải nhải Cố Minh Châu này, Cố Minh Châu nợ nữa, em ngáy mụ ấy đến tận cổ rồi! Người đâu mà lòng dạ thâm độc, anh không muốn tái diễn biến cố của sáu năm trước thì tốt nhất là cứ tránh xa mụ ta ra!”

“Thưa giám đốc Dung?”

“À!” Dung Lỗi sực tỉnh, ngồi trước mặt anh là Cố Minh Châu đang cau mày, anh bối rối nói, “Xin lỗi, hôm qua anh thiếu ngủ. À, chúng ta vừa nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Thu hút nguồn vốn ngoài. Em đã giúp anh liên hệ vài nơi rồi nhưng nhìn tổng thể thì họ sẽ không chịu rót vốn đơn thuần, như thế có nghĩa Hữu Dung buộc phải chia sẻ một ít lợi nhuận về sau của dự án này.” Cố Minh Châu đưa anh xem tư liệu của vài công ty đầu tư nước ngoài, đó là một tập tài liệu dày cộp mà cô đã dùng bút xanh chú thích chỉ chút ở mỗi trang, hiển nhiên cô đã bỏ vào đó không ít công sức. Càng xem, trong lòng Dung Lỗi càng thấy áy náy, bởi lẽ vấn đề tiền vốn không thuộc phạm vi trách nhiệm của Vi Bác, hay nói cách khác thì cô chẳng việc gì phải bận tâm, song Cố Minh Châu vẫn hết sức giúp đỡ, còn anh thì lại đi nghe mấy lời nói băng quơ của Dung Nham để rồi nghi ngờ cô ấy và Phương Phi Trì hòa nhau gài bẫy mình.

“Những công ty em chọn chủ yếu có vốn nước ngoài. Với phương pháp này, dự án của chúng ta sẽ được đánh giá là có khả năng thu hút nguồn vốn đầu tư cho thành phố, không những khả năng trúng thầu cao mà chính quyền thành phố cũng sẽ dành phần ưu ái cho Hữu Dung nhiều hơn. Đương nhiên, đây hoàn toàn là ý kiến cá nhân em, chỉ mang tính tham khảo...” Cố Minh Châu

nửa thật nửa đùa.

Vừa dứt lời, điện thoại cất trong túi xách, đặt trên đi văng bất ngờ đổ chuông, cô đành xin lỗi Dung Lỗi rồi qua đó nhận điện. Xoay lưng về phía anh, giọng cô cất lên đầy dịu dàng: “Gì thế Phi Trì?”

“Đang ở đâu thế cô em?” - vẫn là kiểu ăn nói ngả ngớn của Phương Phi Trì.

“Em và Dung Lỗi đang họp bàn.” Cố Minh Châu gật đầu tỏ vẻ áy náy với Dung Lỗi, nhưng chỉ nhận được nét mặt lạnh lùng thờ ơ của người ngồi phía sau, thậm chí ánh mắt cũng không buồn đáp lại cô.

“À, thế có tiện nói chuyện không?”

“Anh nói xem?” Nghe chất giọng thù mị của cô, Phương Phi Trì liền phá lên cười, “Haha! Cố Minh Châu là mù phù thủy già vừa cong cớn vừa góm ghê, cười chối tung hoành khắp trời,” anh ta tí tởn khiêu khích cô, dù gì đi nữa trước mặt người mình thích, cô cũng không tiện cãi trả.

Quả nhiên, Cố Minh Châu chỉ khúc kha khúc khích cười ngọt lịm.

“Phi Trì này, anh thật là!” Cách cô gọi tên anh ta triu mến khác hẳn thường ngày, giọng điệu còn có phần hồn dỗi.

Nói thật ra con người Phương Phi Trì cũng chẳng có khuyết điểm nào to tát, ngoại trừ cái bệnh háo sắc ở mức độ nhẹ, đang điểm ở cấp độ trung bình, cộng với tính cách có hơi thiếu muối một chút.

“Anh có chuyện muốn nói với em, tối nay anh đến đón em nhé?” Ở đầu bên kia, Phương Phi Trì nhận ra giọng điệu ngọt như mía lùi của cô thoáng sự đe nẹt, thế là anh ta đành phải lôi chuyện chính ra nói ngay tắp lự.

“Vâng ạ.”

“Vậy sáu giờ anh đợi em dưới tầng trệt của Hữu Dung nhé?”

“Được anh ạ.”

Ở bàn đằng kia, Dung Lỗi đang tập trung xem xét tài liệu, âm thanh rủ rủ của Cố Minh Châu làm anh thoáng chau mày. Cô chóng vánh kết thúc cuộc gọi rồi trở về chỗ ngồi, “Xin lỗi anh.”

“Không sao.” Dung Lỗi đáp ráo hoảnh, nhưng tập văn kiện đặt xuống bàn nghe nặng chịch như bị ném. Cố Minh Châu cố tình nhìn thật sâu vào mắt anh, làm anh khó chịu quay mặt đi, vẻ vùng vằng ấy thật đáng yêu quá đỗi.

Sự nhiệt tình trong công việc và tính đa mưu túc trí của Dung Lỗi rất khác người, còn Cố Minh Châu thì càng ngày càng giống với người sắt. Những lúc bận rộn, thời gian thường trôi qua rất nhanh, bữa trưa do thư ký đặt nhà hàng mang đến được hai người ăn quáng quàng cho xong rồi lại tiếp tục cắm đầu cắm cổ vào công việc.

Hàng chồng tài liệu chất thành đống trên mặt bàn làm việc rộng thênh thang, trong khi Dung Lỗi dựng khung kế hoạch, liệt kê các điều mục rõ ràng thì Cố Minh Châu phụ trách số liệu, sửa sang lại để bắt mắt hơn. Hai người phân công rõ ràng, phối hợp ăn ý, tiến độ hoàn thành càng lúc càng nhanh.

Tất cả diễn ra trong không gian yên ắng của phòng làm việc. Tiếng gõ phím lách tách âm vang khác lạ, thỉnh thoảng có tiếng lật giấy sột soạt vang lên rất khẽ. Chốc chốc, người thư ký lại rón rén bước vào, rót thêm thứ chất lỏng màu nâu đậm đặc nghi ngút khói vào hai cốc cà phê trên bàn, gọi từng làn khói nhẹ vẩn vút bốc lên, tan dần vào không khí, hương thơm tinh khiết âm thầm lan tỏa giữa hai người.

Có thể do văn phòng tọa lạc trên tầng cao nên nắng đông hắt vào qua ô cửa sổ cũng dịu hơn, trong hơn. Nắng phủ lớp vàng óng ả lên một góc bàn làm việc màu nâu.

Sóng lưng Cố Minh Châu ưỡn thẳng, mười ngón tay búp măng trắng hồng mê mải lướt trên bàn phím laptop, từng tia nắng nhỏ li ti đậu trên nét mặt nhìn nghiêng chăm chú của cô. Mái tóc xoăn dài thướt tha được cố định sau gáy bằng chiếc kẹp to, chẳng rõ từ lúc nào đã rủ xuống một lọn tóc loăn xoăn, xoáy rồi cứ xoáy, xoáy vào tận trong sâu thẳm trái tim người ngồi đối diện.

“Minh Châu...”

Giọng nam trầm âm loáng thoáng bên tai, Cố Minh Châu nửa tỉnh nửa mê chắc hẳn đây chỉ là mơ.

Nếu không phải mơ, anh sẽ chẳng đời nào dịu dàng như thế.

“Minh Châu... đồ in con lười biếng... dậy đi nào, nghe giảng bài kia”, đó là quãng thời gian hai người đang chuẩn bị sang Pháp du học, cả hai vừa phải thi môn chuyên ngành lại vừa phải đăng ký lớp học tiếng Pháp. Mỗi lúc lên lớp là mí mắt cô lại nặng trĩu, anh với tay khẽ ấn cô, tay kia chống cằm, khóe miệng khẽ nhếch thành nụ cười uể oải nhìn cô, “Về nhà anh không giúp em bỏ túc đâu đấy.”

Lúc đó hình như vào quãng mùa đông thì phải, bao giờ hai người cũng ngồi ở chỗ ưa thích bên cửa sổ, nắng ấm dịu dịu tràn qua lớp cửa kính to mà sạch bóng, cô ngủ suốt nửa tiết học đến nỗi hai gò má ửng đỏ. Nghe tiếng cười hiền hòa của anh, cô mới ngước lên, cái kính liếc xéo cái gã ngồi cạnh mình.

Tối qua chẳng biết ai giờ trò hết lần này đến lần khác, kệ cô có nài nỉ thế nào anh cũng không chịu tha, hại cô bị thiếu ngủ thành thử hôm sau cứ vật vờ.

“In yêu này, em mà lười nữa là anh hôn em luôn đấy!” Dung Lỗi nằm mẹp xuống cánh tay đang gối đầu của cô, hai khuôn mặt áp sát vào nhau, một khoảng rất gần đủ để hơi thở giữa hai người quất quýt nhau như chất mật ngọt trong bầu không khí.

Giảng dạy môn tiếng Pháp là một ông thầy đậm người, có máu lãng mạn, chiếc mũi to của thầy đó lựng, ông cười chắt phác rồi dùng thứ tiếng Pháp đẹp đẽ mà cao vút để trêu đùa tình nhân nhỏ đang tình nồng ý đượm bên dưới rằng: “Này mấy cưng, tôi rất sẵn lòng dành cho hai em mười lăm phút thân mật ở ngay trên lớp!”

Cả lớp cười ồ lên, đoạn ngoái đầu lại xem. Đạo đó, Cố Minh Châu vẫn còn non nớt nên da mặt hăng mỏng lắm, cô cúi đầu tùm tùm ra vẻ không thèm chấp. Còn cậu chàng Dung Lỗi thuở ấy lại ngông nghênh ôm choàng bạn gái,

nở một nụ cười rạng ngời như ánh nắng mặt trời.

Hồi đó đã bao giờ anh cau có mặt mày đâu, thậm chí những lúc cô nổi nóng mà anh vẫn cười toe toét, nếu tình hình căng thẳng hơn, anh sẽ kéo cô vào lòng rồi dán chặt môi mình lên môi cô một cách khao khát, lúc buông tay thì mấy lời cần nhằn đều tắt lịm, chỉ còn lại vẻ ngoan ngoãn dụi vào lồng ngực anh như một con mèo nhỏ của cô.

“Thưa giám đốc Dung, bữa tiệc của nhà họ Điền sắp bắt đầu rồi ạ, giám đốc Cố...”

“Không sao, để tôi gọi cô ấy. Cô gọi điện về nhà bảo người mang quần áo đến đây cho tôi.”

Nghe có tiếng nói chuyện, Cố Minh Châu uể oải tỉnh giấc dù trong lòng chả muốn chút nào. Thấy Dung Lỗi đang đứng bên cạnh, cô quay cánh tay mỗi nhừ, xoa trán hỏi anh bằng giọng ngái ngủ: “Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ hơn rồi.” Dung Lỗi lấy lại chiếc áo khoác vừa mới đắp lên người cô.

“Ồ.” Cố Minh Châu dụi mắt, mặt lờ đờ như đứa trẻ con còn trong cơn ngái ngủ. Dung Lỗi cũng cất giọng ngân ngừ, khẽ hỏi: “Tối nay em có bạn không?”

“Sao, anh không có bạn gái đi cùng à?” Cố Minh Châu tỉnh táo đứng dậy, miệng hỏi vậy còn tay vẫn bận bịu thu dọn đồ trên bàn.

Dung Lỗi lặng thinh.

“Tối nay em có hẹn rồi. Vả lại, anh cũng nên tạo cơ hội cho phía báo chí chụp vài pô anh sánh đôi bên những cô nàng xinh xắn, chuyển hướng chú ý.”

... Cố Minh Châu thu dọn đồ đạc trên bàn, sau giấc ngủ ngắn, gương mặt cô có vẻ tươi tỉnh hơn, “Đúng rồi, em cứ quên hỏi anh, chuyện gần đây... liệu có gây phiền phức nhiều cho anh không?”

Dung Lỗi như không hiểu câu dò hỏi của cô, chỉ cười cười rồi nhún vai: “Không. Em không rảnh thì thôi, con gái nhỏ của nhà họ Điền đang đợi bên đó - ông nội anh rất vừa mắt cô bé ấy. Vì anh nghe nói em có ý hợp tác để mở rộng Vi Bắc, mà thế lực của nhà họ Điền thì em cũng biết rồi, tối nay sẽ có rất nhiều giám đốc của các công ty xây dựng có mặt ở đó.”

Cố Minh Châu hơi nhướn mày: “Có phải Dung Nham đã nói với anh những chuyện linh tinh gì không đấy?” Chuyện cô muốn hợp tác đầu tư mở rộng Vi Bắc chẳng có mấy người biết.

“Hử?” Dung Lỗi ngẩn người.

Cố Minh Châu đang định giải thích thì thư ký của Dung Lỗi đã gõ cửa vào, mang đến quần áo cho anh. Cố Minh Châu tự nhiên nhận lấy, bên kia Dung Lỗi cũng rất tự nhiên cởi áo khoác ngoài đặt lên tay cô, thay cái áo mới.

Cố Minh Châu vẫn cười nhẹ, đầu ngón tay chà xát chiếc nút áo của chiếc áo vắt trên cánh tay cô, cô nửa đùa nửa thật nói với anh: “Tên Dung Nham đó chỉ thuần túy là quá thừa mứa tinh lực, vụ này bị em giành lấy nên nổi cáu thôi, ừm, em phải báo chị Yên nhà cậu ta cho cậu ta chút việc làm mới được.”

Dung Lỗi cười hờ hững.

Hai người cùng xuống lầu. Xe của Cố Minh Châu đậu ở tầng một của hầm, lúc Dung Lỗi ra khỏi thang máy ở tầng một, cô lại theo ra ngoài, hình như có ý muốn tiễn anh.

Đôi giày cao gót của cô gõ xuống nền nhà rất đều đặn, theo sau anh. Dung Lỗi mãi miết đi, khóe môi bất giác nhướn một nụ cười.

Ra khỏi cửa, đã có nhân viên lái chiếc xe Cayenne của Dung Lỗi đến, và không xa đó, chiếc xe màu đỏ tươi của Phương Phi Trì cũng đậu đường hoàng ở đấy, anh ta đang dựa vào xe, gửi một nụ hôn gió đến.

Có thứ gì xẹt qua tầm nhìn của anh, Cố Minh Châu hốt hải chạy lướt qua anh, chẳng thềm ngoái đầu mà chỉ quăng lại có một câu “Mai họp ta lại gặp.”

Thật chóng vánh. Có người dõi theo bóng cô, cười khẩy đầy chua chát.

“Cục cưng của anh!” Phương Phi Trì nở nụ cười mê mẩn lòng người nhưng cũng đậm chất sở khanh. Thấy cách đó không xa, đám phóng viên đang lấp ló đằng sau, Cố Minh Châu bèn nhoẻn miệng cười dịu dàng, ngả vào lòng Phương Phi Trì rồi đặt nụ hôn lên hai bên má của anh ta. Ánh mắt cô thoáng liếc qua Dung Lỗi đang chờ người ở đằng xa. Kế tiếp đó là tiếng cửa xe đóng sập lại.

Chiếc Cayenne rô ga lao vọt đi, đèn xi-nhan nhấp nháy liên tục, xe phóng với tốc độ cao khi gặp một khúc cua, bánh xe trượt dài trên mặt đường phát ra thứ âm thanh chói tai, sau một hồi bạt mạng thì chiếc xe cũng biến mất hút. Phương Phi Trì huyết sáo, mừng như thể mở cờ trong bụng, trước cái lù mắt của Cố Minh Châu, anh ta mới thôi tí tởn, chiếc xe từ từ khởi động, bỏ lại đằng sau đám phóng viên đang cầm máy ảnh chụp lầy chụp để.

Cố Minh Châu ngồi ở ghế lái phụ, cô sáng giọng gần từng chữ: “Phương-Phi-Trì.”

Phương Phi Trì ngó đám kí giả vẫn đang mải mê tác nghiệp qua gương chiếu hậu, đoạn ngoái đầu cười cợt, “Sao thế hả Minh Châu bé bỏng?”

“Anh bị điên à?!” Cố Minh Châu nghiêng răng bảo, “Dây với bọn nhà báo ấy làm cái quái gì thế hả? Để bây giờ ông cụ nhà anh ấy biết chuyện, sướng rồi nhé! Ông cụ lại đi gán ghép anh ấy với con gái nhà họ Điền! Anh còn tìm người đến chụp này chụp nọ! Chụp cái đầu anh ấy!”

“À... Minh Châu bé bỏng của anh đang ghen đây mà.”

Cố Minh Châu sầm mặt, gườm gườm nhìn anh ta, “Anh lên con ngựa đòn đó hả?”

“Dào ơi, em đúng là sáng nắng chiều mưa...” Phương Phi Trì tủi thân ra mặt, “Chính em bảo anh nghĩ cách xua đuổi mấy gã tranh thầu với Đá yêu nhà em, làm anh đã phải hy sinh sắc đẹp, thân chinh ra trận, bây giờ em lại mắng anh...”

Câu chuyện tình yêu - thù hận đầy bí ẩn và phức tạp - một loạt các bài báo xoay quanh chủ đề này được ra lò gần đây dưới chỉ thị của nữ hoàng tệ hạ và cũng lấy người làm tâm điểm. Tất nhiên ta không thể không nhắc đến kỳ sĩ áo đen khôi ngô tuấn tú, kẻ độc lòng chung thủy, ôm mối tình si Phương Phi Trì đứng sau chuyện này. Hắn ra tay sắp đặt mọi thứ hòng dụ chàng hoàng tử dạt vòm sa vào bẫy, cho nữ hoàng thỏa sức hành hạ.

Nói cách khác là phải giày vò, khiêu khích, đánh vào lòng đố kỵ đang cháy rần rần trong thâm tâm cậu cả nhà họ Dung, đồng thời kiếm cho Phương Phi Trì một lý do chính đáng hòng gạt bỏ tất cả những thứ ngáng đường để đảm bảo chắc chắn Dung Lỗi sẽ trúng thầu miếng đất kia. Nhân đây cũng làm một cuộc thăm dò phản ứng của tầng lớp bản nông, nhất là thái độ của nhà họ Dung, cùng lúc đó đứng lên tuyên bố chủ quyền, cốt để sau này nữ hoàng vươn bàn tay ma thuật của mình ra làm đệm đỡ.

“Em chỉ bảo anh tung hỏa mù để bọn họ biết đường mà rút lui thôi, chứ có bảo anh làm náo loạn cả lên như thế này đâu! Toàn bộ hội đồng ban quản trị của Hữu Dung bị anh dọa sợ co rúm người, bây giờ phải vẽ trò săn vốn đầu tư nước ngoài là tại anh cả đấy! Đồ điên!” Cố Minh Châu giáng thẳng một cú vào đầu Phương Phi Trì.

Cô học võ từ bé, tay chân lúc nào cũng dồi dào sức lực khiến Phương Phi Trì điếng người, “Thì cứ làm thế đi, cùng lắm thì lấy vốn của anh chứ gì! Anh phải cân nhắc kỹ lắm mới tung ra chiêu này, thứ nhất, đây là cách chóng vánh nhất để chặn đứng những kẻ đang tư tưởng mảnh đất kia. Hai là, nếu em đã muốn giành lại Dung Lỗi thì cứ để anh châm hộ em mỗi lửa, giờ nhà họ Dung cũng biết cả rồi, vừa nãy em không thấy Dung Lỗi tức điên lên à... em nói xem, có phải một mũi tên trúng hai đích không?”

Cố Minh Châu cười khẩy, “Anh mà lại tốt bụng đến nỗi cho Dung Lỗi vay tiền ấy hả?”

“Ồ cái cô này, xin em nhớ kỹ hộ anh, nếu anh và Dung Lỗi không trở mặt với nhau vì chuyện gái gú thì trước kia cũng coi nhau là anh em đó chứ, thôi thì em là người nham hiểm thâm độc, không chuyện gì là không dám làm, nhưng cũng phải chân thành một tí, có lương tâm một tí chứ?”

Phương Phi Trì lại lĩnh thêm một cú ra đòn như trời giáng từ Cố Minh Châu làm anh ta ói ra máu, “Đừng đùa, đừng có mà đùa! Anh đang lái xe đấy. Anh bỏ tiền ra thật, chỉ cần đừng để cậu ta biết là được chứ gì. Sớm tổng tiền của nợ là em đi lấy chồng, thôi thì cũng coi như làm phước vậy.”

Lúc này vẻ mặt cô mới thoáng giãn ra: “Vậy anh cử ai ra đại diện đây? Tốt nhất đừng để Dung Lỗi biết đó là người của anh?”

Phương Phi Trì tăng tốc, cắt đuôi đám ký giả đằng sau: “Kỷ Hàng.”

Ý kiến của Phương Phi Trì và suy nghĩ của Cố Minh Châu hóa ra lại tư tưởng lớn gặp nhau. Dưới tay Phương Phi Trì có nhiều nhân viên nhưng chỉ có Kỷ Hàng mới là người thích hợp để Dung Lỗi không thể điều tra ra căn nguyên gốc rễ. Kỷ Hàng là dân gốc thành phố C, gia nhập công ty của Phương Phi Trì từ khi còn học ở nước ngoài, bản thân hắn luôn khiêm tốn ít phô trương nên chẳng mấy ai biết hắn có quen biết Phương Phi Trì. Vả chăng, Kỷ Hàng vừa về nước chưa được bao lâu, khoảng thời gian này mới chỉ đứng ra làm đại diện bên đầu tư với Vi Bác một lần duy nhất, thân thế đơn thuần, lai lịch trong sạch.

“Anh dàn xếp vụ vốn liếng thì cẩn thận một tí, đừng để có sơ hở. Khả năng dự toán của Hữu Dung có hạn nên lúc đầu đừng đẩy giá quá cao. Còn nữa, trước khi Kỷ Hàng đến thì phải dặn dò nó một số điều cần thiết, công ty em có cả thầy năm, sáu cô, nó dây dưa với một em, lại thích một em khác, thế có láo lếu không cơ chứ.”

Chất giọng lạnh lạnh, liên thoáng tỏ khổ của cô làm Phương Phi Trì cười như nắc nẻ, “Em lo lắng thái quá đấy à? Thôi không nói những chuyện này nữa. Tuần sau anh đi công tác ở Mỹ, em muốn đi cùng anh không? Tôi nợ, thằng nhóc gọi điện cho anh, hẹn nhau đi chặt cây thông Noel rồi đấy.” Anh nói rồi lại làm như vô tình liếc Cố Minh Châu, chỉ một thoáng mà vẻ dịu dàng đã hiện rõ trên gương mặt cô.

“Ồ, đã lại đến Giáng Sinh rồi.” Cố Minh Châu nở nụ cười âm áp, tay miết một vòng lên ô cửa kính xe, lòng nhớ tới một khuôn mặt lém lỉnh nghịch ngợm đang chờ nơi viễn xứ, và thế là tất cả những mưu đồ đầu đá đều trở nên

xa vời, “Nhưng em phải đợi hội đồng quản trị Hữu Dung ra quyết định rồi mới đi được.” cô có chút đắn đo rồi bảo, “Hay anh cứ sang đó trước đi? Hôm 23 có lẽ vẫn kịp để em sang bên đó rồi chúng mình đón Giáng sinh luôn thôi.”

“Được, anh đợi em.” Phương Phi Trì bình thản nói.

Giờ này khi màn đêm đã buông xuống, Dung Lỗi vẫn ngồi trên xe và lao đi trên một con đường nào đó. Về phần Cố Minh Châu, cô cứ ngỡ rằng mình sắp giữ được mọi thứ trong tay. Còn trong ánh mắt của Phương Phi Trì, ở một góc mà không ai có thể nhìn thấy, lại đang sẫm như màu mực.

Cô biết không Minh Châu? Đợi chờ là việc duy nhất khiến Phương Phi Trì có kiên nhẫn để làm.

Hiển nhiên, tối nay Phương Phi Trì đã có hẹn với một người đẹp khác, khi vở kịch hạ màn, phóng viên đã bị cắt đuôi, anh ta bèn đưa Cố Minh Châu về nhà.

Gia đình nhà họ Cố luôn bắt đầu bữa cơm vào lúc rất muộn. Bước qua cánh cửa, thấy Cố Bác Vân và Trình Quang đang ngồi lai rai, cơm canh còn nóng bốc khói trên bàn, bận tới tận mặt mũi suốt một ngày trời, đương nhiên Cố Minh Châu thấy đói lắm rồi, vừa đặt người ngồi xuống, lấy bộ bát đĩa của Trình Quang là cô bắt đầu ăn luôn, Cố Bác Vân thấy con gái về thì vui lắm, ông sai người giúp việc rót ly rượu cho Minh Châu.

“Thằng cháu trai của bố đâu? Cố Vân Bác tit mắt hỏi. Cố Minh Châu vẫn quen mồm gọi Duệ Duệ là con trai thành thử ông cụ cũng thương thằng bé như cháu ruột mình.

“Lộ Hân Nam đưa về nhà chơi hai ngày rồi ạ, dạo này con và Cao Hạnh bận quá, Trình Quang cũng không rảnh rang gì.” Cố Minh Châu đáp. Lộ Hân Nam và cô là bạn đồng tâm chỉ cốt từ bé đến giờ.

“Ồ,” Cố Bác Vân gật đầu về thất vọng, “Bây giờ nhà này không có bàn tay chăm nom của phụ nữ, chứ bằng không bố cũng hộ mấy đứa một tay trông thằng bé.” Nói rồi ông lại nhớ đến người vợ đã khuất của mình, Nguyễn Vô Song.

Cố Minh Châu cầm đũa gõ lên miệng bát, cô kéo dài giọng về phật ý, “Bố nói gì vậy... con không phải phụ nữ à?”

Trình Quang ngồi bên cạnh cũng phì cười thành tiếng, cậu chàng rướn người chạm ly với Cố Bác Vân, “Chú Cố, chú lại nói thật lòng mình khi say rồi.” Cố Bác Vân bật cười ha hả.

Tuy cách nói này có vẻ hơi vô lý nhưng quả thực Cố Bác Vân là người tốt bụng nhất trong tất cả những người mà Cố Minh Châu từng gặp.

Trên thế gian liệu có người đàn ông nào được như ông? Người tình một đêm từ năm năm trước đem đến cho ông một đứa con gái, không những không vứt bỏ, ông còn dang tay đón nhận và đặt tên con bé là Minh Châu, thực lòng coi con bé như châu báu trong nhà.

Bởi thế mà mẹ cô đã nắm thóp được người đàn ông có nhiệt tâm song lại quá giản đơn này. Năm lần sáu lượt, bà mò đến tận nhà rồi khóc lóc, kể lể. Thành thử lần nào bà cũng được cho một xấp tiền. Cho đến khi cô không thể chịu đựng được nữa, phải nài nỉ người vợ cũng sống nặng tình như Cố Bác Vân là Nguyễn Vô Song - trực tiếp ra mặt can ngăn thì người mẹ mỹ miều, “yêu đuối” của cô mới chịu buông tha cho Cố Bác Vân.

Cố Minh Châu biết mười mười rằng, suốt nửa đời người Cố Bác Vân hết buôn bán vũ khí lại làm ăn theo kiểu xã hội đen, hại không biết bao nhiêu người, ông không phải là một con người lương thiện đúng nghĩa. Nhưng trong con mắt của Cố Minh Châu, ông luôn là một người bố hoàn mỹ biết chừng nào.

Dẫu vậy, từ xưa đến nay cô chưa từng thổ lộ điều này với bất kỳ một ai.

Cơm nước xong xuôi, Cố Minh Châu liếc mắt ra hiệu với Trình Quang rồi hai chị em nối gót nhau, người trước người sau lên tầng thượng.

Tử lượng của Trình Quang có phần hơi khiêm tốn, mới dăm ba chén đã ngã ngà say, lúc lên cầu thang chẳng may đạp hụt một bước, suýt nữa thì “đi” hàm răng cửa với tay vịn lan can bằng sắt. Ngoài trời gió bắc rít ào ào truyền

tiếng kêu bi đát của cậu đi tí xa.

“Thằng ngố này cần thận vào!” Cố Minh Châu đã leo lên trước, nghe tiếng kêu la thất thanh của cậu em, cô bèn quay người kéo cổ áo nó, lôi phất lên. Tay chân anh chàng Trình Quang vô tích sự đã nhũn nhừ, cậu chàng ôm ghì eo cô suýt nữa thì đẩy cô ngã dúm dúm.

“Chị bảo này, cậu không lớn nổi thành tài đúng là có nguyên nhân của nó đấy!” Cố Minh Châu bực mình đẩy phất cậu ta xuống, ngón tay cô cốc lấy cốc để lên trán thằng em, “Do khí chất đấy, hiểu chưa hả? Cậu nghĩ Châu Yên Hôi giỏi hơn cậu ở chỗ nào hả? Xét về mặt sủng ông, võ nghệ thì nó chưa chắc đã thạo hơn cậu, nhưng nó mới đứng đó thôi mà cả người đã đặng đặng sát khí, khẳng khái đầy mình, người khác thấy thể hiện nhiên sẽ phải e dè nó, lâu dần nó trở thành đại ca, còn cậu vẫn chỉ là thằng Quang Trần Trụi.”

Đã quá quen với những bài giáo huấn của cô nên Trình Quang vẫn thản nhiên như không, cậu chàng ngồi bệt xuống đất, chân xếp bằng tròn, giật nắp lon bia vừa mới mang lên, “Bây giờ em vẫn còn sượng chán, trông lên thì chẳng bằng ai nhưng ngố xuống lại hơn ồi thằng. Con người ta phải sống vì ngày hôm nay, chứ suốt ngày đấu đá với người đời, bao giờ mới có điểm dừng?” Cậu cúi đầu, nghe trong luận điệu có hơi hướm tự do phóng khoáng. Sân thượng trông hươ trông hoác đón gió rít thổi lồng lộng, Trình Quang ngồi đó với vẻ mặt lãnh đạm như một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bước ra từ trang truyện tranh.

Nếu nói đến chuyện làm ăn hay những việc to tát trọng đại thì Trình Quang thừa sự khôn ngoan lẫn tính quyết đoán, hiềm nỗi con người đều có số cả, không phải ai cũng thích nếm trái đắng cay khổ sở chỉ để cuối cùng đứng trên bục cao nhìn xuống thứ quý báu nhất đã đánh mất trên chặng đường đã qua.

Cố Minh Châu và cậu ở bên nhau từ tấm bé, giữa hai người bọn họ hoàn toàn không có thứ tình cảm nam nữ nào khác, thấy Trình Quang ngồi đó, cô cũng ngồi xuống khoác vai cậu, tiện thể với tay giật nắp lon bia. Khi cô nhào người qua hông Trình Quang, mái tóc dài óng ả rủ xuống bám vào ngực áo len cậu.

“Tâm trạng đang rối bời hả? Chị lại có chuyện với Đá nhà chị à?” Trình Quang khẽ chỉnh lại thế ngồi, người hơi ngả ra sau đôi chút.

Cô Minh Châu cầm lon bia rồi ngồi lại ngay ngắn, nhấp nhấp từng ngụm một, mắt hướng về ngọn hải đăng đằng xa, bên khóe miệng vẫn thường trực nụ cười. Trong bóng tối, cô gỡ chiếc mặt nạ khôn ngoan ghê gớm xuống. Giờ đây chỉ còn nét dịu dàng rạng ngời trên khuôn mặt xinh đẹp đang được ngọn đèn neon phủ lên sắc màu rực rỡ.

Cô cười thật tươi rồi rủ rỉ kể lại từ đầu đến cuối những việc linh tinh đã làm cả ngày hôm nay với Dung Lỗi. Trình Quang vẫn chăm chú lắng nghe như mọi lần, chốc chốc mới phụ họa vài câu.

“Chị làm thế chẳng phải là tạo khoảng cách giữa hai người à?” Khi nghe đến đoạn Phương Phi Trì tới đón cô, Trình Quang liền nhíu mày, “Ngay từ đầu anh ấy đã nghĩ chị và Phương Phi Trì có gì với nhau, bây giờ hiểu lầm càng sâu sắc hơn, làm thế có lợi cho chị không?”

“Ừc...” Cô Minh Châu dốc ngụm bia rồi thở ra một hơi thật dài, “Không biết, biết đâu cứ khiêu khích anh ấy lại hóa hay.” Cô rạp người trên đầu gối mình, cười cợt với Trình Quang, gò má ửng hồng vì lạnh và men bia, “Anh ấy hiểu thẳng và thích sĩ diện, nên chị hấp tấp đến cầu xin anh ấy quay về như ngày xưa, nhất định anh ấy sẽ nhớ lại chuyện năm đó rồi cự tuyệt chị. Dù đúng là chị có lỗi với anh ấy... Lộ Lộ bảo chị đã vớ bở lại còn khéo khoe mẽ, giờ trò nanh nọc khích anh ấy theo đuổi chị. Thực ra đâu phải như vậy... Lục Lục, em hiểu chị chứ?”

Cô đứng dậy, mái tóc dài quện bay theo gió, đoạn quay phắt sang hỏi Trình Quang, cậu mỉm cười, khẽ gật đầu, khuôn mặt sáng láng khô ngô khuất sau bóng lưng cô tỏ ra ôn hòa khác thường.

“Em hiểu chứ... cứ tầm ngấm tầm ngấm rồi cho một nhát chết luôn.”

Trình Quang vỗ tay vào khoảng trống bên cạnh, Cô Minh Châu lại ngồi xuống, cậu nheo mắt nhìn về phía hải đăng xa xôi, cất lời ẩn ý sâu sa: “Chị Minh Châu, để em kể chị nghe câu chuyện về một con thỏ trắng nhỏ nhé.”

“Ngày xưa ngày xưa, có một con Thỏ Trắng sống trong một khu rừng tuyệt đẹp. Một hôm, Thỏ ta đang tung tăng trong rừng. Dọc đường, nó gặp một chú Hươu cao cổ đang hút cần sa, Thỏ bảo với Hươu rằng: “Hươu ơi là hươu, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Hươu cao cổ nhìn điều cần sa rồi lại nhìn Thỏ trắng, cuối cùng, nó vứt điều cần sa đi và theo chân Thỏ chạy nhảy tung tăng trong khu rừng. Sau đó, bọn chúng gặp một con Voi đang chuẩn bị hít cocain, Thỏ trắng bé nhỏ lại bảo Voi rằng: “Voi ơi là Voi, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Voi nhìn đồng cocain rồi lại nhìn Thỏ, thế là nó vứt cocain đi để theo chân Thỏ và Hươu chạy nhảy tung tăng trong khu rừng. Một lúc sau, cả lũ gặp một con Sư Tử đang chuẩn bị đập đá, Thỏ Trắng bảo Sư Tử: “Sư Tử à Sư Tử ơi, sao cậu lại tự hại đời mình như thế! Cậu xem khu rừng của chúng mình đẹp để biết chừng nào! Chúng ta hãy cùng nhau chạy nhảy trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này đi nào!” Sư Tử nhìn đồng đá rồi lại nhìn Thỏ, thế là nó vứt đá đi, lao đến đánh cho Thỏ một trận nhừ tử. Voi và Hươu sợ run bần bật, chúng khóc lóc hỏi Sư Tử: “Sao mày lại đánh thỏ trắng? Con bé tốt bụng, lại quan tâm tới sức khỏe của bọn tao, nó còn kêu gọi bọn tao gần gũi thiên nhiên nữa kia mà.” Sư Tử cáu tiết bảo: “Con Thỏ khốn nạn này mỗi lần nó cần thuốc xong là lại kéo tao chạy như điên trong rừng”.

Trình Quang kể bằng giọng đều đều, Cố Minh Châu ngồi cạnh cậu em, tay nhón đậu phộng bỏ vào mồm, mãi nghe câu chuyện cho đến khi cậu chột hạ câu cuối cùng cũng là lúc cô vừa làm ngum bia. Mặt cô ngậy thuôn thế rồi ho sặc sụa, vừa ho vừa đám Trình Quang làm cậu chàng co đầu rụt cổ cười.

“Chị Minh Châu này, em lo anh Dung Lỗi sẽ như con sư tử kia.” tiếng cười đùa ngót dần, Trình Quang báo, “Người ta chỉ thấy vẻ hoạt bát yêu đời của con thỏ sau khi cần thuốc lắc, nhưng còn Dung Lỗi, anh ấy có thể gạt phắt những chuyện đã qua chỉ vì một câu rồi đẩy con người hiện nay của chị xuống địa ngục... Minh Châu à, chị cứ nhất định phải dùng thủ đoạn để giành lại trái tim anh ấy hay sao?”

Cố Minh Châu nhận ra lý lẽ trong câu nói nghiêm túc của cậu, cô im lặng cúi đầu.

“Còn Phương Phi Trì nữa chứ, chị tin em đi, anh ta đối với chị không đơn giản thế đâu. Trước đây chị từng nói hai người cùng thuộc một tuýp người, nhưng em lại có cảm giác, cũng giống như con voi kia, nó ngưỡng mộ sự hoạt bát của thỏ nhưng khi nó phát hiện ra, nhờ có thuốc lắc mà thỏ ta mới trở nên hoạt bát như thế, vậy thì chị thử nghĩ xem, nó sẽ thế nào?” Rất ít khi trong ánh mắt Trình Quang hiện rõ vẻ tinh đời giống như lúc này.

“Vậy còn cậu? Cậu là hươu cao cổ à?” Cô Minh Châu bỗng nhiên mím môi cười, hỏi cậu.

Trình Quang lắc đầu, vẻ già đời đã vụt tắt thay vào đó là nụ cười tinh quái: “Em là chuột túi.”

“Hả? Gì nữa?”

“Ồ, cũng trong khu rừng ấy, cũng chính con thỏ trắng cắn thuốc lắc ấy. Một hôm, có con chuột túi lái xe đi dạo trên đường, bỗng nhiên thấy đằng trước có con thỏ trắng lù lù giữa đường, cả cơ thể lẫn tai của nó cúi rạp xuống mặt đường như đang nghe ngóng gì đó. Chuột túi thấy lạ liền hỏi: “Thỏ trắng đang nghe gì đó?” Thỏ trắng bảo: “Nửa tiếng trước có một chiếc xe chở hàng rất to chạy qua đây.” Chuột túi kinh ngạc báo: “Giỏi quá! Cậu nghe được cả chuyện nữa đó à!” Thỏ trắng nổi quạu: “Tiên sư nhà nó! Cổ và chân của tớ bị nó cán đứt rồi!”

Cô Minh Châu phá lên cười. Trong khi Trình Quang lại không cười nổi thành tiếng, cậu đưa tay xoa đầu cô: “Chính mắt em chứng kiến những năm qua chị đã dần vật khở sở thế nào, em biết lúc đó chị đau đớn ra sao, vậy nên em cũng hiểu hiện tại chị kiên cường biết bao nhiêu, em không khuyên chị từ bỏ, vì em biết chị không thể sống thiếu anh ấy. Nhưng em chỉ sợ người ngoài thì sáng, người trong lại quáng. Dung Lỗi không như chị, xưa nay vẫn vậy, nhiều lần anh ấy nổi giận với chị nhưng cũng đành kiềm chế, em nghĩ đó là bởi vì anh ấy yêu chị, còn nói thẳng ra thì là, anh ấy không muốn chấp chị. Còn về Phương Phi Trì, anh ta chẳng phải loại vừa, ít ra anh ta khôn hơn chị tưởng nhiều. Bản thân chị cũng rất lạnh lợi, nói cách khác thì có nhiều chuyện chị luôn nhận ra ngay từ đầu. Còn nữa, đừng lo cho em. Em không phải hươu cao cổ. Em là con chuột túi chở thỏ trắng đến bệnh viện rồi dốc lòng chăm sóc

thỏ trắng.”

Cả đêm nghe kẻ say nói lời chân tình.

Khi mặt trời ló dạng vào sáng hôm sau, chàng trai trẻ canh giữ nỗi buồn bước ra từ truyện tranh đã lại ẩn mình vào ánh sao của màn đêm. Trình Quang vẫn là gã du côn đẹp trai, cầm đầu một đám choai choai, ăn chơi nhảy múa qua ngày, hễ có lệnh của Cố Minh Châu là sẽ xuất hiện ngay tắp lự.

Sau khi Hữu Dung đề xuất thu hút nguồn vốn đầu tư nước ngoài, ban quản trị cũng mau chóng thông qua dự án, kế đó là việc công khai chuẩn bị văn kiện đấu thầu.

Đại diện của nhà đầu tư nước ngoài - Kỷ Hàng đã nhanh chóng xuất hiện vào đúng lúc này, đó là một anh chàng điển trai tầm ba mươi tuổi, có nước da trắng bóc, thoát trông tưởng người miền Nam, nhưng lại vô cùng phóng khoáng trong lời ăn tiếng nói, một gã trai tính tình thẳng thắn và cởi mở.

Năng lực làm việc của anh ta chẳng mấy chốc đã được mọi người thừa nhận, trong khoảng thời gian tới, Kỷ Hàng và Cố Minh Châu sẽ dẫn dắt nhân viên của Hữu Dung và Vi Bác, thành thử công việc bận bù đầu. Mấy buổi họp gần đây Dung Lỗi không hề xuất hiện, nhưng thỉnh thoảng mấy lần Cố Minh Châu tạt qua văn phòng anh, bên trong cánh cửa phòng khép hờ vọng ra tiếng cười nói nũng nịu của cô con gái út nhà họ Điền.

Xem ra tình cảm cũng nồng thắm phết nhỉ? Vào một ngày đông bình yên, trời hửng nắng, Cố Minh Châu ngồi trong phòng họp vắng lặng, cô cảm xúc cao ấm nóng, tùm tùm cười một mình bên cửa sổ.

Khi Kỷ Hàng sai chân bước vào phòng trà thì bắt gặp ngay nụ cười kì dị của người đứng bên cửa sổ, làm anh ta không khỏi rùng mình, ớn lạnh.

“Giám đốc Kỷ,” Cố Minh Châu gọi giật người đàn ông vừa vội vàng rút cốc cà phê rồi cuống cuống tính đánh bài chuồn ấy, “Ngày kia tôi sang Mỹ một chuyến, tối nay anh với tôi tăng ca để giải quyết dự toán báo giá cho xong, được không?”

Kỷ Hàng lắc đầu nguầy nguậy, than ôi, cuối tuần mà lại...

“Ừm, Tiểu Toàn sẽ mang bữa tối lên.” Cô Minh Châu cúi đầu nhấp ngụm cao, tỉnh bơ tung ra một chiêu mỹ nhân kế.

Vừa nghe nói ý trung nhân sẽ đến, thế là Kỷ Hàng lập tức khẳng định một cách chém đinh chặt sắt rằng, xông xáo tăng ca là tố chất cần có của người hiện đại, nói rồi anh chàng rời đi với bước chân nhẹ tênh.

Cô Minh Châu mỉm cười, dựa vào bệ cửa sổ, tiếp tục thả hồn bay cao.

Vạn vật ở đời có tương sinh tương khắc, chỉ cần cô muốn thì ắt sẽ tìm được cách giải quyết. Nhiều năm trước đây, cô từng đọc được một câu nói: “Nếu không đi bộ được thì hãy chọn cách bay qua.”

Sống ở đời này, những kẻ tin vào số mệnh tất phải xuống địa ngục.

Cố gắng luôn ra về cuối cùng trong công ty là một thói quen rất tốt mà Dung Lỗi kế tục từ cha mình. Thế nên hôm nay, kể cả có những việc ví dụ như cô con gái rượu của nhà họ Điền đang ngồi sẵn trong xe, đợi ở dưới lầu thì anh vẫn kiên trì xử lý xong những việc cần làm rồi mới tan sở.

Sự yên ắng ngự trị khắp tòa nhà, Dung Lỗi vặn vẹo cái cổ đã mỏi nhừ, bụng báo dạ sẽ đi bằng lối cầu thang bộ xuống để vận động giãn gân cốt. Khi anh xuống đến tầng hai mươi ba, thấy cửa thông giữa các tầng lầu chưa đóng cẩn thận, tiện thể anh kéo cánh cửa lại. Qua ô kính nhỏ trên cánh cửa, anh thấy đèn phòng họp nhỏ của bộ phận kế hoạch vẫn bật sáng trưng.

Cô nàng nghĩ mình là người máy chắc?

Dung Lỗi đẩy cửa phòng họp, đôi lông mày nhíu lại chặt hơn. Bầu không khí ngột ngạt xen lẫn mùi khói thuốc lá xộc thẳng vào mặt anh, còn Cố Minh Châu đang nhào người, nằm nghỉ ngơi lấy sức trên chiếc bàn bệ bộn bộn vẽ mẫu, cô mặc chiếc áo len mỏng màu đen, ánh đèn sáng choang chiếu xuống phần da thịt trắng ngần, lồ lộ giữa gấu áo và cặp quần bò, chói đến nỗi anh thấy cổ họng mình nóng ran như lửa đốt.

Nghe thấy tiếng kẹt cửa, cô liền choàng tỉnh ngồi thẳng dậy, khuôn mặt nhăn nhó ngược nhìn lên, tay đặt trên bụng ấn chặt vào chỗ dạ dày. Dung Lỗi rót cho cô cốc nước ấm. Tính cô nóng vội, ăn uống nhanh nhẩu, mùa đông rét căm căm mà vẫn uống nước lạnh như thường, không đau dạ dày mới lạ.

Nhận được cái lắc đầu của cô, anh liền cau mày, ánh nhìn đau đáu dành cho cô hệt như ngày xưa. Cô thở dài đánh thượt rồi cầm ly nước đưa lên miệng, nhấp từng ngụm nhỏ, gương mặt bớt tái và hồng hào hơn.

“Ăn cơm chưa?”

“Kỷ Hàng và Tiểu Toàn dắt díu nhau đi ăn cơm rồi, ăn xong sẽ cầm về cho em.” Cô nói rồi đặt cốc nước xuống, đoạn uể oải vươn vai làm áo hơi tóc lên, Dung Lỗi bối rối nhìn lảng đi chỗ khác.

“Nhưng mà giờ em lại thấy hơi đói rồi, tối nay anh không hẹn hò gì à?”, cô làm ra vẻ hỏi một cách băng quơ.

Dung Lỗi bước tới, giật phắt tập hồ sơ mà cô vừa cầm lên tay, “Đi thôi.”

Gần đại học C có một con đường chuyên về ẩm thực rất nổi tiếng.

Trở về thăm chốn cũ, con đường ẩm thực ấy giờ đây đã coi nới rộng hơn, trước đây chỉ có một dãy cửa hàng, ngày nay đã mở rộng thành hai mặt tiền song song, vẫn con đường ấy nhưng người lại nườm nượp hơn xưa.

Dung Lỗi gọi điện cho Điền Tư Tư sau khi đã cho cô nàng đi tàu bay giấy, lúc này cơn đau dạ dày của Cố Minh Châu đã dịu xuống. Chiếc xe tiến gần đến đại học C, cô chỉ trỏ, phân tích những thay đổi mà dự án mới sẽ mang lại cho khu vực này suốt đường đi.

Xe còn cách đường ẩm thực một đoạn xa lắc mà không sao chen vào được, hai người bèn xuống xe, hòa vào dòng người đi bộ đông nghìn nghịt. Đâu đâu cũng bắt gặp những cặp đôi nam nữ thanh niên tay trong tay ra đây ăn tối sau giờ tan học, họ cầm đồ ăn vặt mua dọc đường, đút cho nhau ăn thật tình tứ, tiếng trêu đùa, tiếng cười nói râm ran vang lên không ngớt.

Dung Lỗi đi được mấy bước, quay ra đã không thấy người bên cạnh đâu, anh liền hốt hải quay lại tìm, lúc đó cô bị tụt lại ở hàng khoai lang nướng phía sau, đang cật lực lách người sang chỗ anh. Bình thường quen thấy cô trong bộ dạng vênh vênh váo váo, nhưng một khi đã rơi vào hoàn cảnh thế này thì vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối. Dung Lỗi thấy cô mặt lơ lơ, lúng túng đến buồn cười, anh bèn chìa tay kéo cô lại. Khi cô đã trở về bên anh, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé ấy, giấu cô ra phía sau lưng rồi cùng nhau nhích dần về đằng trước.

Hẳn tất cả các bạn đã từng xem “Hoàn Châu Cách Cách”, vậy có ai còn nhớ đoạn cách cách thật cách cách giả cùng nhau tổ chức lễ cưới không? Giữa đám đông nhốn nháo, đèn đuốc vụt tắt ngấm, Tiêu Kiếm và Tịnh Nhi thoáng gặp nhau đã thấy lòng mình xuyên xao.

Còn trên con đường âm thực giảng muôn ánh đèn màu này, lần trong dòng người qua lại như mắc cửi, có một người đàn ông mặt mày khôi ngô tuấn tú trong chiếc áo măng tô đen, trên môi vẫn thường trực nụ cười. Người phụ nữ có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn mà anh đang nắm chặt tay cũng vận một bộ đen từ đầu đến chân, gương mặt tựa ngọc ngà toát lên vẻ dịu dàng đến kỳ lạ.

Lúc này chính là quãng thời gian quý báu dành cho bữa tối của giới sinh viên trường đại học C trước khi bắt đầu giờ ôn tập. Hai người bọn họ chen lẫn trong dòng người nhích dần về phía trước, ngất nổi nhà hàng nào cũng kín chỗ, quán cóc ven đường nào cũng đông như nêm, cảnh tượng này giống cái thời họ còn là sinh viên. Đi hết một con phố toàn cửa hàng bán đồ ăn mà không sao kiếm ra chỗ nào có thể tạt vào, đến cuối đường bèn vòng lại, dọc đường có món gì xách ngoài được thì đành mua đóng gói mang về.

Người đông nườm nượp khiến Dung Lỗi khó khăn lắm mới rút được ví ra, trả tiền xong, theo thói quen anh lại dúi mấy đồng tiền lẻ vào tay Cố Minh Châu. Bàn tay nhỏ bé của cô nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn của anh, qua hàng này, tạt vào hàng khác, lúc nhận túi đồ ăn, anh mới rời tay cô để móc tiền trả chủ cửa hàng.

Khi hai người đã đứng dưới biển hiệu màu đỏ ở đầu đường, ngoại trừ hai bàn tay đang siết chặt lấy nhau, hai cánh tay còn lại xách linh kính túi đựng toàn đồ ăn.

“Anh tìm gì thế?” Lúc lên xe, Cố Minh Châu hỏi người đàn ông đang dáo dác tìm kiếm thứ gì đó cạnh mình. Cứ nhìn thấy con người hiện tại của anh phải chau mày vì những chuyện thậm chí nhỏ nhặt chẳng đâu vào đâu là cô lại thấy xót xa trong lòng.

“Ông hút,” Dung Lỗi cầm que ông hút vừa tìm thấy vào hộp trà sữa chân trâu rồi đưa cô. Cô cầm cốc trà sữa uống một chốc lại đặt xuống, vừa cắn miếng xúc xích nướng vừa dõi mắt nhìn anh đang lục lọi kiếm tìm ông hút khác.

“Anh ăn đi, để em tìm cho” Cố Minh Châu tủm tỉm cười, tỏ vẻ thông cảm. Cô đút que xúc xích vào miệng cho rảnh tay rồi nhấc chiếc túi của Dung Lỗi lôi về chỗ mình. Khi Dung Lỗi ngẩng mặt lên, đập ngay vào mắt anh là cặp môi mọng ướt đang ngậm cây xúc xích hơi ngả màu nâu, đã sẵn lại sau khi nướng chín. Con rùng mình ập đến với anh ngay tức khắc. Ngay người mất mấy giây, anh lúng túng siết chặt tay, đằng hắng ho vài tiếng rồi giật lại chiếc túi đặt lên đùi mình như không có chuyện gì: “Đừng tìm nữa, anh không... uống”. Anh cầm bánh bao kẹp thịt lên, hấp tấp cắn một miếng, trong lúc ruột gan rối bời thì lại ho sặc sụa bởi thứ nước tương cay xè trong bánh kẹp.

Sau câu “ờ” băng quơ đầy mặt mờ, Cố Minh Châu nhân nha rút que xúc xích đang ngậm trong miệng ra. Cô nghiêng đầu, cười ngây thơ, hỏi anh có sao không, tay vỗ vào lưng anh đầy ân cần, rồi đưa anh cốc trà sữa. Dung Lỗi cầm cốc trà sữa hút ừng ực, anh gồng lưng, buồn bực không sao tả nổi, mắt đăm đăm nhìn về phía trước.

Trong khi anh đang trầm tư mặc tưởng thì Cố Minh Châu lại thấy hả lòng hả dạ, hai ngón tay điệu đà hí hửng cầm chiếc muỗng nhỏ múc hoành thánh lên ăn.

Chốc chốc cây xúc xích đang ăn dở được xiên bởi que tre nhỏ lại rung lên bần bật trên những ngón tay thon thả trắng ngần. Một cảnh tượng làm cho người đàn ông bên cạnh không còn tâm trí đâu mà ăn uống.

“Sao anh không ăn à? Hay ở nước ngoài lâu rồi, không quen ăn những món này nữa?” Cố Minh Châu nói một câu giả như trêu đùa không có ẩn ý gì, đoạn lấy lại cốc trà sữa mà cô và anh vừa nhấp môi, để làm một hợp.

Mắt trông hạt trân châu đen tròn, trơn bóng chạy qua thân ống mút cỡ lớn, khi nó còn chưa kịp chui tọt vào khuôn miệng nhỏ xinh màu anh đào của cô thì Dung Lỗi đã thấy người mình nhói đau, anh luống cuống kiểm chế bằng cách quay mặt nhìn lảng đi chỗ khác, tiện thể hạ cửa kính xe xuống cho gió mát ủa vào.

“Lát nữa có phải quay về không?” Anh chuyển ánh nhìn, nghiêm túc hỏi cô.

Cô Minh Châu gật đầu, “Em đã cung kính dâng cô trợ lý yêu dấu của mình rồi, hưởng thụ xong, tên nhóc Kỷ Hàng tất phải trả cái giá tương xứng.”

Dung Lỗi cũng bật cười, hôm nay anh không nuốt trôi thứ gì, bèn châm điều thuốc rồi gác tay lên thành cửa, nhả nha nhả khói. Thoáng trong làn khói thuốc, giọng anh cất lên khẽ đến nỗi không thể đoán được, “Phương Phi Trì đã tuyên bố sẽ tranh thầu miếng đất kia với chúng ta. Việc em dốc sức vì Hữu Dung như thế này liệu có làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người không?”

“Em thấy chẳng sao cả, quan tâm anh ấy làm gì.” Mồm nhai nhồm nhoàm, cô lúng búng nói: “Ừm... Giả sử em nói có thì anh sẽ chịu trách nhiệm với em chắc?”

Nghe giọng điệu của cô thì chắc chẳng qua chỉ nói vui vậy thôi. Dung Lỗi liền rút tờ giấy ăn đưa cô, chẳng rõ chỗ nào trong tim anh như đang có một cảm giác lâng lâng nhẹ nhõm.

Trong hai người họ, một người lo ăn, người kia chỉ đăm đăm nhìn. Bầu không khí trong xe chợt lắng xuống, mãi đến khi Cố Minh Châu nhận được cú điện thoại của Phương Phi Trì gọi về từ Mỹ.

Khoảng cách giữa hai người vừa đủ gần để Dung Lỗi loáng thoáng nghe thấy tiếng lanh lảnh như giọng trẻ con vọng ra, nhưng anh chưa kịp khẳng định cho chắc chắn thì một tiếng “ôi trời” bất thành linh chen ngang, thì ra cốc hoành thánh trên tay trái của Cố Minh Châu bị sánh ra ngoài.

Cô bịt kín ống nghe, đưa mắt nhìn anh ra chiều áy náy, Dung Lỗi vội khoát

tay bảo không sao, Cố Minh Châu rút giấy ăn làm bộ lau vết canh đổ trên vạt áo rồi mở cửa xe, lách người ra ngoài nghe điện thoại.

Món canh hoành thánh bốc khói nghi ngút đưa mùi ngò rí thơm lừng tỏa khắp xe. Dung Lỗi khẽ thở dài, anh rút tấm thảm lót chân bị vấy bẩn, bọc đồng rác để xách xuống xe mang đi vứt.

Lúc tiến gần tấm lưng cô, anh thấy cô đang rủ rủ nói bằng thứ tiếng Anh hết sức chậm rãi với người ở phía bên kia điện thoại: “I know. I missed you a lot too. When the work is finished, I’ll be there right away, ok? Yeah... I love you too”.

Giọng cô dịu dàng và cũng rất đôi nhẹ nhàng, dường như đang nói với người yêu đầu nhất trên thế gian này.

Nó... thậm chí khi anh còn là hòn đá yêu của cô, anh cũng chưa từng bắt gặp vẻ dịu dàng đến thế ở cô.

Dung Lỗi đánh mặt quăng tấm thảm đi rồi quay người sai bước lên xe, bàn tay vô tình siết chặt thành nắm đấm.

Câu nói “I love you too” của cô như một sợi dây bạc mỏng manh, rồi rằm nhưng lại rất chắc chắn và bền chặt, bủa vây lấy con tim rầu rĩ đã đóng vảy của anh.

Sợi dây bạc ấy thắt chặt dần làm vết vảy mỏng manh trên trái tim Dung Lỗi vỡ toác ra. Sợi dây cửa xuống thịt non, thế rồi trào ra những giọt máu tươi nóng bỏng. Máu từ trái tim khốn khổ nhỏ xuống thiêu đốt ngũ tạng, cháy bỏng dạ dày, vụn nát tấm lòng thành của anh, trái tim đau đớn đến tột cùng.

Cô cúp máy, quay trở lại xe với niềm hạnh phúc phơi phới trào dâng thì lại đụng phải bộ mặt nặng như chì của người đang gác tay lên cửa xe hút thuốc, dấu vết của cơn khát tình không được thỏa mãn mới rồi đã bốc hơi sạch sẽ khỏi con người anh.

Cố Minh Châu đặt cốc nước vừa mua vào tay anh, anh nhận nhưng ánh mắt chẳng buồn nhìn cô.

“Giận đấy à?” Cô sừng sốt, “Thôi nào, em mang đi giặt giúp anh, sau đây đèn thêm cho anh một tấm thảm bay của Ba Tư nữa, thế được chưa?” Cô dí dỏm nói, đoạn dậm nhẹ xuống chỗ sàn xe trông trơn dưới chân.

Dung Lỗi không để ý đến trò đùa của cô, anh vẫn đắm chiêu hút thuốc.

“Em an tâm đi theo Phương Phi Trì đi, Cố Minh Châu ạ.” Giọng anh nghèn nghèn, dường như để nói ra được thật khó khăn biết bao, nhưng lại không giấu được sự khản khoản trong lời mình.

Cố Minh Châu nhún vai, lấy lại cốc nước anh đang cầm vô thức trên tay, cô mở nắp nhấp môi rồi lại trả nó về cho anh, “Em có bất an gì đâu.”

“Những gì Phương Phi Trì trả lời phía báo chí chỉ là pha trò vậy thôi, thường ngày anh ta hay bông đùa, chứ chẳng có ý gì. Anh yên tâm, anh ta sẽ không tranh giành với anh thật đâu. Chúng ta hợp tác trên cơ sở muốn trúng được vụ thầu này, đây cũng là một trong những cam kết của em khi quyết định tham gia kế hoạch trên, em nhất định sẽ thực hiện được.” Cố Minh Châu ôn tồn trả lời, “Còn những cái khác thì... em và anh ta đều là những động vật máu lạnh, làm ăn là làm ăn, tình cảm là tình cảm, không hề có vấn đề gì khác, anh không cần phải lo lắng hộ em.”

“Anh không lo lắng. Phương Phi Trì là người có năng lực, em cũng chẳng phải vừa, hai người ở bên nhau rất đẹp đôi. Cần gì ai phải lo lắng nữa.” Dung Lỗi điềm tĩnh nói, anh búng đầu lọc rồi lạng lẽ mở cốc nước cô vừa uống, nhấp mấy ngụm.

Cố Minh Châu thấy trong miệng ngậm ngậm đắng, nhưng ngoài mặt lại cười thoải mái cho anh xem. Còn Dung Lỗi, anh vẫn hết sức bình tĩnh, hai người họ tạm thời chẳng ai nói lời nào.

Dường như cô đã chẳng ngộ nguây gì một lúc lâu, đột nhiên ngoái đầu trông sang Dung Lỗi, nói rất nghiêm túc rằng, “Nếu như em bảo, thực ra em và Phương Phi Trì chẳng có gì với nhau cả, liệu anh có tin không?”

“Không tin.” Câu trả lời của anh nhẹ bằng mà lại chắc như đinh đóng cột. Cô

neho mắt cười bảo: “Ừ, em cũng không tin. Haha!”

Bảy giờ sáng ngày chủ nhật, Cố Minh Châu đáp chuyến bay sớm đi Mỹ.

Mười một giờ tối, Dung Lỗi trở về sau bữa tiệc thết đãi, tắm táp xong lại thấy người thêm uể oải. Như bao đêm, nằm trần trọc trên giường một lúc, anh vùng dậy, bật tắt cả đèn đóm trong phòng rồi mở toang cánh cửa kính thông ra ban công.

Dưới vàng trắng vàng vạc cùng muôn ánh sao giăng khắp bầu trời, vậy mà Dung Lỗi lại đắm mình trong một góc khuất ngoài ban công, mặt mày nặng trĩu, nhấp từng ngụm rượu mạnh.

Thời trẻ, cà lơ phát phơ, Dung Lỗi cũng hay làm vài chén như bao cậu chàng công tử con nhà gia thế khác.

Hiềm nỗi Cố Minh Châu là người ghét rượu chè thuốc lá, nên anh đã tự giác cai thuốc, cai rượu. Những năm ở bên cô, anh chưa một lần đụng đến rượu và thuốc lá.

Sau đó, khi Dung Lỗi lại tìm đến rượu cũng chính là lúc hai người dứt khoát chia tay. Đó là chuyện đã sáu năm về trước, chính xác hơn là bắt đầu từ cái đêm anh bị đá thẳng thùng. Đêm đó anh tuyệt vọng, chỉ muốn say cho chết quách luôn.

Thế rồi hai tháng kế tiếp, anh đắm mình trong những cơn say dài vô tận, chẳng có nổi một phút giây tỉnh táo.

Song cũng thật tiếc thay, khổ sở lại là thứ dày vò con người ta dai dẳng nhất, dẫu có mê man thì kẻ bị dày vò cũng chẳng thể nào có được giấc ngủ an lành.

Trải qua hai tháng, anh gây tọp hẳn đi.

Dung Nham của năm đó vẫn mang cái vẻ xốc nổi mà lác cắc như bây giờ, nhận được lệnh của ông nội, cu cậu liền hăm hở chạy lên chạy xuống, xách hết xô nước đá này đến xô nước đá nọ tạt thẳng vào người anh. Đạo đó, tiết

trời vừa chuyển lạnh, anh nằm co ro trong góc nhà, dầm mình dưới làn nước lạnh xối xả, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập, bờ môi tái nhợt, nhếch nhác hết một con cún ngã xuống nước.

Trước mắt anh, khuôn mặt Dung Nham dần đánh lại, méo mó vẹo vọ, thể rồi bức màn đen đỏ ập xuống, anh lẫn đùng ra bất tỉnh nhân sự, không còn biết trời trăng gì nữa, thỏa theo mong ước bấy lâu.

Một thời gian sau đó, việc đầu tiên anh làm sau khi lành bệnh xuất viện là thẳng tay xé tan tành bức thư thông báo trúng tuyển của Lyon, thay vào đó, anh chọn đại học New South Wales chuyên về quản trị kinh doanh của Úc để học tiếp lên thạc sỹ. Sau vài tháng chuẩn bị, Dung Lỗi kiên quyết ra nước ngoài trong âm thầm lặng lẽ.

Quãng thời gian đó, trong khi anh phải trải qua những ngày tháng sống dở chết dở rờn rã thì Cố Minh Châu lại biến mất tăm mất dạng. Không điện thoại, không tin nhắn, không email thăm hỏi, thậm chí dăm ba câu cũng chẳng thấy đâu. Không hoa không thiệp, chẳng xin lỗi, chẳng chúc mừng, chẳng có lấy nổi lời kỳ vọng...

Cái cách cô vứt bỏ anh đầy dứt khoát, đúng với bản chất con người cô, hết như cách một con thần lằn đến lúc lâm nạn đã tuyệt tình tự đứt đuôi mình.

Cho đến tận ngày hôm nay, chưa một lần Dung Lỗi nghi ngờ tình yêu năm đó của Cố Minh Châu, bởi lẽ anh cũng rất yêu cô. Nhưng từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, thực chất anh chỉ đau đáu một nỗi, đó là con người anh dạo ấy đắm chìm trong tình yêu sâu đến độ không thể tự mình vùng thoát ra được, còn cô lại có thể thẳng thừng rũ bỏ tất cả.

Còn giờ đây, nỗi oán hận ngấm vào xương anh đầy đau nhức - Minh Châu à, anh vẫn luôn dao động, lo sợ không yên, còn em đã dừng dừng buông xuôi rồi sao? Vậy những đêm thao thức trằn trọc, không thể ru ngủ chính mình bao năm qua thì sao đây, ai sẽ đền cho anh?

Đừng khiêu khích anh nữa. Cố Minh Châu, tình cảm anh dành cho em chỉ còn tồn dư lại chút đỉnh yêu và lòng thương hại, nó chỉ vừa đủ để anh kiểm chế sự căm hờn với em mà thôi. Giờ đây, trong trái tim anh ngự trị một con

mãnh thú, đừng ai đại gì mà lại gần, bằng không chỉ còn nước tự lãnh hậu quả.

Vàng trắng sáng treo lơ lửng trên không, một đêm trời sao rực rỡ, ánh sáng phản chiếu trong đôi mắt anh lại ảm đạm đến quặn lòng.

Một tuần lễ từ từ trôi qua.

Tại sân bay.

Mái tóc dài xoăn lộn của Cố Minh Châu đã được duỗi thẳng và cắt tỉa theo phong cách mới mẻ trẻ trung, trông sắc mặt cô hồng hào tươi tỉnh hơn hẳn. Từ sân bay bước ra, đám phóng viên đóng đô ở đó liền sấn sổ xông lên, đèn flash nháy lia lịa không ngừng.

“Quý tha ma bắt!” Cố Minh Châu nở nụ cười đoan trang hiền thực, cúi đầu né tránh hết sức tự nhiên, nhưng lại nghiêng răng, lằm bằm trong miệng, “Đồ cà chón nhà anh lại bông đùa với gái gú ở đâu rồi hả?!”

“Không, phải, anh!” Phương Phi Trì nghiêng răng nghiêng lợi bảo.

Lúc ở Mỹ, anh đã nhận được tin báo đạo gần đây Dung Lỗi và cô con gái út nhà họ Điền hay qua lại thân mật với nhau, nhưng vì nghĩ cho bản thân nên anh đã giấu nhẹm đi, không cho Cố Minh Châu biết.

Phương Phi Trì sa sầm mặt mũi, quăng phất hành lý cho người tài xế đánh xe tới đón, rồi mở áo gió, ôm Cố Minh Châu vào lòng, đưa cô lách ra khỏi đám đông.

Lao được ra đến bên ngoài thì chỉ mình anh ta là người chân nam đá chân chiêu, còn người phụ nữ chết tiệt đang nép vào ngực anh lại cười ngật nghẻo trên nổi khỗ của người khác, hơi thở của cô hắt ra, chạm vào người anh qua lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi. Trong lúc cảm đầu chạy, cái cảm giác âm ẩm, mềm mềm chạy thẳng vào tim ấy đúng là một thứ cảm xúc lâng lâng thật tuyệt vời.

Ngồi trên xe, Cố Minh Châu lẩm nhẩm một bài hát, tay hí hoáy mở túi xách. Phương Phi Trì ngồi cạnh cô ở băng ghế sau, anh ta vẫn tiếp tục đeo lên mình một vẻ thật ngẫu bằng cách khoanh tay, nhếch mép cười nửa miệng, mắt nhìn đăm đăm về phía trước.

“Cầm chắc vào!” Cố Minh Châu sẵn giọng bảo, đoạn cúi chiếc gương vào tay anh ta, sau khi chỉnh cho cánh tay cầm gương cố định ở một góc thích hợp, cô liền lôi lược và sáp ra, sẫm soi sửa sang lại kiểu đầu mới của mình. Ban này, áo khoác của Phương Phi Trì làm hỏng mất kiểu tóc của cô, mà lát nữa cô còn phải đến Hữu Dung nữa chứ.

Thành phố C đã bước sang mùa đông, ra khỏi khu vực sân bay mới nhận thấy đất trời âm u, lạnh lẽo, nhưng chẳng thấm vào đâu so với mùa đông buốt giá của nước Mỹ. Gió rít gào dữ dội ngoài khung cửa xe, còn trong không gian ấm áp của chiếc xe lại có một giọng nữ nhẹ nhàng uyển chuyển đang ngâm nga.

Cố Minh Châu lên máy bay với bộ dạng lôi thôi lếch thếch, lúc này lại bắt đầu điểm phấn, tô son, trông cô như trở về nhiều năm trước, bất kì một việc nhỏ nhoi nào, hễ là vì hòn đá kia thì nhất định cô sẽ dốc lòng dốc dạ. Thế mà trong con mắt của Phương Phi Trì, người đang ngoan ngoãn cầm gương cho cô, lại khẽ lóe lên thứ biểu cảm ra chiều phức tạp.

Bên cạnh một Cố Minh Châu đang chăm chút soi gương chải chuốt, là ánh mắt càng lúc càng hằn học của Phương Phi Trì, vì phải làm cái việc “giúp người may áo cưới” này.

Dặm xong một lớp phấn phơn phớt nhẹ nhàng, ngắm trái ngắm phải thấy đâu vào đó, cô liền nhướn mày tự hào, ngẩng lên, cười hỏi Phương Phi Trì: “Đẹp chưa?”

“Thế cả,” Phương Phi Trì gập chiếc gương lại rồi quăng phắt lên đùi cô, “Tắt đèn rồi thì đưa đếch nào chẳng như nhau.”

“Ái chà! Có kẻ phải nhịn những hai tuần nên giờ đang thấy bức xúc vì không được giải tỏa đây. Nhưng đừng có mà giận cá chém thớt lên em nhé, em mà không vội thì thế nào em cũng cho anh cuốn xéo lâu rồi đấy!”

Cố Minh Châu cười cợt, tay tranh thủ thu dọn đồ đạc, sau lại vỗ vào lưng ghé bác tài, “Lái nhanh lên, đưa tôi đến Hữu Dung trước rồi gửi trả cậu hai nhà chú về sau.”

Phương Phi Trì buông người ngã vào lưng tựa, ghéch mặt nhìn lên nóc xe, “Không tìm em trút giận thì chẳng nhẽ lại đi tìm Hữu Dung à? Đụng đến hòn đá tảng trong hố xí ấy, lại chẳng có người ăn tươi nuốt sống cho ấy chứ!” Anh nói với giọng điệu ghen bóng ghen gió.

Cố Minh Châu thu dọn xong xuôi, nét mặt cũng thôi cười, cô đưa tay nhéo vào má anh, “Người ngoài thì chắc không biết giữa em và anh ấy, rốt cuộc ai xấu ai tốt, ai nợ nần ai, nhưng chẳng nhẽ anh cũng không biết à? Em đợi bấy lâu nay, mãi mới đợi được anh ấy trở về, Phi Trì này, em biết anh không thích em đối xử tử tế với anh ấy, thực ra, đó là bởi anh đang lẻ loi đơn chiếc chứ không phải trong lòng anh nghĩ vậy.”

“Hử? Trong lòng anh nghĩ gì à?” Phương Phi Trì nghe đến đó thì cụt hứng, liền hỏi vặn lại. Song Cố Minh Châu tùm tùm không đáp.

“Ồ, ngoan, thôi đừng quấy chị nữa, bao giờ chị tán đồ được anh rể, chị sẽ phát kẹo cưới cho mà ăn nhé!” Đáp lại sự nghiêm túc chờ đợi của anh là chiêu lấy nhu thắng cương tếu táo như ngày nào của cô. Chẳng mấy chốc xe đã đến gần tòa nhà Hữu Dung, Cố Minh Châu quãng lại hành lý lẫn Phương Phi Trì, còn mình kẹp túi công văn, xuống xe, xăm xăm tiến về phía có ý trung nhân.

Thực ra chính cuộc điện thoại của Jessica đã khiến Cố Minh Châu phải vội về nước sớm hơn mấy ngày.

Cố Minh Châu vừa đi một cái là ngay lập tức mấy bùa trừ ma trên quả đất này đã bị tà khí đánh cho rụng rơi không sót cái nào. Cao Hạnh lại dám đá bay anh bạn trai si tình Chung Tiềm, vin vào cái có “hợp tác làm ăn” hòng phát động thể tấn công dồn dập nhằm vào đại diện nhà đầu tư Kỷ Hàng. Vậy nên ta có, Cao Hạnh “mũi tên sang” Kỷ Hàng, Kỷ Hàng “mũi tên sang” Tiểu Toàn. Trước tình hình này, Tiểu Toàn đã dũng mãnh nổi dậy. Ba nhân vật chính như ba nước theo thể chân vạc, luân quân trong một mối tình tay ba

làm tình chị em cũng sút mẻ theo.

Sau mấy phen bị bà cô Cao Hạnh đánh đá giở trò khiêu khích, cuối cùng người đẹp băng giá Tiểu Toàn đã đứng ra chấp nhận thách thức. Một cuộc chiến sắc mùi thuốc súng đã bùng nổ.

Vào lúc cam go, chính sự thiên vị lộ liễu của nam nhân vật chính Kỷ Hàng đã khiến Cao Hạnh thẹn quá hóa giận, thành thử cô nàng càng hiếu chiến, toan dồn Tiểu Toàn vào chỗ chết, hiềm nỗi chính ngay trong bước đường cùng, Tiểu Toàn đã phản công lại dữ dội chứ chẳng phải vừa.

Cuộc chiến đã lên tới đỉnh điểm của căng thẳng.

Gã tướng cướp và ả tình nhân quần quýt bên nhau như hình với bóng không rời, hai phe chủ lực PK ác liệt, một Vi Bác thường ngày quen tác oai tác quái, lộng hành ngang ngược thì giờ đây bờ cõi lại rơi vào cánh nom nớp lo sợ giặc ngoại xâm.

Do vướng mắc ái tình nên suốt ngày Kỷ Hàng chỉ chăm chăm lo đỡ dành Tiểu Toàn và cắt đuôi Cao Hạnh, thành thử tiến độ dự án của Hữu Dung hiển nhiên bị trì trệ đi nhiều.

Nói cho cùng thì Dung Lỗi cũng nắm trong tay cả một công ty lớn, dĩ nhiên, chẳng hơi đâu mà dành thời gian đi quan tâm mấy chuyện tình yêu đôi lứa này, song không có nghĩa là anh bàng quan với sự việc.

Sau khi ngộ ra thủ đoạn áp bức khác người của Dung Lỗi, cô nàng Jessica vốn quen thói giấu giếm cấp trên, chèn ép cấp dưới, chỉ chăm chăm đứng giữa dàn xếp nhẹ nhàng, giờ đây phải te tua kinh hãi mà cấp tốc gửi mật tin đi.

Thế nên mới có sự trở lại của Nữ Hoàng.

Loanh quanh một vòng trong Hữu Dung, cuối cùng Cố Minh Châu đã “tình cờ” gặp được Dung Lỗi.

Anh vẫn vậy, chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn hấp dẫn như một tuần trước đó.

Dung Lỗi vừa kết thúc buổi họp, đang tranh thủ lật xem tài liệu trong lúc đứng chờ thang máy. Cửa thang máy vừa bật mở, Cố Minh Châu tươi roi rói xuất hiện lù lù trước mắt. Mắt anh lóe lên một đốm lửa nhỏ xiu rồi lụi tàn ngay tức khắc.

“Tóc mới đẹp đấy.” Thấy kiểu đầu mới toanh của Cố Minh Châu, anh tỏ ra lịch lãm hơn Phương Phi Trì, gật gù, mỉm cười khen ngợi: “Sao em về sớm thế, tuần sau mới mở thầu kia mà.”

“Phương Phi Trì có việc gấp cần giải quyết nên em cũng theo anh ấy về luôn.” Cố Minh Châu nhẹ nhàng bảo rồi dè dặt bước ra khỏi thang máy, đi lướt qua anh.

Lũ dân đen kia sắp nhận án tử hình nhưng lại khinh khỉnh ra mặt, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Chúng vẫn đang đợi cơn thịnh nộ của Cố Minh Châu, ngất nổi Cố Minh Châu lại trở về trong im hơi lặng tiếng. Cô chỉ hùng hổ xấn tay áo, cầm đầu lũ thần dân đương lòng dạ bồn chồn mà tăng ca xóc vác những việc bị chậm tiến độ trong mấy ngày qua. Dân chúng cảm kích trước ơn đức nữ hoàng, tạm thời giữ vững nền quốc thái dân an.

Cuộc đấu giá diễn ra khá thuận lợi, Phương Phi Trì vác nguyên bộ mặt hầm hầm như bản chất vốn có đến hội trường, khí phách tỏa ra ngút ngàn làm toàn bộ đám côn con còn lại đều tự động giải tán hết loạt. Duy chỉ có Dung Lỗi là vẫn bình chân như vại.

Sau ba vòng giơ biển, Phương Phi Trì ngồi ở hàng ghế thứ hai đã bỏ cuộc, anh ta đứng dậy, cài lại cúc áo vest, rồi dẫn đám trợ lý thân nhiên rời hội trường, lúc đi lướt qua Dung Lỗi, anh ta quăng lại cái gật đầu với vẻ dừng dừng.

Giờ đây, có Cố Minh Châu giúp sức, Dung Lỗi đã giành được dự án này một cách vẻ vang. Với phần lớn lợi nhuận năm tới của Hữu Dung cộng với thành tích quan trọng đầu tiên này, năm đầu anh nhậm chức đã có khởi đầu ổn định. Còn về Vi Bác, có thể nói là nức danh khắp chốn, việc mở rộng một công ty xây dựng chính thức, đạt tiêu chuẩn, có nề nếp đã ở ngay trong tầm tay.

Tin thắng trận truyền về ban đề án của Hữu Dung, nhân viên hợp tác ba bên dấy lên vui mừng. Khi biết tin cuộc chiến đã ngã ngũ với phần thắng nghiêng về bên mình, kế hoạch tiệc tùng thác loạn buổi tối mừng chiến thắng vốn được ban nhân sự ngầm ngầm chuẩn bị từ lâu nay bung ra ngay tắp lự, toàn thể nhân viên cứ thế reo hò nhảy múa tán thưởng không ngừng.

Lọt thỏm giữa bầu không khí hân hoan ấy, một mình Cố Minh Châu lẻ loi tựa vào cửa sổ, mắt ngắm nhìn những đám mây trắng xấp lững thững bay trên nền trời xanh ngắt, niềm vui trào lên từ sâu thẳm đáy mắt cô.

SHOW TIME...

Điền Tư Tư, tên sao người vậy, từ vẻ bề ngoài, cách trang điểm đến giọng nói thốt ra đều ngọt như mía lùi. Bữa nay Điền Tư Tư diện bộ đầm màu hồng bông bênh mềm mại, trang điểm xinh xắn như búp bê, cặp mắt nai ngây ngây thơ thơ chớp lia lịa. Với dáng vẻ mỏng manh yếu đuối, cô nàng khoác tay đi cạnh Dung Lỗi dung mạo tuấn tú, tới chúc rượu khách khứa cứ như thể mình là chủ nhân của bữa tiệc không bằng.

Bữa tiệc hôm nay do Hữu Dung chủ trì. Là khách mời, toàn bộ đám nhân viên của Vi Bác phải sát giờ mới được theo chân Cố Minh Châu đến góp vui. Dung Lỗi và một vài quản lý cấp cao đứng đợi ngoài đại sảnh, người gác cửa vừa nở nụ cười tươi tắn, tay kéo mở cánh cửa thì một tốp nam thanh nữ tú nô nức rủ nhau bước vào.

Nàng tiên nữ Cao Hạnh bữa nay mặc bộ váy quây màu trắng, quần legging đen ôm sát cặp đùi hoàn mỹ không khuyết điểm kết hợp cùng đôi giày cao gót màu bạc càng khoe ra dáng hình mảnh mai, khí chất xuất chúng.

Sánh vai bước vào cùng Cao Hạnh là Tiểu Toàn không còn mang dáng vẻ thể thao gọn nhẹ thường ngày, mà tối hôm nay, với bộ đồ màu đen nóng bỏng như hot girl và khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng theo phong cách punk, từ cô nàng toát lên một vẻ đẹp rực rỡ, ma mị, phảng phất nét băng giá lạnh lùng, làm ánh mắt Kỷ Hàng kể từ lúc bước ra từ chỗ rửa tay không sao rời đi được, suýt thì tên tò đậm sầm vào cột nhà.

Cô nàng Jessica vẫn là lời với quần bò đen ôm sát đi kèm áo sơ mi màu hồng để phanh đến tận ba cái cúc, lông mi uổng dày và cong vút, khuôn mặt mang vẻ đẹp lạnh lùng, dọc đường đi vào, vô được anh nào đẹp trai là lại phóng điện âm âm.

Hơn chục con người với đủ các dáng vẻ thanh tú lướt qua, đi sau cùng là Cố Minh Châu với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

Tối nay cô chọn cho mình một đầm dạ hội gam màu tím trẻ ngực và trang điểm đậm hơn ban ngày. Chất vải bóng mượt có độ buông khoáng đạt, ôm khít dáng người đầy đặn, vòng nào ra vòng nấy, vừa toát lên vẻ cao quý mà lại không làm mất đi nét quyến rũ gợi cảm trên người cô. Tà váy xếp theo những nếp bông bênh không theo quy tắc nào cả khiến cặp đùi nõn trắng nà của cô thoát ẩn thoát hiện qua mỗi bước chân, nhích lên trên chút nữa thỉnh thoảng còn thấp thoáng một khoảng màu đen làm ai nhìn thấy cũng phải căng cứng người.

“Chị Minh Châu!” Điền Tư Tư đứng dậy khỏi ghế sofa, nở nụ cười đơn đả với Minh Châu.

Cố Minh Châu bước lại gần, nhã nhặn đáp lời cô nàng: “Lâu rồi không gặp Điền Điền.”

Điền Tư Tư nhẹ nhàng vâng dạ rồi lay cánh tay Dung Lỗi, ẹo ợt nói: “Kevin, anh bảo mời khách ăn cơm, thì ra là mời chị Minh Châu sao?”

Dung Lỗi tùm tùm gật đầu, ánh mắt dán chặt vào người Cố Minh Châu kể từ lúc cô bước vào.

Thế rồi chẳng rõ là cố tình hay vô ý mà Điền Tư Tư lại rời Dung Lỗi, bước qua đứng cạnh Cố Minh Châu rồi ồng ẹo kéo tay cô, miệng cười chum chím, lúng liếng nhìn Dung Lỗi, “Anh biết không Kevin, em quen chị Minh Châu từ nhỏ, chị ấy quý em lắm, thương em còn hơn cả chị ruột em nữa.” Con ranh này thường ngày giỏi lắm cũng chỉ giở trò xách mé kiếm chuyện với mấy cô tiểu thư nhà giàu giống nó được thôi, chứ với thể loại bóng gió xa gần kiểu này xem ra đã giở hết công lực rồi đây.

Ánh mắt Cố Minh Châu hơi co lại, cô mỉm cười xoa đầu Diên Tư Tư như một người chị dành tình cảm thương yêu cho đứa em gái của mình, “Phải rồi, nhóc này bướng lắm, hồi nhỏ không ai chịu dẫn nó đi chơi, nó toàn bám em thôi!”

Diên Tư Tư và Cố Yên trạc tuổi nhau, mới mười sáu mà đã được liệt vào hàng mỹ nhân nức tiếng của thành phố C. Thuở đó nhà họ Cố vẫn đang trong thời kỳ hưng thịnh, Diên Tư Tư và Cố Yên đã có lần va chạm ở trường, cụ thể ra sao thì Minh Châu cũng chẳng nhớ nổi nữa. Dầu sao, dạo đó cô út nhà họ Cố đã quen giải quyết mọi việc theo cái cách đơn thuần của riêng mình: coi cục cựa của Diên gia bằng không khí. Việc này làm tổn hại nặng nề đến lòng kiêu hãnh của Diên Tư Tư. Mẹ cô nàng cũng vài lần úp mở tỏ ý không bằng lòng, sau đó còn gọi thẳng cho Cố Bác Vân, nhưng tính cách của Cố Bác Vân sao nào? Nghe được dăm câu dạo đầu, ông đã cúp luôn máy, chẳng thiết để ý nữa.

Việc về sau lại đến tay Nguyễn Vô Song giải quyết, bà giấu chồng gọi điện cho nhà họ Diên để xin lỗi, đồng thời cũng bảo Minh Châu dẫn Diên Diên bé nhỏ đáng thương đi chơi nguyên một ngày, cốt để an ủi vết thương nơi tâm hồn bé bỏng của cô bé sau quá trình tìm bạn thất bại ê chề.

E rằng việc này đích thị là nỗi thất bại lớn nhất trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió, đượm ngọt như mật ong rừng của Diên Tư Tư, thành thử Cố Minh Châu vừa mới nhắc thế, con bé đã thấy chột dạ, khuôn mặt xinh xắn đỏ ra.

Dung Lỗi đằng hắng một tiếng rồi chen vào kéo Cố Minh Châu, tách cô ra khỏi bầu không khí căng thẳng giữa hai người, “Vào đi thôi, mọi người đến đủ cả rồi.” Anh có ý muốn tháo gỡ thì Cố Minh Châu cũng không muốn làm anh mất mặt, cánh tay cô khoác tay anh, khấp khởi tiến vào hội trường.

Khóe mắt liếc thấy con nhóc kia đang cuống quýt đuổi theo lòng tay nó vào cánh tay Dung Lỗi, Cố Minh Châu thâm cười nhạt. Chiều nay cô đã đọc lướt qua một lượt tất cả những tin đồn dạo gần đây liên quan đến Dung Lỗi và Diên Tư Tư cả rồi.

Chị đây là người tử tế, lý gì phải chịu làm lẽ... thế nên em Diên Ngọt Lợ chớ

có trách chị Minh Châu nhần tâm nhé...

Tiệc mừng công chính thức bắt đầu cũng là lúc đám đàn ông lịch lãm bỗng chốc bộc phát hết cả mọi sự điên cuồng rô đại bên trong.

Chiếc cổ trắng ngần, thon dài như cổ thiên nga của Cao Hạnh đang ngửa lên, dốc cạn nguyên một ly rượu đầy không để vương lấy một giọt, tiếng hò hét tán dương vang lên bất tận, cô hướng ánh mắt thị uy về phía Kỷ Hàng. Song anh chàng vẫn ngồi thẳng lưng ngay ngắn trên ghế, thản nhiên như không lọt mắt điều gì.

“Nào nào, tiếp nào!” Cao Hạnh dong đưa, kích động quần chúng, xem chừng bữa này không say không về.

Thời gian Kỷ Hàng đến Vi Bác làm việc, anh đã quen Cao Hạnh qua sự giới thiệu của Cố Minh Châu và Phương Phi Trì, nhưng bèo nước tương phùng, tuy có qua lại vài lần nhưng cả hai đều coi là chuyện thường tình, dần dà cũng nhạt đi. Cao Hạnh cần sĩ diện, hướng hồ trước đây Kỷ Hàng ở nước ngoài, một phần vì đại dương cách trở đôi bờ, phần còn lại là vì con trai cô - Duệ Duệ, nên Cao Hạnh cũng đành thờ dài rồi buông xuôi tại đây.

Xuân sang hoa nở, Cao Hạnh những tưởng cuộc sống cứ thế êm ả trôi đi. Nên trước sự đeo đuổi quyết liệt của bác sĩ điều trị cho Duệ Duệ là Chung Tiềm, cô chấp nhận chiếc nhẫn cầu hôn của anh rồi chuẩn bị làm đám cưới vào mùa hè sang năm.

Ấy thế nhưng Kỷ Hàng lại quay về rồi trong quãng thời gian hợp tác với Vi Bác, cậu chàng trúng tiếng sét ái tình của cô nàng Tiểu Toàn lạnh lùng cao ngạo. Và màn tấn công dồn dập bằng hoa tươi đã được triển khai.

Cả thế giới của Cao Hạnh bỗng rung động sau một tiếng nổ lớn. Như lời Cố Minh Châu nói thì đổ kị thật sự đã làm Cao Hạnh mờ mắt, cô nàng cứ ngỡ mình yêu say đắm Kỷ Hàng.

Mà phụ nữ sợ gì nhất nào? Có lẽ không phải là yêu đơn phương mà là để vượt mất tình yêu. Còn điều gì sẽ làm phụ nữ hận nhất? Nói thực ra là chạm mặt tình cũ nhưng anh ta lại đang sống vui vẻ hơn mình.

Mấy chiến sĩ phía Hữu Dung đã gục ngã dưới tay Cao Hạnh, có anh nhân viên vui quá chén, cả gan réo tên Dung Lỗi, đòi anh xuất trận, lấy lại sĩ diện cho phe chủ nhà.

Mới rồi, Dung Lỗi uống cũng không ít, anh ngả người trên ghế, chăm chú nghe Điền Tư Tư hí ha hí hửng tâm sự chỉ đó, thấy gã nhân viên dưới quyền mình nói vậy, anh liền cảm ly đứng dậy. Bỗng chốc, tiếng vỗ tay dậy lên như sấm, kèm theo cả tiếng huýt sáo, khuôn mặt ửng hồng của Cao Hạnh nở nụ cười duyên, đoạn xua tay, “Thế này đâu có được! Giờ tôi sức cùng lực cạn rồi mà bên anh mới xòe quân át chú bài ra, vậy là bắt nạt người ta rồi còn gì!”

Nghe cô nói tếu vậy, mọi người liền hò reo hưởng ứng, qua mấy lần đùn đẩy thì đến lượt Cố Minh Châu bị kéo nhập cuộc.

“Ôi tôi không uống được đâu.” Cố Minh Châu bị đám người kia kéo đến trước mặt Dung Lỗi, cô luống cuống xua tay bảo, “Hoa khôi nhà chúng tôi mà còn sức cùng lực cạn thì tôi chỉ là đồng bù nhùi thôi. Vả lại, tôi và giám đốc Dung chẳng thù chẳng oán, có gì phải sát phạt lẫn nhau để rồi đôi bên cùng thiệt cơ chứ!”

Mọi người ồ lên cười, sau đó chẳng rõ ai đầu tiên, dần dà, bọn họ cùng nhau vỗ tay theo nhịp: “Rượu giao bôi! Rượu giao bôi! Rượu giao bôi!”

Thấy Điền Tư Tư đứng phắt dậy định chạy ra khi mới nghe nói vậy, Jessica liền làm như thể rất tình cò, mời ngay Tư Tư một chén, vừa uống vừa đánh mắt ra hiệu, Cao Hạnh liền lão đảo bước lại gần. Cao Hạnh hồ hởi nắm tay Điền Tư Tư, mồm miệng ngọt xớt với lối xưng hô “chị - em” thân thiết, vừa trái lòng ca thán về những gã đàn ông vô lại vừa nói chuyện đời cốt giữ chân cô tiểu thư này.

Điền Tư Tư vốn xuất thân con nhà gia giáo, hướng chỉ nửa thân hình ngà ngà say của Cao Hạnh bám dính lấy cô bé, khiến cô nàng chỉ còn nước đứng im chịu trận, ánh mắt vô vọng hướng về phía Cố Minh Châu và Dung Lỗi sắp sửa trao nhau chén rượu trước sức ép của khách khứa.

Cố Minh Châu đã hơi chũnh choáng, hai gò má đỏ ửng, đôi lông mi dài rậm

dưới ánh đèn như vỡ ra thành hai mảnh bóng đổ mờ mờ, gọi cho người ta một cảm giác xót xa. Cô cúi đầu cười, đẹp chẳng gì sánh bằng. Ánh mắt của Dung Lỗi càng thêm sâu, anh khẽ nâng tay cô lên, uống liền một lúc ba chén rượu giao bôi trong tiếng hò reo cổ vũ của mọi người.

Sang tầng hai, Điền Tư Tư sung sĩa mặt mày đến chào tạm biệt Dung Lỗi. Cô bé nói khéo rằng mình đau đầu muốn về trước nhưng Dung Lỗi lại gật đầu đồng ý ngay tắp lự mà chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, đoạn tiễn cô ra tận cửa rồi dặn dò tài xế đưa cô về nhà cẩn thận. Ném cho Dung Lỗi một cái nguyệt dài, cô nàng quay ngoắt người, ùng ùng bỏ đi.

Trong ánh đèn mờ ảo quyền rũ của phòng VIP tại KTV.

Đám nhân viên Vi Bác nhao nhao đòi phạt rượu Dung Lỗi can tội anh đến muộn. Dốc non nửa chai vodka vào họng, mắt liếc thấy Cố Minh Châu đang ngả người trên ghế sofa, chiếc lồng sắt nhốt con quái thú trong lòng Dung Lỗi chột lắc lư dữ dội.

Có ai vừa bật nhạc của Trương Tín Triết, giọng ca trữ tình nồng nàn đang ngân nga đoạn:

“Có người khổ vì tình mà lạc lối vào niềm đau.

Đời này ai ngóng trông ai, sao mà biết được.

Có người cuồng vì yêu, cõi đời này thật vô thường.

Đời còn bao đắng cay anh chưa trải hết.

Nếu chẳng mong một ngày trở về bên em.

Thì anh đã đầu hàng số mệnh từ lâu...”

Dung Lỗi lướt qua đám người đang xả láng với trò đổ xúc xắc phạt rượu, xen lẫn trong đám đó là vài đôi nam nữ vẫn mãi mê quán lấy nhau. Những bước chân đưa anh lại gần người phụ nữ xinh đẹp đang tựa đầu nhắm mắt nghỉ ngơi đằng kia. Chỉ là một quãng đường ngắn ngủi nhưng dường như anh

đang xuyên qua quãng thời gian sáu năm khổ ải.

Nếu chẳng mong một ngày trở về bên em, thì anh đã đầu hàng số mệnh từ lâu.

“Không chịu được à?” Dung Lỗi buông người ngồi xuống cạnh Cố Minh Châu, tay vỗ lên má cô.

Cố Minh Châu mở mắt, ngoảnh sang, ánh nhìn lúng la lúng liếng ấy như một bàn tay bé xíu cù vào chỗ nhạy cảm nhất trong trái tim Dung Lỗi, “Có mà anh không chịu được nữa ấy!”

Cô nhả từng chữ, giọng đầy mờ ám làm phần thân dưới của Dung Lỗi bỗng trở nên rạo rực, ma xui quỷ khiến thế nào mà người anh đã áp sát vào người cô, hơi thở nồng nàn phả vào vành tai xinh, chất giọng khàn khàn nhuộm men say cất lên đầy mê hoặc: “Vớ vẩn, em quên rồi à? Hồi xưa ai là người hằng đêm khóc lóc cầu xin anh tha cho hả...”

Rõ ràng, Cố Minh Châu vừa rùng mình một cái, Dung Lỗi khẽ bật cười suồng sã rồi càng lúc càng sát lại gần hơn. Khéo sao, chẳng rõ ai ngồi đằng sau đang vui đùa gì mà lại xô đẩy làm anh bất ngờ chúi người về phía trước, tạo điều kiện cho anh được thể đè lên cô gái đang mang vẻ mặt ngộ nghĩnh đáng yêu này.

Va phải môi anh khiến Cố Minh Châu đau điếng, một tiếng xuýt xoa khe khẽ thoát ra khỏi cổ họng, cô có vẻ hốt hoảng ngồi thẳng dậy, khuôn ngực căng tròn nửa hở nửa kín dưới lớp váy đầm lại vô tình chạm vào lòng bàn tay vừa trượt mất đà của Dung Lỗi.

Cảm giác đụng chạm mềm mại từ nơi ký ức sâu thẳm bỗng trào dâng mãnh liệt, quện với mùi hương dịu dịu phảng phất quanh đó càng kích thích máu nóng trong người anh sôi lên sùng sục. Đầu lưỡi nhả nha như muốn trêu đùa, nó khẽ lách vào miệng anh, quét qua hàm răng anh. Dung Lỗi có cảm giác một luồng sáng trắng chói lòa vừa nổ tung trong đầu mình. Mọi cảnh sắc xung quanh đều nhạt nhòa tan biến vào hư vô, chỉ còn sót lại anh và viên ngọc thể gian tuyệt sắc đang nằm dưới thân mình.

Chương 4: Ngay giây phút này đây, em vẫn rõ hơn ai hết, trái tim anh chỉ thuộc về em

Dọc dãy hành lang sâu hun hút mà rộng thênh thang được thiết kế xa hoa của khách sạn, tịnh không một bóng người. Trên trần nhà lộng lẫy của nhà hàng, cứ cách mấy bước chân lại ợp một chùm đèn pha lê, ánh đèn dìu dìu mang màu sắc ấm áp rót xuống tấm thảm lót chân dài và dày, có độ giảm âm tốt.

Những thanh âm khe khẽ mà đầy xúc cảm của một người phụ nữ vắng vắng suốt hành lang: “Đá... mạnh hơn nữa đi anh...”

Trước cửa căn phòng gần với thang máy nhất, cơ thể Cố Minh Châu bị anh ép chặt vào cánh cửa, bàn tay anh mon men đến từng góc ngách trên thân thể Cố Minh Châu. Con thú trong người anh chỉ chực chờ để được thoát ra, từng nụ hôn mạnh mẽ như muốn nuốt chửng lấy cô. Cô cũng đáp lại tình yêu của anh một cách nồng nhiệt, cái tên thân mật thời hai người còn quần quýt đắm say - thoát ra cổ họng cô trở thành tiếng rên rỉ khàn đục.

Tiếng rên mảnh mai như sợi tơ, mang chút cảm dỗ cứ thế khe khẽ rót vào tai Dung Lỗi, thôi thúc bàn tay anh càng thêm phần thô bạo. Anh nôn nóng đến mức suýt nữa thì làm gãy cả tấm thẻ quẹt cửa.

Lúc đấy, hai chân của Cố Minh Châu đã thắt chặt vào hông anh, còn đôi tay thì đang quần riết lấy cổ anh và cả cơ thể cô đã được nhấc bổng lên. Mất một đồng sức lực hao phí cho cánh cửa cuối cùng thì nó cũng chịu bật mở, sau một tiếng hét, Cố Minh Châu ngã ngửa về đằng sau. Nhanh như chớp, Dung Lỗi vội nhào đến kéo cô lại rồi hai người cùng ngã phịch xuống sàn.

Anh chống người ngã lăn sang một bên, tránh đè lên người cô. Cố Minh Châu nằm dưới sàn thẫn thờ một giây rồi nhồm dậy, nhìn anh bằng vẻ quyền rũ hút hồn.

Không một giây chần chừ, Dung Lỗi vung chân đập mạnh vào cánh cửa cho

nó sập lại rồi anh chồm lên như hổ đói mồi.

Sau một hồi quyết liệt, toàn bộ quần áo của hai người đã bị lột phăng ra không thương tiếc. Cánh tay cường tráng mạng mẽ của Dung Lỗi vòng qua người Cố Minh Châu rồi nhấc bổng cô lên, thả xuống giường. Tấm đệm mềm nảy lên mấy cái, Cố Minh Châu bật cười khanh khách. Cơ thể trần trụi lăn qua lăn lại trên giường rồi cuộn người trong tấm ra giường trắng tinh. Dung Lỗi chồm người đè lên cô, cánh tay mạnh mẽ lần cặp đùi thon gọn của cô vươn ra, quần siết như loài rắn nước, men rượu quyện trong từng hơi thở cũng đáp trả anh với sự nồng nàn không kém, chiếc lưỡi nhỏ xinh rà rầm khắp nơi trên người anh. Dung Lỗi ngẩng đầu nhắm mắt, khó mà dần được tiếng thở dốc, bàn tay mon trớn càng lúc càng gấp gáp hơn, cô dần xuống sức, ngoan ngoãn mềm nhũn rên rỉ dưới thân anh.

Cô càng khéo léo mê hoặc bao nhiêu thì khuôn mặt nhuốm màu dục vọng của Dung Lỗi càng trở nên đanh sắc bấy nhiêu. Lòng chợt nghĩ, cô ấy muốn chứng tỏ rằng sáu năm qua cô ấy đã được thằng đàn ông khác dạy dỗ tử tế hơn hay sao? Cứ nghĩ đến việc cô cũng tươi mát như một đầm nước nằm dưới Phương Phi Trì như thế này là anh lại nghiêng rãnh kèn kẹt, lòng điên lên chỉ muốn hành cô đến chết.

Dưới sự tấn công dồn dập của anh, Cố Minh Châu đã hóa thành một đồng bần nhão, chỉ biết nằm yên chịu trận trước sự đòi hỏi và khao khát của anh. Cô cứ nằm đó tiếp nhận sự hùng dũng đáng sợ của anh cho đến khi bơ phờ, song vẫn không ngừng thốt ra những thanh âm se se, để mặc anh đẩy cô đến vùng đất hoang sơ không chốn nương tựa hết lần này đến lần khác.

Lúc này đây, cô chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi trong thế giới hoang vu.

Lúc này đây, anh chính là vị thần quyền năng trong cái thế giới hoang vu của cô.

Đêm càng về khuya, Dung Lỗi càng trở nên hưng phấn. Sau mấy bận rã rời chân tay, mắt cô hoa lên, vể đùi non khẽ giật giật. Cô dần thấy hoang mang, đôi bàn tay bấu chặt vào tấm lưng đầm đìa mồ hôi của Dung Lỗi rồi cào cật lực lên đó, miệng không ngừng rên rỉ vào tai anh, van xin một cách yếu ớt. Thế nhưng chỉ càng làm anh hưng phấn mà nhấp nhô lên xuống thêm phần

mãnh liệt. Những cú nhấp dòn dập khiến cô thở hổn hển nặng nề, đến nói cũng chẳng ra hơi.

Giống như... như một cái chày nóng bỏng, chắc nịch cứ tới tấp giã từng nhát liên tiếp từ dưới lên, đưa hồn phách của Cố Minh Châu lên tận mây xanh. Mười đầu ngón tay cô bấu chặt xuống ra giường, cảm giác co giật chạy rần rần khắp mình mẩy. Cô bủn rủn giờ chân đạp thì bị anh đè phất xuống.

Vào lúc không thể chịu đựng được nữa, cô ngấp ngừng phản kháng bằng cách vặn mình co rụt lên trên, nhưng anh vẫn lật người cô lại, cho cô nằm một tư thế không thể phản kháng được nữa thì thôi, rồi dồn sức dày vò cô còn hơn cả lúc trước.

Cuối cùng, sức chiến đấu đã suy kiệt, cơ thể cô rũ ra nhưng miệng vẫn rên lên thành tiếng theo nhịp đưa đẩy của anh. Dung Lỗi hứng chí đùa bỡn làm cô vừa mệt vừa đau lại vừa then đến mức bật khóc, tiếng kêu chuyển thấp rồi nhỏ dần và cuối cùng thậm chí rên rỉ cũng không nên lời. Đặt nụ hôn lên vành mắt đỏ hoe ấy, anh cũng tự kìm tốc độ lại.

“Đá... Đá...”, Cô nhú mào nhìn anh say đắm, tên anh thoát ra khỏi miệng cô trong tiếng rên rỉ khe khẽ.

Vào cái đêm say mềm mà buông thả này, đôi tình nhân xa nhau sáu năm dài hoan ái theo cách trọn vẹn nguyên thủy nhất. Đang trải qua những say đắm những điên cuồng đầy mãnh liệt như thế, lại có một khoảnh khắc dường như cô đã trút sạch lớp vỏ dày nguy trang bao năm qua cô vẫn khoắc trên mình, để có thể thành thực với lòng mà nhìn thẳng vào người đàn ông cô yêu thương, mà thì thảo tên người ấy ngàn lần chưa đủ. Còn anh, bao bọc lấy cơ thể cô, vừa chiếm hữu lấy nơi mềm mại nhất của cô vừa dịu dàng nhìn xuống người con gái trong lòng.

Ánh mắt chạm nhau, đôi tim tìm thấy bình yên.

Dẫu trong màn đêm nặng trĩu này còn nhiều hơn nữa những toan tính mưu mô, thì ngay giây phút này đây, em vẫn rõ hơn ai hết, trái tim anh chỉ thuộc về em.

Cứ thả mình trong triền miên. Cuối cùng anh làm cô bật khóc đến nỗi đỏ lựng chớp mũi. Những nụ hôn xót xa của anh rơi tới tấp xuống mũi cô, lòng bịn rịn không nở rời. Khuôn mặt Minh Châu tái nhợt, mồ hôi vã như suối, suýt thì ngất lịm.

Dung Lỗi kéo cô nằm sấp lên lồng ngực ấm áp của anh để anh được ôm trọn cô trong lòng. Bàn tay âu yếm vuốt tóc cô, giọng dỗ dành thật dịu dàng. Chỉ một chốc sau Cố Minh Châu đã chìm vào giấc ngủ khi những giọt nước mắt còn chưa kịp khô.

Đêm thật dài, cơn thật sâu, hương tình yêu vẫn vẫn vương trong phòng.

Nhưng cũng tiếc lắm thay, có gì trời cứ phải sáng...

Tay chân ị ạch không chịu nghe theo sự sai khiến của não, mới khẽ nhích cái đùi mà làm mình mảy đau ê ẩm. Cố Minh Châu nhắm tịt mắt, khổ sở rên rỉ rồi từ từ cự mình, thực hiện mấy động tác làm ấm người trong lớp chăn bù như tổ nhện.

Cánh tay rắn rỏi đang vắt ngang hông chợt siết chặt vòng ôm đúng như cô đoán, chất giọng khàn đục, lơ mơ ngái ngủ của đàn ông cất lên bên tai: “Ừm?”

Thoạt đầu Cố Minh Châu còn đắn đo: hay bây giờ mình hét lên rồi cắn chần, sấm vai một em ngây thơ vô tội với nét mặt thẳng thốt hoang mang nhỉ? Ấy mà chờ rõ lâu chẳng thấy động tĩnh gì, cô bèn hé hé mắt nhìn, thì ra đương sự vẫn đang vùi đầu ngủ, gương mặt kề mặt cô sát rạt vẫn chẳng thay đổi gì mấy so với sáu năm trước, ngoài vài vết thẳng trâm in rõ nét trên trán.

Cố Minh Châu ngẩn ngơ nhìn, sau khẽ buông tiếng thở dài xót xa.

Bất giác, cô nép mình vào người anh, ngủ thiếp một giấc dài cho đến khi bừng tỉnh lần hai thì thấy anh đang thờ người nhìn mình.

“E hèm”, ánh mắt cô ngây dại rồi dần dần chuyển khác, sau cùng, cô chỉ cất giọng nhạt nhẽo nói với anh một câu gọn lỏn: “Chào.”

Cô trở mình ngồi dậy, cánh tay đang quàng quanh eo chợt siết chặt vòng ôm khiến cô ngã giật về phía sau, cô hoảng hốt nhìn anh: “Anh muốn gì?”

Người cô xô vào lồng ngực anh đau nhói, cặp mông trần ấy khéo sao lại cạ vào một thứ gì đó vừa mới ngóc đầu dậy vào buổi sáng, anh điếng người, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt lườm cô, “Làm từ đầu đến cuối rồi, bây giờ lại còn giả vờ ngây thơ thẹn thùng, không thấy sượng à?”

“Khác nhau chứ, đêm qua là mượn rượu làm càn, đôi bên nam nữ đều đạt được cái mà mình muốn, chưa đến mức em bắt vạ anh. Còn bây giờ thì...,” Cô co gối dụi vào người anh, cười cợt bảo, “Hay thật ra anh cũng muốn cưới em?”

“Em cũng hoang tưởng ra phết nhỉ?” Dung Lỗi đẩy phắt cô ra rồi lật người ngồi dậy.

Trên tấm lưng chắc nịch ấy in hằn những dấu ấu của cô. Cô Minh Châu đặt ngón trỏ lên đó, khề di di mấy đường rồi lại cười khúc khích bảo, “Này hỏi thật nhé... bao lâu rồi anh chưa được giải tỏa? Đêm qua... suýt nữa thì làm em tắc thở đó nhé...”

Sau lưng chợt tê rần, phần chần quẩn quanh hông hơi phồng lên, Dung Lỗi uốn thẳng lưng, quay người giữ chặt bàn tay tác oai tác quái của cô, cười nhạt nói: “Tức là em đang khen biểu hiện tối qua của anh làm em thỏa mãn chứ gì?”

“Nếu em nói phải thì liệu anh có đòi thêm tiền boa không?”

“Không. Nhưng anh sẽ tái hiện lại mấy tư thế đêm qua, lần này thì anh sẽ cho em van xin thoải mái thì thôi... nào là chậm một chút... nhẹ một chút... đừng vào sâu như thế...”

“À anh đang khẳng định tối qua anh hăng tiết không phải do quá chén đây à?”

“Em nghĩ tối qua anh say à?”

“Không à?”

“Không.” Dung Lỗi rũ đầu cười, ngay trên đỉnh đầu cô, cái nhìn ánh lên vẻ khô hài, “... Thì sao anh lại có thể lên giường với em nhỉ?”

Ánh mắt Cố Minh Châu thoáng chút tổn thương, nhưng nó lướt qua rất nhanh, Dung Lỗi không kịp nhận ra, lòng đinh ninh đó chỉ là ảo giác.

“Gọi bữa sáng mang lên đi, em đói meo rồi,” Cố Minh Châu kêu anh, “Gọi cho em một tách cà phê đen, còn đồ ăn thì tùy, giờ em phải bổ sung năng lượng để đi làm. À, anh xuống cửa hàng dưới tầng trệt mua giúp em bộ quần áo, với cả... thuốc tránh thai nữa. Tối qua... gấp quá chắc anh không kịp trở tay nhỉ?”

Cô phân công rõ ràng đâu ra đó, thấy anh không phản ứng gì, cô liền vỗ vào hông anh đánh “chát” một tiếng, “Anh nghe chưa đó?!”

Dung Lỗi nhảy dựng lên vì đau, vẻ bực bội dường như sắp chạm ngưỡng trần nhà, “Biết rồi!” anh gắt gỏng một câu, đoạn trèo trộ xuống giường tìm quần áo, đánh răng rửa mặt, tắm tấp qua loa xong, anh hằm hằm bỏ ra ngoài với mái đầu bù xù sau tiếng sập cửa thật mạnh.

Đợi anh đi khuất, Cố Minh Châu mới lết xác vào nhà tắm, kiểm tra tình hình thương tật.

Bồn tắm xa hoa của khách sạn năm sao đã bỏ phí suốt một đêm, giờ mới phát huy tác dụng, Cố Minh Châu thả lỏng chân tay trong làn bọt nước, cô nhú mày nhìn đắm đắm lên tấm gương chống hơi nước ốp trên trần nhà.

Vết hôn đỏ lằn phủ chi chít khắp nơi trên làn da vẫn được cô nâng niu chăm sóc bấy lâu nay, thậm chí những dấu tay chồng lên nhau hằn trên cặp đùi trắng nõn và cả nơi non mềm nhất đã cô đơn sáu năm nay cũng bị anh hành cho thâm không sao nói hết.

“Đói khát quá đây...” Buông tiếng thở dài đặc ý pha lẫn vẻ cam chịu, cô từ từ trườn mình xuống làn nước ấm cho ngụp đầu. Một vài gợn sóng lăn tăn trên mặt nước lan ra rồi lắng dần, kèm theo một chuỗi bọt nước sùng sục sủi lên.

Tắm rửa xong xuôi, đang dở tay sấy tóc thì có tiếng gõ cửa, Cố Minh Châu hớn hờ bởi mái tóc âm âm thành kiểu tóc đánh rối quyến rũ, quần chiếc khăn tắm trắng tinh ngang ngực rồi đi chân trần ra mở cửa.

Đứng chờ bên ngoài là cậu nhân viên đưa bữa sáng nom khôi ngô sáng sủa, chừng độ mười bảy mười tám với nụ cười niềm nở thường trực. Cánh cửa vừa bật mở, một người phụ nữ xinh đẹp mát mẻ với nụ cười hút hồn hiện ra ngay trước mắt, làm mặt mũi cậu ta đỏ ửng cả lên.

Cố Minh Châu bầm bụng trách số mình rõ đen, đoạn quắc mắt ra vẻ nạt nộ: “Cứ nhìn nữa đi rồi tôi kiện cậu tội quấy rối tình dục!”

Anh chàng nhân viên phục vụ xin lỗi rồi rít rồi luống cuống nhìn lảng đi nơi khác, ánh mắt không dám tọc mạch thêm nữa. Mang đồ ăn vào phòng xong là cu cậu cắm cổ lao ngay ra ngoài, suýt thì đâm sầm vào Dung Lỗi đang xách túi đi vào, thế là lại bắt đầu một tràng dài những câu “xin lỗi”.

Dung Lỗi dở khóc dở cười, để túi đồ xuống, lấy bộ đồ lót mới toanh ra, anh mở túi bọc ngoài, cẩn thận xé mác rồi đặt lên giường.

Cố Minh Châu vẫn ngồi đăm chiêu, nhâm nhi ly sữa nóng bên chiếc bàn tròn.

“Lát nữa thì bôi cái này vào.” Dung Lỗi ném cho cô một tuýp kem, thấy cô thờ người, anh liền nhướn mày cười bảo, “Cần anh bôi cho em không?”

Sau cả buổi sáng làm ra vẻ bình tĩnh, chỉ một câu nói của Dung Lỗi xong đã làm ai đó sặc sữa, ho chảy cả nước mắt.

Tình cảnh này quen thuộc quá nhỉ!

Cứ như... cứ như hình ảnh của quá khứ nào đó quá xa xôi, cũng dưới ánh nắng dịu dịu của buổi sớm mai, lần đầu tiên người con gái ấy thức dậy trong vòng tay một người khác phái, còn chàng trai lại thao thức suốt đêm thâu vì xúc động, đôi mắt sáng long lanh nhìn cô đăm đăm ở cô. Khi thấy cô bé con nhăn nhó xuýt xoa, anh đã trao cô ấy một nụ hôn dài trong sự hưng phấn quện lẫn xót xa. Sau đó lôi một tuýp thuốc tiêu viêm đã chuẩn bị trước ra,

dễ dành cô bơi vào.

Ngày ấy, cô Cả vô tư lự của nhà họ Cố đã dùng vũ lực để che giấu vẻ thẹn thùng bằng cách nện cho anh một trận lên bờ xuống bờ, thành thử về sau tuýp thuốc phải san làm đôi cho hai người cùng bơi.

Haha, thật đúng là “cảnh cũ như xưa mà người nay đâu rồi.”

Cố Minh Châu vô tư tháo khăn tắm rồi thay quần áo ngay trước mặt Dung Lỗi. Cô mặc luôn bộ quần áo thể thao màu hồng bên ngoài áo lót, mái tóc ẩm rũ mềm mại xuống hai bờ vai, để lộ cẳng cổ thon thon, khuôn mặt mộc tỉnh khô toát lên vẻ trong trẻo ưa nhìn.

Chín giờ sáng, hai người cùng xuống lầu, đại sảnh vào giờ đó đã tấp nập người ra vào. Cố Minh Châu dứt hai tay trong túi áo, đầu ngẩng cao, lệt quệt đi đằng trước, được một đoạn, Dung Lỗi khó kiềm chế nổi mình sải bước đuổi theo, túm cô lại cốt để kéo cái khóa áo lên thật cao, che bớt đi những dấu vết ân ái chỗ đậm chỗ nhạt hằn trên làn da trắng ngần của cô.

Lựa lúc đó, Cố Minh Châu nắm lấy bàn tay anh rồi nhìn anh nhoẻn miệng cười, kẻ đó lại tưởng như rất vô tình, cô vấp chân ở ngay bậc tam cấp, chỉ kịp thốt lên “ôi” một tiếng thế là ngã ngay vào lòng Dung Lỗi. Anh vươn tay ra đỡ cô theo phản xạ tự nhiên, bất chợt có ánh đèn flash xẹt qua khóe mắt, anh tỉnh bơ đưa mắt nhìn theo, quả nhiên, bóng người lấp ló sau chỗ ngoặt đằng kia đang luýnh quýnh bỏ chạy.

Suốt đường đi, họ chẳng nói chẳng rằng.

Cho đến khi chiếc xe dần lăn bánh chậm lại và dừng hẳn dưới sân nhà Cố Minh Châu, cô vừa đưa tay dợm mở cửa thì anh hạ chốt cửa đánh “tách” một tiếng làm cô giật bắn mình.

Dường như tình cảnh của sáu năm trước lại hiện về chỉ như mới ngày hôm qua, ngày đó, lần đầu tiên cô lòi chuyện chia tay ra nói, khi ấy, những ngón tay thon dài của anh siết chặt lấy vô lăng, bờ môi mím chặt hằn học nhìn trân trân về phía trước, song cô vẫn đứng đưng đẩy cửa toan xuống xe và anh cũng đã chốt cửa đánh “tách” một tiếng, nhốt cô lại trên xe như thế này đây.

“Cố Minh Châu, em đừng quá đáng!” Giọng nói của chàng trai trẻ ngày đó run lên vì giận dữ. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để được kề vai sát cánh bên cô, vậy mà cô ấy nói, cô ấy không cần, cô ấy chê anh bất tài vô dụng.

Sau một hơi rít sâu, rồi lại một hơi thật sâu nữa, chàng trai ấy bảo: “Em... em đừng hắt anh đi như thế, Minh Châu à, so với em thì tương lai sau này của anh có là gì đâu, anh không cần nó, nếu như không có em, anh cần tương lai phông ích gì?” Dung Lỗi ngày ấy vẫn còn mang dáng dấp non nớt của dân nghệ thuật, ánh mắt anh nhìn cô đầy đau khổ, “Anh biết hiện giờ em đang rơi vào tình cảnh khó khăn, anh biết em không muốn kéo anh vào... Nhưng chúng ta là một mà Minh Châu, anh sẽ không bao giờ chia tay với em đâu. Anh biết em vẫn yêu anh.”

Thậm chí đến tận bây giờ Cố Minh Châu vẫn nhớ như in, ngày hôm đó cô mặc một bộ váy trắng có nếp gấp nhiều tầng rất mực tao nhã, đầu móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay trái lạnh ngắt đang giấu trong nếp váy. Cái đau chạy vào tim, cô gom góp sự tàn nhẫn trong mình thế rồi bắt đầu bằng việc bật cười thật khế, sau đó là từng con chữ độc địa nối tiếp nhau nhảy vọt ra khỏi cuống họng.

Dung Lỗi chết lặng người, hai tay ôm lấy vai mình, gục trên vô lăng xe như một con thú nhỏ bị thương.

“Cố Minh Châu?” Dung Lỗi chau mày khế đẩy người đang thả ánh mắt trôi về nơi xa xăm là Cố Minh Châu.

Khó khăn lắm mới dứt được dòng hồi tưởng, sau khi trấn tĩnh lại, cô liền tươi cười hỏi anh: “Hả? Sao thế?”

Anh nhìn lảng đi một cách khó khăn, ánh mắt anh đăm đăm hướng về phía trước hồi lâu, sau đó mới từ tốn bảo: “Em, anh có cần phải chịu trách nhiệm gì không?”

“Thế thì còn phải xem anh muốn chịu trách nhiệm cho việc tối qua hay là chịu trách nhiệm với em cái đã.” Cố Minh Châu trả lời ráo hoảnh. Sáu năm, quãng thời gian quá đủ để tôi luyện một người từng bị tổn thương trở nên

mình đồng da sắt, lì lợm và cứng cổ. Giờ đây, dầu phải đối mặt với tình cảnh đáng thẹn và khó đỡ kiêu này, thì cô vẫn có thể thành thoi bởi móc từng chữ để vắn lại anh.

Dung Lỗi mỉm cười, đoạn nói nhẹ bằng: “Chuyện đêm qua.”

“Thế thì khỏi, tình một đêm chứ có gì to tát đâu.” Cố Minh Châu nhoẻn cười, ngầm tỏ ý bảo anh mở cửa cho cô xuống xe, “Tuy rằng anh là người sướng nhiều hơn.” Cô làm ra vẻ tự nhiên xoa nắn mấy dấu vết còn sót lại trên cổ.

Dung Lỗi ngồi lặng người, ánh mắt nhìn cô ra chiều phức tạp, “Em chắc chứ?”

Cố Minh Châu đọc được tín hiệu khác thường từ vẻ mặt của anh, cô chần chừ trong giây lát, trong lòng thoáng gợn chút băn khoăn, “Sao nào?”

Mắt anh nhìn cô chăm chăm, ngón tay đặt trên vô lăng dần co lại, bỗng đi một lúc, khóe môi mới khẽ cong lên, rồi chẳng nói chẳng rằng, mở cửa xe thả cô xuống.

Thế rồi cả hai người bọn họ đều để câu chuyện đêm hôm đó tự phai nhạt dần đi. Họ làm như về chẳng một ai còn nhớ đến những rung động đã khuất bóng từ lâu bỗng ủa về vào đêm ấy nữa.

Con người Dung Lỗi hiện giờ chẳng còn gì để so sánh với sáu năm về trước, hay chỉ ít thì Cố Minh Châu đã không còn bắt gặp nơi anh những phản ứng cô dễ dàng đoán trước mỗi khi có chuyện quan trọng.

Báo ngày hôm sau của thành phố C đã đăng tải hai loạt ảnh rất bắt mắt: Trước cửa cùng một khách sạn, trước tiên là hình ảnh Dung Lỗi và Cố Minh Châu dìu nhau bước vào trong ánh đèn rực rỡ của màn đêm. Sau đó là hình ảnh vào sáng ngày hôm sau, một Cố Minh Châu trong bộ quần áo mới toanh cùng nụ cười e thẹn đang nằm gọn trong vòng tay Dung Lỗi. Bên cạnh bức ảnh là cái tit giật gân cùng thời gian và địa điểm cụ thể được đăng kèm.

Cùng lúc đó, đi đâu người ta cũng bắt gặp tin tức về chàng trai Phương Phi Trì cô đơn lẻ bóng, mượn rượu trút sầu trong một quán bar.

Phía Dung Lỗi không hề có bất kỳ phản ứng nào, thậm chí chẳng có lấy một cuộc điện thoại.

Người đầu tiên tìm đến tận cửa lại là mẹ anh. Mẹ Dung Lỗi là mẫu dâu trưởng của một gia đình quyền thế danh giá điển hình. Bà có dung mạo đoan trang, tính cách dịu dàng, nhã nhặn, biết đối nhân xử thế và rất khéo léo. Kể cả vào lúc con trai bà đang trải qua quãng thời gian khốn đốn nhất thì bà vẫn nở nụ cười nuôi tiếc với Cố Minh Châu khi bắt gặp cô đứng lấp ló ngó nghiêng sau cánh cửa nhà họ Dung mà không hề có lấy nửa lời trách móc hay tỏ ý muốn xua đuổi.

Sáu năm không gặp, giờ đây, trong một quán trà yên tĩnh thanh nhã, hai người phụ nữ ngồi đối diện nhìn nhau cho đến khi Cố Minh Châu mỉm cười mở lời trước: “Bác Dung, cháu thấy bác vẫn đẹp như ngày nào ạ.”

Bà Dung cười gật đầu, “Minh Châu, cháu là đứa con gái thông minh, giữa bác và cháu không cần vòng vo nữa, cháu hãy nói thật với bác, rốt cuộc cháu và Dung Lỗi có chuyện gì?”

“Thưa bác, bác đã hỏi qua Dung Lỗi về vấn đề này chưa ạ?” Cố Minh Châu rót trà vào tách cho bà, trên khuôn mặt là nụ cười tươi tắn.

Bà Dung gật đầu, ý chừng muốn nói lại thôi. Chẳng hề gắng hỏi, Cố Minh Châu chỉ lẳng lặng nhấp tách trà. Bẵng đi một lúc, cuối cùng bà Dung mới ra vẻ hạ quyết tâm mở lời với cô: “Hôm nay bác đến đây là theo ý của ông nội Dung Lỗi. Ông cụ rất thích cô con gái út nhà họ Điền, thoát đầu tính để hai đứa nó có thời gian tìm hiểu nhau, xuân sang năm thì chuẩn bị đính hôn.”

Bà nói khéo vậy nhưng Cố Minh Châu nghe là hiểu ngay. Nhà họ Dung muốn Dung Lỗi lấy Điền Tư Tư song cũng chẳng hề ngó ngang đến ý kiến của bản thân anh, mà ước chừng Dung Lỗi cũng chưa có câu trả lời rõ ràng, thành thử ông cụ nhà họ Dung mới sai người đi nghe ngóng tin tức chính xác, hoặc, ông cụ đang định bụng thử xem có thể khuyên cô rút lui không.

“Chuyện giữa cháu và Dung Lỗi, không phải chỉ mình cháu nói dăm ba câu là đã có thể làm sáng tỏ được. Phụ nữ vào tầm tuổi này như cháu, nếu lấy lý do

tình yêu ra để làm cái có thì xem chừng ầu trĩ quá. Song quả thật nhiều lúc cháu cũng cực chẳng đã.” Ngay tức khắc giọng điệu của Cố Minh Châu đã đổi chiều theo hướng gió, cô cúi gầm mặt, gương cười vẻ bất đắc dĩ, “Bác Dung ạ, bác cũng chớ khó xử, Dung Lỗi là đứa con bác mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, dốc hết tâm can nuôi lớn đến ngần này, chẳng ai thật lòng mong anh ấy hạnh phúc hơn bác. Còn cháu, cháu cũng thành tâm mong anh ấy sống vui vẻ, thế nên cháu nghe bác, bác nói sao cháu sẽ làm vậy.”

Khóe mắt bà Dung đỏ hoe trước những lời lẽ của cô.

Đành rằng Dung Lỗi không từ chối cô bé mà ông nội nó vừa ý, song bà vẫn nhận ra rằng con trai mình không hề thích cô bé ấy.

Mấy lần dọn dẹp phòng ốc cho con trai, bà thường lật giở quyển album giấu dưới gối của nó ra. Cô bé Cố Minh Châu trong bức ảnh chụp chung hai đứa thời đó nở nụ cười thật rạng rỡ. Bà biết con trai mình đang thâm thương trộm nhớ ai, nhưng bao năm nay, bà đã quen nếp thuận theo ý cô lão lớn tuổi trong nhà. Nhà này chẳng ai hỏi ý kiến bà về chuyện trọng đại cả đời của thằng con trai do bà dứt ruột đẻ ra.

Giờ nghe Cố Minh Châu nói vậy, tình mẫu tử mãnh liệt đã kìm nén bấy lâu nay bỗng trỗi dậy trong bà, ý nghĩ phải bảo vệ hạnh phúc của con khiến bà choáng váng đầu óc, thoáng đó mà bà đã quên khuấy lý do vì sao mình lại đến đây.

Sắp bước sang xuân.

Sau vụ hợp tác thu về được cả tiếng tăm lẫn lợi nhuận thì Vi Bác đã phát hành thành công cổ phiếu lần một.

Có vẻ như Cố Minh Châu không định bụng tính số món nợ từ những vụ lộn xộn mà Cao Hạnh và Tiểu Toàn bày trò suốt kỳ nghỉ Giáng Sinh. Bởi thế trong lòng bọn dân đen này mới càng có cảm giác áy náy. Cảm kích nảy sinh hành động, ai nấy đều liều mình bạt mạng với công việc, thành tích cứ thế mà chồng lên tới tấp.

Đã nhiều ngày chưa có tin tức về Dung Lỗi, việc này hoàn toàn nằm ngoài vòng dự liệu của Cố Minh Châu, song lúc này cô cũng chẳng hơi đâu mà bận tâm. Bởi lẽ khi nhà người ta đón cái tiết đẹp nhất trong năm với niềm vui sum vầy thì cô lại nhận được báo cáo xét nghiệm chẩn đoán bố mình bị ung thư gan từ bệnh viện uy tín nhất thành phố.

Chín rưỡi sáng, sau khi trao đổi với bác sĩ, Cố Minh Châu lái xe từ bệnh viện về nhà với vẻ mặt bình thường. Lúc xuống xe, trong một phút bất cẩn, cô bị vấp chân, cú ngã quá mạnh làm cho đầu gối Cố Minh Châu đập xuống nền vỉa hè, cô quỳ rạp trên mặt đất mãi không gượng dậy được, đau đến nỗi nước mắt cứ thế đua nhau trào ra.

Đến giờ cơm tối, Cố Bác Vân bảo thấy đau vùng gan, không buồn ăn uống gì nên đành về phòng nằm nghỉ, Cố Minh Châu vẫn ngồi lẳng lẳng một mình bên bàn ăn rộng thênh thang, cơm hôm nay nấu hơi khô, cô trệu trạo nuốt từng miếng rời rạc, khuôn mặt găng gượng trở nên nhợt nhạt.

Cơm nước xong xuôi, cô lên gác, ngồi ở phòng khách ngoài buồng ngủ, đợi ông cụ thức dậy rồi cô sẽ nói.

Sắc trời âm u nặng nề như đang áp ủ một trận mưa tuyết lớn, ánh đèn mù mịt hắt vào từ cửa sổ, xuyên qua bức tường bằng gỗ lim có chạm trổ hoa văn thâm thấp, cái bóng âm u lốm đốm rớt xuống đáng người nghiêng nghiêng của Cố Minh Châu. Cô ngồi im lẳng nghe tiếng trở mình trên giường thỉnh thoảng vọng ra từ phía phòng ông cụ đã hơn hai tiếng đồng hồ.

“Nào cô bé, cháu tên là gì?” Một Cố Bác Vân khỏe khoắn trẻ trung của năm đó đang ngồi nhón gót tươi cười nhìn cô, bàn tay to lớn dịu dàng xoa lên mớ tóc đã mấy ngày chưa gội của cô. Còn một Nguyễn Vô Song đẹp mặn mà, rất đỗi hiền dịu của năm ấy đang tắt bật chỉ huy người làm trong nhà chuẩn bị phòng ốc cho cô chủ nhỏ.

Mẹ cầm tiền xong là bỏ đi luôn, đến cái tên cũng chả kịp nói. Trong lòng Cố Minh Châu có phần sợ sệt, cô bặm môi không nói một tiếng, Cố Bác Vân lắc đầu, chẳng biết phải làm sao, cả hai bố con chơi trò bốn mắt nhìn nhau, dần dà cả bố lẫn cô con gái đều nhoèn cười. Người giúp việc đến thăm Cố Minh

Châu đi tắm, cô bé Cố Minh Châu rút rè, giữ khư khư tay áo của Cố Bác Vân.

Tối ngày hôm đó, đôi bàn tay xù xì quen cầm súng ống, đao kiếm của Cố Bác Vân lại cầm chiếc khăn lông mềm mại có in hình vịt con. Đời này kiếp này, Cố Minh Châu chẳng thể nào quên được cảnh đêm ấm cúng của tối ngày hôm ấy, lần đầu tiên trong đời cô được nhìn thấy một chiếc bồn tắm to đùng, hơi nước trắng xóa, ấm sức bốc lên, quán quýt quanh gương mặt thấp thoáng vẻ hạnh phúc của Cố Bác Vân lẫn Nguyễn Vô Song. Cô nhóc con bảy tuổi ngâm mình trong bồn nước nóng, đôi mắt mở tròn xoe, chân tay vung vẩy, đập bì bà bì bõm, làm nước trong bồn bắn tung toé trong tiếng cười rộn rã của ba người.

Ngày hôm sau, Nguyễn Vô Song giục Cố Bác Vân đi đăng ký hộ khẩu cho cô con gái, lúc đó, ông đang cõng Minh Châu nhong nhong trên vai, cô bé vẫn kiêu kì như trước nhưng tiếng cười đã thoải mái hơn nhiều.

“Vô Song này, hay chúng ta gọi con bé là Minh Châu nhé!” Cố Bác Vân thả cô xuống, ẵm trên tay, ông quay sang nói với bà vợ đang chăm chút cắt tỉa lá cây sồi xanh, “Thì chẳng phải người ta vẫn bảo, con gái là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ đó sao? Thế cứ đặt cho con bé cái tên Cố Minh Châu vậy!”

Bữa đó, Nguyễn Vô Song vận tấm áo màu xanh, bà đứng trước bồn hoa to, nụ cười hiền hậu nở trên môi làm Minh Châu càng ngấm càng thấy dì Nguyễn đẹp đằm thắm mặn mà, khiến cô bé cũng toe toét cười theo. Nguyễn Vô Song tháo găng tay, bước lại gần hai bố con, ôm cô trong vòng tay rồi hôn chút chút mấy cái, bà cười bảo chồng, “Chẳng ngờ bố nó vẫn có chút văn hoa. Cái tên Cố Minh Châu nghe đáng yêu quá.”

“Đương nhiên rồi!” Cố Bác Vân đắc ý bế thóc Minh Châu nhỏ bé lên, cho cô bé bay lên bay xuống bằng trò đi tàu bay, khiến cô bé con cười vang đầy sáng khoái. Ông cũng cười, tiếng cười vang khắp khu vườn rộng rãi thoáng đảng của nhà họ Cố. Dường như đến tận hôm nay giọng nói đó vẫn còn văng vẳng bên tai cô: “Cố Minh Châu... thế là bố có hòn ngọc quý trên tay rồi...”

“Minh Châu hả?”, tiếng gọi già nua của Cố Bác Vân vọng tới làm Cố Minh Châu giật mình sức tỉnh: “Vâng là con”, cô đứng dậy, đưa hai tay xoa nắn khuôn mặt đã cứng đờ. Điều chỉnh cảm xúc ổn thỏa rồi mới đẩy cửa bước

vào phòng ngủ.

Cố Minh Châu kéo ghế ngồi cạnh giường, nhìn người bố đang ngồi tựa lưng trên giường hồi lâu, cô cười bảo, “Bố, báo cáo xét nghiệm của bố có rồi đây ạ.”

Nét anh tuấn thời trai tráng dưới mái tóc muối tiêu chải ngược ra sau vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt ông. Ông ngược mắt, gật đầu với cô con gái: “Ừ.”

Cố Minh Châu lật sang trang có kết quả chẩn đoán rồi đưa ông xem. Cầm trên tay bản báo cáo xét nghiệm, Cố Bác Vân sững lại hồi lâu, sau một phút đắn đo ông mới ngược nhìn cô con gái: “Không sao. Con đừng lo... Minh Châu.”

“Có phải báo cáo xét nghiệm của con đâu mà con phải lo.” Cố Minh Châu hồ hững nói, “Con sẽ dốc sức làm những gì có thể, còn những thứ sức người không thể gánh nổi thì đành trông chờ vào số mệnh của mỗi người vậy.”

Cố Bác Vân im lặng, giữa hai bố con ông, rào cản ngăn cách này đã tồn tại từ lâu lắm rồi.

“Bố”, thấy ông rầu rầu nên thái độ của Cố Minh Châu cũng dịu xuống, cô khẽ nói, “Con đã thu xếp ngày kia đưa bố đi làm xét nghiệm lại. Sau đó mới quyết định trình tự điều trị theo kết quả chi tiết. Con biết, việc này sẽ rất đau đớn, nhưng... chúng ta hãy cứ dốc sức thử một lần, được không bố?”

Cố Bác Vân nhích người ra mép giường, vỗ lên hai đầu gối đang tì vào giường của cô, ông cất lời nhẹ nhàng: “Có đau đớn nào mà bố chưa từng trải qua đâu? Con yên tâm, chữa trị thế nào con cứ tự mình quyết định, bố sẽ theo ý con.”

Lúc Trình Quang mò đến quán bar thì Cố Minh Châu đã lọt thỏm giữa những lời ve vãn của một đám đàn ông.

Áo khoác ngoài chẳng rõ đã quăng đi đằng nào, giờ đây, trên người cô chỉ vận một bộ váy liền, hai dây, màu đen ánh kim, chất vải mềm mại ôm sát

những đường cong mơn mớn, quyến rũ của cơ thể. Cô ngồi trên chiếc ghế cao trước quầy bar, đôi gò má phơn phớt hồng, mắt sáng sủa như nước hồ thu.

Phục vụ thấy Trình Quang đến liền cúi đầu chào: “Anh Quang ạ!”

Trình Quang gật đầu đáp lại, đoạn ngồi xuống bên Cố Minh Châu, cởi áo khoác của mình choàng lên người cô. Đám đàn ông chộn rộn xung quanh đột nhiên tản đi mất hút.

“Cậu chết dấp ở xó nào mà bây giờ mới tới.” Cố Minh Châu đẩy một ly rượu về phía cậu.

“Qua Tết, Lộ Hân Nam sẽ khai trương công ty thiết kế, mấy ngày nay em qua bên đó đỡ dần mấy việc.”

“Đồ trọng sắc khinh bạn.” Cố Minh Châu nguýt thẳng em, cu cậu nhấp ngụm rượu rồi cười lấp liếm, chẳng thèm phủ nhận lấy nửa câu.

“Ừc!” Cố Minh Châu chau mày nuốt chửng một ngụm rượu lớn, cái lạnh dội thẳng xuống lồng ngực, “Phải rồi! Nói Lộ Hân Nam chừa ra một vị trí thiết kế trang sức nhé, chỗ nào tốt vào, phải một mình một máng, phải có cơ phát triển mới được. Nguyễn Hạ sắp tốt nghiệp rồi, về thì đến đó làm.”

Trình Quang phá lên cười, “Lộ Hân Nam bắt chẹt ông già ở nhà không biết bao nhiêu là vốn liếng cốt mời được nhà thiết kế tầm cỡ quốc tế. Nguyễn Hạ mới ra trường, đến đó giúp việc lật vật, tích lũy kinh nghiệm còn nghe được, chứ chẳng nhẽ chị lại bắt Lộ Hân Nam phải giữ một ghế chính thức cho con bé thật à?”

“Biên đi!” Cố Minh Châu gắt gỏng đập bàn, “Sông núi sinh tài đời vẫn có, Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Tiểu Hạ nhà mình giỏi như thế, cho nó đến chỗ Lộ Hân Nam là để thắt chặt quan hệ! Cậu! Lôi Lộ Hân Nam đến đây cho tôi, tự tôi sẽ nói chuyện với nó!”

Trình Quang cười giả lả, ghì chặt tay cô, rồi rít bảo “Ấy chớ chớ,”

“Đạo này cô ấy bận tối tăm mặt mũi, chị đừng tìm cô ấy nữa, em sẽ dặn cô ấy dành một chỗ là được chứ gì!”

Đôi mắt hơi lơ đãng của cô ánh lên vẻ “thế còn tạm chấp nhận được”. Trình Quang cầm điện thoại của Cố Minh Châu, xoay nghịch trong tay, “Có chuyện gì mà chị lại nốc lăm rượu thế?”

“Lục Lục...” Cố Minh Châu cau mày dộc cạn ly rượu, đoạn thở hắt ra nặng nề, “Bố chị bị... ung thư gan.”

Trình Quang sững sờ, “... chú Cố?”

“Ừ. Hôm nay vừa nhận được kết quả xét nghiệm, chị nói với cụ rồi.”

“Chị Minh Châu, có cần em giúp gì không?” Trình Quang nghiêm mặt.

“Cậu năng đến thăm cụ hộ chị, cậu cũng biết... chị chẳng biết nói gì với bố mình cả.” Cố Minh Châu cười khổ sở.

Sáu năm về trước, cô không những bán đi tình yêu của mình mà còn rao bán cả đứa em gái. Lương Phi Phạm đã dùng đế quốc của mình để cứu mạng Cố Bác Vân, đổi lại, Cố Minh Châu đã giao Cố Yên cho anh ta.

Dùng con gái để đổi lấy mạng mình, chẳng gì khiến một người làm cha đau đớn hơn thế. Lúc Cố Bác Vân biết chuyện thì sự đã rồi, chẳng còn nước cứu vãn được gì nữa.

Đối với đứa con gái búng bình, làm gì cũng kiên quyết như Cố Minh Châu thì Cố Bác Vân cũng chịu chẳng cách nào bảo được, thế rồi hai cha con cãi nhau một trận nảy lửa.

Trình Quang có thể hiểu được tâm trạng của Cố Bác Vân mà cậu cũng nhận ra sự bất lực của Cố Minh Châu, sẽ chẳng ai hiểu được sự khó xử lẫn tình cảm của hai bố con nhà ấy hơn Trình Quang, “Em biết rồi, em sẽ năng về đó.”

Cố Minh Châu cười tươi rói, đoạn vẫy tay gọi thêm một chai rượu mạnh cỡ

lớn nhưng Trình Quang đã kịp ghì tay cô xuống, “Thôi, đừng uống nữa!”

“Đạo này chị và anh Dung Lỗi thế nào rồi?”

Cô Minh Châu buông thông tay, “Chẳng sao cả, vẫn vậy. Đang chơi trò án binh bất động nhưng mà chị cứ thấy nôn nao sao ấy. Lúc chị kích anh ấy, cái kiểu anh ấy nhìn chị như là nhìn kẻ thù giết cha không bằng. Nhưng khi chị trêu anh ấy thì xem chừng chàng ta vẫn ham hố chị lắm... Ôi trời, chị phát hiện ra, mình không còn hiểu anh ấy nữa, sợ thật...” Cô thở dài, nhoài người lên quầy bar, mắt lơ đãng nhìn ly rượu trên tay.

“Rót rượu đi chứ!” Cô bỗng ngồi phắt dậy, đập bàn làm phục vụ giật nảy mình.

Phải làm sao đây? Hình như uống mấy cũng không say, Cố Minh Châu chỉ thấy đầu óc mình càng uống càng tỉnh, những kỷ niệm về người đó càng hiện về rõ rệt hơn.

“Cơ mà chị cóc sợ. Cậu nói xem, Lục Lục, đổ về độ bi ối thì chị đã từng thua ai chưa hả?” Cô nhoài người lên bàn, mắt nhắm nghiền, miệng làu bàu.

Trình Quang vuốt tóc bà chị mình, đoạn mở danh bạ trong điện thoại của cô ra, ấn số Dung Lỗi, cậu ngắt máy ngay khi đường dây vừa kết nối.

Vào lúc con người ta cô độc nhất, thì rượu chính là chiếc chìa khóa để mở một cánh cửa mà hằng ngày bạn không đủ can đảm mở nó và thả ra một cái tôi mà bình thường bạn không dám đối mặt, thế rồi bạn như một gã đạo diễn bị điên, tung tẩy giữa thình không, ngắm nhìn cái tôi kia biểu diễn những phân đoạn kịch bản gốc được vùi sâu trong trái tim mình dưới trạng thái vui hoặc buồn, giận dữ hay nạt nộ, có thể là bi mà cũng có thể là hài.

Phải để Dung Lỗi thấy được con người này của chị.

Ánh đèn neon ngà ngà từ lớp kính mờ trên mặt bàn quầy bar ánh lên, Cố Minh Châu nằm bò trên nền ánh sáng lạnh lẽo ấy, càng khiến người ta xót xa hơn. Trình Quang nhìn cô, chợt cười không thành tiếng, cậu chàng chum môi trả lời câu hỏi vừa rồi của cô bằng khẩu hình: “Em.”

Điện thoại rung lên bần bật, thấy cái tên Dung Lỗi nhấp nháy trên màn hình, Trình Quang liền đưa nó cho người phục vụ, cười dăn dò: “Bảo người này là, cô đây đến uống rượu một mình, giờ say bí tỉ rồi.”

Loáng một cái Dung Lỗi đã tới nơi, đảo qua một vòng chẳng thấy bóng dáng cô đâu, anh sốt ruột quay người thì thấy cô đang nhoài người im ru trên quầy rượu gần đó với ánh mắt lừ đừ vô hồn.

Anh lách qua đám người đang lắc lư điên cuồng với ly rượu trên tay để đến bên cô. Cô nhìn thấy anh lúc hai người chỉ cách nhau chừng một sải tay. Mắt cô vụt sáng rực rồi tụt khỏi ghế, nhảy tót đến bên anh.

Dung Lỗi đón người phụ nữ vừa sà vào lòng mình, anh chau mày toan mở miệng nói vài câu châm chọc thì bỗng nhiên cô ngược lên, mặt mày tươi vui hơn hớn, nhõng nhẽo hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Trái tim Đá trong phút chốc đã nhũn oặt ra như miếng bông.

Cô ấy say rồi, lần này say thật. Dung Lỗi khẳng định một trăm phần trăm là vậy.

Nếu là khi tỉnh táo, thế nào Cố Minh Châu cũng gỡ đủ mọi thủ đoạn, đủ mọi chiêu trò để mời chài anh, chứ chẳng đời nào lại âu yếm thế này. Về mặt lúc này của cô đích thị là cô nhóc con của cái thời tình cảm mặn nồng năm xưa - là in con anh hằng mong nhớ.

Sáu năm xa cách, in con yêu dấu năm nào đột nhiên quay về trong vòng tay anh, thế này bảo sao Dung Lỗi không mủi lòng cho đặt.

Cố Minh Châu ôm riết lấy hông Dung Lỗi, cô ngẩng đầu nở nụ cười đẹp mê ly. Anh cúi đầu nhìn cô với vẻ mặt dịu dàng, “... Đi theo anh nhé.”

Chương 5: Đây là lần thứ hai có được giấc ngủ yên lành

Có men say trong người đâm ra Cố Minh Châu trở nên nhu mì dễ bảo hơn thường ngày. Trong lúc Dung Lỗi lái xe thì cô lại nhìn anh với đôi mắt không hề chớp, gương mặt gồi lên cánh tay, người co lại như một con thỏ đang nghiêng mình dựa vào thành ghế.

Dẫu anh vẫn vờ ngây ngô như không thấy, cái nhìn xa xăm hướng về màn đêm trải dài như vô tận.

Cách đây không lâu, Dung Lỗi có mua một căn hộ chung cư gần Hữu Dung, nhiều hôm tan làm về muộn anh thường tạt qua đó. Bụng bảo dạ đã gần một giờ sáng, bây giờ đưa cô về đâu cũng làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người ta, anh phân vân, thế rồi quyết định đưa cô về căn hộ của mình, nghỉ tạm qua đêm.

Vừa bước chân vào cửa, Cố Minh Châu liền tỏ ý muốn đi tắm, trông có vẻ tỉnh táo khác thường. Dung Lỗi bế bổng cô đưa vào phòng ngủ. Anh đặt cô nằm yên vị trên giường, tắt mép chăn cẩn thận rồi giờ một ngón hươ hươ trước mặt: “Mấy đây?”

“Còn lâu em mới nói cho anh biết.” Cố Minh Châu quay ngoắt mặt đi sau một hồi căng mắt nhìn, giọng điệu nghiêm túc ra trò.

Dung Lỗi thở dài đoạn khom người choàng ôm cô. Anh thì thầm khe khẽ, khe khẽ đến nỗi không thể nghe được: “In ngố...”

Cố Minh Châu giữ rịt lấy anh không chịu buông ra, anh bèn nằm xuống, ôm trọn cả cô lẫn tấm chăn vào lòng, nhẹ nhàng âu yếm.

“Em mệt...” Im lặng một lát, cô thở dài thườn thượt, giọng ảo não nói: “Em mệt lắm...”

Có lẽ bởi đêm đã về khuya, màn đêm cô tịch mà lại đẹp đến nao lòng, tiếng nói của cô gọi lên trong anh một nỗi buồn xót xa chẳng biết phải làm gì hay nói gì. Anh siết chặt vòng tay, vừa vỗ về vừa an ủi, “Được rồi... ngoan nào, mau ngủ đi.”

Cô Minh Châu hậm hực dụi vào người anh: “Anh thì biết cái gì...”

“Sáu năm qua em luôn đợi anh... chưa bao giờ em hết yêu anh, chưa một lần... Em không thích Phương Phi Trì, chẳng thích tạo nào... Em đợi anh về, em chỉ cần có anh, chỉ mình anh thôi,” anh ôm ghì cơ thể đang vùi trong chăn của cô. Tiếng nói thốt lên càng thêm phần rầu rĩ, “Đá ơi, đừng xa em...”

Trong bao hui quạnh với màn đêm lạnh giá cô liêu, giọng nói mềm mại của người con gái ấy giống như một bàn tay mảnh dẻ đang nắm chặt quả tim ai đó, dần dà siết chặt nắm tay khiến trái tim vốn đã náo nê vì thương tích của anh rách toạc rướm máu.

Trong màn đêm buốt giá, ngọc mềm hương thoảng.

Càng nghe in con trong lòng mình âm ức giải bày về những nhớ nhung trong suốt sáu năm qua, Dung Lỗi càng trở nên trầm lặng.

Hình như quãng thời gian sáu năm dài đằng đẵng đang vùn vụt lướt qua trước mắt theo từng lời cô nói. Thực ra những đờn đau mà cô kể nào phải lòng anh không khắc sâu, thậm chí anh thậm thía điều đó hơn ai hết. Dưới bầu trời xanh trong của nước Úc, không một giây phút nào là anh thôi nhớ về cô. Những đôi uyên ương yêu nhau say đắm, một khắc chia ly đủ làm họ hoang mang rối bời. Vậy mà anh và cô lại trôi nam đất bắc mỗi người một nơi những sáu năm.

Con đau nhức nhối làm thời gian cứ đằng đẵng trôi, hơn hai ngàn ngày đêm, chưa bao giờ Dung Lỗi có được một lần tròn giấc. Tất cả những vị bác sĩ tâm lý tài giỏi bậc nhất của Úc đều bó tay với căn bệnh mất ngủ của anh, anh phải ru ngủ lòng mình bằng những viên thuốc an thần cốt để duy trì quãng thời gian ngủ nghỉ cơ bản và thiết yếu nhất của con người.

Fay từng lo lắng hỏi anh rằng: Kevin à, có phải vì anh mãi nghĩ nhiều thứ quá

nên khó ngủ đúng không?

Lúc đó, anh đã hờ hững lắc đầu.

Anh không muốn ai biết rằng vào mỗi đêm thao thức khó đưa giấc, chỉ cần anh thiếp đi một chút thôi, là những khát khao từ chính tiềm thức bị dẫn nén mỗi khi tỉnh táo kia sẽ ào đến, đập tan cái ý chỉ như chút hơi tàn của anh, rên xiết theo từng tín hiệu phát ra từ đáy tâm can anh: “Minh Châu... anh nhớ em biết mấy”.

Ngủ là quãng thời gian để tinh thần và thể xác được thả lỏng, sở dĩ Dung Lỗi không ngủ được là bởi anh không thể thả lỏng bản thân, anh cần nhiều, nhiều lắm những sức lực để ngăn chặn quá khứ kia cứ ủa về quấy nhiễu mình.

Đời này còn gì đau đớn hơn việc: Anh hận em, anh hận em nhiều đến nỗi chỉ nhắc đến thôi cũng không nổi, thế nhưng... anh lại quay quắt trong nỗi nhớ em, suốt sáu năm tròn, chưa đêm nào nỗi nhớ đó chịu nguôi ngoai để anh có được giấc ngủ yên.

Sáu năm trước, chính Cố Minh Châu đã vung dao giết chết chàng trai trẻ si tình giàu nhiệt huyết và cháy bỏng ước mơ đó.

Trong suốt sáu năm, Dung Lỗi đã gom góp sức lực để vùng lên. Anh đã trở thành người đàn ông trầm tĩnh, có quyền có thế, một người đàn ông thận trọng, kín đáo và khó dò, có thể hô mưa gọi gió, dời núi lấp biển - đúng như mong mỗi năm nào của cô.

Sáu năm sau, tình cũ trời dẫy khi gặp lại người xưa, trong một đêm bình yên nhường này, cô đã gỡ bỏ lớp áo giáp phòng bị để nép vào lòng anh, cho nỗi nhớ yếu ớt thốt ra thành lời. Ấy vậy mà nỗi hận thù trong anh càng trở nên mãnh liệt hơn cả sáu năm về trước: anh cứ ngỡ chỉ mình anh là người sống dở chết dở suốt sáu năm qua, thì ra vẫn còn có em. Quãng thời gian sáu năm đẹp đẽ nhất đời người chỉ vì sự cố chấp của em mà con tim đôi mình thành ra tan nát. Còn em, thậm chí trong chuyện này em cũng không hề hối hận lấy một mảy may. Dường như tất cả những gì trải qua là do anh đáng phải chịu!

Anh hận em, Cố Minh Châu!

Vào một đêm gần về sáng tối tăm nhất song cũng êm đêm nhất, Cố Minh Châu cứ nói thì thầm như thế rồi ngủ thiếp đi, vàng trán đầy đặn mịn màng của cô kề sát vùng yếm hầu mềm mại của anh, hai người âu yếm ngã vào nhau.

Chẳng rõ tự lúc nào Dung Lỗi đã rúc vào chần, một cánh tay vòng qua gáy, ôm tấm lưng cô, tay kia ôm trọn chiếc eo thon. Anh đang ngủ ngon lành. Kể từ cái đêm ngất ngây trong cảm xúc của men say nộ thì đây là lần thứ hai Dung Lỗi được an giấc trong suốt sáu năm trời.

Vào lúc bình minh, khi mặt trời vừa nhô, sương giá phủ khắp. Từng giọt sương vương trên ngọn cỏ lấp lánh dưới nắng mai như vô vàn hạt ngọc. Khu chung cư cao cấp chìm trong bốn bề tĩnh lặng, thỉnh thoảng mới có người đánh xe đi làm, xe lướt qua cổng chính của khu nhà êm như ru.

Khoảnh khắc Cố Minh Châu mở mắt trong cơn đau đầu như búa bổ ập đến, các hoa văn họa tiết xấu mù trên trần nhà đang xoay tròn trước mắt, dịch dạ dày trào ngược đưa vị đắng ngắt lan khắp vòm miệng. Cô bỗng đẩy phắt người đang nằm đè lên mình ra, đoạn bụm miệng nhảy dựng khỏi giường, khổ nỗi tám chân lại quẩn vào mắt cá chân khiến cơ thể bị hẫng rồi ngã chúi đầu, nửa bên người đập bộp xuống nền nhà, đau điếng.

Dung Lỗi liền bật dậy, lao đến đỡ cô, nhưng cô lại xua tay, đẩy anh ra rồi chạy thục mạng vào nhà vệ sinh, nhào người trên bồn cầu, sau một tiếng ọc là bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Dung Lỗi đi chân trần theo vào, một tay vén tóc cô lên, tay kia vỗ lên tấm lưng.

Sau một phen quáng quàng nôn ra cả dịch mật, những ngón tay thon dài bầu chặt vào thành bồn đã trở nên trắng bệch.

Dung Lỗi nhíu mày, gỡ ngón tay cô ra. Đặt cô ngồi lên đùi mình, anh giơ tay rút chiếc khăn, nhẹ nhàng lau nước mắt nước mũi và cả vết nôn tèm lem trên khuôn mặt cô.

Cố Minh Châu không ngừng nôn khan như một mỹ nhân ngư đang thoi thóp

thở ra bọt nước, một bàn tay bấu chặt vào lưng anh, cơ thể lầy ba lầy bầy trong cơn nhức nhối.

“Sao mà uống nhiều thế hả?” Khuôn mặt tái nhợt dần lấy lại vẻ bình thường, Dung Lỗi dịu cô dậy rồi đưa cô một cốc nước súc miệng, tay vẫn ân cần vỗ lên lưng.

Một người giỏi kiềm chế bản thân như cô ấy, vậy mà lại dễ xảy ra tình trạng như tối ngày hôm qua, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy chân tay vẫn còn bủn rủn nhưng cô đã lấy lại tinh thần tỉnh táo như bình thường, “Chuyện vặt ấy mà,” Tiếng cô khàn đi sau lần nôn mửa, súc miệng xong, cô chỉ cho anh một câu giải thích gọn lỏn: “Sức khỏe của bố em không được tốt lắm.”

Dung Lỗi dợm mở miệng hỏi cặn kẽ xem bệnh tình thế nào thì cô đã ngược lên, đưa mắt nhìn anh qua tấm gương, cười bảo, “Em đỡ hơn rồi. Giờ em phải tắm cái đã. Anh muốn ở lại xem không?”

Hiển nhiên, khi đã khoác lên mình lớp vũ trang dày cuì, ẩn mình an toàn sau bộ giáp sắt bất khả xuyên thấu xong, cô lại bắt đầu trò chọc ghẹo ngẫu hứng của mình. Trong cái nhìn lạnh lùng của anh đượm nét chán chường, anh vắt chiếc khăn đang cầm trên tay xuống bồn rửa mặt rồi bỏ ra ngoài. Để lại sau lưng là ánh mắt cô âu yếm dõi theo bóng hình cao lớn của anh qua tấm gương, nụ cười cứ tùm tùm trên môi.

Dung Lỗi tắm táp qua loa ở gian nhà tắm bên ngoài.

Trong lúc chờ đợi, anh hâm nóng hai cốc sữa, nhiều phút trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng cô đâu. Anh không yên tâm nên đẩy cửa bước vào, vừa lúc gặp cô bước ra. Tay bên giữ khăn lau mái tóc ướt rượt, trên người trông chiếc áo phong có mũ rộng thùng thình của anh, ống tay xắn đến tận cùi chỏ, gấu áo dài như mặc váy, trườn qua mông chạm đến cặp đùi thon thả trắng ngần.

Anh dợm quay ra thì Cố Minh Châu gọi giật anh lại: “Đá này, chúng mình nói chuyện cái đã.”

Sáu năm qua đi, lại một lần nữa cô ấy nói ra câu đó với khuôn mặt lạnh tanh và nụ cười nhạt: “Đá này, chúng mình nói chuyện cái đã.” Hình như Dung Lỗi đang quay về cuộc nói chuyện cuối cùng của họ vào sáng ngày hôm đó. Và cũng y như vậy, Cố Minh Châu ngồi bên mép giường, lạnh lùng dứt khoát đòi chia tay. Lúc này, trái tim anh như bị đớp cho một nhát bởi một con thú nhỏ mà hung tợn. Lòng anh găm đầy mảnh vỡ, đau khổ tột cùng, mà vẫn cố nín nhịn để lặng lẽ gặt đầu.

Cố Minh Châu thẳng thắn thừa nhận những gì đã nói bởi men say tối qua, thế rồi cô buông một câu như thể tự giễu: “Sao bây giờ nhỉ? Đúng là rượu vào lời ra.”

“Mượn rượu làm càn thì có.” Dung Lỗi nói ráo hoảnh, pha vẻ giễu cợt, như thể đây chẳng phải chuyện liên quan đến mình.

Khoác cho mình vẻ ngoài bình thản là thế nhưng trong lòng cô đã thoáng hoảng hốt.

Dung Lỗi thay đổi nhiều quá thành thử cô không hiểu nổi thái độ hiện tại của anh. Cố Minh Châu thầm nghĩ rằng, bụng bảo dạ đành nghĩ gì thì nói vậy. Thì chẳng phải dì Nguyễn đã từng dạy cô rằng: những lúc không biết nói gì, ta hãy cứ nói thật.

“Em... muốn về với anh như trước kia.” Dưới ánh nắng rực rỡ, vẻ trầm ngâm của anh làm Cố Minh Châu bỗng nhụt hết cả ý chỉ làm một bài ca về nỗi day dứt và nhớ nhung da diết, thậm chí cô còn thấy sợ sùng, phải mất một lúc lúng búng như ngậm hột thị, cô mới thốt được ra câu trên.

Thay vì phản ứng dữ dội, khóe miệng anh hơi cong lên, nhướn mày hỏi: “Tại sao?”

“Em vẫn còn yêu anh.” Cố Minh Châu gặt đầu, từ tốn song cũng rất kiên định.

Ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn, ánh mắt Dung Lỗi nhìn cô rất bình tĩnh, mãi

sau mới lên tiếng hỏi: “Năm xưa, khi Lương Phi Phàm đồng ý cứu bố em, em có từng hối hận không Cố Minh Châu? Giả như em chịu khó đợi đến lúc đó thì chúng ta đã chẳng cần chia tay.”

Cố Minh Châu lắc đầu, “Sự tình đã thế rồi, dù sau đó ai là người cứu bố em và làm thế nào để cứu bố em thì em cũng không thể nào tìm về cái tôi của trước đây nữa.”

“Cái em đánh mất... là ước mơ của em, và cả anh nữa, bấy lâu nay, đã giây phút nào em thấy hối tiếc về điều đó chưa?” Dung Lỗi nói vẻ khó tin.

“Ước mơ đó xa xỉ quá, em không cần.” Cố Minh Châu hít vào thật sâu, “Nhưng còn anh... Dung Lỗi, em không nhớ, nhưng em chưa từng thấy hối hận, bởi lẽ con người hiện tại của anh sống rất tuyệt vời, so với trước kia càng làm em yêu sâu sắc hơn.”

“Em không cần ước mơ nên ngay cả ước mơ của anh, em cũng chẳng cần một thể?” Nghe được câu trả lời của cô, anh thoáng sững sốt rồi ngay lập tức phá ra cười giễu cợt, “Bởi vì em không cần nên em mới biến anh thành kiểu người mà em cần đúng không?”

Giọng cô cất lên líu ríu, “Trong hai người chúng ta phải có một người đủ mạnh để trả giá cho việc đạt được ước mơ.”

“Vậy bây giờ cả hai chúng ta đều đủ mạnh rồi nhưng ai là người còn áp ủ ước mơ đây?” Anh buông thõng một cánh tay gác trên tay vịn ghế sofa, dường như vừa hạ quyết tâm để nói ra, “Anh đã chẳng còn ước mơ nào nữa rồi, Cố Minh Châu ạ.”

Cho đến tận lúc này, Cố Minh Châu mới bước đầu nắm bắt được cốt lõi của cuộc nói chuyện. Dung Lỗi đang trách cứ cô, cô chắc hẳn trong lòng như vậy rồi thềm buông tiếng thở phào. May chẳng còn trách nhau, cô chỉ sợ anh cứ giữ khư khư trong lòng, chẳng phải yêu cũng chẳng hề hận khiến cô chẳng biết đường nào mà lần.

“Em xin lỗi...” Cố Minh Châu chuyển sang vỗ về anh bằng lời xin lỗi khẩn khoản. Dung Lỗi giơ tay tỏ ý cắt ngang lời cô, “Chuyện này tối qua em đã nói

đủ rồi. Bây giờ có lẽ chúng ta nên chuyển sang vấn đề khác, ví dụ như, nói về những dự định sắp tới của em, hoặc, để anh nói về vấn đề của mình trước vậy,” Anh từ tốn nói, “Anh muốn em biết rằng, ông nội muốn anh cưới cô con gái út nhà họ Điền, anh đã đến tuổi lập gia đình rồi, và lại hiện nay, anh và cô ấy qua lại với nhau cũng khá thoải mái.”

Nhận ra ý tứ trong lời anh, trái tim cô khẽ run lên song vẫn cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh để đỡ lời: “Em biết, chuyện Điền Tư Tư cứ để em thu xếp. Em đảm bảo sẽ không làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai gia đình.”

Dung Lỗi cười vẻ chẳng bận tâm, anh đổi một tư thế thoải mái hơn trên ghế sofa, vốc người vạm vỡ ngả ra sau. Cố Minh Châu chợt nhận ra động tác đó mang ý ngầm thừa nhận, có nghĩa anh đã đồng ý cho cô cơ hội. Con tim chợt rộn ràng hẳn lên, bao năm rồi cô mới có cảm giác nhiệt huyết trong người cháy rạo rục.

“Đá...” Cố Minh Châu chẳng rõ mình nên nói gì, cô đè nén trái tim đừng nhảy lên vì mừng vui, cô khẽ bảo: “Em cứ tưởng anh sẽ phải giận em rất lâu nữa cơ.”

“Đâu nhất thiết phải vậy.” Dung Lỗi thản nhiên bảo, “Đối với anh, lấy em hay lấy Điền Tư Tư đều như nhau cả. Đứng trên lập trường của người làm kinh doanh mà nói thì đây cũng là một hình thức huy động vốn hợp pháp, em đã tốn sức níu kéo anh như thế thì anh cũng sẽ cho em một cơ hội. Nhưng chỉ vậy mà thôi.”

Giọng điệu của anh nghe hơi hột song lại sắc cạnh như một lưỡi dao bén ngọt lộ ra dưới ánh trăng lạnh lẽo trong đêm đông rét mướt, Cố Minh Châu dăm chiêu hồi lâu, rồi lại chau mày cười ngọt nhạt, kế sau đó, cô sà ngay vào lòng anh, hai cánh tay quàng qua cổ, ngửa đầu cọ mũi vào cổ anh, tỉ tê một câu ra chiều cam chịu, “Vâng vâng... chính em đã ra sức níu kéo anh... đồ đáng ghét!”

Cách nói của cô cứ như thể là đang dung túng, thậm chí không thêm chấp nhặt với một thằng nhóc nhỏ nhen ích kỷ, có lỗi nói gay gắt.

Nắng mai êm đềm, trong căn phòng lặng ngắt như tờ, Cố Minh Châu nở nụ cười vui vẻ, thả lỏng người rúc vào lòng anh. Dung Lỗi vẫn giữ nguyên dáng ngồi ban nãy, ánh mắt sâu như lòng đại dương, cơ thể gồng lên từ lúc nào mà anh chẳng rõ, thế rồi dần dà anh cũng thả lỏng mình theo hơi thở đều đều của cô.

Cho đến khi nắng dịu dần rồi tắt hẳn, cứ ngỡ hôm nay là một ngày đông quang đãng, chẳng ngờ lại trở trời. Con mưa tuyết đã ập ủ mấy ngày đang lớt phớt rơi bên ngoài ô cửa sổ dưới sắc trời âm u mịt mù.

Lòng người cũng có khác nào thời tiết, thay đổi thất thường âu cũng là trời sinh.

Cô gái đang ngồi trên đùi anh dần co người lại. Dung Lỗi cảm nhận được cái lạnh buốt khi áp mu bàn tay lên bắp đùi để trần của cô. Anh liền bế cô lên, thả cô vào chăn. Sau mấy phút ra ngoài, anh đã trở vào với cốc sữa nóng.

Cố Minh Châu ôm chần ngồi ngẩn ngơ. Thấy anh đứng sát mép giường đợi mình, cô mới ngoan ngoãn nhấp hai ngụm rồi nũng nịu báo: “Bụng ngang quá nên không muốn uống.”

Sau một đêm say khướt, bây giờ hể nghĩ thấy mùi thức ăn là cô lại buồn nôn.

Dung Lỗi đành uống hết cốc sữa, đặt cái cốc không xuống bàn cạnh giường, anh cũng nằm xuống, lẳng lặng kéo cô vào lòng, nhắm mắt chực ngủ bù một giấc.

Anh cứ lặng thinh từ đầu đến cuối khiến Cố Minh Châu cũng ngại gọi chuyện, cô băn khoăn không biết có nên chủ động bắt chuyện với anh hay không nữa.

Con người hiện nay của Dung Lỗi đã trở nên thâm sâu khôn tả, hiển nhiên chẳng còn gì để bàn. Mà kể như anh vẫn là chàng trai giản đơn như ánh mặt trời của sáu năm về trước thì Cố Minh Châu vẫn sợ nhất dáng vẻ lăm lè của anh.

Cô vẫn ghi nhớ trong lòng lần đầu tiên anh làm mặt lạnh với cô.

Đó là một ngày thu mát mẻ cùng nắng chan hòa. Dọc con đường trong trường đại học C, hai bên trồng toàn cây ngô đồng Pháp cao vun vút, nắng lọt qua vòm lá, nhảy nhót đậu xuống bờ vai rộng của chàng trai trẻ, bóng nắng lôm đôm lung linh y như trong một giấc mơ.

Lúc ấy Cố Minh Châu đứng trước mặt Dung Lỗi, vẻ hiên ngang hùng hổ, gần giọng nói rành rọt từng chữ, thẳng thừng từ chối lời mời của anh: “Tôi, không, đi!”

Đó là chuyện xảy ra không lâu sau lần Cố Minh Châu thua cược Dung Lỗi. Phải làm bạn gái anh do thua cược - đây là nỗi ám ức, bức xúc trong lòng Cố Minh Châu, thành thử hễ Dung Lỗi nói gì là cô luôn bật lại, chỉ ước sao nghe được một câu chia tay trong phút căm giận nhất thời của anh để lấy lại sự tự do cho mình.

Quả thực lúc đó Dung Lỗi cũng điên tiết lắm, anh thích cô nhóc tài hoa, ngạo mạn song cũng rất xinh đẹp này. Bên cạnh đó, càng ở lâu bên nhau, anh càng thấy khó rời. Anh đã tự nhủ với mình, đây chính là viên ngọc quý mà mình cần, nhất định phải nâng niu, trân trọng trên tay trọn đời này.

Thế nhưng cái tính bướng bỉnh của Cố Minh Châu quá thực nhiều phen khiến anh phải đau đầu, ví dụ như ngay lúc này đây, anh đã dặn cô kỹ càng từ tận hôm kia rồi, rằng ký túc của bọn anh tổ chức hoạt động tập thể, mời cô đến tham gia. Ấy vậy mà hôm nay cô đã quay ra giở quẻ, bảo không đi thế là không đi luôn.

Toàn bộ nam sinh trong ký túc xác cùng người thân của họ đang đợi trên xe. Dung Lỗi cũng cần sĩ diện như bất kỳ ai, nếu hôm nay mà để cô lén lút thì sau này biết giấu mặt mũi đi đâu?

“Cố Minh Châu!” Kể từ lúc Dung Lỗi gọi tên cô bằng chất giọng lạnh lùng mà bình tĩnh, anh không còn mở mồm ra nói bất kỳ câu nài nỉ nào nữa. Anh đứng day lưng về phía mặt trời, nắng chiếu lên thân mình anh một lớp ánh kim nhạt màu. Đôi mắt đen huyền hơi nheo, vành môi mím vào nhau thành một đường thẳng tỏ rõ vẻ không vui.

Hai người đứng thi gan trong im lặng, anh cúi đầu nhìn xoáy vào mắt cô, rõ ràng ánh nhìn chẳng mang bất kì biểu cảm gì nhưng Cố Minh Châu lại có cảm giác nó đang hút cạn hồn mình.

Chưa đến ba phút sung sủa, Cố Minh Châu đã có cảm giác rờn rợn sau lưng. Lần đầu tiên trong đời, cô có dịp trải nghiệm thực tế cái cảm giác mồ hôi lạnh vã ra như tắm, chính là thế này đây. Bỗng nhiên, Dung Lỗi quay phắt người dợm bỏ đi. Chẳng kịp nghĩ gì, cô đã cuống quýt đuổi theo níu tay anh lại. Dung Lỗi ngoảnh đầu nhìn cô, tuy vẫn im thin thít như hạt thóc, thêm vào đó là hơi thở hỗn hển gấp gáp, vậy mà cô vẫn guồng anh, vừa then vừa có chút bọc bọc.

Dung Lỗi đã chìa tay, dắt cô đi.

Tay anh to, khô ráo mà cực kì ấm áp. Tay anh ử chặt nắm đấm của cô, sít sao đến độ bức bối. Cô cúi đầu lê bước theo anh, trong lòng vừa có nỗi hậm hực lại vừa đan xen niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Trong hồi ức của cô, gió lùa qua ô cửa sổ xe ngày hôm ấy thoảng đưa một vị dịu ngọt, Cố Minh Châu vẫn nhớ như in hôm đó mình khoác một cái áo màu hồng phấn, áo thun màu cà phê sữa mặc trong có in hình chuột Mickey to đùng. Mái tóc rối bời được buộc qua loa sau gáy, vài lọn tóc mai rũ xuống đôi gò má theo làn gió tung bay về phía sau. Dòng điện tê tê mà những sợi tóc cô đem lại khi chạm vào môi anh đã chạy tuốt đến tận đáy trái tim chàng trai trẻ.

Nếu như cô có khả năng đọc được ký ức của Dung Lỗi thì cảnh tượng ấy sẽ như sau: Độ cuối thu, trời rộng thênh thang, xanh thăm thẳm, không một gợn mây, sắc nắng dịu dịu trải xuống mặt ao ven đường, làn nước trong veo lấp lánh ánh kim. Cô bé con ngồi cạnh mình vẫn đang hằm hằm tức tối, khảy tay chống lên thành cửa sổ đang hé mở, lòng bàn tay đỡ gò má.

Gió thoảng qua dịu dàng, khoan khoái đến say lòng. Cô bé Cố Minh Châu nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ trong cơn ấm ức, vẻ mặt thật đáng yêu quá đỗi.

“Xéo đi!” Cố Minh Châu hơi gắt lên trong cơn bức dọc, đoạn gạt phắt cánh tay anh vừa luồn sang ôm cô. Cô ném cho anh một cái lườm, cứ tưởng như thế là đủ sức đe nẹt, song có ngờ đâu chỉ càng gọi lên trong lòng ai đó cảm giác rạo rực mà thôi.

Ỗ mình ngồi ở hàng ghế sau cùng nên Dung Lỗi chọc ghẹo cô chẳng hề nương tay. Cố Minh Châu cau có đẩy anh ra, rồi lại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh gườm gườm như một con mèo đang xù lông.

Dung Lỗi quả quyết ghì cô vào lòng mình, đôi cánh tay siết không đến nỗi chặt lắm, vừa đủ cho cô thỏa sức giãy giụa trong không gian bé tí tẹo, kéo theo khoe môi anh cong lên.

“Cho anh hôn em một cái được không Ỉn con?” Hơi thở nóng rực của anh dán lên tai cô, miệng lẩm nhẩm một cái tên thân mật mà đến chính cô cũng phải sượng thay, đã thế lại còn hỏi một câu ra vẻ đứng đắn nghiêm túc kiểu đó nữa chứ.

Cố Minh Châu sồn hết cả da gà. Tuy cô nông nhênh thật đấy, nhưng con người cô lại có quan niệm khá bảo thủ về quan hệ nam nữ. Và lại, Dung Lỗi cũng hết mực trân trọng cô thành thử đến thời điểm đó mà tình cảm của bọn họ mới chỉ dừng lại ở những bước cơ bản ban đầu như nắm tay, thơm má.

Cố Minh Châu đỏ bừng mặt, cuống quýt chui tọt xuống phía dưới, vùi mặt vào lòng ngực anh còn hai tay ôm cứng hông anh. Dung Lỗi phấn khích cười phá lên, anh cúi đầu đặt nụ hôn phớt lên mái tóc cô.

Nô đùa suốt dọc đường, về sau Cố Minh Châu vẫn ồm ờ để anh hôn cho một cái. Nụ hôn đầu đời của Cố Minh Châu cũng chính là nụ hôn thân mật đầu tiên giữa hai người. Dung Lỗi cứ lưu luyến mãi không thôi, anh liếm láp bờ môi ấy từng li từng tí một, dụ dỗ cô ngả hẳn vào lòng mình. Trong khi Cố Minh Châu tức thờ đến độ đỏ chín cả mặt thì anh lại say mê nhắm nháp chiếc lưỡi thơm mùi đinh tử hương của cô, tay anh đỡ tấm lưng thon, âu yếm vuốt ve.

Ngồi đằng trước, có tay bạn cùng phòng tình cờ phát hiện cảnh tình tứ đang diễn ra ở dãy ghế sau, hấn liền buông tiếng huýt sáo chọc ghẹo ỉn ỏi.

Cố Minh Châu giật nảy mình toan rút người lại. Dung Lỗi vẫn đang giữ chặt gáy cô, đắm đuối say mê liếm bờ môi chín mọng ấy, đôi mắt đen láy ngáp tràn âu yếm.

Bọn con trai bắt đầu í ới trêu đùa làm Cố Minh Châu sượng sùng không dám hé răng cãi trả đành để Dung Lỗi che cho mình, đáp trả bọn bạn bằng nụ cười hớn hở.

Tiếng nói cười rộn rã trên xe suốt chặng đường. Cái thời thanh xuân môn mọn ấy, chỉ ngồi cạnh người yêu thôi mà hơi thở, tiếng nói phát ra cũng như thấm đẫm mật đường.

Chiếc xe lắc la lắc lư trên con đường tiến ra ngoại ô. Chẳng hứng thú gì với nơi sắp đến, Cố Minh Châu ngả đầu vào đùi Dung Lỗi, nhắm mắt chìm vào một giấc ngủ chập chờn. Bụng dạ vừa thấy khó xử, lại vừa xúc động: “Có lẽ Dung Lỗi đang sử dụng chiến thuật không đánh mà thắng đây mà.”

“Cứ yên tâm ngủ đi, bao giờ đến nơi anh sẽ gọi em.” Những ngón tay ấm áp của anh khẽ cọ lên gò má cô, chốc chốc lại vuốt ve trêu mến, Cố Minh Châu thấy an tâm hơn hẳn thế rồi toàn thân có cảm giác lâng lâng xao động.

“Anh nhớ phải gọi em đấy nhé...”

Ngoài kia qua khung cửa sổ tuyết vẫn rơi lất phất. Trong này, dĩ vãng cùng mộng tưởng ùa về quấy nhiễu cô. Giống như năm ấy, cô cũng chập chờn con tỉnh cơn mê nằm trong vòng tay của Dung Lỗi, thả thả một câu đó.

Sáu năm, trước và nay. Anh có còn nhớ phải gọi em?

Đã đã không nhớ phải gọi ỉn con.

Khi Cố Minh Châu thức dậy vì cơn đói ập đến thì Dung Lỗi vẫn đang say giấc nồng.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều và ngày càng trở nên nặng hạt hơn. Dưới ánh

đèn lò mờ trong căn phòng quên kéo rèm, đồng hồ đã điểm ba giờ chiều.

Cố Minh Châu ngồi ngơ ngác trên giường, xoa bóp cái đầu mụ mị vì ngủ. Quay sang thấy vẻ mặt say sưa của anh, cô bỗng bật cười.

Sửng thật, được ngủ thỏa thuê chẳng việc gì phải bận tâm thời gian đã nhích sang ngày mới.

Cô khẽ hích Dung Lỗi đang nằm cạnh, thì thào hỏi: “Đá ơi đói chưa?”

Dung Lỗi vẫn nằm im bất động. Ngắm nhìn gương mặt bình yên của anh khiến lòng cô thấy lâng lâng phơi phới, cô bèn đưa tay véo mũi anh, day đi day lại, mãi mới thấy anh cau có, cất giọng làu bàu, uể oải pha chút khàn khàn: “Buồn ngủ lắm... yên cho anh ngủ.”

Cố Minh Châu nghĩ bụng, có lẽ công việc vào dịp cuối năm ngồn ngộn theo từng ngày đâm ra đã lâu lắm rồi không có được một giấc ngủ ngon. Cô cúi mình, trao anh một nụ hôn rồi rón rén rời giường.

Qua gian phòng khách lạnh lẽo tối tăm như hũ nút, bước vào gian bếp trông trơn, thậm chí chẳng có nổi một bộ bát đĩa, cô bèn mở tủ lạnh, đón làn hơi lạnh lan tỏa theo ánh đèn vàng. Trong đó, ngoài mấy hộp cơm đã bị hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn đang nằm tản mát thì còn có đủ thể loại rượu chai bày thẳng thớm theo hàng theo lối. Cố Minh Châu đi loanh quanh trong nhà một vòng, bật cả điều hòa lẫn tivi lên rồi tự thưởng cho mình một cốc sữa nóng hôi hổi, khoan chân ngồi thanh thoi trên sofa, bóc máy làm vài cú điện thoại. Chỉ chừng một tiếng đồng hồ sau, nào là đồ ăn, quần áo, bát đĩa đã lũ lượt gửi đến tận nhà.

Mưa tuyết mỗi lúc một dày, căn phòng có ánh đèn nom như một tòa thành con con, thu mình vào nơi cách xa trần thế.

Trên bếp từ đặt một nồi sành đang sôi lăn tăn, khói trắng lảng đãng bốc lên đưa mùi hương thoang thoảng của món canh gà lan đi khắp gian bếp. Cố Minh Châu thái nhỏ rau diếp, bóp muối để ngâm mười phút, tráng sạch sẽ rồi rắc thêm gừng băm, trộn với xì dầu. Thức ăn và cơm tươm tất đâu vào đấy cũng là lúc bắc canh gà xuống.

Dung Lỗi vẫn đang phải khổ sở vật lộn với cơn mê ngủ. Lúc anh lơ đãng tỉnh lại, loáng thoáng nghe thấy Cố Minh Châu nhẹ nhàng làm gì đó ở bên ngoài, rồi lại thiếp đi trong cơn mê man.

Bụng bảo dạ thế này là không được, nhưng chẳng hiểu sao hai mí mắt vẫn dính vào với nhau.

Lâu lắm, rất lâu, phải nói là cực lâu rồi mới được ngủ nướng một trận đã đời, chân tay rã rời như thế này. Lúc Cố Minh Châu vào gọi anh dậy ăn cơm, Dung Lỗi mắt nhắm mắt mở nhìn cô đứng ngay trước mặt, rõ ràng vẫn lơ đãng chưa lấy gì làm tỉnh táo cho lắm.

“Anh thấy khó chịu ở đâu à?” Cố Minh Châu hỏi vẻ quan tâm, cô chìa tay áp lên trán anh, vẫn bình thường mà sao ngủ kỹ thế không biết? Anh lắc đầu sau một lúc lâu tìm lại cho mình sự tỉnh táo.

“Thế thì dậy đi, mình dọn cơm ăn.” Cô Minh Châu kéo anh dậy cùng nụ cười, cô đưa anh bộ quần áo rồi lại thoăn thoắt vào nhà tắm, bôi sẵn kem đánh răng.

Cố Minh Châu đang dờ tay bày biện bát đĩa, thấy anh bước ra với bộ dạng chỉnh tề đâu vào đấy, cô liền kêu anh vào bếp bung nồi lên.

Trời sụp tối hẳn, ngó ra ngoài qua ô cửa sổ ấm cúng của nhà bếp, những bông tuyết đang say sưa nhảy nhót dưới ánh đèn đường.

Trong căn phòng ấm áp sực nức mùi thơm thức ăn, trên người Dung Lỗi chỉ độc một chiếc áo sơ mi mỏng song vẫn thấy thoải mái.

Vừa mới chỉ hé vung ngó vào thôi mà mùi hương đã tỏa ra thơm lừng, hấp dẫn đến độ anh chực rơi nước mắt. Nào là cải thìa, nấm hương, măng, mộc nhĩ phủ trên bề mặt vàng ruộm của món canh gà, điểm loáng thoáng vài viên trứng cút trắng bóc. Cả một nồi đầy ắp hội tụ đầy đủ cả màu sắc lẫn hương vị. Sau một ngày một đêm ngủ vùi, bụng anh réo lên ùng ục.

Cố Minh Châu đứng ngoài cao giọng thúc giục, canh bung lên rồi cô lại sai

anh xới cơm.

Tivi ngoài phòng khách đang chiếu một bộ phim Hàn Quốc nói chuyện như cãi nhau, chẳng một ai trong họ thèm ngó ngang, song cũng chẳng một ai buồn đứng dậy tắt tivi. Kể từ lúc bị Cố Minh Châu sai như chong chóng thì khuôn mặt khó đăm đăm của Dung Lỗi đã dịu hẳn xuống, chẳng khác nào những người đàn ông nội trợ bình thường.

Đợt này, tuyết rơi rả rích kéo dài suốt nhiều ngày.

Mối quan hệ giữa Dung Lỗi và Cố Minh Châu đang tìm kiếm sự ổn định giữa bộn bề bất định.

Biểu hiện bề ngoài của anh dường như đã thực thi đúng như những gì anh nói, anh thực sự không để bụng với cô nữa. Thế nhưng mấy lần hai ánh mắt chạm nhau trong ngẫu nhiên, Cố Minh Châu vẫn nhận ra nỗi ưu tư sâu nào của anh.

Cô ước chừng, phỏng đoán rồi tạm quy kết: thái độ lúc nóng lúc lạnh của anh dường như chỉ có thể giải thích rằng anh vẫn đang ngoan cố chống cự với mình.

Anh ấy vẫn giận, vậy thì mình sẽ đợi. Cố Minh Châu thở dài, những gì em nợ đương nhiên em sẽ trả dần dần.

Còn mười hôm nữa là đến giao thừa, tuyết đã thôi rơi, không khí tết nhất bắt đầu trở nên rộn ràng.

Hôm tuyết tan, trời rét căm căm, năm giờ chiều, từng dòng người tấp nập nối đuôi nhau ra về lúc tan tầm. Một chiếc BMW đỗ xích dưới tầng trệt của Hữu Dung, tiếng xe thắng gấp rít lên rợn người, ngay sau đó, cánh cửa bật mở và người nhảy phắt xuống không ai khác chính là Kỷ Hàng. Cậu ta nhảy bổ đến chặn đầu chiếc xe phân khối lớn của Tiểu Toàn, hai cánh tay dang rộng, ra vẻ “nàng muốn đi thì cứ bước qua xác ta”.

Tiểu Toàn diện áo jacket dày dặn màu cà phê phối với quần bò đen bó ống trong đôi boot cao ngang đầu gối. Mái tóc dài đen nhánh tung bay trong làn

gió bắc, vén lên vành tai trắng ngần hơi ửng đỏ vì buốt giá. Một tay nhét túi áo, tay kia cầm mũ bảo hiểm màu đỏ rực, ánh mắt guồm guồm nhìn cậu ta.

Cảnh kinh điển thường thấy trong mấy bộ phim thần tượng này đã thu hút sự chú ý của những người đi đường. Mấy cô gái đi ngang qua bị hút hồn bởi vẻ đẹp trai của Kỷ Hàng, ai nấy đều xuýt xoa ngưỡng mộ.

Cách đó không xa, khuất sau bồn hoa đặt ở lối ra vào của Hữu Dung, Cao Hạnh đã chứng kiến từ đầu đến cuối với bộ mặt lạnh tanh.

Bụng bảo dạ ra về bằng lối cửa sau, vừa dợm quay người thì bất ngờ chạm mặt Dung Lỗi từ thang máy đi ra. Bốn mắt gặp nhau, Cao Hạnh bèn cười gượng gạo.

Lúc ấy, Kỷ Hàng đang nói gì đó với Tiểu Toàn, cơn gió bắc thổi ngang qua đem theo mấy lời râm rì của cậu ta văng vẳng bên tai, Dung Lỗi nghe không tròn chữ, nhưng vẫn nhận ra ngữ điệu nồng nàn triu mến của cậu ta.

“Để tôi đưa cô về.” Anh nói rồi chỉ cho cô thấy xe anh đã chờ sẵn ngoài cửa.

Khóe mắt Cao Hạnh hoe đỏ, cô tự khích lệ tinh thần rồi nhoẻn miệng cười thật tươi.

Xưa nay Dung Lỗi không quen nhiều chuyện nên suốt chặng đường đi không ai trao đổi lấy một câu.

Cao Hạnh đang ngó ra bên ngoài cửa sổ, tuyết dồn thành từng đụn cao ngất hai bên hè phố, bất chợt cô lên tiếng hỏi: “Nếu là anh, anh cũng chọn Tiểu Toàn à?”

Thấy Dung Lỗi chau mày, Cao Hạnh liền mỉm cười, “Đừng sợ, tôi không tơ tưởng gì anh đâu. Tôi chỉ thấy chạnh lòng thôi, con ranh đó thì có gì hay ho cơ chứ...”. Cặp mắt sáng long lanh của cô ấy chợt tối dần, câu cuối cùng thốt ra nghe có vẻ buồn buồn.

Dung Lỗi nhìn cô bằng ánh mắt an ủi, “Đó là vấn đề của Kỷ Hàng, chẳng liên quan gì đến cô và Tiểu Toàn cả. Người anh ta thích chưa hẳn đã là người

tuyệt vời nhất, mà có khi là người anh ta thấy phù hợp nhất.”

Cao Hạnh cười khẩy, “Giá mà tôi trẻ lại tầm mười tuổi, hoặc chưa có Duệ Duệ thì dễ chừng tôi mới là cái người phù hợp ấy.”

“Vậy cô có thấy hối hận vì đã sinh ra Duệ Duệ không?”

“Đương nhiên là không!” Cao Hạnh trả lời dứt khoát và đầy kiêu hãnh, “Chẳng thằng đàn ông nào sánh được với con trai tôi cả!”

Tâm trạng của Cao Hạnh cũng dần dịu xuống, thấy anh mỉm cười, cô ngáp ngừng giấy lát rồi hỏi, “Anh cười gì thế?”

“Về mặt mới rồi của cô có nét rất giống Cố Minh Châu”, xe tiến gần khu vực trường học, lại vào tầm tan trường, hai ven đường rất đông học sinh rồng rắn dắt nhau ra về, Dung Lỗi phải giảm tốc độ, cẩn thận quan sát tình hình xe cộ chung quanh. Có lẽ bởi cái tên vừa được đến mà trên môi rạng lên một nụ cười trong khi anh vẫn chẳng hay.

Cao Hạnh gật đầu, “Vâng, thì tôi và Minh Châu chơi với nhau nên có khi tôi bị cô ấy đồng hóa rồi cũng nên. Minh Châu là người phụ nữ hấp dẫn nhất tôi từng gặp qua, quả thật không gì là cô ấy không làm được.”

Thấy Dung Lỗi cười nhạt, Cao Hạnh chực nói lại thôi, sau cùng chỉ nói một câu vô thưởng vô phạt: “Dung Lỗi, anh đúng là có phúc.”

Thấy mẹ và chú Dung Lỗi đến đón, Duệ Duệ liền giằng khỏi tay cô giáo, cầm cổ chạy về phía Cao Hạnh.

Cao Hạnh nhấc bổng thằng bé cùng chiếc cặp sách lên, quay một vòng, đoạn hôn chụt một cái, thế rồi cười lên khanh khách khi thấy Duệ Duệ cau có lau vệt nước bọt bám trên mặt.

Ngồi trên xe, Cao Hạnh ôm Duệ Duệ vào lòng, hỏi han đủ điều.

Dung Lỗi chợt nhận ra thằng bé này xem chừng có vẻ hoạt bát hơn lần trước, Cao Hạnh hỏi hai câu thì chỉ ít nó cũng đáp ngay được một câu.

Hèn gì Cố Minh Châu bảo, nếu Cao Hạnh không lấy Chung Tiềm thì thế nào cũng bị sét đánh cho vỡ đầu. Phí bao nhiêu công sức để bệnh tình của Duệ Duệ tiến triển được đến ngần này, Chung Tiềm cũng lao tâm khổ tứ thật.

Duệ Duệ táy máy nghịch mấy cái cúc áo khoác của mẹ, chốc chốc lại ngó sang chú Dung Lỗi đang lái xe. Cao Hạnh cụng đầu mình vào đầu thằng bé, cười hỏi: “Con thấy chú đẹp trai không?”

Duệ Duệ nghiêng mái đầu nhỏ xiu, gật lia lịa, đột nhiên thằng bé trở vào mặt Dung Lỗi rồi cười tít mắt, lạnh lót bảo với mẹ: “Đá nhỏ!”

Mặt Cao Hạnh thoáng tái mét, cô kéo con vào lòng, cười ra vẻ lúng túng, “Duệ Duệ này... Đá là tên chỉ có dì Minh Châu mới được gọi thôi, con phải gọi là chú, biết chưa hả? Trẻ con phải biết lễ phép chứ!”

Bị mẹ sẵn giọng mắng, Duệ Duệ đành nín thinh không dám ho he. Lúc đó Dung Lỗi chẳng có biểu hiện gì bất thường hết, anh vẫn cười hiền khô rồi bảo, có sao đâu.

Cao Hạnh bế Duệ Duệ vào nhà, tình cờ Cố Minh Châu cũng đang ở đó. Duệ Duệ tuột khỏi tay mẹ, lao tót vào lòng Cố Minh Châu. Cao Hạnh thấy bứt rứt bèn đem chuyện kể lại đầu đuôi cho cô nghe, “Rất cuộc, cậu định bao giờ mới nói cho anh ấy biết? Mới rồi làm tớ sợ chết khiếp đi được!”

“Sau này đừng làm thằng bé hoảng, cậu xem cái mặt nhỏ vậy mà nhăn nhó cả rồi này.” Cố Minh Châu nhắc bồng Duệ Duệ lên, “Cứ đợi thêm một thời gian nữa, tớ với anh ấy vừa mới làm lành, bây giờ mà nói, tớ sợ anh ấy sẽ bầm vằm tớ ra thành tám mảnh mất.”

“Cậu cứ liệu mà làm”, đôi mày xinh đẹp của Cao Hạnh chau lại, “Sao hôm nay lại về sớm thế này? Tôi có hẹn với ai à?”

“Với Phương Phi Trì.” Cố Minh Châu xoa đầu Duệ Duệ rồi xách túi và áo khoác dợm bước ra cửa, “Hạnh Hạnh này, cuối cùng thì tớ cũng sắp nói lời tạm biệt với sáu năm rông rã khổ sở, bắt đầu lại một cuộc đời mới rồi.” Nghe giọng cô đầy hớn hởi, tiếng cất lên nhẹ nhõm mà tràn trề hy vọng, dường như

ngày mai chính là thời khắc tuyệt vời mà cô hằng mong đợi, dường như sự đời đã xuôi chèo mát mái như những gì cô từng dự tính, dường như... Dung Lỗi vẫn là Đá yêu của sáu năm về trước.

Chương 6: Ký ức duy nhất

Hôm trời rét căm căm mà Phương Phi Trì lại đóng một bộ rất chi là đồng bóng, áo khoác lông chồn trắng phanh ngực, để lộ áo len đen trễ cổ mặc trong, khoe nét gợi cảm nơi xương quai xanh. Lúc Cố Minh Châu xuống lầu, bắt gặp cảnh tượng anh ta đứng dựa vào chiếc xe hơi hút thuốc, cái dáng vẻ cúi đầu lơ đãng ấy gợn lên trong lòng Cố Minh Châu đôi điều áy náy.

Người ta vẫn bảo “Hận thay son trẻ chẳng gặp chàng”*, đối với Cố Minh Châu mà nói, Phương Phi Trì cũng mang lại thứ cảm giác tương tự ấy. Nếu cô quen anh trước khi gặp Dung Lỗi, dễ chừng cô sẽ phải lòng anh chàng bảnh trai này. [** Một câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của Trương Tích, bản dịch: Lộc Bắc.*]

Có điều, câu “nếu như” thường để nói về những việc chưa từng xảy ra. Cố Minh Châu nhoẻn cười ám áp, giả sử cô chưa từng gặp Đá yêu của mình... đó quả là chuyện đáng sợ.

“Mỗi lần thấy em cười kiêu này là anh lại có linh cảm mình sắp gặp hạn.” Phương Phi Trì nhanh nhẹn xất nhỏ miếng bít tết rồi đổi đĩa cho Cố Minh Châu, không quên ánh mắt hấp háy đi kèm nụ cười phán khích.

Phương Phi Trì chọn một nhà hàng tọa lạc ven sông có tường kính trông ra dòng sông thơ mộng nhất thành phố. Nội thất trong nhà hàng được bài trí theo phong cách riêng, âm nhạc du dương bay bổng dưới ánh đèn vàng, song lạ ở chỗ tối nay khách khứa chỉ vồn vện có hai người họ.

Cố Minh Châu vận áo len cổ lọ sát nách màu đen, tôn lên chiếc cằm thon thon xinh xắn. Tóc tai vén gọn gàng, cổ tay mịn màng đeo chiếc vòng gam màu ấm sáng bóng.

Nghe Phương Phi Trì nói vậy, cô liền lấy lại vẻ bình thản đồng thời nhoẻn miệng cười rạng rỡ. Phương Phi Trì vội đưa tay chặn ngang ngực, mày cau lại, vẻ hốt hoảng rất kịch: “Oi hỡi nụ cười kia, làm ngã nghiêng cả một thành

trì.”

Cô Minh Châu cúi đầu nở nụ cười đẹp miễn chê, tay vén gọn lộn tóc bên tai, cô nâng ly chạm nhẹ vào cốc anh, “Cảm ơn anh, Phi Trì. Mấy năm qua, em làm phiền anh nhiều quá, mặc dù em công nhận mình chẳng nợ anh gì cả, nhưng em rất cảm động trước tấm chân tình anh dành cho em. Cảm ơn anh.”

Nghe ngữ điệu khách sáo thận trọng của cô, nụ cười dần tắt trên gương mặt Phương Phi Trì. Anh ngả người, dựa lưng vào ghế, tạo một khoảng cách nhất định với người phụ nữ có khả năng làm nghiêng ngả thành trì kia. Bàn tay anh nâng ly rượu trên bàn, lắc nhẹ, khẽ hỏi: “Sao? Hôm nay là bữa cơm cuối cùng đó hả?”

Cô Minh Châu gạt đầu mạnh dạn quả quyết.

“Tán đồ hòn Đá nhà em rồi à?”

“Chưa,” Cô Minh Châu cúi đầu cười, “Anh ấy vẫn lúc gần lúc xa nhưng so với hồi trước thì đỡ hơn nhiều rồi. Hai hôm nay bận túi bụi đâm ra không có dịp gặp nhau, tối qua mới gọi điện xong.” Câu kể lể nửa hờn dỗi nửa phẫn khích của cô như những hạt muối li ti rắc lên vết thương chưa liền miệng đang âm ỉ trong lòng ai đó.

“Phi Trì này, anh cũng biết em mong mỗi em và anh ấy về với nhau ra sao. Còn mấy ngày nữa là Tết đến nơi rồi, cuộc đời em sắp bước sang trang mới, em nỗ lực bao lâu nay, cuối cùng trời cũng không phụ lòng mong đợi của em. Trước tiên, em phải cảm ơn hôm nay anh đã mời cơm em, sau là giải quyết cho xong bản hợp đồng giữa chúng ta, phi vụ này kết thúc có lẽ từ nay về sau chúng ta sẽ ít dịp gặp gỡ.” Cô Minh Châu từ tốn nói. Từ xưa đến nay cô chưa từng phủ nhận những năm gần đây mình đang lợi dụng Phương Phi Trì, và cũng chưa từng phủ nhận bản thân mình chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Phương Phi Trì vẫn giữ cho mình nụ cười mỉm, mắt nhìn đăm đăm vào ly rượu trên tay, ánh đèn mờ đục vờ vụn trên bề mặt ly rượu, loang loáng khiến mắt anh thấy nhức nhối. Ở phía đối diện, tiếng cô cất lên đều đều, loáng thoáng bên tai là chất giọng thanh tao nhẹ nhàng, còn anh lại trầm mình trong những suy nghĩ vẩn vơ, ý nghĩ bay mỗi lúc một xa, chợt bay về khung cảnh

lần đầu tiên họ gặp nhau sáu năm về trước.

Năm đó, mới chớm hạ mà cái nóng đã oi bức khác thường. Người em trai họa hoàn lắm mới gặp một đôi lần của Phương Phi Trì trở về, chẳng những thế, bỗng đâu cậu ta lại trở thành chiến sĩ trinh sát nằm vùng nhiều năm, người anh hùng một tay tiêu diệt gọn băng đảng xã hội đen chuyên buôn lậu có quy mô lớn nhất thành phố C.

Việc này đối với Phương Phi Trì mà nói chẳng có nghĩa lý gì cả, anh vốn không hề có hứng thú với công việc tận trung báo quốc của bố mình, cũng chẳng mấy bận tâm đến đũa em ruột thịt sống xa nhau từ bé kia. Đạo đó, sự nghiệp của anh vừa có bước khởi đầu, thế lực của nhà họ Phương không mang lại ý nghĩa thiết thực cho anh là mấy.

Khi Cố Minh Châu tìm đến nhà cũng là lúc anh rục rịch chuẩn bị ra ngoài, vừa vòng qua bậc gác thì bất thành lình một hòng súng ngắn màu bạc chìa ngay trán anh.

Hôm đó nắng nóng như rang, ve sầu kêu râm ran trong những vòm cây cao vọi vọi ngoài cổng, trước một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang đứng dưới bóng cây, trên người toát ra luồng khí còn gay gắt hơn cả mặt trời, khoảnh khắc đó Phương Phi Trì đã sực hiểu ra thế nào là “kinh ngạc trước cái đẹp”.

Sao màn gặp gỡ giật gân ấy, bọn họ trở thành những người bạn đặc biệt của nhau.

Đó là cái thời Phương Phi Trì đang hùng hực sức trẻ, thoát đầu anh chỉ thấy điều này thật thú vị, thân thể lẫn vẻ phức tạp của Cố Minh Châu đối với anh mà nói, đó là sự kích thích ít khi được trải nghiệm, về phần Cố Minh Châu, đã xác định sẵn nhà họ Phương nợ mình nên cô cũng chẳng tiếc tay dày dọạ Phương Phi Trì.

Thế nhưng việc khiến Phương Phi Trì nhận thức rõ ràng mức độ nghiêm trọng của vấn đề chính là vào cái tối Cố Minh Châu giáng cho Dung Lỗi một đòn chí mạng.

Số con gái anh ta từng ôm, từng hôn, thậm chí là từng lên giường cùng, quá

thực nhiều không biết bao nhiêu mà kể, nhưng khi cơ thể nhỏ nhắn mềm mại thom nức ấy khẽ run lên trong vòng tay Phương Phi Trì, thì lồng ngực anh lại nhói đau như thể vừa chạy xong một quãng đường dài mười nghìn mét.

Cố Minh Châu ngẩng phắt đầu, ánh mắt bùng lên vẻ kiên quyết khi chiếc xe của Dung Lỗi vừa bẻ lái rẽ vào, bắt chấp tất cả, cô kiểng chân, tay ghì chặt gáy Phương Phi Trì. Anh bị hút hồn bởi hai bờ môi đỏ hồng căng mọng và non mềm ấy, thậm chí không cần đợi Dung Lỗi xuống xe như lời Cố Minh Châu dặn, anh đã cúi xuống, ngậm lấy bờ môi cô, cuồng nhiệt đan môi vào lưỡi như bị ma xui quỷ khiến, Cố Minh Châu nhắm tịt mắt, khuôn mặt tái xanh nhợt nhạt co giật liên hồi, run lẩy bẩy đầy đau khổ trong lòng anh, còn anh, khi hai bờ môi gặp nhau, anh phấn khích và cuồng nhiệt như một con mãnh thú với nụ hôn cháy bỏng.

Điếng người, Dung Lỗi ngây ra như phỗng thế rồi anh quay ngoắt đầu bỏ chạy vội vã, để lại đằng sau một Cố Minh Châu gần như chết lịm và một Phương Phi Trì thở hổn hển, sau lưng mồ hôi lạnh đang túa ra đầm đìa.

Suốt sáu năm nay, chưa bao giờ Phương Phi Trì thổ lộ với Cố Minh Châu rằng nụ hôn do cô tự biên tự diễn, trong đó anh thủ vai nam chính lại là kỷ niệm đẹp đẽ và quý giá duy nhất trong anh.

Anh không có cơ hội nói cũng bởi ngay ngày hôm đó, khi đã xong việc, Cố Minh Châu gục vào lòng anh, thổn thức khóc không thành lời như đứt từng khúc ruột.

Cái dáng vẻ cô đơn cùng sự tuyệt vọng trời dấy ấy mãnh liệt mà đáng sợ đến độ cả đời này, anh không bao giờ muốn chạm đến nó lần hai.

*“Vào cửa vương hầu sâu tựa bể, Tiêu lang đành hóa khách qua đường.”** —
Phương Phi Trì kéo dài giọng ngâm nga, đoạn cười hiền khô, báo, “Nói em đây...” [** Trích bài thơ Tặng tỳ của Thôi Giao - nguồn thivien.net*]

Nghe anh than thở, biết anh đã cảm thông và đồng tình với mình, Cố Minh Châu thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhưng cũng không tránh khỏi áy náy.

“Haiz!” Phương Phi Trì lấy lại tinh thần, thở phào một hơi, như thể nét bần

thần ban nãy chỉ là ảo giác thoáng qua của Cố Minh Châu mà thôi, “Cuối cùng thì cũng được tha bổng, thế là từ nay về sau đã thoát kiếp nô bộc của nữ hoàng rồi, nào, mừng anh được tự do, mình cạn ly này!”

Cố Minh Châu nhắc tay rót đầy ly rượu rồi chạm ly với anh, cô mỉm cười hiền hòa bảo: “Cạn ly! Phương Phi Trì, từ nay về sau, em và anh sẽ chẳng ai nợ ai nữa.”

Phương Phi Trì bật cười giòn tan rồi dốc cạn ly rượu.

Ở một góc khuất mà hai người không thể nhìn thấy, chốc chốc tay quản lý lại thò đầu ra ngoài ngó nghiêng, ông ta sốt ruột nhìn đồng hồ: “Sao không thấy anh Phương phát tín hiệu gì thế nhỉ? Kem trên bánh ga tô mà chảy là lộ chiếc nhẫn giấu trong đó ngay...”

Sau bữa cơm, Phương Phi Trì đưa Cố Minh Châu về.

Dọc đường, cả hai người đều im lặng, trầm ngâm, dường như đang có một nỗi buồn man mác len lỏi giữa hai người.

Xe dừng dưới lầu, Phương Phi Trì quay sang nhoẻn cười thân thiện với cô: “Chúc em ngủ ngon.”

Cố Minh Châu nghĩ bụng bây giờ nói gì cũng vô ích nên chỉ cười rồi bảo: “Chúc anh ngủ ngon, lái xe cẩn thận đấy.”

“Minh Châu...” Bỗng nhiên anh thốt lên tên cô bằng giọng điệu gấp gáp, khe khẽ, cô khựng lại, ngoái đầu nhìn anh như thể ướm hỏi, song anh vẫn chẳng nói gì.

Phương Phi Trì lắc đầu cười, tay gác lên vô lăng, dáng vẻ thư thái, ánh mắt sâu hun hút không gì che đậy, “... À, anh đang định bảo, em nhớ ngủ sớm đi đấy.”

Cố Minh Châu gật đầu rồi bước xuống xe. Phương Phi Trì vẫn ngồi nguyên một tư thế đó, mắt trân trân nhìn theo bóng cô.

Cố Minh Châu vừa dậm bước vào hiên nhà thì điện thoại bất ngờ đổ chuông, thấy Dung Lỗi gọi đến, cô vội vàng nhận điện: “Dạ?”

“Em đang ở đâu thế?” Nghe trong giọng anh pha chút rầu rầu.

Cố Minh Châu toan nói mình đang ở nhà, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại thấy chột dạ hoang mang, cô dừng chân, cất giọng dịu dàng: “Hôm nay em hẹn Phương Phi Trì ra ngoài ăn cơm, mới về đến nhà, đang định lên gác. Anh tìm em à!?”

Y như rằng, đầu dây bên kia đột nhiên im lặng vài giây, câu sau anh nói với giọng điệu nhẹ nhõm hơn hẳn: “Em quay lưng lại xem.”

Tay vẫn cầm điện thoại, cô quay lại, đứng cạnh chiếc xe Cayenne màu bạc đang đỗ lặng lẽ bên trái đường là một chàng trai tuấn tú, tướng tá cao ráo trong chiếc áo măng-tô đen. Dưới ánh trăng vắng vặc, khóe miệng anh khẽ nở nụ cười. Vị ngọt lịm lan khắp trái tim chỉ trong phút chốc, cô cúp máy rồi chạy như bay về phía anh.

Trong khoảnh khắc này, thời gian dường như trôi chậm lại. Hàng cột điện ven đường như cũng ngẩn mặt ra trong đắm say, mê mẩn đuôi tóc thướt tha tung tăng trong gió của Cố Minh Châu. Cô chạy vụt qua chiếc xe vẫn chưa kịp nổ máy, thậm chí chẳng buồn liếc đến người ngồi trong xe là Phương Phi Trì lấy một cái.

Anh ngồi lẻ loi trên xe, mặt bần thần, mắt trân trân nhìn cô đi lướt qua mình.

Qua tấm gương chiếu hậu, anh thấy Dung Lỗi đang dang rộng vòng tay đón cô sà vào lòng với nụ cười trên môi. Khi đã ôm chặt lấy cô, anh tùm tùm hôn chụt lên bờ môi mời gọi kia.

Vừa ra khỏi bãi đỗ xe dưới tầng trệt nhà Dung Lỗi, những cơn gió đêm ủa tới lạnh thấu xương, cô co rúm người núp sau lưng anh, miệng không khỏi xuýt xoa, đẩy anh tiến về phía trước. Cánh tay Dung Lỗi vòng ra sau toan đánh cô thì bị cô túm được, liền đó khom người cắn mạnh một phát vào gan lòng bàn tay anh, anh đau đến nổi rùng mình, miệng bật tiếng rên.

“Dám cắn anh à?!” Dung Lỗi nhướn mày, quay người tóm lấy cô, anh nhắc bổng vòng eo thon nhỏ ấy lên vai mình rồi sải bước về phía chung cư.

Người mềm nhũn như sợi bún buông thõng trên lưng anh, mái tóc Cố Minh Châu xỏ tung, tay chân vung vẩy tấn công anh tới tấp, nghe tiếng rên la của cô mà anh bật cười, tay phát vào mông cô hai cái khiến cô xụi lơ ngay tức thì.

Lên tới nhà, được Dung Lỗi thả xuống, cô vòng tay âu yếm ôm anh từ phía sau, ngoảnh ngoảnh đợi anh tìm chìa khóa mở cửa. Cánh cửa bật mở, cô vẫn giữ nguyên vòng ôm, hai người dính liền như đôi sam bước vào phòng.

“Sao anh không hỏi vì sao hôm nay em lại hẹn Phương Phi Trì ăn cơm?” Cố Minh Châu hỏi anh. Cô đã chờ nhưng suốt một chặng đường đi, anh vẫn giữ thái độ ôn hòa và chẳng hề dả động gì đến chuyện tối nay.

Cho đến tận lúc này, giọng anh cất lên vẫn y nguyên ngữ điệu bình thản ấy: “Thì chẳng phải em đã nặng lời thề thốt giữa em và anh ta không hề có chuyện gì rồi sao?” Anh thả chìa khóa xuống, nói lỏng tay cô ra để cởi áo khoác ngoài.

Nhận chiếc áo từ tay anh, cô treo nó với cả đồ của mình lên mắc tử tế, sau đó lại sấn sổ ôm chầm lấy anh, cô phân trần: “Vâng, thì em hẹn anh ta là vì Phương Diệc Thành mới được điều về thành phố, lại còn giữ chức vụ khá to nữa. Anh cũng biết cục nợ Cố Yên nhà em rồi đó, em sợ hai đứa nó lại sắp đeo bám lấy nhau mà Lương Phi Phàm thì giỏi ghen bóng ghen gió lắm, đến lúc đó lại chẳng long trời lở đất ấy chứ.”

Cô hơi nhấn mạnh vào mấy chữ “ghen bóng ghen gió” song Dung Lỗi lại phớt lờ ngoài tai, đoạn quay vào bếp rót nước uống, Cố Minh Châu nép sát vào lưng anh lắng nghe tiếng nước trôi xuống cổ họng ừng ực, qua làn áo sơ mi mỏng, cô bỗng cảm thấy một cái. Lúc đó anh đang lơ đãng, cơn đau ập đến đột ngột làm anh sắc nước, ho không dứt, quay lại nghiêng răng véo cô.

Cố Minh Châu lạnh lẽo né tránh, cơn ngứa của anh nheo lại ánh lên vẻ nguy hiểm, một tay rút trong túi, ngón trỏ tay kia ngoắc ngoắc về phía cô: “Khôn hồn thì lại đây anh bảo!”

“Còn lâu nhé!” Mặt mày cô tươi hơn hớn, đứng cách nhau một chiếc ghế sofa, cô đã thủ sẵn thế phòng bị.

Dung Lỗi nhướn mày, anh dừng đỉnh xoắn tay áo, răng nghiến kèn kẹt bảo: “Bây giờ anh lại không trị được em cơ đấy!”

Anh đặt nụ hôn phớt lên trán cô, lòng bàn tay nóng rực lên theo từng lần mơn trớn từ bờ eo mảnh mai mò xuống thấp dần. Cố Minh Châu khẽ rên rỉ, cơ thể cong lên run run đón nhận luồng điện mà đầu ngón tay anh mang lại.

“In con nhà anh đói rồi, chảy nước miếng cơ đấy...” Anh buông lời trêu ghẹo khi chạm vào nơi ẩm ướt nhất trên người cô. Vừa nói chớp mũi anh vừa lướt nhẹ qua gò má cô. Ở phía dưới, bàn tay mỗi lúc một nhanh. Sự kích thích mà anh mang lại đã khiến cô phải bật lên tiếng rên như mèo kêu, cho đến khi toàn thân bủn rủn, gục đầu vào ngực Dung Lỗi, miệng không thốt nên lời.

Dung Lỗi từ từ rút ngón tay ra, miệng cười có vẻ đắc ý. Cố Minh Châu đỏ mặt quay đi, người nhũn ra trong vòng tay anh, mặc anh tha hồ trêu đùa. Anh cắn nhẹ vào cổ cô, đặt lên gương mặt cô những nụ hôn triền miên đi kèm hơi thở nóng bỏng.

Cố Minh Châu ngậm vành môi dưới của anh, nhảy đi nhảy lại, giọng se sẽ bảo: “Sau này em sẽ không thường xuyên gặp Phương Phi Trì nữa, giả sử có gặp thì em sẽ nói với anh, thế được không?”

Dung Lỗi vuốt ve cánh tay cô, tùm tùm hỏi, “Sao phải thế? Chẳng phải em đã nói anh ta chỉ là bạn bè, là đối tác làm ăn đó thôi, chẳng nhẽ gặp mặt mà cũng phải kiêng kị thế à?”

Sau phút trầm ngâm, cô buông tiếng thở dài, “Em chưa từng nghĩ chúng mình sẽ lại về với nhau như bây giờ...” Càng nói, giọng cô càng nhỏ đi, “Em rất trân trọng điều này. Trước đây... em cư xử không đúng. Sau này, em sẽ không bao giờ nói dối anh nữa, em đảm bảo đấy.”

Dung Lỗi nâng cằm cô lên, anh nửa cười nửa không nhìn khóe mắt hoe hoe

đỏ ấy.

“Đá...” Cô tủi thân thì thảo gọi tên anh.

Tiếng gọi chát chứa bao phiền muộn ấy rót vào tai anh, lại một lần nữa, trống ngực trong anh giống lên nhưng chẳng còn bóng dáng của tháp thỏm lo âu. Những oán trách hờn giận lẫn những đêm dài thao thức canh thâu suốt sáu năm rông rã lần lượt hóa thành một nắm giấy vụn mỏng dính, khô cong, ố vàng, gặp cơn gió dịu dàng cuốn tất cả về nơi xa và thế là không còn thấy đâu nữa.

Thực ra, chẳng phải tình yêu là những con sóng tâm tình theo từng đợt cuộn trào đó ư? Những thứ chạm đến trái tim con người luôn lưu lại ký ức. Và duy nhất ánh mắt nụ cười của cô mới mang lại nhịp đập đặc biệt cho trái tim anh. Thế nên chỉ riêng với cô, con tim anh mới có thể đập những nhịp bình yên đi vào giấc ngủ ngon lành hằng đêm. Ngày qua ngày, năm này qua năm khác, họ trọn đời bên nhau như bao câu chuyện thần thoại.

Dung Lỗi vuốt ve bàn tay cô, lòng bàn tay nóng rực. Bao lâu sau mới bảo, “Được... được! Em nói đấy nhé, đừng có đùa anh nữa, dù thế nào cũng đừng làm vậy. Bằng không, anh sẽ bóp chết em thật đấy, Cố Minh Châu ạ.” Nghe giọng anh thì bình tĩnh là vậy nhưng lại khiến người ta thấy sồn tóc gáy. Bàn tay anh đang vuốt ve chiếc cổ chột thít dần lại thay cho lời cảnh báo.

Ánh đèn vàng tỏa khắp căn phòng, chắn giữa cánh cửa nhà tắm đang khép hờ là một chiếc khăn lông rúm ró nằm ngay bậu cửa, cách đó không xa, lại một chiếc nữa.

Trên chiếc giường rộng thênh thang phủ tấm drap màu xanh dương, là người đàn ông với thân hình vạm vỡ và tấm lưng săn chắc tuyệt đẹp. Chỉ bằng một bàn tay, anh đã nắm gọn hai cườm tay của người phụ nữ, kéo cô khỏi tư thế quỳ nãy giờ. Cô ngẩng mặt lên kèm theo tiếng rên rỉ cứ kéo dài không ngớt.

Tiếng rên rỉ triền miên của người con gái hòa lẫn tiếng thở dốc của người đàn ông, vẻ ôn tồn lịch lãm ban ngày đã bốc hơi, thay vào đó là dáng vẻ dữ tợn như loài mãnh thú vừa được tháo bỏ gông cùm.

Giây phút Dung Lỗi buông Cổ Minh Châu ra, đầu vừa chạm gối, miệng cô liền há hốc thở lấy thở để, cơ thể ửng đỏ thoáng rùng mình. Dung Lỗi áp sát từ phía sau, kéo cô nằm ngang với mình, cơ thể đang rộng của anh nằm đè lên khung người nhỏ nhắn của cô, phủ kín thân mình cô.

Khi tiếng rên rỉ khàn khàn thoát ra từ bờ môi đang mở rộng ấy nhỏ dần rồi tắt hẳn, Dung Lỗi mới hài lòng ôm cô cùng xoay người lại, để cô gối đầu lên lồng ngực anh, bàn tay vuốt dọc sống lưng giúp cô dễ thở.

“Đồ chết tiệt...” Tuy đã xuôi rồi nhưng vẫn chỉ thở ra được những hơi yếu ớt, thất lưng cô nhúc nhích đến độ không cựa mình được, phần giữa đùi tê buốt như thể bị rạn.

Dung Lỗi khẽ cười, những ngón tay rong ruổi khắp nơi, gọi lên dòng máu nóng chảy rần rần trong người cô, dường như mọi tinh túy trong cơ thể đều bị anh khơi nguồn, khoét cạn.

“Vết sẹo này có từ lúc nào thế?” Đột nhiên anh trở mình, đặt cô nằm xuống giường, đầu ngón tay ướt rượt vuốt nhẹ lên vết sẹo nhạt màu còn hằn trên vùng bụng dưới của cô.

Dòng mồ hôi mới tứa ra được một thoáng đã nguội lạnh, thấm dần vào vết sẹo yếu đuối nhất cuộc đời Cổ Minh Châu. Tự nhiên lòng cô lại thấy hoang mang.

Thời cơ thì tốt đấy nhưng ngật nổi niềm vui ngán chảng tày gang, bao nhiêu mong chờ mỏi đợi cuối cùng đã gặp được một đêm bình an, quả thực chẳng nở cắt ngang tại đây.

“Sẹo từ lần phẫu thuật viêm ruột thừa.” Cô kéo anh lên, liếm láp từng li từng tí nơi khõe môi anh, “Đá... Có phải em xấu xí hơn trước rồi không?”

Động tác nóng bỏng ấy đã cắt phứt dòng suy nghĩ của anh, Dung Lỗi lại bắt đầu chộn rộn xao động.

Cổ Minh Châu cắn anh, cô bối rối truy hỏi: “Phải thế không?”

“Ai mà chẳng già đi, những thứ không bị phai mờ theo thời gian càng trở nên đáng quý.” Hôn lên vành tai cô, anh chân thành trả lời.

Dục vọng dâng trào, cô không ngăn nổi những ngón tay mình lùa vào mân mê tóc anh. Anh trao cô nụ hôn đắm đuối, đoạn cười khẽ bảo: “In con nhà anh no bụng chưa? Hử? Hay anh lại cho em ăn thêm lần nữa nhé!”

Cô đẩy anh, còn anh lại thở dài đầy khoan khoái. Vừa cắn bờ môi cô, anh vừa cười bảo: “Háu thật... lại bắt đầu rồi đây.”

Anh không nén nổi mình rục rịch khởi động lần hai. Cô quay lại ôm chầm lấy anh, giọng run run khẩn khoản: “Đá... hãy nghiền nát em, ăn em...”

Tiếng cô cất lên đầy mê hoặc, khiến anh kích động đến độ phải gia tăng tốc độ và sức lực, suýt thì hét văng cô đi.

Khi đạt cao trào, cô đón nhận dòng chảy nóng bỏng của anh trong nức nở nghẹn ngào, hai người quấn lấy nhau sít sao, bao lâu sau vẫn còn mê đắm.

Tảng sáng, không khí còn rét mướt nhưng thật tĩnh lặng, êm đềm. Còn đôi tình nhân vẫn ôm nhau ngủ ngon lành sau một đêm một nhồi.

Điện thoại nhét trong túi quần quăng quật dưới sàn nhà tự nhiên rung lên bần bật. Cố Minh Châu giật mình choàng tỉnh, cô hích luôn vào người Dung Lỗi “... Điện thoại kìa.”

“Ừm.” Dung Lỗi ử ử oải đáp một câu chẳng đầu chẳng cuối.

Điện thoại vẫn gan lì đổ chuông, buộc lòng Cố Minh Châu phải nhồm dậy, chồm qua người anh, khều cái quần đang vút dưới đất để lấy điện thoại. Biết thư ký của anh gọi đến, cô liền đẩy anh, “Đá này, mau nghe điện thoại đi, của công ty anh gọi đây.”

“Cứ bảo chiều anh đến.” Anh gạt bàn tay đang cầm điện thoại của cô sang một bên, làu bàu một câu rồi kéo cái chăn trùm kín đầu.

Nện cho anh một trận xong, cô đành nhắc máy. Đầu tiên cô hỏi có chuyện gì

gấp cần giải quyết không, kể đó cô nhấn thư ký hủy bỏ lịch trình buổi sáng, chuyển sang chiều hoặc đợi sáng mai. Thư ký ở đầu dây bên kia lú lú vâng dạ, giọng ngập ngừng ướm hỏi, “Vâng! Vâng ạ! Được ạ, tôi biết rồi ạ thưa giám đốc Cô!”

Cố Minh Châu gạt tấm chăn đang trùm mặt anh ra, anh đã lăn ra ngủ mất rồi còn đâu. Cầm điện thoại trên tay mà cô cười tưởng đứt hơi, “Ừ tôi đây. Không còn việc gì nữa chứ? Được, tạm biệt.”

Gác máy xong, cô liền cúi người hôn chùn chụt lên mặt anh, “Sao giỏi ngủ thế không biết? Đồng chí Dung Lỗi này, khai thật đi, anh có thai rồi hả?”

Dung Lỗi buồn ngủ díp cả mắt, song vẫn tếu táo đáp trả: “Ừm... ừ, em phải chịu trách nhiệm đây...”, nói rồi, anh lập tức lôi tuột cô vào chăn để ôm cho thoải mái. Cố Minh Châu không cựa quậy được, bèn nhéo lên ngực anh một phát sung vếu. Dung Lỗi ưỡn ngực, xuýt xoa, “Lại đói hử? Ỉn con muốn uống sữa chứ gì? Để anh mớm cho nhé?”

“Đồ cà chớn!” Cố Minh Châu cười mắng rồi né người tránh cánh tay đang quờ quạng của anh, cô xuống giọng van nài trong cơn thờ dốt: “Đau... em dậy làm bữa sáng đây, anh cứ ngủ thêm đi, đây giấc đây bụng thì tôi đến mới mớm cho người ta được chứ nhỉ?”

Không nén được nụ cười tươi rói nở trên khóe môi, anh phải vầy vò cô mấy cái cho đã rồi mới chịu buông tay. Kể đó lại trở mình toan tiếp tục giấc ngủ dang dở.

Ngày đông nghe con tim rạo rục trở lại, những kẻ đang yêu tất sẽ trở nên biếng nhác.

Lúc Dung Lỗi trầy trật bật dậy thì trời đã đứng bóng.

Anh vươn vai uể oải bước ra, thấy Cố Minh Châu đang quần chăn ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại với giọng điệu vui vẻ. Dung Lỗi bước tới gần cũng là lúc cô gác máy, anh kéo cả cô lẫn tấm chăn ngồi lên đùi mình rồi phát cho máy nhất, “Nói chuyện với ai mà tí tởn vậy hả?”

Cố Minh Châu cúi đầu, lấp liếm ánh mắt hiền hòa chen lẫn niềm phấn khởi, tay nhắc cốc nước kê vào miệng anh, đổ anh uống rồi lãng sang một chủ đề khác: “Cao Hạnh tổ chức hôn lễ sớm hơn dự định, mừng sáu là ăn cưới, cô ấy bảo em dẫn bạn trai theo, anh đi không?”

Dung Lỗi cầm tay cô đặt lên bờ môi mình, miết lên miết xuống nhẹ nhàng, đoạn gạt đầu bảo: “Minh cùng đi. Em định mua quà gì cho cô ấy?”

“Em đặt may một bộ nội y để làm quà tặng cô nàng rồi, lúc đó anh mừng tiền cũng được.” Cố Minh Châu hôn lên vệt nước đọng trên môi anh, “Ra Tết, mừng mấy anh đi làm?”

“Mừng tám,” Dung Lỗi làm mấy động tác xoay cổ, lúc nghiêng về phía trước còn cô tình cụng đầu vào cô, “Từ hồi về đến giờ chưa có dịp nghỉ ngơi cho đã, sẵn dịp Tết nên được thể lười. Còn em?”

“Mừng hai.” Cố Minh Châu thở dài, “Dạo này em mãi mê tán tỉnh anh, thành thử công việc bị trì trệ nhiều, Cao Hạnh sắp cưới rồi, chẳng biết lúc nào mới quay lại làm việc được đây, em phải thu xếp cái đã.”

“Hôm ba mươi thì anh không đi đâu được, mừng một nhà em vẫn ở đây ăn Tết chứ?” Hai chữ “tán tỉnh” của cô đã dễ dàng được chàng trai Dung Lỗi, anh dịu giọng hỏi.

Cố Minh Châu lắc đầu, “Em và bố phải về quê ăn Tết. Mừng bốn nhà anh có làm gì không? Em qua bên anh chúc Tết, tiện thăm ông nội.”

Dung Lỗi bật cười, tay gỡ gỡ mái tóc rối bù, bông lông bảo, “Em vẫn định cạnh tranh với Tư Tư thật đấy à?”

Cố Minh Châu ngẩng phắt đầu, mắt gườm gườm, tay nhéo vào má anh, “Cấm không được gọi thân mật kiểu đấy nhé! Cứ gọi là con bé Điền nào đó cho em!”

Dung Lỗi phá lên cười nghiêng ngả. Cố Minh Châu bật dậy, sấn đến bóp cổ anh, ra sức lắc cho đến khi anh chịu ngã mũ xin hàng mới thôi. Dung Lỗi ôm cô bằng một vẻ cưng chiều như ôm một con thú cưng nhỏ xinh đang làm

mình làm mấy, “Ý anh là, em Điền... nào đó ấy, con bé được làm bằng giấy bọc kẹo, đẳng cấp không thể sánh với em được, bắt nạt một con nhóc như thế chỉ càng chứng tỏ em là người chấp nhận. Với cả... Sao em ngố thế nhỉ, lúc đó anh bức quá nên mới nói vậy.”

Cặp lông mày của cô dựng ngược lên, “Em thèm vào! Anh bạ gì nói nấy thì có!”

“Em thích anh cho em một trận hả?” Lặng tiếng một lúc, anh chợt cất giọng uy hiếp, đoạn cố tình xoay người cô lại, cả hai lăn từ trên ghế ngã xuống thảm trải sàn, quần siết lấy nhau.

Trong phòng ăn, giữa làn khói vẩn vút lượn lờ, Cố Minh Châu nấu đặt trên bàn một mâm thức ăn gồm hai đĩa thức ăn, một tô canh và hai bát cơm xới đầy ắp những hạt cơm trắng tinh, bóng bẩy. Chiếc muỗng múc canh uốn mình kề bên hai đôi đũa xếp châu đầu vào nhau.

Quãng thời gian này thật tuyệt vời.

Quay đi ngoảnh lại đã hai mươi chín Tết, hai người ai về nhà nấy.

Sau khi Nguyễn Vô Song qua đời, ở quê chỉ còn lại một bà mẹ già. Mấy cái Tết gần đây, Cố Bác Vân và Cố Minh Châu đều về quê đón Tết với bà.

Tối hôm hai chín, Cố Minh Châu gọi Cố Yên và Lương Phi Phàm tới ăn bữa cơm tất niên. Hôm đó, Trình Quang vác về nhà một đồng pháo bông. Com nước đầu vào đây, Cố Bác Vân phân chân ra vườn ngồi xem mấy đứa nhỏ bày trò.

Vừa châm ngòi pháo hoa, Lương Phi Phàm vừa nắm chặt tay cô bé Cố Yên nhất gan rồi kéo cô chạy biến khi lửa bén ngòi. Nhìn chung, hai đứa nhỏ vẫn đang trong giai đoạn cò cưa nhau.

Từ bé đến lớn, Cố Minh Châu và Trình Quang đã chơi với nhau nên trong trò này hai người phối hợp vô cùng ăn ý. Một người đứng trước sắp xếp, người kia châm lửa ở phía sau, pháo nối đuôi nhau nổ tung bùng, in đủ màu sắc sỡ lên một góc trời.

Nô đùa xả láng đến tầm mười một giờ hơn, Lương Phi Phàm và Cố Yên ra về, chỉ còn lại Cố Minh Châu và Trình Quang. Chúc Cố Bác Vân một tuần rượu xong, cả nhà mới chịu đi nghỉ ngơi.

Chập tối hôm ba mươi, Trình Quang cầm lái đưa Cố Bác Vân và Cố Minh Châu lần lĩnh kinh túi lớn túi bé quà Tết về quê nhà Nguyễn Vô Song.

Bà ngoại vốn xuất thân trong gia đình dòng dõi quân phiệt, góa chồng từ sớm, nhờ vào sản nghiệp tổ tiên để lại nên nửa đời người cũng trải qua trong nhung lụa, bà đã nuôi dạy hai cô con gái xinh đẹp trở thành những người xuất sắc mười phần vẹn mười.

Cô em gái dì Nguyễn đẹp lắm, dì ấy có trong tay những hai bằng thạc sỹ của trường đại học danh giá nước ngoài. Chỉ hiềm nổi hông nhan bạc phận, năm xưa chưa chồng mà chửa, dì bướng bỉnh đòi sinh bằng được đứa con gái, đặt tên Nguyễn Hạ, về sau một thân một mình vất vả nuôi con, ai bảo giúp dì cũng gạt phăng đi. Cho đến năm Nguyễn Hạ tròn mười sáu, dì nhận lời mời ra nước ngoài diễn thuyết, trên đường về lại thiệt mạng trong một vụ tai nạn máy bay.

Cú shock lớn ấy khiến bà ngoại già khụ đi chỉ trong một đêm, suốt mùa thu năm đó, bà lẳng lặng không nói lấy một lời. Mỗi lần từ quê lên là lại thấy dì Nguyễn ủ ê rầu rĩ suốt mấy ngày liền.

Bước sang mùa đông, biểu hiện ngôn ngữ thường ngày của bà khiến con cháu trong nhà nhiều phen tá hỏa, cả nhà đưa bà đi bệnh viện thì bác sỹ chuẩn đoán bà đã xuất hiện triệu chứng của bệnh Alzheimer.

Hôm ấy, Cố Minh Châu cũng có mặt. Đạo đó Nguyễn Hạ vẫn là một cô bé loắt choắt, con bé mím chặt môi, kéo tay cô rụt rè hỏi: “Chị Sở Sở ơi, bệnh Alzheimer là gì?”

Cố Minh Châu xoa mớ tóc rử trước trán của Nguyễn Hạ, giải thích trong tâm trạng rối bời: “Là chứng mất trí hay gặp ở người cao tuổi.”

Năm đó, Nguyễn Hạ đang học ngoại ngữ, không lâu sau đã lên đường sang nước Úc xa xôi du học. Còn Cố Minh Châu vẫn đang trong thời kỳ yêu đương nồng thắm, lòng chỉ biết hướng về Đá yêu của mình mà thôi.

Về sau, thời thế thay đổi, Nguyễn Vô Song qua đời, toàn bộ tài sản của gia đình bị niêm phong. Chính mùa hè chói chang năm đó, cầm trên tay thông báo nhập học của Nguyễn Hạ lần phi điều trị tâm lý của Cố Yên, cô đã cười khẩy vào tình yêu tuyệt đẹp cùng mơ ước trong sáng giữa mình và Dung Lỗi: bọn họ đều là con trai trưởng, con gái lớn trong nhà, nếu như không có ô dù của gia tộc thì lấy đâu ra những tháng ngày bình yên, lấy đâu ra cuộc đời mỹ mãn?

Khi bọn họ đến nơi, bà ngoại đang thiu thiu ngủ trên chiếc ghế bành kê trước cửa sổ. Trong phòng ấm áp, bà mặc bộ xườn xám thời xưa màu xanh, choàng một tấm chăn, người hơi co lại, vẻ mặt hiền hòa lộ rõ sự an ổn.

Hai dì phụ trách chăm sóc bà thường ngày vẫn đang chăm chút lau chùi đồ đạc trong nhà. Thấy họ bước vào, dì liền cất tiếng gọi để đánh thức bà dậy, bà từ từ mở mắt, ngó chăm chăm hồi lâu, đuôi mắt nhăn nheo lại vì cười: “Hai đứa đến đó à, ngoài trời có lạnh không?”

Đưa mấy thứ đang cầm trên tay cho dì, Cố Minh Châu bước lại gần bà, nhón gót ngồi xuống cạnh ghế, ôm chầm lấy bà ngoại: “Bà ơi, cháu chúc bà năm mới dồi dào sức khỏe... cháu nhớ bà lắm!”

Thấy bà ngoại nhìn Cố Minh Châu bằng ánh mắt ngờ ngợ, dì liền cười rồi gọi chuyện để bà nhớ: “Đây là Sở Sở mà bà ơi! Chính là con bé Sở Sở thích ăn khoai lang nướng đó mà!” Khi đã nhớ ra đứa cháu, bà liền mỉm cười hiền hậu: “Bà lẫn thẩn rồi... tẹ quá đi mất... thế còn hai chị em Vô Song đâu?”

Trình Quang nháy phắt ra đứng chắn ngay trước mặt Cố Minh Châu, hấp tấp đáp: “Dì Nguyễn đi thăm Tiểu Hạ rồi ạ, tuần sau mới về, mới đó sao bà ngoại đã quên rồi?”

Sáu năm rồi, mỗi lần Cố Minh Châu nói dối trót lọt với bà ngoại là thế nào cũng thấy cô bần thần hồi lâu, thật tình mà nói, năm nay Trình Quang không

nữ để cô làm việc đó. Bởi suốt dọc đường lái xe, cậu đã thấy chị mình rúc người vào ghế, tùm tùm đọc tin nhắn của Dung Lỗi, nụ cười mới ngọt ngào làm sao...

Buổi tối, có Cố Minh Châu xuống bếp nên bữa cơm tất niên thịnh soạn đâu ra đây.

Cơm no rượu say, cả nhà quây quần trong phòng khách xem tivi, trong khi Trình Quang xởi lởi tiếp chuyện hai vị bô lão thì Cố Minh Châu chỉ ngồi được một lúc đã nháp nhồm không yên, về sau tách ra ngoài gọi điện cho Dung Lỗi.

Sau tín hiệu báo kết nối, câu “a lô” trầm thấp với chút hân hoan phấn khởi của anh xen lẫn tiếng nói cười rôm rả xung quanh vọng qua điện thoại bỗng đọng làm Cố Minh Châu chực òa khóc khi đang ngược mắt lên vòm trời đen sẫm chốn thôn quê.

“A lô? Minh Châu à?” Dung Lỗi dịu giọng gọi, sau tiếng mở cửa nối tiếp tiếng sập cửa vang lên, âm thanh náo nhiệt xung quanh đã lắng xuống, thậm chí tiếng dép khua trên nền nhà còn dội hẫng vào trái tim cô, vừa dịu ngọt vừa chua chát.

“Năm mới vui vẻ. Em yêu anh, Đá yêu của em.” Dù giữa đêm đông giá lạnh, lưng cô vẫn đầm mồ hôi, cô vòng tay ôm bả vai mình, giọng run run, từng bùm khói trắng tan loãng vào không khí tựa như sáu năm ròng khổ sở đang phai màu dần đi.

Sau hồi lâu im lặng, cuối cùng Dung Lỗi không kìm được tiếng thở dài đánh sượt ở đầu dây bên kia, “Vậy sáng sớm mai về luôn được không? Anh đi đón em... Ỉn con, anh muốn gặp em, muốn gặp ngay bây giờ.”

“Không được, đã bảo sáng ngày kia mới về cơ mà, bố em sẽ bức đấy.” Cố Minh Châu cũng đang xôn xang trong lòng nhưng cô vẫn mỉm cười cự tuyệt, “Ngoan, về đến nơi em sẽ đi gặp anh ngay, được không nào?”

Dung Lỗi chưa kịp đáp lời, Cố Minh Châu đã nghe thấy giọng lác ca lác các - nghe chỉ muốn đập - của Dung Nham chen vào: “Anh! Ông bảo anh vác cái

mặt xuống chúc Tết kìa!”

“Biết rồi, đến đây.” Dung Lỗi hăng giọng đáp, Cố Minh Châu bật cười giục anh cúp máy, anh đứng dậy vừa rảo bước ra ngoài vừa dặn dò cô: “... Phải chú ý an toàn đây, mai có tuyết, em nhớ lái xe cẩn thận. Đến thì gọi điện cho anh... anh đợi em.”

Cố Minh Châu mỉm cười, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Trên bờ tường bao, bóng đèn tròn màu trắng sữa rót sáng dịu dịu, Trình Quang tựa người vào bậc cửa sổ phòng khách nhìn ra ngoài. Khuôn mặt khô ngô lẩn sau bóng rèm. Ánh mắt hiền hòa đậu trên gương mặt nghiêng nghiêng kiều diễm đang túm tùm của cô, bờ môi cậu nở một nụ cười dễ chịu.

Thời khắc này mới tuyệt làm sao.

Chương 7: Sáu năm qua... chúng ta hãy cho nó vào lãng quên

Nửa đêm ba mươi Tết, trời đổ tuyết, cơn mưa tuyết liên miên vượt qua thời khắc tiễn năm cũ đón năm mới, tới sáng mừng một thì tuyết thôi rơi. Trời quang đăng trong xanh trở lại vào buổi chiều.

Sau bữa trưa, cả nhà bốn người quây quần chơi một ván mạt chược. Ba giờ hơn, bà ngoại và bố thấm mệt nên tranh thủ đi nằm nghỉ lấy sức.

Căn phòng nhỏ chỉ còn lại hai đứa con, Trình Quang bảo muốn ra ngoài đi dạo, Cố Minh Châu ngồi không cũng chán, bèn tốt theo cậu em.

Hàng xóm xung quanh, nhà nào nhà nấy đều đóng cửa cài then, đón cảnh sum vầy. Con đường làng vắng tanh không một bóng người. Đôi ủng của Cố Minh Châu đạp trên vỉa hè phủ trắng màu tuyết. Trình Quang theo sau đỡ cô chị, người trước người sau chỉ cách nhau nửa bước chân, song không ai nói câu nào, cứ thông thả cất bước.

Chân thành mà nói, nếu đã có duyên gặp gỡ, thì sự im lặng giữa những người quen thân nhau chưa bao giờ làm ta thấy sợ sùng hay nhàm chán.

Họ lang thang mấy lượt đi về trên con đường dài, chẳng rõ nắng đã nhạt màu từ bao giờ, khói lên lượn lờ đây đó nơi đầu làng.

Trên đường về, rẽ qua chỗ ngoặt kia chính là nhà bà ngoại. Đang dăm dăm nhìn xuống chân, bỗng Cố Minh Châu đưa mắt nhìn sang người bên cạnh, “Chị nghe nói, cậu tính nhường ngôi cho thằng Tam Tam hả?”

Trong khi đó, Trình Quang còn đang mải mê đuổi theo những dòng suy nghĩ vẩn vơ của mình, câu hỏi bất thành linh của cô làm Trình Quang ngệt mặt một lúc, cậu gật đầu trả lời khi đã nắm rõ câu hỏi: “Vâng, em sắp rửa tay gác kiếm rồi, haha, định bụng giải quyết xong mới nói với chị.”

Gót chân cô dừng trên một đụn tuyết, cô ngược nhìn Trịnh Quang, lắng nghe cậu giải bày.

“Sáu bảy năm lông bông, ăn chơi nhảy múa đã chán lắm rồi, không thể cứ sống mãi thế này được. Bây giờ chị đã có nơi có chốn, Dung Lỗi là người tuyệt vời, em nghĩ chắc mình cũng thành kẻ vô dụng rồi.” Đoán chừng cái nhìn của mình có phần mông lung nên Trịnh Quang hơi cúi xuống, mắt đắm đắm vào đôi chân trắng tấp của cô, “Dạo này em thường đến công ty của Lộ Hân Nam, giúp cô ấy mấy việc. Tự nhiên em thấy hai năm trời học quản trị kinh doanh vẫn hữu ích ra phết nên tính đi học tiếp. Hôm kia, Lộ Hân Nam đã giúp em đăng ký một trường đại học bên Mỹ rồi, em muốn thử xem sao.”

Cố Minh Châu chăm chú lắng nghe rồi gật đầu, lát sau, cô bất ngờ giơ tay véo má cậu em, kéo xéch mặt cậu lên nhìn thẳng vào mình, cô nheo mắt cười hỏi: “Khai thật đi, cậu vì Lộ Hân Nam chứ gì?”

Cậu chàng Trịnh Quang bánh trai tuy không sừng sỏ bằng Kỷ Nam hay Châu Yên Hồi nhưng ít nhiều cũng đạt được vị trí đầu sỏ nho nhỏ. Tuổi trẻ tài cao, ấy vậy mà từ lúc bỏ ngang việc học hành tới nay, nực cười là ngay cả một cô bạn gái cũng chẳng thêm ló mặt.

Đám bạn bè xung quanh rĩ tai nhau bảo Trịnh Quang và Jessica là một đôi, nhưng cô lại thấy Trịnh Quang đang thâm thương trộm nhớ Lộ Hân Nam thì đúng hơn.

Sau cái chau mày, Trịnh Quang phá lên cười. Trong ráng chiều dần buông, bóng chàng thanh niên hiền lành đổ xuống nền tuyết trắng giống như một thiên thần hộ mệnh bước ra từ trong truyện tranh.

Trịnh Quang đặt ngón tay lên môi suýt khẽ rồi nháy mắt với cô. Cố Minh Châu nhếch môi cười, đoạn gật đầu.

Sáng mừng Hai, tầm chín giờ hơn, Cố Minh Châu đã có mặt ở thành phố C. Trịnh Quang đưa Cố Bác Vân về nhà trước, còn cô tạt qua Vi Bắc.

Vừa đặt chân đến công ty, người đầu tiên cô gặp là con bé Jessica hơn hớn trong chiếc áo măng tô màu bạc, nom quyền rũ hút hồn như một con cáo. Cô

nàng sánh vai đi cạnh anh chàng điển trai Lâm Viễn của bộ phận thiết kế, trông càng bắt mắt hơn.

Sẵn cơn phấn chấn trong người, Cố Minh Châu cũng tươi cười chúc tết bọn họ. Vào tới văn phòng, cô liền điện ngay cho Dung Lỗi. Ấy vậy mà gã tốt số kia vẫn đang ngon giấc, anh tùm tùm hỏi cô bằng tiếng khàn khàn gọi cảm: “Về rồi à?”

“Vâng, em đang ở công ty. Chẳng là Lộ Hân Nam nhờ em đánh tiếng với Lương Thị tài trợ cho cô ấy nên sáng nay em hẹn Lý Vi Nhiên sang nói chuyện. Chắc tầm mười rưỡi là xong việc, mười một giờ anh phải dậy đi nhé, mình sẽ đi ăn cơm vào lúc mười hai giờ, anh nhớ chưa? Ba giờ chiều em còn có cuộc họp nữa chứ.” Ngón tay cô ấn lia lia lên PDA* để sắp xếp mấy việc lặt vặt, lòng thấy vui như rót mật. [** Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân thường được gọi là PDA (tiếng Anh: Personal Digital Assistant)*]

Dung Lỗi uể oải đáp một tiếng “Ừ” đờm về ngái ngủ, đoạn hỏi: “Tầm trưa em nấu cơm nhé?”

“Anh muốn ăn gì để em nấu cho!”, nghe tiếng cô cười, Dung Lỗi kéo dài giọng “ờ” một cách ần ý, “Vậy bữa trưa làm đơn giản thôi, món tráng miệng... em xem thế nào hợp lý thì làm nhé?”

“Ừm, em biết rồi. Tạm biệt anh yêu!”

Chẳng rõ động cơ gì thúc đẩy mà mấy tháng gần đây, Lộ Hân Nam bán mạng cho công việc. Cả núi tiền nhà cho làm vốn cũng tiêu sạch sẽ, bây giờ chẳng còn được bao nhiêu. Cô nàng ngại không dám ngửa tay xin tiền bố nữa, đành chạy vạy khắp nơi xin tài trợ.

Mà ở thành phố C này, nói đến vay tiền đương nhiên người ta sẽ nghĩ ngay đến Lương Thị.

Cố Minh Châu giúp bạn mình đánh tiếng, nhưng bởi số tiền không nhỏ nên cô phải hẹn riêng Lý Vi Nhiên để ướm hỏi trước đã.

Cuộc sống hôn nhân đã làm Lý Vi Nhiên thêm phần điển trai và chứng chắc hẳn lên. Bữa nay cậu chàng mặc áo khoác kiểu đời Đường, đi đứng nói năng cũng tỏ rõ tác phong của con nhà danh sĩ.

Bồ Lô Hân Nam là dân tai to mặt lớn trong ngành giải trí của thành phố C, cô ấy muốn vay vốn thì lẽ đương nhiên Lương Thị chẳng việc gì phải lo sau này không có người trả. Công việc diễn ra thuận lợi nhanh chóng, Cố Minh Châu cười trêu Lý Vi Nhiên: “Giang Nam đất lành chim đậu, đất thiêng mới sinh ra hiền tài, xem ra Giang Nam đã hun đúc nên một chú Năm nhà họ Lý có tác phong tự do khoáng hoạt của các bậc danh sĩ!”

Tiểu Toàn vừa đưa tài liệu vào, nghe cô nói vậy, ánh mắt không khỏi ngó nghiêng ngó dọc. Cố Minh Châu tinh ý nhận ra, cô liền gọi Tiểu Toàn bung hai tách trà vào văn phòng. Bình thường thì lạnh tanh như tiền, hôm nay lại vâng dạ nhu mì, lon ton đi bung nước.

Lý Vi Nhiên không may mắn nhận thấy giữa hai người đang tồn tại một cơn sóng ngầm cuộn trào dữ dội, cậu ta đón tách trà từ tay Tiểu Toàn, miệng còn mỉm cười chúc mừng năm mới.

Người đẹp băng giá nức tiếng của Vi Bác chỉ vì một câu nói: “Cảm ơn, chúc em năm mới tốt lành” mà thẹn đỏ cả mặt.

“Tần Tang định ở Giang Nam đến bao giờ? Chú cứ đi đi về về như thế, nó không thấy xót à?” Tay chậm rãi sắp xếp đóng tài liệu Tiểu Toàn mới đưa, nhân thể tán gẫu mấy chuyện nhà cửa với Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên thấy Tiểu Toàn vẫn đứng đó, thành thử cũng ngại không dám nhanh nhẩu như thường ngày với Cố Minh Châu. Cậu ta nhấp ngụm trà, vẻ yêu thương trìu mến rạng khắp mặt mày, cười khẽ bảo, “Bao giờ rảnh rồi, chị qua khuyên cô ấy hộ em với. Cô ấy mua một tiệm nhỏ mở quán trà ở đó đã gần nửa năm nay, hằng ngày khách khứa cũng chỉ lèo tèo vài người đếm trên đầu ngón tay, em thì không sao, chẳng nào thâm hụt cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nhưng tháng rồi, Tiểu Ly lại nặng nạch đòi anh Ba cho phép đến đó ở với cô ấy, thế nên mới có chuyện anh Ba quay sang tạo sức ép với em, quả thật em cũng chẳng biết phải làm sao.”

Chất giọng từ tốn của cậu ta khiến ai đó nghe mà xốn xang cõi lòng, người đã

đi lâu rồi nhưng hồn thì vẫn cứ bâng lảng đâu đâu. Cố Minh Châu không nói năng gì cho đến khi Tiểu Toàn dợm bỏ ra ngoài, cô thản nhiên gọi giật cô nàng lại: “Quên Lý Vi Nhiên đi, chú ấy chẳng bao giờ là của cô đâu.”

Tiểu Toàn giận lắm, con thịnh nộ như thanh kiếm lạnh lùng chĩa mũi, song dao chẻ sừng bắn chẳng gì đủ sức khiến Cố Minh Châu phải nao núng, “Đừng chối, chị thừa biết cô thích chú ấy lâu rồi. Trước đây chú ấy là trai tân thì chị mặc kệ cô. Nhưng Tiểu Toàn này, cô có biết, lần đầu tiên chị gặp Tần Tang, trong lòng chị đã nghĩ gì không? Lần đó chị đã bám bụng bảo - Tiểu Toàn nhà mình đi đứt rồi.”

“Tần Tang là đứa con gái có sức quyến rũ khó cưỡng, hai đứa nó đã phải vượt qua biết bao nhiêu khó khăn, thử thách mới đến được với nhau, cả đời này đừng hòng Lý Vi Nhiên bỏ nó. Tiểu Toàn này, cô chẳng có cơ hội đâu.”

Tiểu Toàn cười gằn, “Em nhớ chị từng bảo với em rằng, chỉ cần Cố Minh Châu thích thì chẳng thứ gì tuột đi đâu được. Chị làm được, chả lẽ em lại không.”

“Nếu Dung Lỗi cũng nhìn con đàn bà khác bằng ánh mắt như Lý Vi Nhiên nhìn Tần Tang thì chị sẽ hất cẳng lão ngay.” Cố Minh Châu thản nhiên đáp, “Huống chi chị lạ gì cô, nếu cô không thích Kỷ Hàng thì việc cắt đuôi nó chỉ là muỗi với cô. Cô cứ tự vấn lòng mình mà xem, trước đây cô sống mái với Cao Hạnh, có đúng chỉ vì cô ngứa mắt cái kiểu đứng núi này trông núi nọ của Cao Hạnh hay còn vì lý do gì khác nữa?”

Tiểu Toàn câm như hến, trong ánh mắt trùng trộ nhìn Cố Minh Châu xuất hiện hình ảnh hai con quái thú đang vẫy vùng. Hồi lâu sau, cô nàng cầm tập hồ sơ, rào bước ra ngoài, không quên quăng lại một câu phũ phàng đúng chất Tiểu Toàn: “Đây là việc của em, khỏi cần chị lo.” Từ nãy đến giờ, cô vẫn giữ khư khư trên tay cái cốc giấy mà Lý Vi Nhiên vừa nhấp môi, đang rào bước, chợt cô nàng đứng khựng lại nơi ngưỡng cửa, lưng day về phía Cố Minh Châu đứng năm giây, rồi cánh tay từ từ buông lỏng, chiếc cốc giấy hạ cánh xuống thùng rác.

Bỏ lại sau lưng là thái độ thản nhiên nhấp môi uống trà của Cố Minh Châu.

Chắc, giả sử Đá nhà mình cũng nhìn đũa khác khác bằng ánh mắt như thế, liệu mình có bỏ được anh ấy thật không nhỉ?

Ôi trời, làm gì có chuyện...

Sự hồi hải của Dung Lỗi làm Cố Minh Châu chẳng tài nào bắt kịp nhịp độ với anh. Những tiếng rên rỉ trong niềm hoan lạc không kìm hãm được cứ thế nối tiếp nhau ập đến, tiếng cô se sẽ bật ra thành những lời cung nụng âu yếm nhưng cũng rất mực chân tình như một kẻ hèn mọn đã hoàn toàn bị anh chinh phục dưới thân mình.

Được tiếp đà hưng phấn, bàn tay nhào nặn, vầy vò của anh càng thêm phần thô bạo. Anh cất tiếng khàn đục ra chiều chọc ghẹo: "... cần anh đau chết đi được... đồ ỉn ngổ này... anh sẽ cho em biết tay..."

Vừa mệt vừa đau, thêm vào đó là cơn choáng váng nên về sau cô đã khóc nấc lên thành tiếng.

Thấy cô khóc, Dung Lỗi xót lắm. Xót thì xót nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà anh không cách gì ghìm lại được, dần dà đã dòn cô vào chốn đường cùng. Rõ ràng trong bụng bảo rất thương cô ấy, thế mà hông vẫn hích từng nhát cật lực.

Khi khoái cảm đã lên đến đỉnh điểm, từ một điểm sâu trong cơ thể cô nó lan đến từng tế bào như một ngọn lửa đang hùng hực cháy. Ngọn lửa đó được nghênh đón bằng những ngọn gió dữ dội trong từng huyết mạch của cô. Cứ như thế, nó lan đi với một tốc độ chóng mặt, nhen nhóm lên tình yêu từ nơi sâu thẳm trong trái tim Dung Lỗi dành cho người con gái bé nhỏ đang ngất ngây bên dưới thân anh.

Vào lúc cao trào, trong cơn rùng mình quên đất trời, Dung Lỗi nhắm nghiền mắt, anh thở hắt ra một hơi dài rót vào tai cô. Tấm thân to lớn của anh đồ ập lên người Cố Minh Châu, bật ra được hơi thở chống chọi cuối cùng, cơ thể xụi đi, người lịm dần trong vô thức.

Khi đã trở lại với thực tại, anh chợt nhận ra người nằm dưới thân mình đang

im thin thít chẳng hề nhúc nhích. Anh giật mình, vội vàng lật người cô lại xem thế nào.

Cố Minh Châu tỉnh lại sau khi được anh làm hô hấp nhân tạo. Toàn thân rệu rã chẳng còn chút hơi tàn. Đầu lưỡi mềm mại của anh liếm láp quanh bờ môi cô, bên tai khanh khách tiếng cười của anh. Chắc anh đang hả hê trước tình thế mạnh yếu chênh lệch này, cô thầm nghĩ.

“DUNG, LỖI!” Đợi cho nhịp thở trở lại bình thường, Nữ Hoàng liền nghiêng răng trèo treo, hai con mắt như tóe lửa, chỉ đích danh gã đầu sỏ.

Yêu với chẳng đương, đúng là thảm họa, sáng sớm đã không được ăn uống tử tế thì chớ. Tầm trưa, xách rau cỏ đến nhà anh chuẩn bị thể hiện tay nghề, cháo dầu còn chưa kịp lăn tăn, anh đã xộc vào phá đám...

Bản thân Cố Minh Châu luôn vỗ ngực tự hào rằng, thể lực của mình hơn ỏi người thế mà lại dễ ngất xỉu giữa lúc cao trào, thật bẽ mặt không để đâu cho hết.

Anh chống tay chồm lên người cô, từ phần hông đổ xuống vẫn bám dính lấy cô, kẹp cái eo thon gọn vào giữa hai bắp đùi, cả cơ thể bao trùm lên người Cố Minh Châu. Miệng cười uể oải.

Thế quái nào mà trước đây anh không nhận ra nhỉ? Thì ra cái vẻ đánh đá đao để của cô ấy chẳng qua là để che giấu sự yếu đuối bên trong. Nom cơ thể bé nhỏ, đỏ ửng đang bун rùn, hơi thở yếu ớt phập phồng trong lồng ngực, thế mà ngoài mặt còn ra vẻ táo tợn, trong mắt anh giờ đây chỉ có một con mèo con cụt móng.

“În ngố...” Tay anh cù vào chỗ nhạy cảm trên cổ cô. Sau màn vận động kịch liệt, tiếng anh lúc này trở nên khàn khàn và trầm đục, miệng tùm tùm, úp úp mở mở bảo cô, “Sao trước đây anh không nhận ra nhỉ, em rất thích hợp để làm thú cưng để anh nuôi trong lòng...”

Cánh tay cô chống trước ngực anh, vành tai đỏ rần đi kèm ánh mắt sóng sánh. Cô hơi bĩu môi, than thở bằng giọng yếu ớt: “Chẳng phải đâu... mà bởi vì anh đã thay đổi rồi, anh đã đủ mạnh mẽ để che chở cho em. Đá, anh đã trở thành

kiểu mẫu đàn ông mà em hằng ao ước, nhưng bây giờ em lại thấy sợ khi đối diện anh.” Cô nằm hơi thấp so với anh nên tầm nhìn cũng chỉ chạm ngang lồng ngực.

Dung Lỗi cúi người áp môi anh lên trán cô. Cô hưởng thụ bằng vẻ ngoan ngoãn. Lát sau, anh từ tốn nói: “Em biết giới hạn của anh ở đâu rồi đây, không chạm đến nó thì em không việc gì phải sợ.”

Anh nói hết sức thản nhiên, trải qua bao hun đúc tôi luyện, giờ đây anh đã đạt được vẻ điềm tĩnh, không còn nao núng trước bất kỳ điều gì. Trái tim Cố Minh Châu khẽ run lên lầy lầy, cô vòng tay qua thắt lưng anh, kéo anh đổ ập xuống người mình.

Cơ thể anh nặng nề như một hòn đá tảng. Cảm giác chắc nịch khiến trái tim cô như tiếp thêm sức mạnh, cô ghé tai anh nũng nịu: “Em biết thời gian trôi đi không bao giờ trở lại. Và em cũng biết, anh không phải người dễ quên, nhưng Ái ơi, em sẽ đợi anh, bấy lâu nay chỉ đợi mình anh, đợi đến khi nào anh nhận ra rằng, quá thật em sống cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, đợi đến khi anh lại nói lời yêu em... Nhưng dẫu sao, em cũng đã đợi anh suốt từng ấy năm, liệu đã có thể giảm bớt lòng thù

Dung Lỗi hôn lên tai cô, khẽ “ừm?” một tiếng.

“Anh đi biệt mấy năm, em ở nhà cũng bật tin anh. Dung Nham luôn kè kè bên Kỷ Nam làm em không tìm được anh. Em không rõ anh ở chốn nào, đang làm gì, phải chăng đã gặp một người con gái khác tính tình hiền dịu hơn em, thế rồi cho em vào quên lãng... Ái, em thường nằm mơ thấy cánh, lúc ấy anh đã là một người đàn ông bụng hơi phệ, tay dắt vợ tay ôm con, thản nhiên cười nói, bảo em rằng, chẳng sao cả, Cố Minh Châu ạ, đừng mãi day dứt về những chuyện thời trẻ nông nổi nữa...” Cố Minh Châu cứ nói lan man, giọng cô càng nói càng lí nhí, càng nghe càng nao lòng, rồi bỗng bật thành tiếng nghẹn ngào, “Thật đáng sợ biết bao, em sợ anh hận em, nhưng cũng sợ thay vì hận, anh lại quên em...”

Cơ thể anh đang đè lên cô chợt trở nên cứng đờ. Anh lật người nằm xuống, kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng cô. Bỗng đi một lúc chẳng ai nói với ai câu nào, căn phòng chỉ còn lại tiếng sục sục rất khẽ của Cố Minh Châu.

“Được rồi, được rồi, không nói nữa...” Dung Lỗi trút tiếng thở dài thườn thượt, “Sáu năm qua... chúng ta hãy để nó vào quên lãng. Những việc xảy ra trong khoảng thời gian đó, bất kể đúng hay sai, bất kể liên quan tới ai, hãy cứ gạt hết sang một bên.”

Cuối cùng cô cũng đợi được câu nói này của anh, vị cay xè “hàng thật giá thật” nơi sống mũi vẫn chưa nguôi ngoai, thay vào đó lại càng nặng nề hơn. Cô vòng tay qua hông, quờ quạng lên tấm lưng săn chắc của anh. Anh cũng siết chặt cô vào lòng.

Có nên nói với anh ấy không? Thâm tâm cô đang giằng xé dữ dội. Ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt của người đàn ông đẹp trai ấy cũng đang mỉm cười nhìn mình, sâu trong ánh mắt thấm đượm vẻ tiếc nuối và cũng có cả sự đấu tranh dù rất mờ nhạt.

Đá ơi, em đã sinh cho anh một đứa con trai, năm nay vừa tròn năm tuổi, đang sống bên Mỹ với cô em họ của Phương Phi Trì.

Bờ môi Cố Minh Châu khẽ run lên, những lời thoại đã thuộc lòng như cháo cháy chỉ chực buột miệng tuôn ra.

Nhưng cô không dám, cô phân vân lưỡng lự. Anh vừa mới nói “hãy cứ gạt hết sang một bên”, với tính cách của Dung Lỗi, nếu bây giờ cô nói ra, hẳn anh sẽ nổi giận và khẳng khẳng là cô đang diễn kịch. Đành rằng đúng là cô cũng có diễn một tí.

Năm phần trăm còn lại, dễ chừng anh sẽ lên cơn điên, bóp cổ cô tới khi nào cô chịu khai ra đầu đuôi ngọn ngành mới thôi.

Phải nói sao đây? Mùa đông này, thằng nhóc lém lỉnh ấy đã biết trượt tuyết rồi! Con nó nói tiếng Anh giọng Mỹ ngon lành lắm, song nó vẫn đọc được vanh vách cả đoạn dài những tác phẩm thơ văn kinh điển của Trung hoa, lại còn biết hát biết nhảy khiến ai cũng quý. Thằng bé chính là chàng hoàng tử nhỏ của Phương Đông mà tất cả con gái trong trường mẫu giáo đều ngưỡng mộ.

Thế nhưng, anh chưa một lần gặp con, anh chẳng hề hay biết, trên đời này có một đứa nhóc gọi anh là bố.

Thằng bé rất thân với Phương Phi Trì, mỗi năm hai người gặp mặt không biết bao nhiêu lần. Nhưng nó chỉ biết mặt bố qua những tấm ảnh mà thôi, nó chỉ biết bố mình tên Dung Lỗi, nó tưởng bố nó đang đi công tác ở một nơi rất xa.

Liệu năm năm thiếu thốn tình cảm ấy có giống như dòng thác lũ cuộn cuộn đổ về nhân chìm cô chẳng?

Cô Minh Châu giống như một đứa nhỏ chưa làm xong bài tập về nhà trong khi kỳ nghỉ sắp kết thúc. Chẳng kịp hỏi tưởng lại thời khắc tuyệt vời nhất đang dần vụt qua, nó ử dột tự nhủ sao không hoàn thành đồng bài tập này ngay từ đầu đi. Ánh nhìn đầy phức tạp xoáy vào khuôn mặt với nhiều nét hao hao ngay trước mắt, cô đang vật lộn với nỗi nhớ con trai trào dâng mãnh liệt và ý muốn níu giữ thứ hạnh phúc ích kỷ ngay trong tầm tay.

“Minh Châu?” Dung Lỗi gọi cô như dò hỏi, cô đã nhìn anh bằng đôi mắt ngây dại không biết bao lâu rồi, “Em có gì muốn nói với anh à?”

“... Không.” Nói xong câu chối bay chối biến ấy, cô áy náy đến độ suýt thì cắn vào lưỡi, nghĩ ngợi một lúc, cô lại báo: “Nhưng mà sau hôm mừng bốn thì có. Đợi gặp ông nội anh xong, em có một chuyện rất quan trọng muốn nói với anh. Đó là một chuyện vui, rất vui Đá ạ.” Cô nhấn mạnh.

Năm phần trăm cuối cùng, cô cá hai người sẽ không đến nỗi phải cãi vã vì chuyện này. Mẹ phú quý thế nào nhờ phúc của con, cô không tin Dung Lỗi sẽ nổi cơn tam bành khi biết mình có một đứa con trai lớn bằng ngần này từ trên trời rơi xuống! Dù có thể anh sẽ giận vì bị cô giấu bao năm, nhưng cô sẽ đợi đến khi nào anh nguôi ngoai, có lẽ anh sẽ hiểu được nỗi vất vả bao năm nuôi con một mình của cô, liệu thế chẳng?

Cô Minh Châu tự khích lệ chính mình, cô quyết tâm phải mua chuộc bằng được ông cụ nhà họ Dung rồi mới tính tiếp.

Thời trẻ, ông nội Dung Lỗi từng đi lính, sau giải phóng ông vẫn phục vụ trong quân đội cho đến khi về hưu, ông từng giữ chức vị quan trọng mà lính

dưới quyền cũng nhiều người có tài. Hai người con trai của ông, một theo nghiệp kinh doanh, một làm chính khách, cả hai đều là những nhân vật có máu mặt ở thành phố C.

Bản thân ông là cao thủ Thái cực quyền. Có vẻ như từ xưa đến nay ông cụ không bao giờ can thiệp vào việc riêng của con cháu trong nhà, nhưng dù thế nào thì đám con cháu nhà họ Dung vẫn răm rắp nghe theo mọi sắp đặt của ông cụ. Một đại gia tộc vừa có quyền vừa có thế cả về chính trị lẫn kinh doanh cũng từ đó mà hình thành.

Cố Minh Châu từng có may mắn được lĩnh giáo sự lợi hại của ông.

Khoảng thời gian sau khi dì Nguyễn qua đời, còn bản thân Lương Phi Phàm vẫn chưa ra mặt giúp đỡ, cô rơi vào chón đường cùng, đành giấu Dung Lỗi đi gặp ông nội anh. Ông cụ không hề có biểu hiện ngạc nhiên hay thịnh nộ hoặc như thể vừa trút được gánh nặng khi nghe cô đặt vấn đề chia tay với Dung Lỗi để đổi lại một món tiền từ nhà họ. Ông cụ chỉ cười hiền từ, nhã nhặn mời cô ngồi xuống, rồi lại dặn dì Vi bụng cho cô một cốc nước mát.

Ông bảo, Minh Châu ạ, cháu là một cô gái tử tế.

Ông lại nói, nhà họ Dung quen nếp dân chủ, chỉ cần bọn trẻ sống thoải mái thì Dung Lỗi yêu ai, lấy ai, ông đều tán thành. Cũng như việc nó là cháu đích tôn nhưng lại khăng khăng đi theo con đường nghệ thuật, từ bỏ nghiệp kinh doanh của gia đình, ông cũng không quan tâm, mà có muốn quan tâm cũng khó.

Ông còn bảo, cháu cứ cầm tiền đi. Thực tình ông rất thương cháu, dạo gần đây Dung Lỗi chạy ngược xuôi tận dụng mối quan hệ để xin xỏ cho Cố Bác Vân, việc này ông không hề cấm nó. Nhưng chuyện này hệ lụy quá lớn, không một ai đủ quyền để giải quyết cả. Cháu là người thông minh, việc của thằng Đá, cháu cứ liệu liệu mà làm, người nhà ông không muốn can thiệp vào.

Nhà họ Dung trải qua mấy đời giàu sang trong căn nhà rộng rãi khang trang đã nhiều năm tuổi. Bây giờ cô ngồi đó, nghe ông cụ nói vậy, trong lòng có cảm giác hơi lạnh của tòa nhà cổ kính này đang thấm sâu vào tận xương tủy

mình, hơi lạnh rần rần từ gan lòng bàn chân lan lên, những đầu ngón tay đang bấu vào gấu chiếc áo phong màu đen trở nên trắng bệch, còn lòng bàn tay thì túa đầy mồ hôi.

Hôm đó bước ra khỏi nhà họ Dung, trên đường cuốc bộ về, nắng chiều đã chênh chếch đằng tây cho hoàng hôn buông xuống, đón đêm chực ủa về.

Cô cứ đi cho đến khi phồng rộp cả chân, tròng mắt đỏ hoe, cay xè vì nín nhịn cho đến cuối chẳng một giọt nước mắt nào tuôn rơi.

Cố Minh Châu về tới nhà lúc trời sẩm tối, Cố Yên đã lo com nước thơm tắm chỉ chờ có cô.

Một mình trong căn phòng ăn tối om thiếu vắng ánh đèn, cô em gái nhỏ nhẩn yếu ớt đang ngồi trông ra cửa, nhưng lại chẳng hề biết chị mình về từ lúc nào. Cố Minh Châu rón tay khép cửa, lòng quặn đau từng khúc.

Quả tình cô rất thương Cố Yên.

Năm đó khi Cố Yên vừa tốt nghiệp phổ thông, cuộc đời đang rực rạch bước sang trang mới. Cô bé còn chưa kịp biết mùi vị của tự do thì tin dữ nổi đuôi nhau kéo đến. Trước là mối tình đắm say tha thiết mang tên Phương Diệc Thành bỗng nhiên mất tăm mất tích, sau là bố ruột bị công an bắt giữ.

Cả nhà rối như mớ bòng bong khi nhận được tin, Phương Diệc Thành không phải trẻ mồ côi, cậu ta chính là con trai thứ ba của tướng Phương Chính, đồng thời cũng là cảnh sát nằm vùng đã nắm trong tay đầy đủ chứng cứ xác thực mọi phi vụ làm ăn bất hợp pháp, mang tính chất xã hội đen của nhà họ Cố.

Cố Yên choáng váng ngay tức thì, rờn rã suốt mấy ngày đêm, con bé nằm trên giường mà mắt mở thao láo, không ăn không uống, tóc tai đua nhau rụng tơi bời.

Dạo đó dì Nguyễn cũng hao gầy đi bao nhiêu, vừa phải giải tán đám anh em chưa bị sờ gáy trong nhà, vừa chỉ đạo Cố Minh Châu đi cầu cạnh khắp nơi để lo cho Cố Bác Vân, còn mình thì từ sáng sớm cho đến tối mịt gồng mình chăm Cố Yên đến từng thìa cháo từng thìa nước.

Khi sức khỏe dần hồi phục, Cố Yên bắt đầu vác bộ mặt tươi cười cùng những lời thăm hỏi, theo chân Cố Minh Châu đến thăm nhà chú bác nhưng nhận lại chỉ có sự thờ ơ lạnh nhạt. Ngày tháng đằng đẵng trôi cho đến một đêm, Phương Diệc Thành bất ngờ trở về, cậu ta trèo vào từ cửa sổ phòng Cố Yên, đòi đưa con bé theo.

Trong lúc hai người giằng co đã đánh động đến dì Nguyễn. Con tam bành nổi lên thiếu điều dì bắn chết Phương Diệc Thành.

Nhưng sở dĩ Phương Diệc Thành chưa bị dì bắn chết là bởi Cố Yên đã cố sống cố chết giữ bằng được dì Nguyễn.

Là vậy đấy, nó cố sống cố chết giữ bằng được cho đến khi cơn đau tim của dì tái phát, dì chết trong tình trạng mặt mũi tím tái.

Đời này, người thương yêu mình nhất lại trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay mình, kể từ nay thế là chẳng còn gì, chẳng còn lấy cả nụ cười.

Sẽ chẳng còn ai chịu lắng nghe con bé rủ rỉ kể lể những chuyện vặt vãnh của tuổi dậy thì, sẽ chẳng còn giọng nói hiền hòa chỉ bảo điều hay lẽ phải cho con bé nữa.

Sẽ chẳng còn ai chạy sang phòng con bé bầu bạn với nó vào mỗi đêm trời nổi sấm, bảo Cố Yên phải mạnh mẽ lên nào, con xem công chúa cả của nhà ta, trời có sập xuống chị cũng không sợ.

Sẽ chẳng còn ai vào mỗi sáng sớm mùa đông, ân cần mặc quần áo, chải đầu cho con bé trong khi nó vẫn còn mắt nhắm mắt mở, chẳng còn ai bảo với nó, công chúa nhỏ nhà ta khoẻ ngủ thế này, sau này lấy chồng bị mẹ chồng chê cười thì phải làm sao?

Kể từ đó, Cố Yên hoàn toàn suy sụp.

Cố Minh Châu lặng lẽ thu xếp hậu sự cho dì Nguyễn.

Trong một loạt những sự việc nối đuôi nhau ập tới, cô đã từng oán trách rất

nhiều người, thậm chí cũng từng xách súng phục kích ngoài cổng nhà họ Phương, định bụng phải bắn vỡ đầu Phương Diệc Thành hoặc lão già đầu sỏ Phương Chính mới hả lòng.

Vậy mà kể từ lúc dì Nguyễn ngã xuống, cô đã tháo gỡ toàn bộ thù hận.

Khi “gánh vác” trở thành một động từ thiết thực thì “yêu” hay “hận” đối với cô mà nói, nó quả là một thứ ngôn từ hào nhoáng, tự bản thân nó đã chứa quá nhiều xúc cảm phù phiếm.

Mỗi ngày mở mắt thức giấc, những thứ hiện lên trong đầu đều xoay quanh: hôm nay sẽ đến nhà ai thăm dò tin tức, Cố Yên hẹn bác sĩ tâm lý lúc mấy giờ, liệu có thể gặp bố mình dù chỉ một lần thôi cũng được, bệnh của bà ngoại lại đến kỳ tái khám, mong sao đừng có chuyển biến xấu...

*Chỉ xót mình nghèo nên trăm chuyện buồn thương**, hướng hồ, những việc rối tinh rối mù quanh cô lúc nào cũng như nước sôi lửa bỏng. [** Trích trong bài thơ Giải nổi sầu nhớ của Nguyễn Chấn.*]

Đó là lí do khiến cô buộc phải đẩy Dung Lỗi về với nghiệp kinh doanh theo gợi ý bóng gió của ông nội anh. Chính cô đã ruồng rẫy Đá yêu của mình vào lúc anh chìa vai san sẻ, đỡ đàn hộ cô chuyện Cố Bác Vân.

Phải, cô đã ruồng rẫy anh. Cô đã dùng sự dằn vặt ráo riết nhất có thể hòng ép anh phải từ bỏ.

Tình yêu nghi kị nhất điều gì? Nào phải dối gian hay hiểu lầm, nhưng thứ đó rồi sẽ có ngày được gột sạch. Thứ tình yêu sợ nhất là sự thật trần trụi.

Cô sẽ vạch trần cái hiện tại tàn khốc ấy cho anh xem, cô sẽ giẫm lên thứ tình yêu cao cả tự ngộ nhận của anh, cô sẽ giày vò anh thừa sống thiếu chết.

Vậy nên cô đã tìm đến Phương Phi Trì để cùng nhau diễn một màn kịch cho Đá yêu của cô xem: Đây anh hãy nhìn đi! Gã là con trai của Phương Chính, là anh ruột của Phương Diệc Thành, đáng lẽ em phải hận gã. Song gã có tiền có quyền hơn anh, đành rằng em yêu anh thật đấy, nhưng buộc lòng phải ở bên gã. Dung Lỗi, em không cần anh nữa, anh còn muốn em không?

Trong sự giằng xé kịch liệt giữa tình yêu và lý tưởng, chàng thiếu niên Dung Lỗi năm ấy đã chết đi sống lại trong đau đớn biết chừng nào.

Nhưng anh vẫn cần Ân con ngọc nghêch của mình. Ngay giây phút ấy, suýt thì anh đã quỳ xuống van xin cô, Minh Châu, xin em đừng vậy...

Sau cú shock bởi màn hôn hít giữa Cố Minh Châu và Phương Phi Trì, nửa đêm Dung Lỗi thần thờ lết xác về tổ ấm nhỏ của hai người, Cố Minh Châu đang say giấc nồng. Trên giường, ngay cạnh cánh tay cô, chiếc điện thoại anh tặng vừa khẽ rung lên, báo hiệu một tin nhắn mới được gửi từ Phương Phi Trì.

Xem xong, anh thoát ra ngoài, rải khắp hộp tin là những lời lẽ gửi gắm yêu thương, là một hàng dài cái tên Phương Phi Trì, chúng như thiêu đốt con mắt chan chứa tình yêu của Dung Lỗi.

Đêm ấy, anh cứ ngồi mãi bên mép giường, lẳng lặng ngắm nhìn cô, chờ sắc trời chuyển sáng.

Vừa tỉnh giấc, Cố Minh Châu đã mỉm cười ngọt ngào với anh, cô xuống giường, tắm táp, dùng bữa sáng, miệng hát líu lo còn tay mãi mê sấy tóc, lựa quần áo.

Khi cô tươi cười hỏi anh, lát nữa em và Phương Phi Trì đi dự lễ cắt băng khánh thành, anh xem em mặc bộ nào thì hợp, từ mép giường, toàn thân anh đổ phịch xuống sàn. Trong cơn tuyệt vọng, anh đưa tay ôm đầu gằm lên bằng giọng khàn đục: “Anh hận em”.

Mùng Bốn Tết, trải qua ba ngày khách khứa tấp nập, cả nhà mới có được những phút giây thanh thoi hiếm hoi. Dung Lỗi dắt Cố Minh Châu về nhà ăn bữa cơm gia đình.

Bữa nay, tâm trạng ông nội anh rất phấn khởi. Buổi sáng ngồi trong phòng khách bày cờ chơi, cả Dung Lỗi lẫn Cố Minh Châu bắt tay hợp lực vậy mà vẫn thua ông cụ mấy ván liền, ông cụ cười sảng khoái một chập, thẳng tay sai Cố Minh Châu xuống bếp nấu nướng còn Dung Lỗi phải ra quét tước ngoài

sân.

“Minh Châu?” Mẹ Dung Lỗi ân cần gọi cô bé đang đứng cạnh mình, “Cháu sao thế? Không khoẻ à?”

Cô Minh Châu “Dạ?” một tiếng rồi vội lắc đầu, “Dạ không không, cháu không sao ạ. Ôi chao, cháu nhìn bác gái thái rau mà hoa cả mắt. Bác luyện sao mà tài quá ạ? Cháu thử không biết bao nhiêu lần rồi, có lần còn suýt thái vào tay!”

Mẹ Dung Lỗi mỉm cười hờn hậu, “Làm nhiều khắc quen, người xóc vác như cháu, cần gì phải bận tâm mấy chuyện này.”

Chảo dầu vừa sôi, cô liền đổ thức ăn sống vào, tay thoắt thoắt xào nấu, đoạn cười nói với mẹ Dung Lỗi đang đứng phụ giúp bên cạnh: “Lấy chồng mới là nghề nghiệp cả đời của phụ nữ, chẳng qua bây giờ cháu bận tối tăm mặt mũi chứ thực ra, người phụ nữ nên ở nhà chăm chồng dạy con mới đúng. Chính ra cháu thấy cứ sống như bác gái bây giờ mới là mỹ mãn.”

Nghe cô nói mà mẹ Dung Lỗi thấy mát lòng mát dạ, nụ cười tươi rói hiện rõ trên gương mặt bà.

Quả thực bà rất quý cô bé Cố Minh Châu này, con bé vừa đảm việc nhà, vừa tháo vát chợ búa, chẳng có vẻ gì là tiểu thư đồng đánh cả.

Lấy về được cô con dâu như thế, sau này sinh cháu trai cháu gái ắt sẽ hoạt bát đáng yêu lắm đây!

Xào xong hai món rau, mẹ Dung Lỗi bung canh và rau ra ngoài, tiện bày biện bát đĩa, chuẩn bị mâm cơm.

Ở trong bếp, Cố Minh Châu đang đỡ tay ngắt cuống ớt, khi đã đầy một bát ô tô, cô nhúng qua dầu, kế đó thái một tảng thịt to ra thành nhiều miếng vuông vức vừa ăn để làm món thịt kho tàu với rau mai khô. Cô đổ ớt và thịt vào chảo, xào to lửa.

Cuối cùng là rắc ít vừng. Một mùi thơm ngậy, ngào ngạt tỏa ra từ bếp khiến

ông nội Dung Lỗi đang ngồi bên ngoài cũng phải thốt lên đầy phấn khởi: “Món gì mà thơm vậy?”

Tiếng ông vọng qua cánh cửa để ngỏ, đến bản thân Dung Lỗi hình như cũng loáng thoáng ngửi thấy một mùi hương ấm nồng.

Quảng chời đó, anh liền vòng ra ngoài, ghé đầu qua cửa sổ nhìn cô.

Mái tóc dài tết hờ sau gáy, gương mặt chỉ thoa một lớp phấn nhẹ nhàng, xinh xắn tựa búp bê bày trong tủ kính của cửa hàng. Thấy cô nhấp môi nêm nếm, rồi lại khom lưng gia giảm gia vị, hạnh phúc ủa về với Dung Lỗi như những bông tuyết mềm mại vờn bay theo gió.

Đúng lúc Dung Nham dắt Kỷ Nam bước vào sân nhà, bắt quả tang ông anh đang trồng cây si. Cậu chàng liền buông tiếng cười khẩy làm Dung Lỗi giật mình ngoái lại.

Thoạt trông bóng người đang đứng bếp nấu nướng, Kỷ Nam rụt rè kéo ống tay áo Dung Nham, thì thào bảo: “Anh Hai ơi, chúng mình không về bàn bạc với anh Cả thật đó à? Cố Yên mà biết bọn mình bán đứng Cố Minh Châu là không xong đâu.”

Dung Nham chau mày vỗ đôm đốp lên ót cô, “Đồ đàn này! Đây là anh ruột anh! Huống hồ việc này có ảnh hưởng đến thể diện của nhà anh, bố anh là chính khách cơ mà! Bây giờ bọn mình giấu Dung Lỗi, nhờ sau này xảy ra chuyện, con mụ Cố Minh Châu bị anh ấy cho một trận nên thân thì mặc xác mụ, nhưng thể nào anh cũng chết với bố anh và ông bác ở nhà.”

“Ồ nhưng mà...” Kỷ Nam âm ức vò đầu, lòng vẫn do dự lắm.

Trừ Trần Ngộ Bạch ra, trong đám loắt choắt bọn cô chỉ có Lý Vi Nhiên là thân với Cố Minh Châu, còn như cô và Tần Tổng hề tránh được là tránh ngay, chứ chẳng muốn dây với Cố Minh Châu làm gì.

“Nhát thế cái con bé ngổ này!” Dung Nham bực mình gắt Kỷ Nam rồi lôi xềnh xệch con bé xông thẳng lên thư phòng trên gác theo bóng Dung Lỗi.

Đến bữa cơm, nhìn đĩa thịt ba chỉ xào ớt đỏ quạch, to đùng trước mặt, ông nội Dung Lỗi phần khởi đến độ chòm râu trắng vênh cả lên.

Cố Minh Châu đem cho ông cụ một bát cơm đầy, đi kèm chén rượu vị dịu dịu. Ông cụ gấp thịt, và cơm, ngậm rượu xuôi xuống cổ liền hả hê vỗ bàn bảo: “Đã thật!”

Những người có mặt bên bàn ăn đều bật cười vui vẻ, riêng cậu chàng Dung Nham là ghen cơm, vỗ ngực thùm thụp, đoạn nhả nhỏ thở dài: “Ông ơi là ông, cháu mà chết sớm thì đích thị là bị ông hù chết chứ chẳng phải bị ông hành chết đâu nhé.”

Mẹ Dung Nham ngồi đối diện liền gõ vào đĩa của cậu con trai: “Năm mới năm me, cái thằng này ăn nói kiêu gì đấy!”

Dung Nham đành làm động tác kéo khóa mồm lại cho mẹ xem, đoạn gấp hai miếng thịt cho Kỷ Nam bấy giờ đang cắm mặt vào bát cơm.

Ông cụ nhấp rượu vào lại thấy phần khởi, thành thử nói cũng nhiều khiến không khí trên bàn ăn sôi nổi hơn hẳn.

Mẹ Dung Lỗi gấp thức ăn cho Cố Minh Châu, lời lẽ vô cùng thân thiết.

Mẹ Dung Nham quay sang hỏi han Kỷ Nam, trong khi cô bé khờ khạo này lại đang lúng búng đầy cơm trong miệng.

Bụng bảo dạ nói mãi kiêu này cũng mất vui, thế là dì Vi bắt đầu lèo lái câu chuyện, khéo thế nào lại nhắc đến chuyện lấy vợ của Dung Lỗi.

Ông cụ nhà họ Dung vẫn tỏ vẻ mơ hồ, thay vì góp lời thì cụ chỉ cười hà hà. Cố Minh Châu mỉm cười e dè, đoạn khẽ nhấp từng ngụm canh.

Ánh mắt bà Dung lướt qua Cố Minh Châu rồi nói giọng trách móc với con trai: “Sang năm lại già thêm một tuổi rồi đấy, con cũng nên sớm ổn định đi.”

Dung Lỗi khẽ cười, cánh tay vẫn ung dung gấp thức ăn vào bát. Kỷ Nam thấy bầu không khí chợt lắng xuống một cách kì lạ, cô nàng chột dạ bật luôn thành

tiếng nấc cụt.

Dung Nham không có sức đâu mà để ý Dung Lỗi, anh cuống lên lấy nước cho cô nàng.

Chờ một hồi lâu sau, Dung Lỗi mới tạm cho mẹ anh một câu trả lời, “Vội gì ạ. Việc đâu còn có đó mà mẹ.” Nói đoạn, ánh mắt liền đảo sang Cố Minh Châu làm cô ngây người, gương gao gật đầu phối hợp với anh.

Ông nội Dung Lỗi liền phá lên cười cợt khuấy động cả nhà: “Ăn cơm, ăn cơm nào! Nhà ta quen nếp dân chủ, không bao giờ chơi cái trò cưỡng hôn này nọ đâu! Bạn gái Dung Nham cũng ăn mạnh vào, trông cháu còm nhom cứ như là đàn ông ấy!”

Nghe ông cụ nói mà mặt Dung Nham tối sầm lại. Miếng nước đang ngậm trong mồm Kỷ Nam bây giờ nuốt thì khó mà phun ra thì bẽ mặt, không biết trốn vào đâu.

Nhà họ Dung không thuê vệ sĩ cũng không mời người làm. Cơm nước xong xuôi, hai bà mẹ thu dọn bát đĩa, dì Vi vào bếp chuẩn bị rửa bát. Xỏ xong đôi găng tay, Cố Minh Châu hồ hởi gọi Kỷ Nam: “Cô Tư vào giúp chị với nào.”

Kỷ Nam đang gặm dở miếng dưa mật, nghe thế thì giật nảy mình, cuống cuồng đảo mắt nhìn Dung Nham.

Nhận được cái gật đầu của Dung Nham, Kỷ Nam bèn nhăn nhó đứng dậy, cô nàng dùng dằng vào bếp mà đầu vẫn ngoái lại theo tần suất một bước chân ba lần quay đầu.

Đợi Cố Minh Châu đi khuất, Dung Nham mới huých cùi chó sang ông anh ngồi kế bên.

Dung Lỗi nâng ly trà lên môi nhấp nhè nhẹ. Nói thêm với ông nội mấy câu rồi mới đứng dậy theo cậu em lên lầu.

Trong thư phòng tầng hai, một chồng tài liệu dày cộp được lật giở sẵn sàng, đang nằm ngoan ngoãn trên chiếc bàn rộng rãi sạch sẽ chỉ chờ Dung Lỗi xem

qua. Đóng cửa cẩn thận, Dung Nham bước lại chỗ anh, ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Lúc đưa anh những thứ này, Kỷ Nam có nói, đây chỉ là một phần rất nhỏ trong tổng thể báo cáo điều tra xoay quanh mối quan hệ làm ăn mật thiết giữa Vi Bác và Hồng Nghiệp, cùng chi tiết về quá trình chuyển tiền đầu tư cho Hữu Dung.

Quãng chừng một tháng trước, Dung Lỗi từng nhờ mạng lưới điều tra của Kỷ Nam để tìm hiểu nguồn gốc vốn liếng của một khách hàng. Bắt đầu từ thành phố C lần sang Canada, rồi từ Canada mò về Mỹ, song vẫn chẳng thu hoạch được gì, xem ra công ty đầu tư có vốn nước ngoài này hoàn toàn bình thường.

Đêm Giao Thừa, sau cú điện thoại của Cố Minh Châu, anh và Dung Nham cùng xuống lầu. Khóe môi vẫn đọng nụ cười trêu mếu, nhưng khi vỗ vai Dung Nham, giọng lại bình thản bảo: “Nhắc Kỷ Nam chuyển hướng điều tra sang Phương Phi Trì và phía công ty bên Mỹ, khoản tiền này chắc chắn là có vấn đề, nhớ để mắt đến quy trình kế toán của bọn họ.”

Có gợi ý trong tay, chẳng bao lâu Kỷ Nam đã lần ra manh mối.

Khoản tiền đầu tư vào dự án đất đai của Hữu Dung do Cố Minh Châu làm trung gian quả nhiên bắt nguồn từ Phương Phi Trì.

Xem qua vài trang, Dung Lỗi lật luôn trang cuối, đảo qua một lượt, anh gấp bản báo cáo lại, châm điều thuốc rồi bắt đầu trầm ngâm.

Ha, so với suy đoán của anh cũng chẳng khác là mấy nhỉ.

Khuôn mặt tuần tú đánh lại sau làn khói thuốc mờ đục như sương.

“Tiếp theo anh định thế nào?” Dung Nham cũng vừa làm một điều thuốc, đoạn hỏi bằng giọng nghiêm túc.

Trong kết quả điều tra của Kỷ Nam đã nói rõ, khoản tiền này là phi pháp và nó chỉ là một phần nhỏ của cả tảng núi băng.

Vài năm gần đây nước Mỹ mới nổi lên một băng đảng xã hội đen chuyên tổ chức buôn lậu của cái tham ô đút lót sang Trung Quốc, bao gồm thư họa có giá trị, đồ cổ quý hiếm, xe ăn cắp, v.v... Bọn chúng công khai bán đấu giá những thứ này ở chợ đen Trung Quốc, thu về nhiều khoản lãi kék xù.

Khoản tiền này không thể quy đổi toàn bộ ra tiền mặt hồng thuyên chuyển về Mỹ được, trong khi Phương Phi Trì lại là đối tác làm ăn lớn của chúng. Hẳn ta đã chia nhỏ số tiền này cho nhiều công ty con, thế là vừa an toàn lại vừa thực hiện trót lọt hành vi rửa tiền của mình thông qua một số phi vụ đầu tư.

Bộ sậu lãnh đạo của thành phố C sắp bước sang nhiệm kỳ mới, nếu như Hữu Dung bị phát hiện có hành vi rửa tiền, vậy thì không chỉ mình bố Dung Nham mà ngay cả đảng phái của bố Lý Vi Nhiên cũng phải gánh chịu ảnh hưởng nặng nề.

Đây cũng chính là lý do khiến Dung Nham dám xả thân quên mình, bất chấp việc bị Cố Yên đòi chết.

So với Dung Nham, tâm trạng của Dung Lỗi hầu như chẳng có chút nao núng, anh hỏi vặn lại: “Chú tính sao?”

“Nếu anh muốn nhân cơ hội này xử lý nhà họ Phương thì chúng ta có thể hợp tác với nhau.” Dung Nham nghiêm túc cân nhắc rồi lại bảo, “Cứ đà này, việc Phương Phi Trì muốn thanh toán Phương Diệc Thành cũng chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. Đợt bầu cử sắp tới, khả năng Phương Diệc Thành sẽ được thăng chức to, mình cứ lấy cớ giáng cho hắn một đòn phủ đầu, cản tắc vô ưu mà.”

Dung Lỗi búng tàn thuốc rồi cười rộ lên. Ngó cái mặt cười cợt ấy mà Dung Nham thấy ớn lạnh.

Lão này... chẳng giống sáu năm trước gì cả. Đến ánh mắt cũng thay đổi thật rồi! Đành rằng trước kia lão cũng điềm đạm từ tốn, nhưng hai con người đen nhánh kia nào có sát khí đằng đằng như lúc này.

Đột nhiên Dung Nham có cảm giác Dung Lỗi là sự kết hợp hài hòa của Trần Ngô Bạch và Lương Phi Phàm, à tất nhiên là một Lương Phi Phàm có hoài

bão lớn lao, trước khi vớ phải con nhóc Cố Yên, cộng với một Trần Ngô Bạch chưa bị An Tiểu Ly bỏ bùa mê thuốc lú.

“Cái anh quan tâm là hình tượng của Hữu Dung và tầm ảnh hưởng của chuyện này tới cuộc bầu cử của chú Hai, còn Phương Phi Trì và nhà họ Phương không thuộc phạm vi cân nhắc của anh.” Nét lạnh lùng vẫn ngự trị trên khuôn mặt anh.

“Qua Tết là mảnh đất kia phải khởi công rồi. Rồi chẳng mấy sẽ bước sang quá trình tiêu thụ, khoản vốn thu hồi để trả cho bên đầu tư chắc cũng đủ. Đến lúc đó, chú phải để mắt vào, có biến là phải báo ngay cho anh. Đồng thời chú cũng nên đề cao cảnh giác cho bố mình, ngộ nhớ có biến thì chú Hai cũng sẵn tính toán.”

Dung Nham dùng ánh mắt nghi hoặc ngó trân trân Dung Lỗi, “Nếu không muốn đụng đến thằng cha Phương Phi Trì kia, thì anh còn chóng trả tiền, phân rạch rồi quan hệ với hắn làm cái quái gì nữa?”

“Anh bảo không đụng tới hắn à?” Dung Lỗi hỏi vặn lại, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, “Anh chỉ bảo hắn ta không nằm trong phạm vi cân nhắc của anh.”

“Anh nắm đằng chuôi, anh muốn hắn chết lúc nào chẳng được.”

Dung Nham nheo mắt nhìn ông anh họ bằng vẻ suy xét, “Ôi ông anh tôi, anh đúng là đồ nguy hiểm!”

Dung Lỗi cười nhạt, “Chỗ đứng của anh hiện nay vẫn chưa vững, tạm thời không thích gây sự chú ý. Chú nhắc Kỷ Nam kín miệng một tí.”

Cái vẻ từ tốn thủng thẳng của anh như một con báo núp mình trong bóng tối, toàn thân ẩn giấu một thứ sức mạnh đáng gờm. Bất giác, Dung Nham phải nín thở, “Được thôi. Nhưng mà anh lại nợ em đấy nhé.”

Dung Lỗi gật đầu, “Tạm cho là thế, dù chú chỉ điều tra dưới sự chỉ đạo của anh, theo hướng suy đoán của anh.”

Dung Nham buông cái hừ mũi khinh khinh rồi nhắc người đứng dậy, miệng

huýt sáo rào bước ra ngoài.

Còn lại mình anh trong căn phòng, chẳng rõ ánh mắt đang trôi về đâu nhưng ngón tay vẫn miết nhẹ lên hai chữ Vi Bác xuất hiện nhằng nhịt trên mặt giấy, tiếng sột soạt vang lên đầy đau đớn.

Chương 8: Chỉ mong nhận được sự an ủi lẫn cái ôm từ mình em mà thôi

Kể từ lúc bước chân vào bếp, ánh mắt của Kỷ Nam cứ đảo liên hồi làm Cố Minh Châu càng thêm khẳng định chắc nịch, nhất định hai đứa này đã nói gì với Dung Lỗi rồi.

Đánh rắn phải đánh ở đốt thứ bảy, cô vừa đá động Dung Nham, con bé đã luống cuống xin hàng, nhưng vẫn ậm à ậm ờ, không chịu nói cho trót.

Cố Minh Châu sốt hết cả ruột gan, cô trừng mắt, thì thào hỏi: “Cô để lộ thông tin của Đá nhỏ cho Dung Nham biết rồi à? Hay cô đã nói với Dung Lỗi rồi?!”

“Không, không, em chưa!” Kỷ Nam lắc đầu nguây nguẩy, “Hồi xưa Cố Yên từng dặn, nếu chưa được sự đồng ý của chị, em không được phép để anh Hai biết chuyện Đá nhỏ, bằng không cô ấy sẵn sàng hạ độc anh Hai để đảm bảo bí mật.”

Tự biết thân biết phận mình khó lòng chịu được cực hình, thế nên thừa lúc Cố Minh Châu đang mãi thở phào, có phần lơ là cảnh giác, cô nàng liền quẳng cả giẻ rửa bát ở đây rồi chạy bán sống bán chết.

Dọn dẹp bếp núc gọn gàng xong xuôi, Cố Minh Châu ngồi tiếp chuyện hai bà mẹ một chốc rồi chuyển hướng sang ông nội Dung Lỗi - cũng là mục tiêu chính của ngày hôm nay.

Ở sân sau, ông cụ đang bách bộ cho tiêu cơm, thấy Cố Minh Châu đẩy cửa bước ra, ông liền quay lại mỉm cười hiền từ với cô.

“Dạo gần đây ông thấy mình già đi nhiều.” Hai tay ông cụ chống hông, làm mấy động tác thể dục “Thời gian trôi qua nhanh thật.”

“Về già được sống trong bình yên thanh thản âu cũng là phúc, lắm người

muốn mà không được đấy ạ. Đời có quá nhiều chuyện khiến người ta phải phiền não. Nếu dư dả về mặt thời gian, lại giữ được mình thư thái, có can đảm chấp nhận bản thân đang già đi, đấy mới là hiếm ạ.”

“Cái con bé này, khéo mồm khéo miệng thật.”

“Ý ông nội đang chê cháu chỉ giỏi nói chứ không có thực tài phải không ạ?”

“Haha, ông nói vậy bao giờ? Con bé này đừng tưởng cái bầy ông là dễ. Có khi nào ông lại ra đề thử mày? Ông chẳng tạo điều kiện cho mày qua được ải thẳng đích tôn nhà ta, nhanh chóng trở thành dâu con trong nhà ấy chứ.” Ông cụ nheo mắt cười, thanh thoi ngược nhìn theo áng mây trôi cuối trời.

“Ông!” Cô Minh Châu bật cười. Nhìn cô, ông cụ cũng cười sảng khoái.

“Ông ạ, cháu cứ đinh ninh ông không thích cháu cơ.” Mỉm cười một lúc, Cô Minh Châu mới khẽ cất tiếng.

Vốn tưởng hôm nay sẽ phải chui đầu vào nơi hang hùm miệng rắn, phải tốn sức lắm chứ, nào ngờ ông cụ nhà họ Dung lại rộng lượng chỉ cho cô một con đường tắt, đó là về làm dâu nhà họ Dung rồi từ từ giành lại trái tim Dung Lỗi.

Việc này dễ dàng hơn việc hiện giờ cô cố gắng lựa ý chiều chuộng cái tảng đá thành tinh đầy xấu tính kia nhiều lắm.

Nom Cô Minh Châu có vẻ đã rung rung, ông nội Dung Lỗi từ tốn bảo rằng: “Con người ai cũng giỏi nhưng còn phải xem dùng vào việc gì, dùng như thế nào. Cháu rất cừ, song rằng vẫn còn thiếu tính quyết đoán, chung quy thì cháu cũng không phải con trai! Có điều, con người hiện nay của Dung Lỗi đã đạt đến trình độ lão luyện, cháu ở bên nó, từ từ rồi bản thân cũng sẽ được tôi rèn mà không cần tốn sức.”

“Cháu biết rồi ạ.” Cô Minh Châu thở phào, “Cũng như ông, cháu mong anh ấy được hạnh phúc hơn ai hết. Kể từ lúc anh ấy trở về, những chuyện mình làm năm xưa nay nhìn lại cháu cũng không khỏi chạnh lòng. Dù sao, chuyện cũng đã rồi ông ạ, cháu nhất định sẽ bù đắp cho anh ấy. Ông ơi, dù ông bằng lòng với cá tính của cháu, hay đơn thuần chỉ là thấy cháu phù hợp để làm

cháu dâu ông, thì cháu vẫn phải cảm ơn ông vô cùng. Ông không biết được là cháu muốn làm vợ anh ấy nhiều đến thế nào đâu.”

Cô nói hết sức chân tình, ông cụ nghe rồi phá lên cười, cũng thẳng thắn bảo: “Vậy thì tốt.”

Tối đến còn bận bịu việc riêng nên cô chỉ ngồi chơi đến ba giờ là đã lên gác tìm Dung Lỗi.

Nghe nói cô sắp phải về, Dung Lỗi bèn gật đầu không quên dặn dò “nhớ lái xe cẩn thận” rồi lại cắm cúi xem tài liệu.

Trong lòng cô bỗng thấy lẩn cấn không yên, chưa đi được mấy bước đã quay lại hỏi, “Tối nay... em đợi anh nhé?”

“Tối nay anh ở đây, em về ngủ trước đi. “ Dung Lỗi ngẩng mặt lên nhovn miệng cười với cô, giọng điệu vẫn hết sức bình thường.

Cô Minh Châu ôn tồn hỏi, “Anh có chuyện gì à Đá?”

“Anh không. Còn em? Có chuyện nào mà em quên chưa nói với anh không?” Dung Lỗi đặt giấy tờ trên tay xuống, mắt nhìn vào cô, “Sẵn lúc anh đang rảnh rồi, em cứ nói đi, đừng ngại”

Ngày hôm nay, ngồi ở đây, con người anh đã mang trong mình một phong thái mạnh mẽ bẩm sinh.

Lòng cô rồi ren bao hỗn độn, còn não lại đang hoạt động với công suất lớn. Cô rà soát một lượt tên những người biết về Đá nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui thấy không chỗ nào sơ hở, bèn lắc đầu.

Trực giác mách bảo cô rằng, vào lúc này tốt nhất mình nên án binh bất động.

Chính khoảng khắc ấy, dường như trong ánh mắt của Dung Lỗi vừa có một sợi dây nào đó đứt phụt.

Nhưng không đợi Cố Minh Châu kịp nhìn cho kỹ, nó đã biến mất tăm mất tích.

Anh còn cười vể thờ ơ, rồi dường như chỉ một giây nữa thôi, hoặc anh sẽ đứng lên ôm chầm lấy cô đây âu yếm, hoặc sẽ mở miệng tuôn ra những câu chữ tuyệt tình.

Song anh vẫn thông thả chẳng buồn vội vã, không hấn xa xôi nhưng chưa chắc đã gần. Thái độ của anh chẳng thể đoán ra điều gì, nhưng chính nó lại khiến cô có cảm giác nao nao.

Lòng thăm buông tiếng thở dài thườn thượt rồi xuống lầu ra về.

Ngày tết, chập tối là thời khắc pháo hoa đua nở tung bùng.

Tiết trời không còn mang lại cái cảm giác lạnh thấu xương mỗi lần hít thở. Noi lan can ngoài ban công, Dung Lỗi xỏ tay vào túi quần, lẳng lẳng ngắm pháo hoa.

Đẹp làm sao, đẹp tựa như nụ cười cô ấy.

Buông một tiếng cười khẩy, anh ngửa đầu, mắt nhắm nghiền, vẳng nghe có tiếng thở dài nặng trĩu. Giống với ngày còn ở Úc, mỗi lần trần trọc khó đưa giấc là anh lại ngắm nhìn vòm trời đen đặc, ngắm nhìn vàng trắng lạnh lẽo, ngắm nhìn những vì sao buồn hiu hắt.

Một tương lai hoàn mỹ, một lý tưởng cao cả không gì sánh được lại bị cô ấy coi khinh như cỏ rác, thế rồi hất văng tất cả.

Khi tình yêu và lý tưởng khó lòng chung đường, anh bỗng nhận ra mình thật sai lầm, nỗi hoang mang về hai bàn tay trắng đã trở thành căn nguyên gốc rễ khiến anh trần trọc suốt đêm.

Trong đêm dài thao thức, khi từng giây, từng phút “ngắm nhìn lại” trôi qua trong nặng nề, anh luôn ngó xuống vết sẹo nơi trái tim mình, lòng thăm nghĩ mình là một thằng đàn ông, có gì lại để người con gái mình yêu cự tuyệt vào

đúng lúc cô ấy cần sự trợ giúp nhất.

Thế rồi anh như có thêm động lực, sau một đêm mệt nhoài vì mất ngủ, tinh thần anh vẫn tỉnh táo để đi sâu nghiên cứu những chiêu trò lừa gạt trong kinh doanh, mà anh chẳng hề lấy làm hứng thú.

Anh phải chắt chiu gian nan, nhích dần về phía trước. Cho đến khi nào mình đủ mạnh mẽ, mình đủ sức lực dồn những kẻ từng làm mình bị tổn thương rơi xuống chốn địa ngục.

Tình yêu thực ra cũng là một điều thiết yếu.

Trên quả đất mấy tỷ người này, bạn chỉ mong nhận được sự an ủi lẫn cái ôm từ mình cô ấy mà thôi, vậy tức là yêu rồi còn gì, tình yêu không thể thay thế, không thể dứt bỏ.

Cô Minh Châu, nếu quả thật tình yêu của em nhiều như những gì em nói, sao em vẫn đành lòng rời xa anh?

Anh thà sánh vai bên em, đôi ta cùng nhau đối mặt với cái chết, chứ không muốn một cuộc sống khổ sở như sáu năm qua.

Và nếu như, em thật lòng hối hận vì những gì từng nói, sao em còn gạt anh?

Anh vượt nghìn trùng đau khổ, để một lần nữa trao trái tim cho em, còn em, em đáp trả tình yêu của anh như thế này đây sao?

“Hi! Ke vin!”

“Ngủ rồi à?”

“Chưa! Đang chuẩn bị mai bảo vệ luận văn. Hôm nay có lẽ phải thức trắng rồi. Anh thì sao? Khó ngủ à?”

“Ừ.”

“Hả? Không phải tuần trước mới nói dạo này ngủ ngon lắm mà... Anh, tìm

được chị ấy, hai người quay về với nhau chưa? Hay lại cãi nhau rồi nên anh mới mất ngủ?”

“Fay, về đây đi.”

“...”

“...”

“Vâng!”

Dưới bầu trời đêm, muôn sao giăng.

Cố Minh Châu đang cặm cùi tăng ca, chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sát hạch mà ông nội Dung Lỗi gợi ý.

Trong một căn phòng tối om nào đó, Phương Phi Trì còn mải mê với những cơn say.

Trình Quang đang nhồi người ngủ ngon lành sau một ngày miệt mài nghiên cứu, thậm chí nhỏ nước miếng lên đồng sách tiếng Anh dày cộp.

Lộ Hân Nam đang mắng chửi xối xả đám nhân viên thiết kế, đòi phải cho ra lò những mẫu tốt hơn, tốt hơn nữa, tốt hơn nữa nữa nữa.

Fay đang hí hoáy làm một cái đồng hồ đếm ngược trên máy tính, lát sau, cô đã chống cằm nở nụ cười mơ màng.

Dung Nham và Kỷ Nam đang đóng đô trong xe của Tần Tổng, lén lút chén tạc chén thù.

Còn Dung Lỗi, anh vẫn đứng lặng thinh, âm thầm định liệu.

Rất lâu sau, nụ cười mới nở trên môi.

Đám cưới của Cao Hạnh tổ chức vào ngày mừng sáu.

Gia đình Chung Tiềm thuộc dạng khá giả, nên tiệc cưới cũng làm hoành tráng lắm. Hơn nữa, Cao Hạnh đã phụ trách mảng quan hệ xã hội cho Vi Bác bao năm nay rồi, số nhân vật nổi tiếng cô ấy quen nhiều không sao đếm xuể, không ít người trong số ấy đã đến chia vui cùng Cao Hạnh ngày hôm nay.

Lộ Hân Nam tình tứ khoác tay một anh chàng diễn viên đẹp trai thuộc hàng hot nhất thành phố C hiện nay, cô dẫn theo một đội quân mười mấy người, toàn những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trực thuộc công ty của bố mình.

Ánh đèn flash chớp nháy lia lịa, đám ký giả chen nhau như đàn ong vỡ tổ, thăm dò dành cho cô dâu chú rể bước vào bỗng chốc trở thành sàn diễn thời trang.

Trong vai trò phù rể nhí, bữa nay Duệ Duệ được bố mẹ diện cho một bộ vest màu đen đi kèm nơ cài cổ cực kỳ bánh bao.

Cố Minh Châu đang bắt chuyện với Duệ Duệ thì bị cắt ngang bởi tiếng ồn ào nhốn nháo, đứng dậy xem thì thấy một đám ngọc nữ nức tiếng của thành phố C đang bám sát Lộ Hân Nam tiến vào, đi ngay hàng đầu là Điền Tư Tư - trong bộ váy voan trắng muốt kiểu thiên sứ, nom thuần khiết đáng yêu tựa một bông bách hợp.

Quay lưng về phía đám đông, Lộ Hân Nam lè lưỡi bảo cô: “Cần tao sắp xếp thời gian đi dẫn mặt con ranh kia hộ mày không?”

“Phải tội chết, nó còn là trẻ con, lo mà tích đức cho đời đi.” Cố Minh Châu ra vẻ trịch thượng không thèm chấp rồi rủ cô bạn thân cùng hòa vào trêu Duệ Duệ.

Cạnh đó, cô phù dâu nhí xinh xắn đỏ mắt ghen tị này giờ, nay lại thấy có thêm một bà cô quái đản khác xúm vào tranh hoàng tử bạch mã với mình. Không những vậy, bà cô này còn lao đến ôm Duệ Duệ vào lòng, chu mỏ hôn một cái rất kêu vào mặt Duệ Duệ, đánh dấu chủ quyền bằng dấu son đỏ chói.

Duệ Duệ nhăn nhó, chùi lấy chùi để, nó cúi gằm mặt, thờ dãi đánh sượt trong vòng vây của ba quý cô.

Hôn lễ bắt đầu, chú rể cô dâu tiến vào hội trường.

Từ lúc đặt chân lên tấm thảm đỏ trải dài từ ngoài vào, Cao Hạnh luôn đeo vẻ mặt trang nghiêm, còn Chung Tiềm lại luôn giữ cho mình ánh mắt ôn hòa. Từng bước chân của họ khiến nhiều người rơi nước mắt.

Đảm nhiệm vị trí phù dâu phù rể của ngày hôm nay là Tiểu Toàn và Kỷ Hàng. Giây phút họ trao nhẫn cưới cho cô dâu chú rể, những người có mặt trong hội trường đều thầm nhận định đúng là hai cặp trai tài gái sắc.

Bao lần đóng vai trò MC của nhiều chương trình lớn nhỏ rồi vậy mà lần đầu tiên trong đời chiếc micro lấy ba lần bẫy trong tay Cao Hạnh, cô bật khóc ngon lành khi đọc bài phát biểu.

Chung Tiềm nhẹ nhàng lại gần ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi. Cao Hạnh đặt nụ hôn lên cằm anh, tay gạt đi những giọt nước nơi khóe mắt rồi tiếp tục bài phát biểu của mình: "... Thứ bạn cảm khư khư trên tay chính là thứ duy nhất bạn có, nhưng một khi đã chịu buông tay, cơ hội lựa chọn luôn vây quanh bạn. Đó cũng là lý do ngày hôm nay tôi đứng ở đây, chuẩn bị hành trang sẵn sàng để đi theo tiếng gọi của hạnh phúc. Tôi chúc tất cả bạn bè tôi, dù có mặt ở đây hay không có mặt ở đây ngày hôm nay, chúc mọi người luôn có cơ hội lựa chọn. Cảm ơn mọi người đã đến chia vui với chúng tôi, cạm ly!"

Phía dưới sân khấu nổi lên tiếng vỗ tay như sấm, mọi người cùng nhau đốc cạm ly rượu mừng.

Địa điểm tổ chức lễ cưới là một sân cỏ rộng rãi thoáng đãng. Khắp nơi bừng sáng bởi những cánh hoa hồng trắng muốt đương khoe sắc, hàng ghế điểm hoa văn màu sâm-banh trang nhã, bóng bay như reo vui trong khung cảnh tung bừng. Vào thời khắc trời chuyển mình sang xuân, dưới cái nắng chan hòa và những làn gió mát rượi, cả hội trường như bừng nổ trong tiếng vỗ tay giòn giã dành cho bài phát biểu của Cao Hạnh.

Cô Minh Châu ngồi ở dãy ghế cuối cùng, trước sau chẳng có ai, chỉ có Dung Lỗi lặng lẽ kề bên, tai vẫn chăm chú lắng nghe.

Ngay giây phút này, cô chợt cảm thấy lòng lâng lâng bởi lẽ ai nấy đều đắm chìm trong hạnh phúc.

“Đá...”

Dung Lỗi quay sang nhìn cô, “Hử?”

Vừa lúc buổi lễ kết thúc, cô dâu tung hoa trong tiếng vỗ tay râm ran của khách khứa, mọi người xung quanh bắt đầu lao xao gọi nhau chụp ảnh lưu niệm, thành thử Cố Minh Châu toan nói rồi lại thôi.

Trình Quang đến báo Cao Hạnh đang tìm cô chụp ảnh, sau mấy giây chần chờ, Cố Minh Châu cười đồng ý rồi đi luôn.

Đội bầu không khí rộn rã tạm lắng xuống, phục vụ dẫn mọi người vào đại sảnh, bữa tiệc buffet thịnh soạn đã sẵn sàng với vô số món ngon cao cấp.

Cha mẹ Chung Tiềm đã bao trọn nhà hàng này từ trên xuống dưới để quan khách có chỗ nghỉ ngơi và giải trí tầm chiều. Tối đến sẽ bắt đầu tiệc cưới theo nghi thức truyền thống.

Tìm tới tìm lui không thấy Dung Lỗi đâu, cô bèn khoác tay Lộ Hân Nam tiến vào đại sảnh, vừa rẽ vào hành lang đã lọt tai tiếng cười ngọt xót của Điền Tư Tư: “Anh hư quá đi mất Kevin!”

Dung Lỗi khẽ “Hử?” một tiếng sắc mùi mờ ám.

Máu nóng trong người Cố Minh Châu xông lên tới tận óc.

Trước mặt mình thì vác cái mặt như sắp chết đến nơi, giờ trốn trong này trên hoa ghẹo nguyệt với con ôn kia cơ đấy?!

Lộ Hân Nam đứng kế bên tự nhiên thấy rùng mình ớn lạnh, cô vội siết chặt cánh tay Cố Minh Châu, kéo cô nàng lại phăm phăm lao đầu về phía trước.

Y như rằng Cố Minh Châu vừa vénh mặt toan xông ra, chỉ ngặt Lộ Hân Nam cứ giữ rịt lấy người cô không chịu buông. Bên tai là tiếng khuyên can rôi rít

của Lộ Hân Nam: “Nghĩ kỹ đi rồi hẵng ra tay! Nếu không cứ để tao, hôm nay là ngày vui của Cao Hạnh, mày cứ sồn sồn lên như thế, người khác nhìn vào còn ra thể thống gì?!”

Cô Minh Châu siết chặt nắm đấm. Qua một lúc lâu, thấy cô đã nguôi nguôi, Lộ Hân Nam mới từ từ nới lỏng vòng tay. Cô Minh Châu quay sang trao cho cô bạn thân cái nhìn “thôi, không sao” rồi nhấc đuôi váy dài lê đất, tao nhã cất bước về phía đôi gian phu dâm phụ kia hòng bắt tận tay dạy tận trán chúng nó.

Dung Lỗi đứng quay lưng về phía Cô Minh Châu, nom thân hình cao to đang tựa nghiêng vào cây cột của anh đẹp mà phóng khoáng không chệ vào đâu được. Điền Tư Tư đứng chênh chênh trước mặt Dung Lỗi, tay chấp sau hông, vẻ điệu chảy nước đang huyền thuyên gì đó, thấy Cô Minh Châu, nó còn cười tít mắt ra điều ta đây đáng yêu lắm, ló đầu chào cô: “Chị Minh Châu!”

Cô Minh Châu nhoen miệng cười duyên dáng, rảo bước lại gần, lồng tay mình vào tay Dung Lỗi, giọng âu yếm xen lẫn trách móc như một cô vợ hiền lành: “Làm em tìm mình này giờ!”

Ngoại trừ mỉm cười ra, Dung Lỗi không hề nói gì, cho cô ấy khoác tay mình.

Cặp mắt trong veo của Điền Tư Tư long lên sòng sọc. Mấy cái chiêu trò khoe mẽ hằng ngày hay xài với bọn tiểu thư con nhà giàu, nó đều tung ra hết cả rồi, song chẳng hiểu làm sao mà Cô Minh Châu thậm chí cũng chẳng buồn dờ cái trò trẻ con nứt mắt này của nó, trong nháy mắt đã khiến nó ném mùi què độ.

Sau dăm ba câu, Dung Lôi đã bị Cô Minh Châu cuốn đi, bỏ lại cô bé con mặt đỏ tía tai. Xong màn giậm chân tức tối, nó liền chạy vụt đi tìm đồng đội để bàn kế sách đôi phỏ.

Cô Minh Châu xăm xăm rảo bước. Cánh cửa thông ra lối thoát hiểm đầu hành lang vừa bật mở, cô liền gồng người xô gã trai vừa bị cô lôi xềnh xệch suốt dọc đường, văng vào bức tường đối diện. Cũng chẳng rõ chỗ nào đập vào tường mà dội lại tiếng rõ mạnh.

Dung Lỗi nén đau xoay phắt lại thì cô đã sấn tới, cánh tay phải giáng vào yết hầu, đẩy gáy anh “hôn chẹt” vào bức tường cứng đờ. Anh choáng váng hết cả mặt mày, toan mở miệng bảo “dừng” thì đầu gối cô đã co lên, Dung Lỗi chỉ còn nước khụy vội xuống, thành thử bụng dưới đã cứu một bàn thua trông thấy cho chỗ hiểm.

Thấy cô dợm bồi thêm đòn, anh vội vĩa né sang một bên, khễ gầm lên “CỐ MINH CHÂU!”. Nhanh như cắt, anh tóm gọn lấy cô, đè nghiêng hai cánh tay ấy xuống, ôm tằm lưng cô vào lòng, giữ rịt không cho phép cô cựa quậy. Mắt anh đang hoa lên song vẫn nghiêng răng quát: “Em bị điên à!”

Cố Minh Châu vùng vằng buộc anh phải siết chặt vòng tay. Đột nhiên nghe cô ấy khễ “ái ui”, anh hoảng quá, tưởng mình làm cô bị thương ở chỗ nào, đoạn nói lỏng tay. Cố Minh Châu thừa cơ giật mạnh cùi chỏ về sau, vừa vùng khỏi anh, cô đã xoay phắt người, mũi giày nhọn hoắt gửi lời hỏi thăm lên ống đồng anh.

Cô đang xỏ một đôi giày cao lênh khênh, bất cứ lúc nào cũng có thể gãy cổ với nó. Và cả cái đuôi váy dài thướt kia, vấp ngã ra đây là biến thành trò cười cho thiên hạ ngay, vậy mà cô vung tay vung chân chẳng biết sợ là gì, làm Dung Lỗi sợ chết khiếp. Anh chỉ còn nước ngó chăm chăm vào cô, nhờ có bề gì thì còn kịp đỡ, kéo không lại khôn.

Trong khoảng không gian chật hẹp không còn đường lui, anh cứ liên tục xuýt xoa đau đớn, thảm không để đâu cho hết.

Cho đến khi anh rệu rã dựa vào tường ngã khụy xuống thì cô mới tạm hả cơn giận.

Mặt mày anh rúm ró đau đớn, tay ôm khư khư bụng, mông đặt phịch xuống đất, một chân duỗi thẳng đuồn, chân kia co lên. Cô vẫn đứng thẳng lưng, ánh mắt trông xuống, khuôn mặt trang điểm nền nã, váy đầm lộng lẫy, khí thế lấn át người khác, “Này nhé Dung Lỗi, tôi nói cho mà biết, tôi mất kiên nhẫn với anh rồi đấy!”

“Tôi từng ăn năn-hối hận-áy náy-tự trách mình đủ cả rồi, ở phải, là tôi sai,

năm đó đáng nhẽ tôi không nên hành hạ anh lên bờ xuống ruộng để bây giờ anh phải sống trong vô cảm. Nếu có thể quay ngược thời gian, tôi khẳng định tôi sẽ không làm như thế. Tôi biết mình sai nên thấy anh sống vật vờ, tôi cũng chẳng vui về gì cho cam. Nhưng cho đến ngày hôm nay, không còn cách nào tốt hơn để bù đắp cho anh, tôi chỉ có thể ở bên chăm sóc anh. Chuyện đã đến nước này, tôi tự vấn lòng mình thấy những gì cần làm thì đều đã làm cả rồi. Nếu anh vẫn cái kiểu canh cánh trong lòng, để bụng tí chuyện ấy, rồi suốt ngày vác cái mặt khó đăm đăm ra lòe tôi thì chị đây cũng chán chẳng buồn hầu nữa rồi nhé! Bây giờ anh tổn thương đủ, lòng tro khắc rồi chứ gì? Dù lấy phải đứa mình ghét thì vẫn chẳng hề gì, đúng không? À được thôi! Đã thế tôi sẽ sắm cái vai khiến anh ghét nhé. Nếu anh đã cảm thấy tôi và Điền Tư Tư cùng ngữ với nhau, lấy ai chẳng là lấy, ăn đời ở kiếp với ai mà chẳng xong thì anh chỉ được phép lấy tôi, sống với tôi đến khi rụng răng mà thôi.”

Cố Minh Châu nói trong từ tốn với chất giọng lạnh lạnh cùng ngữ điệu cao ngạo. Giọng cô vang vọng khắp cầu thang như một lưỡi dao, chém tua tua lên người Dung Lỗi khiến anh đau nhói khắp mình mẩy.

“Cố Minh Châu,” Dung Lỗi cúi gằm mặt, cặp mắt ánh lên vẻ lạ lẫm, “Sao em cứ luôn hùng hồn như thế được nhỉ? Cứ làm như... như thể em thật lòng yêu anh như những gì em nói không bằng.”

Dứt câu, anh ngẩng lên, cười khẩy vào cô. Nụ cười ấy lọt vào mắt Cố Minh Châu chẳng thể gây được sự nhức nhối.

“Tôi thật chỉ muốn cho anh một trận như tử.” Cố Minh Châu siết chặt nắm đấm, rít qua kẽ răng, “Tôi cảnh cáo anh, trước mặt tôi đừng có mà giở trò ve vãn ai hòng khiêu khích tôi nữa, bằng không ấy hả... Ha! Anh cứ chống mắt lên mà xem tôi đi chết con ranh Điền Tư Tư kia ra sao nhé! Tôi giết nó làm gương xem còn đứa nào dám mon men tán tỉnh anh không! Này Dung Lỗi, khôn hồn thì tỏ ra biết điều cho tôi, còn không thì cứ bảo, tôi sẽ gom anh vào giải quyết một thể luôn!”

Vừa dứt lời tuyên thệ, Nữ Hoàng liền ngoảnh bước bỏ đi, đuôi váy thướt tha bồng lên như một nụ hoa trong tranh vẽ theo động tác của người, có ngờ đâu nó lại vướng vào gót giày nhọt hoắt dưới chân.

Quá bất ngờ, Cổ Minh Châu chỉ kịp á một tiếng rồi ngã ngửa về đằng sau. Dung Lỗi khẽ kêu lên “Cẩn thận!” rồi đứng vụt dậy, anh vừa ôm bụng vừa bỏ nhào đến làm cái đệm cho cô đáp đất.

Người lão này cứng như gì ấy. Cổ Minh Châu thâm than trong lòng, đặt mông xuống lưng anh cũng chẳng khá khẩm hơn mặt đất là mấy.

Cô đứng bật dậy, xoa xoa phần mông, vừa sửa sang lại tóc tai váy áo, vừa thờ ơ nhìn cái gã đang nhăn nhó mặt mày nằm sóng xoài dưới đất, mãi không thấy nhúc nhích.

Hồi lâu sau, cô mới dùng mũi bàn chân đá nhẹ vào cánh tay anh, giọng điệu cổ ra vẻ lạnh lùng thoát cái đã đượm dịu dàng, hỏi: “Không sao chứ?”

Phen này Dung Lỗi bị thương nặng thật, ruột gan như sắp vọt ra khỏi cuống họng, tay còn bị đè nghiền đau điếng. Thở hồng hộc mất một lúc lâu sau, anh mới gắng gượng nhồm dậy, ngồi bệt luôn dưới đất, vừa xoa lồng ngực vừa cầu nhàu không ra hơi: “... Em nói xem?”

Ngồi được một lúc, anh bám vào tay vịn lan can, từ từ đứng dậy. Chắc dạ anh đã bình an vô sự rồi, cô liền quay phắt người, xô cửa bỏ đi, nhân tiện lúc đóng cửa, cô bấm bụng giật chốt khóa trái cửa lại.

Quay lại lối hành lang, Cổ Minh Châu bước vào hội trường của nhà hàng.

Trong khung cảnh náo nhiệt: trước tấm phong nền lớn và lộng lẫy, bạn bè thân thiết đang luân phiên chụp ảnh, lưu giữ kỷ niệm với cô dâu chú rể. Đây đó từng tốp người đang đứng trò chuyện vui vẻ.

Nhân viên nhà hàng thoăn thoắt phục vụ đồ ăn và thức uống. Trong đám đông phải có đến mấy cô bé con đang đuổi theo Duệ Duệ, mồm liến thoắng gọi “anh ơi anh à,” mà nhận lại chỉ có sự hờ hững hay cái chau mày phớt lờ của Duệ Duệ, làm mấy đứa nhỏ nặng xì cả lũ với nhau.

Dù bữa tiệc ngày hôm nay có sự góp mặt của nhiều nhân vật nổi tiếng nhưng

do mối quan hệ thân thiết giữa Cao Hạnh và giới báo chí nên đám phóng viên vẫn thoải mái ra ra vào vào.

Ngoài Lộ Hân Nam và bảy minh tinh gà nhà ra thì nhóm ngọc nữ của Điện Tư Tư cũng nổi bật không kém. Những cái miệng leo lẻo toàn lời tâng bốc nịnh nọt của đám phóng viên làm bọn con gái đằng đó khúc khích rộn ràng, các cô đua nhau khoe dáng dưới hàng loạt ống kính chớp nháy lia lịa.

Với cương vị nữ tổng giám đốc xinh đẹp của Vi Bác, kiêm chị vợ của tổng giám đốc Lương Thị, đồng thời là ứng cử viên sáng giá cho vị trí dâu trưởng nhà họ Dung, thành thử lẽ đương nhiên Cố Minh Châu cũng trở thành tâm điểm của sự chú ý. Thoạt đầu, đám phóng viên còn hăng say lắng nghe Điện Tư Tư tỉ tê từng món hàng hiệu giá khủng trên người cô nàng, thế mà sự xuất hiện của Cố Minh Châu đã khiến họ hất văng cô tiểu thư đáng yêu này sang một bên, để chuyển hướng sang đại tiểu thư nhà họ Cố.

Oán cũ còn đó chưa tan mà nay đã chồng thêm hận mới, ngay lập tức, đôi mắt to tròn như búp bê của Điện Tư Tư trợn ngược lên, thiếu điều lòi cả ra ngoài, Cố Minh Châu khinh khỉnh ném cho con bé một cái nhìn rồi tỉnh bơ tiến về phía trước, tiếp chuyện đám phóng viên đang nhao nhao gặng hỏi cô. Nom dáng vẻ cô như một vị nữ hoàng đang đi tuần, ngạo nghễ lướt qua mặt Điện Tư Tư.

Dẫu sao Điện Tư Tư cũng chỉ là một cô bé con, gặp phải cảnh này thì tức sôi gan, bầm bụng nghĩ cách khiến Cố Minh Châu bề mặt bằng được thì thôi.

Lý Di Nhiên đứng gần đó, để ý thấy ly rượu trên tay cô nàng đang nghiêng nghiêng chực đổ xuống đuôi váy của Cố Minh Châu, cô nàng liền vội vàng can ngăn.

Lý Di Nhiên là em họ của Lý Vi Nhiên, lẽ đương nhiên chẳng lạ gì độ đánh đá chua ngoa của Cố Minh Châu, nhưng Điện Tư Tư nào chịu nghe cô bạn. Sau màn giằng co âm thầm, Lý Di Nhiên không may tẹo chân, người ngã về đằng sau.

Đúng lúc đó, một nhân viên phục vụ bung trên tay bát canh hầm hấp bốc khói, đi lướt qua người cô nàng tiến về phía bàn ăn trước mặt.

Anh chàng nhân viên đang bê canh trong tư thế một tay vắt sau lưng - bắt ngờ va phải Lý Di Nhiên, liền mất đà trượt về phía trước. Khéo thế nào lại gặp Cố Minh Châu tình cờ đi ngang qua, bát canh rơi xuống đất, đập bốp vào chân Cố Minh Châu.

Việc này chẳng mấy chốc đã thu hút ánh mắt của khách khứa quanh đó, mọi thứ trở nên nhốn nháo chỉ trong phút chốc. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Vi Nhiên tái mét vì sợ, luống cuống hết nhìn Cố Minh Châu lại đảo sang Điền Tư Tư.

Điền Tư Tư sượng sùng không biết giấu mặt đi đâu, thoát đầu chỉ muốn làm bản cái váy của Cố Minh Châu để khiến cô một phen bẽ mặt mà thôi, không ngờ sự việc lại ra nông nổi này, đâm ra con bé cũng thấy sờ sợ.

Cố Minh Châu bình tĩnh cắn chặt răng, cốt ngăn mấy câu chửi cứ chực chờ tuôn ra khỏi miệng.

Bỗng chỉ là thứ yếu, cái khiến cô điên tiết nhất chính là cái bát canh kia chẳng rõ do thằng khốn nạn nào làm mà nặng như cái vạc, từ độ cao ngang người nó lao xuống, đập thẳng vào mắt cá chân gây gò của cô, đau đến ứa cả nước mắt.

Song lúc đó Cố Minh Châu vẫn giữ phong thái kiêu sa bằng tư thế đứng thẳng lưng, còn trong dạ lại gửi lời hỏi thăm đến liệt tổ liệt tông tám đời nhà Điền Tư Tư, Lý Vi Nhiên lần gã phục vụ kia, tính ra phải đến một trăm lần.

Nếu là trước đây, nếu là chỗ khác thì ba đứa ranh kia đã bị cô giã cho một trận bầm dập khỏi cần phân bua gì rồi. Ngặt nỗi hôm nay lại là ngày vui của Cao Hạnh, có mặt ở đây toàn là những nhân vật tai to mặt lớn, kè kè bên cạnh là bọn phóng viên đang lăm le máy ảnh, Cố Minh Châu bầm bụng nhận chiếc khăn mặt bằng cứ chỉ duyên dáng, nhẹ nhàng nhắc đuôi váy sang một bên, từ tốn lau chát lóng bóng nhẩy dưới chân, đoạn dè dặt nở nụ cười khoan dung với vị giám đốc nhà hàng vừa mới vác xác đến xin chịu tội.

Thấy cô nhân nhượng không làm to chuyện, hiển nhiên hai con bé kia cũng tỏ ra biết điều. Lý Di Nhiên rồi rít xin lỗi trong khi Điền Tư Tư lấp ló đằng sau

cũng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, Cố Minh Châu nén cơn giận đang bùng bùng trong người, độ lượng xoa đầu hai đứa, ra tuồng thân thiết lắm.

Dương nhiên Lý Di Nhiên và Điền Tư Tư cảm động đến rơi nước mắt, song chẳng hiểu vì sao, từng luồng ớn lạnh vẫn chạy dọc gáy chúng.

Việc chẳng có gì to tát, lát sau khách khứa đã nhộn nhịp trở lại. Cao Hạnh, Lộ Hân Nam cùng Trình Quang vẫn đang tươi cười chụp ảnh, không có duyên chứng kiến tiết mục nhỏ đáng này. Cố Minh Châu nhìn ngang ngó dọc rồi nhấc đuôi váy ướm nhèm, nhìn đầu toan cất bước thì bên eo bất ngờ bị siết chặt.

Nhiệt độ cùng sức lực của đôi cánh tay ấy đã quá đổi quen thuộc với Cố Minh Châu, cô chau mày nghiêng đầu nhìn, y như rằng là Phương Phi Trì.

Đôi lông mày xô lại gần nhau, ánh mắt anh chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Hai người chẳng ai nói câu nào, cánh tay Phương Phi Trì gần như nhấc bổng cô lên, nhờ anh dìu mà Cố Minh Châu mới rời được nơi ấy trong tư thế tao nhã ung dung.

Giám đốc nhà hàng thu xếp một phòng để Cố Minh Châu có chỗ thay quần áo. Từ nhà tắm đi ra, cô thấy Phương Phi Trì tựa vào khung cửa sổ hút thuốc, vẻ trầm ngâm.

Nghe sau lưng có tiếng động, biết cô đã ra, anh bèn ngoái lại, nhả một bùm khói rồi hỏi, “Đá nhà em đâu?”

Cố Minh Châu rũ mái tóc, vừa dùng tay chải được một chốc, nghe anh hỏi vậy cô liền bật cười bảo: “Có tí gọi là bạo lực gia đình, em vừa cho lão đo ván, đang bị nhốt ngoài cầu thang để làm bản kiểm điểm kia kìa.”

Phương Phi Trì nghiêng người, nửa tin nửa ngờ nhìn cô. Cố Minh Châu nhún vai, buông người ngồi xuống chiếc ghế quý phi, đùi co lên, kiểm tra thương tật ở mu bàn chân.

“Để anh gọi người đi lấy thuốc, em ngồi yên đó, cẩn thận vết rộp đấy.”

Phương Phi Trì bước tới ngồi xổm xuống, tay kéo chân cô đặt lên đùi mình, anh cúi đầu xem xét cẩn thận, tay kia hơi day day các khớp xương dưới chân để kiểm tra, “May mà xương cốt không vấn đề gì, nhưng ngày mai thế nào cũng sưng lên, mấy chiêu thức thường ngày hay bắt nạt anh chạy biến đi đằng nào cả rồi? Sao có cái bát mà cũng không tránh được thế?”

Tay anh xoa nắn làm Cố Minh Châu đau nhói, cô nghiêng răng bảo: “Em vừa nện cho lão Dung Lỗi một trận lăn lê bò toài. Thề lực suy yếu là lẽ đã đành, với cả sau đó lại thấy tội tội lão nên cũng đương chán đời! Vả chẳng lúc đó còn mãi ra oai với con ranh Điền Điền, chẳng hơi đâu đề phòng đằng Lý Di Nhiên, hở ra một cái là dính đòn mẹ nó luôn.”

Phương Phi Trì bật cười trước giọng điệu tung tung của cô, đúng lúc đó có tiếng gõ cửa vang lên, Phương Phi Trì chưa kịp đứng dậy thì Lộ Hân Nam đã xăm xăm đẩy cửa xông vào, theo sau còn có Trình Quang mang mấy tuýp thuốc tới.

Chứng kiến cảnh tượng trong phòng, ánh mắt hai kẻ vừa bước vào thoáng tối sầm. Trình Quang vỗ nhẹ vào người Lộ Hân Nam bảy giờ đang đứng thờ người sững sờ, rồi lướt qua cô, bước về phía Cố Minh Châu. Phương Phi Trì thấy Trình Quang đến thì tránh đi, nhường chỗ cho cậu ta.

Cố Minh Châu trở ngay vào vết thương dưới chân cho Trình Quang xem, cô day nghiêng tỏ khổ với cậu: “Đây Lục Lục cậu xem, chắc chắn con ranh Điền Tư Tư kia cố ý! Con em họ của Lý Vi Nhiên cũng chẳng ra gì, tay chân lóng nga lóng ngóng, ngu chết đi được! Hừ... nói không chừng bọn nó người tung kẻ hứng, cả lũ chúng nó ráp tâm làm thế đấy mà! Mới rồi chẳng lẽ chị lại song phi vào chúng nó...” Cô tuôn ra một tràng sùng sộ.

Trước mặt người ngoài thì làm bộ khoan dung đại từ đại bi, nhưng với Trình Quang, cô chẳng ngại gì mà không phơi bày hết tất cả sự bụng dạ hẹp hòi của mình.

Trình Quang ngồi xổm xuống, chăm chú bôi thuốc cho cô, dù cô day nghiêng chì chiết mấy, cậu vẫn lắng nghe với nụ cười hiền khô chứ chẳng lên tiếng nói gì.

Cố Minh Châu cảm rằm trút hết giận dữ với cậu xong, ngược lên thì thấy Lộ Hân Nam đang ngây người, ánh mắt đăm đăm dõi theo bóng dáng Phương Phi Trì. Nghe tiếng đằng hắng của cô, Lộ Hân Nam mới sực tỉnh, ngượng ngùng cúi gầm mặt, đầu lắc nhẹ.

“À ừ! Mà bảo xem nên dần mặt con ranh này thế nào đây?” Vừa ngồi xuống ghế, Lộ Hân Nam đã vắt chéo tay trước ngực, miệng toé toét cười hỏi Cố Minh Châu, lấp liếm về thần thờ mới rồi rất chi tài tình.

Nghe vậy, Cố Minh Châu liền sừng cò lên ngay, mặt mũi hầm hầm, hoa tay múa chân, nói thẳng đuột ra một kế hoạch khá ấu trĩ.

Về sau Phương Phi Trì thấy chướng tai, bèn day trán, thở dài sườn sượt: “Này Cố Minh Châu, em là lãnh đạo tối cao của một công ty có tên niêm yết trên sàn chứng khoán nhưng sao lại suy nghĩ xóc nổi đòi ăn miếng trả miếng với bọn con nít thế hả?”

Cánh tay đang bôi thuốc của Trình Quang run lên vì cười, chỉ khi nhận được cú đập của Cố Minh Châu, cậu chàng mới cố nín, thôi không cười nữa.

“Điền Tư Tư không phải dân kinh doanh, chị đây đùa thâm quá nó lại không hiểu, thế thì còn gì hay ho? Đánh rắn phải đánh đập đầu, đối với loại nứt mắt ra như nó, được thỏa mãn về danh tiếng, địa vị, sĩ diện mới là điều quan trọng nhất. Mấy người nào có hiểu nổi khổ lòng tôi!” Trước sự hiện diện của ba người bạn thân thiết, Cố Minh Châu vênh vang tự đắc, chẳng việc gì phải nể nang. Có lẽ cô không thích hợp với nghề kinh doanh thật, nhưng bàn đến mảnh khoe thì cô tự thấy mình phải đứng hàng đầu.

Bố Lộ Hân Nam là nhân vật có máu mặt trong ngành giải trí của thành phố, phần lớn đám ngôi sao có tiếng tăm của thành phố này đều dưới quyền ông. Cái đám minh tinh ấy hay giữ vai trò cốt cán trong những buổi party của giới thượng lưu, bây giờ bảo chúng hát căng một Điền Tư Tư nhỏ bằng cái mắt muỗi ra rìa thì có gì khó.

Lộ Hân Nam vừa cười vô tư vừa gật gù bảo: “Tao cũng là thành viên danh dự trong cái hội ngọc nữ mà Điền Tư Tư đầu xỏ ấy, cần tao cho nó rút đài không?”

Thực ra Lộ Hân Nam thấy ngứa mắt cái bọn ngọc nữ hay làm hàng ấy lâu lắm rồi, bọn nó đưa nào đưa nấy luôn ra vẻ chi đây con nhà giàu, mở mồm ra là hô hào phải đóng góp này nọ. Lũ ranh con ấy vẫn đương ăn bám bố mẹ, thành thử ngứa tay lúc nào là có tiền ngay lúc đấy. Chỉ khổ cái đứa tự lực cánh sinh như cô bị ăn quả lừa, vì nể nang nên cô không nỡ rút lui khỏi hội, nhưng cứ dăm hôm bảy bữa lại phải chìa ra một cục tiền quỳên cho cái tổ chức đoàn thể trời ơi đất hỡi nào đó, quá thật xót chết đi được. Điền Tư Tư là nhân vật cốt cán của cái hội ngọc nữ ấy, lật đổ được con ranh này, chưa biết chừng bấy khi ấy phải giải tán cũng nên.

Vá chẳng giúp Cố Minh Châu xả cơn tức cũng là một trong những thú vui có ý nghĩa trong cuộc đời Lộ Hân Nam.

Cố Minh Châu lúc lắc ngón trỏ, đoạn nở nụ cười nham hiểm. Con điên qua đi, bình tĩnh trở lại, Cố Minh Châu ra vẻ xảo quyết, bảo Lộ Hân Nam: “Mày cứ lo chuyện của mày đi, tao có người thích hợp hơn rồi.”

Do Cố Minh Châu bị thương nên đám Trình Quang và hai người kia cũng cụt hứng, chẳng còn tâm trạng nào vui vẻ.

Tiết mục biểu diễn đặc biệt mừng tiệc cưới đã bắt đầu ngoài đại sảnh, đằng đó hát hò nhảy nhót có vẻ sôi nổi lắm, còn bốn người bọn họ lại quanh quẩn trong phòng này, kiếm chuyện tán gẫu, song ai nấy đều trĩu nặng một bầu tâm sự, thành thử chỉ chốc lát sau đã rơi vào tình trạng mỗi người một phách, nói chẳng ăn nhập gì với nhau.

Cố Minh Châu đang lo Cao Hạnh không thấy bọn họ sẽ dáo dác đi tìm nhưng khổ nỗi chân căng đang sưng phù cả lên, không xỏ nổi giày cao gót, cứ thế này mà ra chỉ tổ gây sự chú ý, nói quá lên không biết chừng còn nổi hơn cả Cao Hạnh ấy chứ.

Đang miên man suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên, kẻ đó là người phục vụ bước vào, lịch lãm hỏi: “Thưa cô Cố, anh Dung tới tìm cô.”

Chương 9: Người yêu một đời

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao to đã xuất hiện ngoài cửa.

Gương mặt Dung Lỗi không bị sứt sứt gì, song dáng đi thì có phần cứng đờ, không được linh hoạt. Bọn Trình Quang chắc mẩm trong bụng hẳn anh vừa bị nện cho một trận, thành thử ai nấy đều cố nín cười đưa mắt nhìn Cố Minh Châu rồi nháy lấy nháy để.

Cố Minh Châu vẫn thản nhiên ngồi ở đó như không có việc gì, chẳng hiểu tại sao trong lòng Dung Lỗi thoáng có nỗi ám ức.

Khi phát hiện ra cô và Phương Phi Trì lợi dụng Hữu Dung hòng “rửa tiền”, lúc đó anh hận lắm. Dù anh nói bóng nói gió thế nào đi chăng nữa cô cũng không chịu thừa nhận, thế nên anh đau. Tự dưng không đâu lại bị đánh rồi bị nhốt ngoài cầu thang, anh đã phải nhịn đau, lết xuống cầu thang, đâm ra anh giận.

Nhưng có gộp mọi chuyện lại thì cũng chẳng bằng được cái lúc anh hay tin cô bị thương, anh đã lo đến thất lòng.

Trong tình yêu cũng có luật “Quan châu phóng hỏa lại cấm dân đen thấp đèn” chẳng? Thà rằng bị cô hành hạ đến sống dở chết dở, chứ không đời nào muốn thấy cô bị thương.

Khóe miệng anh hơi giật giật nhưng chẳng thốt được ra lời. Khép lại cánh cửa, anh bước đến gần, đứng trước mặt cô, đoạn cúi đầu nhìn lom lom xuống mu bàn chân sưng vù đỏ tấy của cô, hồi lâu sau, anh mới quạu quọ hỏi cô một câu: “Đau không?”

Từ lúc bị thương đến giờ, sau màn giả đồ tình bơ cho người dung xem, sang đến cảnh tung tung trước mặt Phương Phi Trì rồi lại om sòm kể lể với Trình Quang, lát sau đã liên minh với Lộ Hân Nam bày trò trả thù, dường như quá trình “bị thương” đã trôi qua xa lắc xa lơ rồi. Vậy mà chỉ một câu “đau

không?” của Dung Lỗi đã mang lại cho cô cảm giác cay xè muôn màng nơi khóe mắt.

Đời người nhiều khi quá nhạt nhẽo vô vị, thế nên cô cứ hy vọng trong quãng đời nhạt nhẽo dài đằng đẵng này sẽ tìm được một người thường xuyên mang lại cho cô cảm giác yêu đời, chỉ nhờ vào một câu nói của anh.

Đối với cô, Dung Lỗi chính là con người ấy. Từ cái thời non trẻ cho đến ngày hôm nay, anh luôn luôn là người đó.

Thế nên dù đã trải qua muôn ngàn gian khổ, từng quen biết bao chàng trai ưu tú khác, nhưng cô vẫn một lòng một dạ đợi Dung Lỗi.

Bởi chỉ một câu của anh thôi mà trái tim cô đã mềm lại chỉ trong nháy mắt, thế nên cô chẳng việc gì phải làm một Cố Minh Châu mình đồng da sắt, mà hãy cứ thành thực thừa nhận cô cũng biết đau, thậm chí là rất đau.

Trông mắt hoe đỏ, cô dang rộng đôi tay đòi anh một cái ôm.

Trong căn phòng này, ngoại trừ hai kẻ đang trao nhau tình nồng đắm say ra, những kẻ còn lại đều tỏ ra suy tư trầm ngâm.

Môi nở nụ cười nhạt, Trình Quang nhìn lảng đi nơi khác. Còn Lộ Hân Nam lại ngây người trước vẻ hốc hác hiển hiện trên nét mặt nhìn nghiêng tuấn tú của Phương Phi Trì.

Thoạt đầu bụng tức anh ách nhưng chẳng mấy khi thấy cô nhu mì dịu dàng kiểu này nên Dung Lỗi cũng chẳng buồn nói gì.

Anh lại gần, bế bổng cô lên, thế rồi hai đồng chí thương binh gọi taxi lao đến bệnh viện, ai khám bệnh của người ấy, ai cũng có chỗ cần băng bó và toa thuốc riêng cho từng người. Ngồi trong bệnh viện đến khoảng hơn bảy giờ tối, Dung Lỗi gọi tài xế đến đón, họ ra ngoài ăn bữa cơm rồi cùng về khu nhà của Dung Lỗi.

Tối đến, Cố Minh Châu lò cò như con chơi chơi quanh nhà, tay cầm khăn bông chuẩn bị đi tắm.

Dung Lỗi vắt chân nằm khểnh trên giường xem tivi, chốc chốc lại dừng dừng liếc chừng cô. Bỗng đi một lúc lâu sau, cô đã nhảy ào vào nhà tắm mà chẳng thèm mở miệng một câu nhờ cậy. Dung Lỗi hậm hực bấm điều khiển chuyển mấy kênh liên, ánh mắt hằn học dán chặt vào cái màn hình tivi ngây thơ vô tội. Lát sau nghe tiếng nước xối xả vang lên từ trong nhà tắm, sự kiềm chế đã chạm ngưỡng, anh không ngăn nổi mình bật dậy khỏi giường, mũi thở phì phò, tay ném quách cái điều khiển xuống rồi rải những bước chân dài vào nhà tắm.

Trút sạch quần áo, Cố Minh Châu ngồi trên rìa bồn tắm, đặt một bên chân băng bó lên nắp bồn cầu gần đó, cô khom lưng gội đầu dưới dòng nước xối xả. Thấy Dung Lỗi bước vào, hai bên eo cô hóp lại tăng phần gợi cảm, song ánh mắt lại ra chiều thận trọng và có vẻ kiêu kì.

Dung Lỗi căm thù cái ánh mắt đắc thắng này của cô, dường như cô nàng đã biết trước thế nào anh cũng bị quyến rũ.

Trời sinh đàn ông đã thích chinh phục, thành thử bị một người phụ nữ nắm thóp đối với đàn ông mà nói mới đáng sợ làm sao. Huống chi bản thân Dung Lỗi cũng phải tự thừa nhận rằng, quãng thời gian sáu năm đã rèn cho trái tim anh một lớp tường đồng vách sắt dày dặn và kiên cố. Có ai ngờ đâu người phụ nữ này vẫn thản nhiên ra vào như chỗ không người, hết ngày xưa.

Có lẽ chuyện bi đát nhất ở đời không phải “yêu ly biệt” hay “hận dài lâu”, mà hẳn là bạn không muốn yêu một người nhưng cố thế nào cũng không xong. Dung Lỗi dặn lòng không được yêu Cố Minh Châu, song vẫn chẳng ích gì. Cô luôn hiện hữu trong trái tim anh, khiến không ai chen vào được. Dẫu hận thù dai dẳng và mãnh liệt có lèo lái anh đi chẳng nữa thì cũng chẳng gì thay thế được.

Dung Lỗi quần lên bàn chân sưng phù của cô ba lớp khăn bông, rồi lại bọc ngoài hai lần túi ni lông, cố định chắc chắn xong, anh ôm cô đặt vào bồn tắm, nhẹ nhàng kì cọ từng li từng tí.

Cơ thể thả lỏng, mềm oặt của Cố Minh Châu bồng bênh trong làn nước, kê cho bàn tay to lớn bám đầy bọt của anh lúc lên lúc xuống. Động tác của anh

nhịp nhàng và quá đôi dịu dàng. Tắm cho cô xong cũng là lúc người anh ướt rượt. Dung Lỗi bọc cô trong tấm khăn khô rồi bế ra ngoài. Còn mình thì tắm táp qua loa, rũ mái tóc đang tong tong nhỏ nước, chỉ loáng cái anh đã ra ngoài.

Đêm về khuya, khuya lắm mà Cố Minh Châu vẫn thao láo hai con mắt.

Cô trở mình làm Dung Lỗi choàng tỉnh, đấu tranh hồi lâu, anh bèn xoay người, ôm cô vào lòng, hai người như hai cái muống xáp vào nhau trong vòng ôm ấy. Thế rồi cô trở nên yên lặng hơn, thêm thiếp với cảm giác ấm áp từ ngực anh lan sang lưng cô.

Dần dà bàn tay mò xuống dưới, những ngón tay luôn lách của anh gợi lên xúc cảm trong cô, không cảm nổi một tiếng “um” rất khẽ. Cô thò tay xuống ngăn anh lại.

Hàm răng anh đang gặm nhấm vành tai đỏ lựng của cô, giọng úp úp mở mở: “Bỏ ra nào.”

“Không.” Cố Minh Châu cắn chặt răng, giọng run run, song vẫn giữ vững khí chất ngạo mạn của bậc nữ vương, “... Còn lâu!”

Dung Lỗi bèn thôi không ngọ nguậy nữa, thay vào đó, tay anh lừa lựa theo đà của cô, tiến vào sâu hơn.

Nụ hôn càng trở nên nóng bỏng thì những ngón tay lại càng thêm phần càn rỡ. Cố Minh Châu đỏ mặt tía tai, cơ thể cong lên, vịn vẹo trong lòng anh.

Tiếng cười rất khẽ của anh rót bên tai. Anh vừa gặm nhấm vừa mút mát gáy cô, thế rồi anh nhoài lên từ phía sau, áp sát đầy nguy hiểm.

Cố Minh Châu hấy cong mông về phía sau, chạm vào anh. Dung Lỗi cẩn thận né sang một bên, giữ chặt thắt lưng cô, anh cất giọng dọa dẫm: “Đừng làm bừa! Cẩn thận cái chân em đấy!”

Chưa nói dứt lời, cô đã quay lại, anh liền cúi xuống hôn cô như bị kích thích. Cô cũng ngoan ngoãn dâng lên bờ môi mình, cô nút lưỡi anh, liếm láp từng li

từng tí một. Dung Lỗi bật lên tiếng rên rỉ sung sướng. Chẳng ngờ vào lúc lơ là, cô đã kéo tay anh hướng lên trên, cô co người như một con mèo leo lên người anh. Bấy giờ Dung Lỗi vẫn cứ tưởng thế là thú vị, anh chỉ mãi để ý bên chân bị thương của cô, còn lại cứ mặc cô muốn làm gì thì làm.

Lúc Dung Lỗi ngờ ngợ nhận ra sự tình thì hai cánh tay đã bị trói chặt bởi chiếc dây lưng áo tắm, cả người anh bị kéo căng ra thành hình chữ thái, đồng thời bị trói nghiêng xuống giường. Ngồi trên người anh, cô buông tiếng cười khẩy, lát sau lại nhướn mày, bặm môi, đầu lưỡi liếm láp bằng vẻ bốn cột đùa vui chứ không dứt khoát hộ anh.

Đêm ấy Dung Lỗi như lạc trong cõi giao hòa của lửa và băng. Cô muốn đưa anh lên mây thì anh sẽ sướng như tiên, nhưng một khi đã muốn hành hạ anh thì anh như bị đẩy xuống địa ngục.

“Anh là của em, trừ phi em từ giã cõi đời này, còn không đừng hòng anh yêu được ai khác.” Cố Minh Châu cắn lên vai anh, dường như cô muốn khắc những lời ấy vào sâu trong máu thịt anh, “Đá... em không bao giờ buông tha anh đâu, dầu anh chết, em cũng sẽ đuổi theo đến tận cùng địa ngục...”

Trong cái khoảnh khắc hồn phách dạt tận mây xanh ấy, hình như hồn anh vừa lìa khỏi xác, tâm trí mê muội. Anh không hiểu, nhẽ nào người sai là anh?

Tình yêu thuần khiết mà anh hằng mong mỏi, nhẽ nào lại sai?

“Minh Châu...” Anh nuốt nước miếng đầy khó khăn, chiếc cằm dầm mồ hôi hếch lên, mắt nhắm nghiền trong tiếng rên rỉ lặp đi lặp lại.

“Đừng nói gì cả! Em không cần anh phải trả lời em!” Cố Minh Châu cắn phập vào người anh. Mái tóc dài lúc lên lúc xuống theo từng nhịp chuyển động như một bông hoa bung nở trên bờ lưng trắng nõn của cô.

Đuôi tóc mềm mại phấp phơ lên xuống làm Dung Lỗi hoa mắt, anh hùng hổ rướn người lên tấn công cô, rồi cảm lòng không đậu mà phun trào.

Ngày mai xuân về, về bịn rịn lan khắp căn phòng.

Tình yêu thật đúng là thứ kỳ lạ, dù rằng giữa họ tồn tại quá nhiều ân oán nhập nhằng và cả dối gian nhưng thi thoảng vẫn có những phút giây lơ đãng để cho ngọt ngào đắm say chen vào giữa những kẻ yêu nhau.

Thế mới biết cõi nhân gian này, tự cổ chí kim, tình ái hai chữ ấy có khổ sở bi thống đến cỡ nào, thì đám giai nhân tài tử kia vẫn như loài thiêu thân lao mình vào lửa bỏng, đau khổ mà chẳng buông nửa lời oán thán.

Lẽ bởi chuyện hạnh phúc nhất đời người cũng chỉ có một mà thôi.

Cố Minh Châu không còn cái dáng vẻ của cô vợ bé bỏng bảo sao nghe vậy như trước đó nữa, kể từ sau vụ bạo lực gia đình đánh dấu thời đại mới ấy, cô hoàn toàn quay lại với ngôi vị nữ hoàng của mình. Mà cũng dưới sự dẫn dắt của cô, mối quan hệ dè dặt trước kia của hai người đã cải thiện hơn rất nhiều.

Tuy nhiên Dung Lỗi vẫn giữ cái thái độ hời hợt thích ăn đòn ấy, cô cứ lo làm nữ hoàng của cô, còn việc của anh là ngoảnh mặt làm ngơ. Phối hợp ư? Không có cửa rồi. Còn bất mãn ư? Đâu nhất thiết phải vậy.

Có vẻ như nữ hoàng đã đúng và nữ hoàng đã chiến thắng, nữ hoàng đang từng bước xích lại gần hơn với kế hoạch hạnh phúc của người.

Kể từ lúc Cố Bác Vân chuyển vào viện điều dưỡng, Cố Minh Châu cũng đi đi về về nơi đó nhiều hơn. Hằng đêm cô không có ở đây, Dung Lỗi lại bắt đầu sống nhờ vào những viên thuốc an thần.

Đêm về khuya, gió xuân ấm áp, anh xuống nhà rót nước, chỉ còn cách tầng trệt tầm bốn năm bậc thang thì bỗng bủn rủn chân ngã lăn quay xuống sàn. Vết thương cũ chưa lành, vết mới đã mọc lên, anh choáng váng vịn vào lan can, bỗng đâu thấy lòng chơi vơi.

Anh của ngày hôm nay là ai?

Thời trẻ, anh ước mơ trở thành kiến trúc sư nổi tiếng hàng đầu thế giới, rồi lấy Cố Minh Châu, kế đó sinh một đứa con, trai hoặc gái, về sau sống yên ổn đến già.

Sau đó, kể từ lúc bị Cố Minh Châu cự tuyệt, anh cũng bóp chết ước mơ của mình, anh đã thề phải trở thành một người nắm trong tay mọi quyền lực.

Thế mà giờ đây, nhìn khắp thành phố C này, dù anh có về ở ẩn dưỡng sức hai ba năm thì ngay cả Lương Phi Phàm cũng chưa thể xứng tầm đối thủ với anh. Anh đã làm được, anh đã trở thành người đàn ông mà Cố Minh Châu ao ước.

Thế còn sau đó?

Rõ ràng đã làm được rồi, sao anh còn bơ vơ một mình để rồi ngã lăn dưới chân cầu thang trong đêm hôm khuya khoắt?

Đặng sau hạnh phúc là ngõ cụt. Dường như thành công cũng vậy, Dung Lỗi đã thành công, nhưng lại không biết bước đường tiếp theo dẫn về đâu.

Thành công ấy rốt cuộc ai thiết nhìn chứ?

Sáu năm nếm trải đắng cay khổ sở, là vì ai, là vì cái gì?

Đang thần thờ đắm chìm trong sự hụt hẫng của riêng mình, bỗng nghe sau lưng có tiếng bước chân, thế rồi một bàn tay vươn ra túm chặt cổ áo anh, xóc anh đứng dậy. Ngoái lại thì thấy Dung Nham.

Đêm nay, cũng với tâm trạng rối bời, trần trọc mãi không ngủ được, Dung Nham bèn rón ra rón rén mò xuống nhà tìm rượu uống. Chẳng ngờ lại gặp Dung Lỗi đang nằm lăn dưới đất, một tay anh vịn vào lan can, mấy vết bầm tím do dây trói tì vào bỗng đập vào mắt Dung Nham.

Cậu chàng hãi quá liền dựng cổ ông anh dậy, kéo tay anh để xem cho rõ, miệng không ngừng xuýt xa: “Ôi trời ơi, con Ấn ngổ nhà anh cũng... ư bạo lực nhỉ.”

Thấy khó chịu với vẻ suy diễn đen tối trong mắt cậu em, Dung Lỗi bèn vùng khỏi tay nó, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào bếp rót nước.

Theo sau anh là cậu em Dung Nham cùng tiếng huýt sáo tinh nghịch của nó. Cậu chàng lấy một chai rượu và một cái ly, lúc quay người dợm bước lên cầu thang mới thấy ông anh đang ngồi uống nước một mình trên ghế sofa ngoài phòng khách. Lung xoay về phía tôi om không đèn, cái bóng của anh còn cô đơn hơn cả màn đêm.

Động lòng trắc ẩn, Dung Nham bèn quay vào bếp lấy thêm cái ly rồi qua đó ngồi cùng, tính mượn rượu trút bầu tâm sự.

Nom ánh mắt Dung Lỗi có phần uể oải, lừ đừ. Dung Nham đưa rượu cho anh, anh lắc đầu, giọng đanh và lạnh: “Anh dùng thuốc an thần nên không được uống rượu. Chú mang về phòng mà uống, đừng ở đây quấy anh.”

“Đang buồn phiền vì chuyện của Cố Minh Châu và Phương Phi Trì chứ gì?” Dung Nham vừa loáng thoáng nghe ngóng được một vài động thái nhỏ lẻ dạo gần đây của Dung Lỗi chủ yếu là nhắm vào Phương Phi Trì, “Anh định bóp chết Phương Phi Trì hay cả nhà họ Phương?”

“Chẳng ai cả. Cuộc bầu cử nhiệm kỳ kế tiếp, chú Hai đã nắm chắc phần thắng trong tay, nên anh không việc gì phải đe nẹt ai cả. Có điều, cần tắc vô ý này... dạo gần đây thế lực của Phương Diệc Thành mạnh phết.”

Dung Nham buông thõng một tiếng “xời ời”, “Rồi anh xem, thằng ranh ấy mà dám đụng đến Cố Yên thì sớm muộn gì nó cũng bị ngũ mã phanh thây thôi.”

“Anh này, anh nói xem có phải kiếp trước em tàn sát cả nhà họ Cố hay thảm sát cả nhà họ Phương không nhỉ? Thế quái nào mà hai anh em nhà nó rủ nhau tranh giành đàn bà con gái với hai lão anh mình? Cứ như ma làm ấy! Phiền chết đi được.” Dung Nham bức bối với vấn đề này từ lâu lắm rồi.

Nghe vậy, Dung Lỗi liền hừ mũi cười lạnh, song cũng chẳng bảo đúng hay sai.

“Có phải Cố Minh Châu thừa nhận chị ta biết vụ Phương Phi Trì rửa tiền rồi không, thế nên then quá hóa giận, để lấp liếm chị ta đã trói anh lại rồi... ầy ầy

ấy?” Hỏi đến đó, cậu chàng liền nháy mắt làm trò. Vừa nhâm nhi ly rượu vừa có chủ đề hay ho để tán dóc nên tâm trạng cu cậu phấn chấn hơn hẳn. Ấy nhưng ánh mắt sắc lẹm của Dung Lỗi vừa xẹt qua đã nhanh chóng dập tắt giọng điệu sặc mùi thú tính của cậu ta.

Dung Lỗi uống cạn ly nước, giọng lạnh lùng ra chiều nhắc nhở: “Việc anh làm, anh tự biết chừng mực, chú đang đứng đâu thì cứ đứng yên ở đó, sống cuộc đời của chú đi, tránh xa cô ấy ra.”

Trông cái vẻ lấp liếm nhỏ mọn của ông anh, tự dưng Dung Nham cụt cả hứng. Cậu chàng hừ mũi, đặt ly rượu xuống rồi bỏ lên gác. Nhưng đi được mấy bước, cơn tò mò lại nổi lên, cậu quay người hỏi, “Hay anh không bỏ được chị ta là vì thế?”

Mặt Dung Lỗi tối sầm lại, anh vợ ngay cái gói ôm gần mình nhất, ném thẳng về phía thằng em, khiến nó ôm đầu chạy biến.

Căn phòng lại quay về với vẻ yên tĩnh, Dung Lỗi ngả người xuống sofa, mắt nhắm nghiền, gáy không buồn xê dịch.

Phương Phi Trì móc nối với ngân hàng, hòng chia nhỏ đồng tiền phi pháp kia ra làm nhiều tài khoản. Nhờ một vài mảnh khoe, đồng tiền ấy được ngụy trang thành vốn đầu tư nước ngoài, chúng còn lợi dụng chính sách ưu đãi của chính phủ trong việc thu hút vốn đầu tư nước ngoài để lãi mẹ đẻ lãi con, và thế là đồng tiền bẩn thỉu được “giặt rửa” thành đồng tiền chính đáng.

Sau cú đánh phủ đầu, bây giờ anh đã nắm chắc trong tay cả đồng chứng cứ đủ để dìm chết Phương Phi Trì. Về phần ngân hàng, anh cũng đã bố trí xong. Chỉ cần anh thích thì cục diện của thành phố C này sẽ đổi dời ngay tức khắc. Lúc ấy, Phương Phi Trì sẽ thân tàn ma dại hơn cả Dung Lỗi của sáu năm về trước.

Người phụ nữ không biết điều kia vốn sắm một vai chủ chốt trong vụ làm ăn phi pháp này, giả sử anh muốn dìm chết Phương Phi Trì thật, thì đương nhiên cô cũng dính phần trong đó.

Dưới tầng trệt rộng thênh thang, tịnh không bóng người, Dung Lỗi rúc vào

sofa, khẽ buông tiếng thở dài sườn sượt.

Có nên làm như thế không? Làm náo loạn thế giới này, để chứng minh cho cô ấy - Minh Châu ạ, anh đã làm được rồi, em xem, vì em mà anh đã hóa thành thánh thần.

Sáu năm ròng mài kiếm, Dung Lỗi như người áo gấm đi đêm, trong lòng chỉ muốn nhen lên một đốm lửa soi sáng đất trời.

Lập xuân đi, Hạ vũ đến, Kinhchap về, và rồi tiết Xuân phân.

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Qua Thanh Minh, đến Cốc Vũ, Lập Hạ, giờ đã vào tầm Tiểu Mãn.* Sự việc vẫn rắc rối nhập nhằng. [** Lập xuân (bắt đầu mùa xuân), Vũ thủy (mưa ẩm), Kinhchap (sâu nở), Xuân phân (giữa xuân), Thanh minh (trời trong sáng), Cốc vũ (mưa rào), Lập hạ (bắt đầu mùa hạ), Tiểu mãn (Lũ nhỏ, đuối vàng) - là những khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại.*]

Cả Dung Lỗi lẫn Cố Minh Châu đều bận bù đầu, thành thử một tuần chỉ dành ra được một hai bận gặp gỡ, đa phần là lúc nửa đêm, hai cơ thể dù đã nhuốm mệt song vẫn dốc cạn sức lực quán lấy nhau, dường như muốn khảm người kia vào huyết mạch mình.

Cái nhìn đau đáu của Dung Lỗi luôn khiến Cố Minh Châu phải khiếp đảm, ánh mắt ấy như chực nhìn thấu trái tim cô.

Trong khi Cố Minh Châu lại không thể cắt nghĩa được vẻ băn khoăn và sự kiên quyết đang tồn tại trong đôi mắt đen sâu thẳm ấy.

Dự án đất gần trường đại học cuối cùng đã đến ngày giải tỏa di dời, Dung Lỗi đã bàn giao toàn bộ công việc kế tiếp cho cấp dưới, song vẫn thường xuyên để mắt đến tiến độ thi công.

Sau nhiều ngày mất tâm mất tích, chiều nay đột nhiên Cố Minh Châu gọi điện hẹn anh đi thị sát tình hình di dời.

Đó là một khu dân cư bao quanh trường học. Nhà cửa xây theo một kiểu thống nhất, chỉ toàn các căn hộ bé tí, đối tượng cho thuê chủ yếu là dân địa phương, giáo viên viên chức trong trường, hay những cặp tình nhân như Dung Lỗi và Cố Minh Châu năm nào.

Mấy dãy nhà trước mặt đã bắt đầu di dời giải tỏa, còn tòa nhà có tổ ấm nhỏ năm đó họ thuê vẫn chưa đến lượt.

Cố Minh Châu lạnh lẽo đi đằng trước. Cũng y như năm nào, họ leo bộ lên tầng năm rồi dừng chân trước căn nhà số năm trăm mười hai, Cố Minh Châu móc chìa khóa trong túi ra mở cửa.

Vừa bước vào căn phòng, chân anh đã hóa cứng đờ.

Thả chùm chìa khóa và túi xách xuống, Cố Minh Châu đảo mắt nhìn quanh căn phòng như một vị nữ hoàng đi tuần rồi buông người ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa hình bàn tay màu đỏ kê giữa căn phòng khách chật chội, cô cười đắc ý bảo: “Anh thấy sao, vẫn giống trước kia chứ?”

Dung Lỗi không nói gì, chỉ gật đầu.

Chính tại nơi đây, Dung Lỗi đã trải qua quãng thời gian tuyệt vời nhất trong đời.

Dẫu trong sáu năm như địa ngục, hằng đêm trần trọc khó ngủ, Dung Lỗi vẫn thờ ngược nhìn lên bầu trời sao buồn tẻ của nước Úc, hề nghĩ đến tổ ấm nhỏ này là anh lại không tìm được nụ cười buồn.

Về thăm lại chốn xưa lối cũ, trái tim anh nhũn ra tựa miếng bông gòn vì bị nhấn chìm trong những câu chuyện đã từng diễn ra ngay tại căn nhà này.

Vào lúc anh đang ưu tư thì Cố Minh Châu lại hớn hờ bảo: “Năm ngoái nghe tin chính quyền sắp di dời khu vực này để lấy đất xây dựng, nên em tranh thủ mua đứt luôn mấy căn hộ ở đây. Với chính sách đền bù hào phóng của Hữu Dung, sau này em phải lãi đến mấy căn lận!”

Cùng với lời cô nói, nỗi buồn bã mới đó những tưởng khó tan trong lòng Dung Lỗi bỗng bay biến sạch sẽ.

Sao anh còn có thể đặt hy vọng vào người phụ nữ này cơ chứ? Trong lòng anh đang thầm khinh bỉ phút xao lòng mới rồi của chính mình.

Cô Minh Châu chăm chú dõi theo chút mảy may ưu tư còn vương trên khóe mắt, đầu mày anh, mắt nhìn không chớp. Sau một hồi lâu im lặng, thấy khó chịu với ánh mắt chăm chăm của cô, anh bèn đi loanh quanh trong nhà.

Mãi lâu sau, một hơi thở nóng bỏng bám lấy tấm lưng anh.

Cô vòng tay ôm anh từ phía sau, cả cơ thể ngoan hiền dễ bảo áp lên lưng anh, khuôn mặt cũng bám dính lấy tấm lưng. Theo từng lời cô nói, anh cảm nhận được hơi nóng phả vào lưng mình, nóng đến nỗi trái tim đang đau đớn của anh bỗng thất lại.

“Đá ơi, em lại nói dối mất rồi. Căn phòng này em đã mua từ lâu, em thường hay đến đây, ngồi một mình ở nơi này nhớ về anh, nhớ những lần hai đứa bỏ lẩn trên sàn. Anh xem, em là thế đấy. Em không muốn để anh chứng kiến mặt yếu đuối của em, em chỉ mong anh sẽ nhớ đến những điều tuyệt vời về em, nhớ đến nét mặt vui tươi của em. Thế nên năm xưa, em không dám giữ anh lại. Em chả sợ gì cuộc sống nghèo hèn khổ sở, nhưng nếu có anh ở bên, em chỉ e mình cảm lòng không đành. Đá ơi, đừng trách em nữa nhé.”

Anh im lặng hồi lâu, “Ý em là, hai đứa mình chỉ nên có phúc cùng hưởng, không thể có họa cùng chia? Em cứ mở mồm ra là bảo yêu anh, đây là cách em yêu anh ư?”

“Không hề. Nếu là anh, em tình nguyện sống chết có anh. Nhưng đôi lại là em, em không nỡ. Em thương anh, thương nhiều đến nỗi bản thân sống khổ sở thế nào cũng không nỡ để anh biết. Em mong anh sống thật hạnh phúc.” Giọng cô cất lên nghe buồn thê thảm.

“Ý em là anh sai. Em có thể sống chết cùng anh, mà anh lại nỡ lòng cao chạy xa bay ngay lúc tai họa ập xuống đầu em?” Bất chấp những lời mũi mẫn cảm động mới rồi của cô, anh chẳng hề nao núng, thản nhiên buông một tràng lý

luận châm chọc lạnh lùng. “Thế nào mới là hạnh phúc, theo em? Là anh được là chính mình, hay trở thành con người hiện tại như kỳ vọng của em? Nay Cố Minh Châu, em có hiểu thâm tâm mình đang nuối tiếc điều gì không thể? Tiếc cái tình yêu anh dành cho em năm đó, hay tiếc con người trắng tay bất lực của anh năm xưa?”

Thoạt đầu Cố Minh Châu vẫn diễn ngon lành, nhưng càng nghe càng nhận ra anh vô cùng tinh táo, cô đành bấm bụng than, đúng thật là lâu ngày không gặp nhau, nay nhìn nhau với con mắt khác hẳn. Nếu là trước kia, màn kịch của cô đảm bảo sẽ khiến gã ngố này phải rung rung rớm lệ thì thôi.

“Haiz,” Cố Minh Châu buông anh ra kèm theo một tiếng thở dài, lấy lại ngữ điệu và thần thái như trước, cô nói: “Tốt thôi, vậy chúng ta nói toạc móng heo luôn nhé. Fay là ai?”

Ở bên nhau đã lâu, từ một số manh mối vụn vặt linh tinh, Cố Minh Châu biết anh còn có người phụ nữ khác. Tuy đã tìm hiểu qua nhiều nguồn khác nhau, song cô vẫn chưa nắm rõ được ả là người Pháp hay người Trung Quốc. Cứ đoán đo mãi, cuối cùng cô quyết định hỏi thẳng anh.

“Mắc mớ gì đến em? Anh đã bao giờ hỏi em, bao năm qua từng đi lại ở với ai đâu, đương nhiên, cũng không nhất thiết phải hỏi.” Dung Lỗi vịn vào khung cửa, thanh thoi đưa mắt nhìn khắp một lượt đồ đạc trong nhà, “Vả lại ai làm vợ cả thì người đó nên hiểu với địa vị và gia thế của anh, có một hai cô vợ bé bên ngoài là điều đương nhiên chứ nhỉ?” - Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà khi đối mặt với cô ngay trong căn phòng này, khi quay lưng về phía chiếc giường khởi nguồn cho những đêm mất ngủ và ác mộng, Dung Lỗi lại trở nên hung hăng khác thường.

Nghe xong mấy lời churóng tai của anh, thay vì giận, Cố Minh Châu chỉ buông tiếng cười khẩy, “Bồ với vợ ấy à? Nay Dung Lỗi! Anh tưởng ngoại trừ anh ra thì tôi chẳng thiết lấy ai thật đấy à?”

“Ồ.” Dung Lỗi gật đầu như thể trên người cô, đoạn mỉm cười bảo, “Chẳng nhẽ lại không?”

Cố Minh Châu bấm bụng, lão này đang khiêu khích mình đây.

Thế rồi cô nở nụ cười tươi hơn hớn, thậm chí còn tỏ vẻ đáng yêu bảo: “Thì đương nhiên.”

Cô trả lời rất dỗi dằn. Họ đứng cách nhau chưa đến một thước, vẻ thích chỉ hả hê rạng ngời trên nét mặt của cả hai nhưng Cố Minh Châu lại đang lẳng lặng siết chặt nắm tay, im lặng một hồi, cô lạnh lùng nói từng chữ rành rọt: “Dung Lỗi, em dám cá với anh, tính từ giờ phút này trở đi, anh chỉ có thể ở bên em mà thôi. Còn cuộc gì thì... cứ đợi em xong mấy chuyện bận bịu gần đây, qua được cuộc sát hạch của ông nội anh, em sẽ đích thân mang nó đến trước mặt anh. Chính anh từng bảo chúng ta hãy cứ gạt hết mọi chuyện trước đây sang một bên. Rõ ràng anh không phải là người biết giữ chữ tín. Nhưng em lại biết! Thế nên mấy trò mèo trong suốt sáu năm qua của anh, em tuyệt nhiên không trách cứ gì cả. Nhưng bắt đầu từ hôm nay cho đến cái ngày anh cưới em, anh lo giải tán ngay cái đám đàn bà đó đi là vừa, đứa nào cần tiền thì cứ chỉ rồi dứt áo cho nhanh, anh liệu mà làm. Đừng để em phải nhúng tay vào, bằng không cứ lấy con Điền Tư Tư kia mà làm gương. Đương nhiên đến lượt cái con Fay kia, em sẽ mạnh tay gấp mười lần bây giờ. Anh chớ có vênh vang tự đắc, không tin thì cứ chờ mà xem.”

Đây chính là kết cục của Điền Tư Tư: Chỉ một hiệu lệnh của Lộ Hân Nam là tuyệt đại đa số những bữa tiệc ăn chơi của thành phố C lập tức liệt tên Điền Tư Tư vào sổ đen. Hoặc nếu có sót bữa nào thì đám thượng khách nổi tiếng kia cũng coi cô nàng như người tàng hình ngay giữa bữa tiệc.

Địa bàn hoạt động của Điền Tư Tư bị thu hẹp, chỉ sót lại hội ngọc nữ của cô nàng. Nhưng ai mà ngờ được hội ngọc nữ ấy tự dưng lại rách trời rơi xuống một Cố Yên, nhờ có sự nâng đỡ của Lương Thị nên ngay tắp lự Cố Yên đã soán ngôi của Điền Tư Tư, trở thành vì sao nổi bật nhất trong đám ngọc nữ kia. Điền Tư Tư mất đi chỗ đứng trong xã hội đâm ra tuyệt vọng, bù lu bù loa đòi đi du học, từ đó về sau lặn mất tăm không chút sủi bọt.

Về phần Dung Lỗi, anh vẫn làm thình trước tin tức này, y chang như những gì anh làm với Cố Minh Châu, không dứt khoát, không cự tuyệt, không dây dưa, và cả... không thấp thủ.

Cố Minh Châu thâm hiểu mối quan hệ giữa họ đang rất tệ, nhưng phần là vì

cô không đoán biết được tâm tình của Dung Lỗi, nên không dám tùy tiện dẫn bước tiếp theo. Phần khác là vì, cô tin rằng tuyệt chiêu đang nắm giữ trong tay thừa sức khiến Dung Lỗi phải khuất phục, chấp nhận quăng cái con Fay gì đó lên tận chín tầng mây.

Thế nên toàn bộ sức lực của mình, Cố Minh Châu đều dồn cả vào cuộc sát hạch của ông nội Dung Lỗi, bên cạnh đó, bệnh tình của bố cộng với chuyện cưới xin của cô em gái cũng làm cô bận tới tăm mắt mũi.

Phương Diệc Thành, mối tình đầu của Cố Yên trở về đã kéo theo một loạt những vụ cãi vã hục hặc không lớn thì cũng vụn vặt này nọ giữa Cố Yên và Lương Phi Phàm. Cô hai “trong nóng ngoài lạnh” của nhà họ Cố đã khăn gói rời nhà họ Lương, khăng khăng đòi tự lập. Trong việc này, Lương Phi Phàm nửa giận nửa thương, hai vợ chồng son nhà nó tới ngày chí chóe không biết mệt là gì.

Cố Minh Châu chiều lòng bố mới gọi em gái về công ty để lấp chỗ trống cho Cao Hạnh. Đề sát hạch của ông nội Dung Lỗi chính là thư mời thầu của Lương Thị. Nhưng đã có Cố Yên đây rồi thì không còn nghi ngờ gì nữa, phần thắng đang có xu thế nghiêng về Cố Minh Châu.

Cố Minh Châu lấp lửng nói cho Cố Yên biết đợt gọi thầu này của Lương Thị đóng vai trò quan trọng thế nào với cô, đồng thời cũng nhấn mạnh ông nội Dung Lỗi sai Dung Nham đến làm giám sát, thế nên không thể bảo thẳng Lương Phi Phàm hạ lệnh nhượng bộ được.

Cô bé Cố Yên ngây thơ thộn mặt nghe theo đề rồi đâm đầu làm việc như một đứa ngố.

Lương Phi Phàm mê cô em vô tích sự này của Cố Minh Châu như điều đồ, hằng ngày cậu ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nào nỡ để bé con yêu dấu ấy phải chau mày chỉ bởi cái sự cón con này.

Thế nên mới có chuyện tổng giám đốc của Lương Thị - vốn tốt nghiệp từ khoa kiến trúc của một trường đại học danh tiếng nước ngoài - đã đích thân chấp bút dưới danh nghĩa của Cố Yên hoàn thành bản thiết kế thứ ba cho Vi Bác.

Hôm mở thầu, Cố Minh Châu và công ty đối thủ khác phải trình bày ba bản thiết kế mang tính khả thi của mình. Hai cái trước thì một thắng một thua, coi như hòa. Cho đến lần đánh giá sau cùng, với số phiếu áp đảo, Vi Bác đã giành được gói thầu về tay.

Cố Minh Châu đầu xuôi đuôi lọt vượt qua kỳ sát hạch để làm cháu dâu trưởng của ông nội Dung Lỗi. Ngay sau đó, Cố Yên từ chức để chuẩn bị trở thành người nâng khăn sửa túi trọn đời cho vị giám đốc si tình của Lương Thị. Tổ điều trị riêng cho Cố Bác Vân đã thành công trong việc trì hoãn bệnh tình của ông, hy vọng đặt vào cuộc phẫu thuật rất lớn. Vào lúc này, cuối cùng Cố Minh Châu đã nắm giữ được cuộc đời trong tay.

Chương 10: Sao anh lại cứ yêu em chứ?

Hoàng hôn lãng đãng rơi, sắc thu đẹp lắm thay, Cố Minh Châu không lái xe, tay xách cặp tài liệu, thả bộ dọc theo lối đại lộ phía sau công ty về nhà vào giờ tan tầm. Gió hiu hiu thổi, thi thoảng lại có vài đũa nhỏ cấp cấp sách chạy vụt qua, hai ba đứa tụ thành nhóm đùa giỡn rượt đuổi lẫn nhau, tiếng trẻ con lanh lảnh rải khắp quãng đường tan trường. Ánh mắt Cố Minh Châu dõi theo yên lặng như mặt nước hồ thu.

“A lô, chào anh bạn nhỏ Dung Dịch.” Không kiềm được mình, cô bốc điện thoại gọi ngay cho đứa con trai thân yêu đang ở bên kia bờ đại dương.

Dung Dịch bé nhỏ còn đang ngái ngủ, thằng bé dậm dẳng trách cứ: “Mẹ này, mẹ làm phiền giấc ngủ của con rồi đây.”

“Ôi cho mẹ xin lỗi nhé chàng trai.” Bước chân chậm lại, cô dịu dàng nói, “Mẹ nhớ con lắm. Dung Dịch à, nhớ mẹ từng bảo sẽ đón con về nước không. Hai ngày nữa để dì Hải Đường dẫn con về nhé, được không?”

“Oh yes! Á mà mẹ có đến đón con không?” Đứa nhỏ phản kích hỏi.

“Mẹ sẽ đến sân bay đón con, bố cũng đến.”

Đầu bên kia điện thoại vẳng lại tiếng reo hò lạnh lớt của thằng bé kéo theo một nụ cười rạng ngời trên gương mặt cô. Hai mẹ con hàn huyên một lúc cho đến khi bầu trời trên đầu cô nhá nhem tối, cô gác máy, gọi thêm một cuộc điện thoại đến trại an dưỡng nơi bố mình đang dưỡng bệnh.

Tầm cô đến rơi đúng vào giờ cơm tối. Thoạt vừa tới nơi đã thấy Cố Bác Vân đang ngồi trước ba món ăn cùng một bát canh nghi ngút khói bày sẵn trên bàn, nom sắc mặt ông khá tiêu tụy. Thấy con gái về, ông cố nặn ra nụ cười, bảo: “Rửa tay đi rồi ăn cơm.”

Bụng dạ hơi còn cào, vừa ngồi xuống, cô đã múc ngay một bát canh, trong lúc nhâm nhi tiện tâm sự với bố: “Bố ạ, đợi chuyện cưới xin của Cố Yên đâu và đó, con định đón Đá nhỏ về.”

Cố Bác Vân nửa bất ngờ nửa mừng rỡ gật đầu, “Vậy thì tốt quá!”

Mọi năm có Duệ Duệ làm lá chắn nên Cố Minh Châu thường đón con trai về chơi mấy ngày xong lại lén lén lút lút tiễn nó sang Mỹ. Giá ông nói được cô con gái thì ông đã sớm đón thằng cháu về đây sống rồi.

Thấy ông hài lòng, giọng cô cũng dịu đi đôi chút: “Bố ạ, đợi con giải quyết xong mấy việc cần thiết, chắc khoảng xuân sang năm, con cũng phải đi lấy chồng thôi.”

Nghe cô nói vậy, ông càng mừng ra mặt.

Nếu bảo tình cảm Cố Bác Vân dành cho hai cô con gái có đôi chút thiên vị thì hẳn phần đó thiên về cô con cả nhiều hơn. Chuyện tình cảm thực ra chẳng liên quan nhiều lắm đến vấn đề huyết thống, Cố Minh Châu do một tay ông nuôi lớn ngần này, thậm chí ông còn quý con bé hơn cả tính mạng mình.

“Bố sẽ gắng gượng đến lúc con lấy chồng để cả nhà ta được quây quần bên nhau. Con cứ yên tâm.” Cố Bác Vân cũng thâm nhận ra ý tứ của cô con gái, ông chậm rãi nói. Kể từ lần chia tay Dung Lỗi, Minh Châu như biến thành người khác. Có vẻ như cô công chúa tính tình xốc nổi, bề ngoài thì ngang ngược, bên trong lại yếu đuối rụt rè của ngày nào đã bị chôn vùi dưới lòng đất theo Nguyễn Vô Song rồi. Giờ đây, cục cưng bé nhỏ của ông đã trở thành một nữ hoàng giỏi giang, tháo vát, lạnh lùng và tự lập. Nó không còn tí tê kê ông nghe mọi chuyện như thuở bé nữa.

Một chặp hai bố con không ai nói câu nào, trong phòng chỉ vang lên tiếng bát đĩa chạm nhau nghe lách cách. Nén cơn đau buốt vùng gan, Cố Bác Vân chậm rãi nhai miếng cơm, gương mặt ông thấp thoáng nụ cười. Cố Minh Châu cúi đầu húp canh, vẻ trầm ngâm, nhìn được một lúc lâu, cô bèn bảo: “Bố, về chuyện đám cưới của Cố Yên ấy mà, sau này bố đừng hỏi nữa được không ạ?”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng cô đã thấy hơi hận khi nhìn nét mặt tối sầm của ông bố. Không cho phép Cố Minh Châu kịp nói thêm dăm câu giải thích, ông nổi giận đùng đùng, đôi đũa trên tay đập xuống bàn đánh cạch một tiếng, mặt hầm hầm.

Thấy ông như thế, cô đứng phắt dậy, khoát tay lia lịa: “Tạm dừng ở đây! Hôm nay con mệt lắm. Bố con mình dời sang khi khác hẵng cãi nhau tiếp!”

Trước những giày vò của bệnh tật, Cố Bác Vân già nua đi từng ngày và cũng gàn dở theo từng ngày. Đạo gần đây, Cố Minh Châu đã to tiếng với ông không biết bao nhiêu bận chỉ bởi chuyện cưới xin của Cố Yên và Lương Phi Phàm.

Kể từ lúc biết chuyện năm xưa, Cố Minh Châu lôi Cố Yên ra làm món hàng giao dịch với Lương Phi Phàm đổi lại sự tự do cho bản thân ông, trong lòng ông cứ canh cánh mãi không nguôi. Vụ làm ăn lần này của Minh Châu lại dính dáng đến Lương Thị, đâm ra ông càng thêm bận lòng, liệu nó có quy con út ra thành tiền nữa không đây.

Bố không đủ tin tưởng để sẽ bớt nổi khở tâm sang cô, cứ đà này, cô càng chẳng buồn giải thích. Chỉ vì chuyện đó mà mối quan hệ cha con trở nên căng thẳng, thậm chí Cố Bác Vân còn lôi việc phẫu thuật ra để mặc cả, quyết không cho Cố Yên lấy Lương Phi Phàm. Nhìn từ góc độ tình cảm lẫn lý trí của Cố Yên, tạm thời Cố Minh Châu chưa vội nói với Cố Yên, thôi thì cứ để mình cô đứng ra gánh vác mọi việc, vừa vất vả làm công tác tư tưởng cho bố luôn thể.

Bữa tiệc chúc mừng sự hợp tác giữa Vi Bác và Lương Thị được tổ chức đúng như đã hẹn.

Nhắc đến bữa tiệc này, đáng nhẽ chủ tiệc phải là Cố Minh Châu mới phải nhưng trên thực tế, toàn bộ công tác chuẩn bị lại do Lương Thị.

Cố Minh Châu đến sớm hơn độ một tiếng đồng hồ, lòng vòng xem xét khắp nơi có vẻ như đã chuẩn bị chu đáo đâu vào đó. Chiếc nhẫn kim cương cầu hôn độc nhất vô nhị mà Lương Phi Phàm nhọc công kiếm tìm đã được chuyển về căn phòng phía sau hậu đài, do một đội vệ sĩ canh giữ cẩn mật.

Dưới sàn trải kín một màu hoa hồng, theo kế hoạch thì chỉ chốc nữa những bó hoa này sẽ dạt sang hai bên, dưới sàn đại sảnh sẽ hiện ra dòng chữ “marry me” siêu to.

Cô Minh Châu nhắc đuôi váy, nhón chân bước qua biển hoa, màu hồng phớt nhả nhận ấy đã khơi dậy niềm vui trong cô, cô bèn gửi cho Dung Lỗi một tin nhắn: “Đang bận à?”

“Gì thế?” Chỉ thoáng cái Dung Lỗi đã nhắn lại.

Mấy lần viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, sau cùng cô đành bảo: “Chiều chủ nhật anh rồi chứ? Em định nhờ anh đi đón một người này với em.”

“Có.” Dung Lỗi đáp gọn lỏn.

Ngón tay thon dài của anh vuốt nhẹ lên chiếc điện thoại di động, Cố Minh Châu không nhắn gì thêm, thay vào đó, điện thoại bàn lại réo vang. Sau mười giây đổ chuông, anh nhắc máy nghe.

“Phía ngân hàng ỏn thỏa rồi ạ, chiều nay vừa tổ giác xong. Đảng Phương Phi Trì nhận được tin mật báo từ trước đó nên hiện tại đang tẩu tán vốn đi khắp nơi, có cần ngăn chặn không ạ?”

“Không, cứ để hấn làm, khi con số trở nên quá lớn, tình hình sẽ vượt ngoài phạm vi kiểm soát của chúng ta. Huống hồ, đối với tôi mà nói, đập hấn chết ngay bây giờ cũng chẳng thú lắm... Cậu cứ để mắt tới tình hình sắp tới đi, kẹp chặt mạch sống của hấn, đừng để sống hấn.”

“Vâng.” Giọng nam trầm đáp lại anh rồi lập tức gác máy.

Dung Lỗi đặt điện thoại xuống, xoay xoay khớp cổ mỗi nhừ.

Toàn bộ sổ sổ sách dây mơ rễ má giữa Vi Bác và vụ án rửa tiền này đang nằm ngay trên bàn làm việc, anh xem xét kỹ lưỡng một lượt, sau khi chắc chắn mọi việc che giấu cho cô đã đầu vào đó, anh mới nhét toàn bộ vào máy hủy giấy hồng phui sạch dấu vết cuối cùng về cô.

Trong khi đó, Phương Phi Trì cũng đang làm một việc tương tự, đó là chạy đôn chạy đáo khắp các cơ quan ban ngành có liên quan đang giữ toàn bộ sổ sách trước đây của công ty, hòng tiêu hủy toàn bộ những chứng từ có dính dáng đến Vi Bác.

Mãi tới khi bữa tiệc bắt đầu cũng là lúc Cố Minh Châu gặp Trần Ngô Bạch thì tin tức về Phương Phi Trì mới đến tai cô. Trái ngược với vẻ sững sốt của cô, Trần Ngô Bạch lại cười vẻ thích chí. Sau động tác đẩy gọng kính trên sống mũi đầy tao nhã, cậu ta buông một câu nhẹ bẫng: “Nhờ chị chuyển lời tới Dung Lỗi hộ tôi, vụ này anh ta làm đã mất thật.”

“Ý gì đây?!” Chẳng hiểu tại sao Cố Minh Châu lại rướn giọng, đoạn kéo giật Trần Ngô Bạch lại.

Trần Ngô Bạch lách người né cánh tay cô, cậu ta thoáng cau mày khó chịu, “Chỗ bạn bè nhắc nhau thế thôi.”

Thực ra Trần Ngô Bạch đâu chỉ nhắc nhở Cố Minh Châu mau chóng thủ tiêu toàn bộ những gì có liên quan đến Hồng Nghiệp, cái quan trọng là cậu ta đang giết gà dọa khỉ, ý bảo đừng tưởng Lương Thị không biết Dung Lỗi đang làm le toan nổi dậy.

Không kịp đoán ra ý tứ thâm sâu của Trần Ngô Bạch, Cố Minh Châu đã nhắc váy lao vút ra ngoài, trên đường còn bốc máy gọi cho Phương Phi Trì, song không cách nào liên lạc được.

Đang dợm xuống lầu thì cánh cửa thang máy bật mở, sau tiếng “ding ding”, bước ra là hai người đàn ông cao to vạm vỡ, không ai khác chính là anh em nhà Dung Lỗi, Dung Nham.

Thấy cô hốt ha hốt hải chạy về phía thang máy, Dung Lỗi đánh mắt ra hiệu cho Dung Nham, hiểu ý ông anh, Dung Nham bèn rào bước vào đại sảnh. Dung Lỗi tiến về phía cô, kéo cô quay lại hội trường, anh thẳng thừng bảo cô: “Khỏi phải đi tìm Phương Phi Trì, hần không chỉ dính líu đến mỗi chính quyền thôi đâu. Bây giờ dân làm ăn tứ xứ đang lúng lúng tìm hần ở khắp nơi, toàn bọn côn đồ vô lại, em không đọ được với chúng nó đâu, tốt nhất đừng

đi.”

Cố Minh Châu kéo anh đứng lại, hỏi bằng vẻ nghiêm túc: “Dung Lỗi, anh nói thật đi, có thật là anh...”

“... Tổ cáo vụ hấn rửa tiền hả?” Dung Lỗi chặn đứng lời cô, “Phải, là anh giết đây người khác làm đấy. Sao nào, có vấn đề gì à?”

Cố Minh Châu cứng họng ngay tắp lự - cái gì mới gọi là có vấn đề?

“Em cứ nhìn anh bằng cái kiểu đó làm anh tưởng em đồng lõa với hấn đấy.” Ánh mắt anh nhìn xoáy vào mắt cô, nhưng giọng điệu thì lại rất đổi nhẹ nhàng và thân thiết, thậm chí tay anh vẫn vỗ nhẹ lên má cô.

Một lúc lâu, cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, rồi bên eo bị Dung Lỗi ôm gọn, kéo về phía trước. Cô tỏ thái độ bằng cách giãy ra khỏi anh, song vẫn bị anh níu chặt, đồng thời lùi ra một góc. Anh khỏe vô cùng, cô chẳng thể nào cự quật được, trong chất giọng trầm thấp còn có vẻ lạnh lùng khiến cô phải sờn gai ốc: “Cố Minh Châu, anh nói lần cuối cùng, em không được phép can thiệp vào chuyện này, đừng để anh cho rằng em đang lợi dụng anh giúp Phương Phi Trì rửa tiền.”

Cố Minh Châu như vừa nhận một quả trời giáng, thậm chí thở ra hít vào cũng khó. Cánh tay anh chắc nịch, vòng tay vừa đủ chặt để không làm đau cô, song không dễ gì vùng ra được. Cơ thể cô run lên, kể từ cú shock của nhiều năm về trước, lâu lắm rồi Cố Minh Châu không có cảm giác sợ hãi phát khóc như lúc này.

“Cố Minh Châu!” Dung Lỗi khẽ gọi, người con gái trong vòng tay anh mới rồi còn vùng vằng nhưng chỉ bằng một câu dọa, cô ấy bỗng ngây ra, bàng hoàng nhìn anh, “Phương Phi Trì được gọi đi hợp tác điều tra rồi, nói cách khác thì bây giờ hấn an toàn hơn lúc nào hết. Một khi bọn chủ nợ kia không tìm được hấn thì bọn chúng sẽ lần theo số vốn, em chính là người chúng tìm đến đầu tiên. Em biết điều thì ở yên bên anh, nghe chưa!”

Dáng vẻ lúc này của Dung Lỗi hoàn toàn xa lạ với Cố Minh Châu, nhưng trong lòng cô buộc phải thừa nhận lời anh nói hết sức chí lý, bố và em trai

Phương Phi Trì toàn những nhân vật nắm quyền hành trong giới chính trị, chính ra được mời đến cục công an mới là an toàn tuyệt đối.

Cô nhìn Dung Lỗi bằng ánh mắt khó mà tin được, thậm chí ngay cả lời thốt ra cũng méo mó: “Anh làm như vậy với Phương Phi Trì là vì em ư?”

Thấy cô tỉnh tâm trở lại, Dung Lỗi bèn nói lỏng tay.

Tiết trời đã chuyển mát mẻ, bộ váy đầm trên người cô có chất liệu mỏng manh, thêm vào đó lại bị anh ép chặt vào tường, đâm ra vùng lưng lạnh cóng. Dung Lỗi kéo cô về phía trước, lòng bàn tay nóng rực khẽ vuốt ve tấm lưng cô, anh lạnh lùng hừ một tiếng: “Đừng có tự dát vàng lên mặt em lần nữa. Chẳng qua anh đang cố gắng làm một công dân tốt kiêm một doanh nhân chân chính có trách nhiệm mà thôi.”

Lấy một hơi thật sâu, cô nhìn vào mắt anh, thành thực bảo với anh rằng: “Em biết chuyện anh ấy rửa tiền. Máy năm gần đây, Vi Bắc đã nhiều lần giúp anh ấy tẩu tán tiền vốn, có lẽ anh đã điều tra căn cứ cả rồi, đóng sổ sách ấy toàn do em làm, em biết rõ số tiền ấy từ đâu mà ra. Khoản tiền đầu tư cho Hữu Dung, chính em bảo anh ấy chuyển cho anh dưới danh nghĩa là vốn đầu tư nước ngoài.”

Vào lúc này, tình cảm trong cô đang nghiêng về phía Phương Phi Trì.

Nhiều năm nay, Phương Phi Trì đã thực hiện trót lọt không ít phi vụ làm ăn phi pháp, nhưng cách làm việc của anh ấy rất thận trọng, tuyệt đối không để lại dấu vết. Chẳng hiểu Dung Lỗi đã phát hiện ra kiểu gì, song cô ngầm hiểu bản thân mình khó mà tránh được trách nhiệm.

Lo quá hóa quẩn, nhưng có sao là vì Phương Phi Trì chứ không phải vì anh?

Về bất mãn, khó hiểu thậm chí đan xen chút thù hận đều được biểu đạt một cách rõ ràng trong ánh mắt cô. Dung Lỗi cúi đầu nhìn cô, tự nhủ lòng chưa lúc nào khiến anh buồn bã hơn chính lúc này.

“Cô Minh Châu, em... được lắm.” Dung Lỗi cười gằn, “Thế mà lúc đầu em còn thề thốt với anh rằng đây là vốn đầu tư nước ngoài... Em có tưởng tượng

nổi nếu chuyện này mà lọt tai phe chống đối chú Hai anh thì cả nhà họ Dung sẽ rơi vào cảnh lao đao bởi chính người leo lẻo miệng muốn làm dâu con trong nhà không hả?”

“Anh thật không hiểu nổi, sao em toàn thế này cơ chứ?! Nhìn thì có vẻ nặng tình với anh, ngoài anh ra quyết không lấy ai, lắm lúc anh cũng bị em lừa. Nhiều lần anh tự nhủ với mình rằng đây là cách biểu lộ tình yêu của riêng cô ấy, mình phải tha thứ cho cô ấy, mình sẽ tha thứ cho cô ấy... nhưng kết quả thì sao nào? Em lừa anh, lấy công ty anh ra để rửa tiền hộ Phương Phi Trì?! Em thật lòng muốn anh hạnh phúc là thế này ư... Năm xưa em nói, em muốn tốt cho anh, nhưng em đâu biết sáu năm qua anh đã sống thế nào!”

Càng nói, Dung Lỗi càng nổi điên lên, vàng trán anh nổi gân xanh, cặp mắt đỏ ngầu, những ngón tay đang nắm bờ vai cô siết chặt lại như muốn lõm sâu vào da thịt cô, “Nếu như, nếu như có ai đó đủ khả năng đưa anh trở về năm hai mươi một tuổi, có chết anh cũng không cá cược vụ đó với em! Anh sẽ không bao giờ yêu em! Kể cả có phải chết vào ngay lúc đó thì thà chết còn hơn... Sao anh lại yêu em cơ chứ? Em thì có gì hay ho?! Em thì có gì hay ho...” Anh nghiền răng ken két như thể sắp nuốt chửng cô vào bụng đến nơi. Nói đến câu cuối cùng, vàng trán anh hằn lên vẻ bi đát bất lực, dần dà, anh nới lỏng tay, giật lùi về phía sau một bước.

Cô tê dại trước cái siết tay của anh, bả vai như sắp vỡ vụn, những lời buông thõng của anh như từng nhát dao cứa vào tim cô. Trong một thoáng hoang mang, người run lên vì đau, vành môi mím chặt không cho những dòng nước mắt tuôn rơi.

Cơ thể cao to của anh lùi lại, chiếc bóng phủ lên người cô cũng tán mất, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh. Những gì anh nói như sét giáng xuống đầu cô. Hóa ra... bấy lâu nay anh luôn định ninh là thế.

Vào lúc hai người trở nên căng thẳng. Đột nhiên Dung Lỗi cất tiếng bảo, “Em gái em.” Cố Minh Châu ngoảnh đầu thần thờ trông Cố Yên vụt chạy ra từ hội trường, chẳng hiểu có gì mà sắc mặt cũng xám ngắt lại.

Bị Cố Yên chen ngang, Cố Minh Châu dần lấy lại bình tĩnh, cô lách người đi qua Dung Lỗi. Thế mà anh lại nắm chặt cổ tay cô, cô luống cuống vùng ra,

khẽ gắt lên với anh: “Em biết rồi, em không đi tìm anh ấy nữa! Có gì mai nói tiếp, hôm nay là ngày trọng đại của Cố Yên, em không rảnh để bận tâm những thứ khác.”

“Anh chưa nói xong!” Dung Lỗi đánh giọng quát, cánh tay siết chặt hơn kéo giật cô lại. Vốn chẳng phải người hiền lành gì cho cam, cộng thêm lúc này đang rối như canh hẹ, đâm ra cái tính nóng nảy của cô càng được đà phát tác, cô quay phắt người theo lực kéo của anh, đoạn co căng toan cho anh một cú lên gối.

Cánh tay anh bất ngờ giơ ra, lòng bàn tay ghì chặt đầu gối mịn màng của cô, ngón tay bấm vào phần thịt non đằm sau khớp gối. Đã túm chặt được bắp đùi cô, anh bèn kéo mạnh về phía trước làm Cố Minh Châu mất đà, ngã dúi vào người anh, thế rồi lại bị anh ôm trọn vào lòng. Anh không thả tay thì đùi cô cứ thế mắc trên lòng bàn tay anh mà thôi.

Có gã phục vụ tình cờ đi ngang qua, Dung Lỗi bèn xoay người cốt che chắn cho cảnh xuân lộ liễu dưới lớp váy của cô, đoạn ngoái đầu ném cho gã kia một cái lườm sắc lẹm.

Cố Minh Châu đập mũi vào lồng ngực chắc nịch của anh, đau điếng người, cái cảm giác khó chịu càng xoắn chặt trong lòng. Cơ thể cô áp vào lòng anh cứng đờ, ý nghĩ duy nhất thoáng qua đầu cô vào lúc này đó là: bụng làm thì dạ chịu, tất cả là lỗi ở mình.

“Buông ra!” Cô khẽ gào lên, nghe giọng như chực khóc.

Dung Lỗi thả cô xuống, anh nghe lòng mình thất lại khi thấy khoe mắt ấy hoe hoe đỏ. Với tay sửa sang lại dây áo bị lệch trên người cô, anh nói chắc nịch: “Anh có việc không ở lại đây được, bao giờ kết thúc thì gọi điện cho anh đến đón em.”

Cố Minh Châu đành nghiêng răng gật đầu.

Bữa tiệc đã bắt đầu nhưng vì một sự cố hiểu lầm nên Cố Yên đã tháo chạy trước lúc lâm trận. Kế hoạch “rước nàng về dinh” bằng một lễ cầu hôn hoành tráng bỗng nhiên thiếu vắng nữ nhân vật chính, thật đúng là trò cười.

Đúng tám giờ hai mươi tám phút tối, khu vực xung quanh tòa nhà giải trí “Phi” được giải tán, thế rồi một tràng pháo hoa bay vọt lên không trung, thấp sáng cả bầu trời đêm, huy hoàng rực rỡ chẳng khác nào ban ngày.

Đèn đóm trong hội trường vừa được tắt bớt. Người ta đã mang lên chiếc bánh kem chín tầng đặt làm riêng, rồi chẳng rõ từ khi nào mà hoa hồng đã xếp vào vị trí vốn có. Tấm rèm dày nặng rủ buông, che kín ba mặt tường dần dần kéo mở vào chính lúc đó, hướng tầm mắt ra ngoài vách kính, trắng vằng vặc treo ngoài khung trời lơ lửng, trong ánh pháo hoa huy hoàng, sông ngân lấp lánh cũng nhạt phai ít nhiều.

Thế mà Lương Phi Phàm đứng dưới ánh đèn chiếu kia, tay cầm chiếc nhẫn cầu hôn, vẻ mặt thất thần.

Cả buổi tối bị làm rối tinh rối mù.

May mà đến giây phút cuối cùng, đôi bạn trẻ vẫn về với nhau. Trải qua nhiều chông gai, trắc trở, rước được nàng về dinh đã thỏa mãn niềm mong mỏi bấy lâu nay của Lương Phi Phàm.

Vào lúc nửa đêm, toàn bộ ban điều hành của Lương Thị cùng người nhà đã vây quần bên nhau để cùng thưởng thức bữa đêm sau một buổi tối kinh hồn bạt vía. Cố Minh Châu mắng cho cô em ngây thơ xốc nổi của mình một trận như tát nước, làm Lương Phi Phàm phải nhăn nhó vì xót người yêu, ánh mắt cảnh cáo của cậu ta bắn tới tấp về phía Cố Minh Châu, Cố Minh Châu tức điên lên được - đúng là cái thằng không biết điều, chị đã giúp lại còn!

Sau cả một buổi tối bận rộn, son phấn đã nhòe nhoẹt, người bã ra vì mệt. Giữa chừng, Cố Yên bải hoải ngã vào người Lương Phi Phàm, ngủ gà ngủ gật.

Thấy thế, đám anh em của Lương Phi Phàm liền thức thoir nháy nhau tỏ ý “đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng” thế rồi cả đám vội vội vàng vàng giải tán, ai về nhà nấy, vợ ai người nấy lo.

Cố Minh Châu gọi điện cho Dung Lỗi từ trước đó, lúc cô ra ngoài đợi thì xe

anh đã tới.

Trên xe, cả hai người đều hết sức kiệm lời. Cố Minh Châu ngả người dựa vào cánh cửa, lòng thầm nghĩ đến biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra vào tối nay. Xe cộ trên đường thưa thớt, Dung Lỗi cho xe chạy rất nhanh, lúc dừng đèn đỏ, anh liếc nhìn sang người phụ nữ ngồi cạnh đang nhắm mắt, có vẻ đang thiêu thiêu ngủ.

Về đến chung cư nhà mình, anh cho xe đỗ thật êm rồi nhẹ nhàng xuống xe toan bế cô lên. Bất thành linh cô mở choàng mắt, nhìn trân trân vào gương mặt đang kề sát mặt cô với dáng vẻ lom khom của anh.

Sau mấy giây sững sờ, gương mặt anh đánh lại. Anh tháo đai an toàn xong liền kéo cô xuống xe. Cô để kệ cho anh kéo, từ lúc xuống xe, cơ thể rũ rượi của cô cứ gấn chặt lấy anh y như Cố Yên lúc dựa vào người Lương Phi Phàm.

Ôm cô đi được mấy bước, anh thở dài rồi quay người bế xốc cô lên. Không ngoài dự liệu của Cố Minh Châu, cô liền choàng tay qua cổ anh, vùi mặt vào lồng ngực ấy, tha hồ hít hà thật sâu, nụ cười phớt trên môi.

Tình yêu thực chất là một sự thỏa hiệp, còn giới hạn mà Dung Lỗi dành cho Cố Minh Châu có lẽ vô hạn.

Cả ngày mãi lo tính toán sách lược tác chiến đã thấm mệt rồi. Bây giờ phải bế một người nặng hơn bốn mươi cân từ tầng trệt lên tầng mười bảy, rồi mở cửa vào nhà, thả cô xuống sofa. Dù có được đi thang máy thì cũng đủ hành anh mệt thở không ra hơi.

Nhìn sắc mặt anh là Cố Minh Châu đã tinh ý hiểu ra ngay, cô ôm ghì cổ anh, kéo anh ngồi xuống ghế, còn mình chạy ào vào buồng ngủ chuẩn bị nước cho anh ấy tắm rửa.

Dung Lỗi ngả vào ghế sofa, chân tay dang rộng hình chữ đại, người không buồn nhúc nhích, Cố Minh Châu quỳ trên ghế, tay day nhẹ lên trán anh.

“Hôm nay Dung Nham lại nghịch đại gì à? Mới rồi nhà gọi điện bảo tối nay nó vừa điều động một máy bay trực thăng quân sự, bay thẳng đến Amsterdam?” Dung Lỗi uể oải hỏi.

Cố Minh Châu hừ mũi, “Nó lừa cô em gái yêu dấu của em, làm con bé chạy cuống cả lên. Phen này Lương Phi Phàm bẽ mặt không biết đi đâu. Từ hồi nào đến giờ, hôm nay em mới được thấy dáng vẻ kích động của cậu ta.”

Dung Lỗi chẳng lấy làm hứng thú với câu chuyện, anh chỉ ậm ừ cho qua: “Đã định ngày cưới chưa?”

“Chưa,” Cố Minh Châu thở vắn than dài, “Bố em không đồng ý cho hai đứa nó lấy nhau, Cố Yên chưa biết gì đâu, giờ em đang phải giấu đầu giấu đuôi. Bao giờ khuyên được ông cụ ra nước ngoài phẫu thuật, em sẽ nhân lúc ông cụ vắng mặt rồi tống quách Cố Yên đi lấy chồng.”

Dung Lỗi mỉm cười bảo “Ừ, cách làm rất Cố Minh Châu. Tròn méo thế nào thì Cố Yên cũng đành chịu em vậy.”

Trải qua một buổi tối với quá nhiều điều khác thường, tự dung lại có một cuộc nói chuyện bình thường. Dung Lỗi không hề dă động đến việc rửa tiền nên Cố Minh Châu cũng vờ như băng quơ, “Người trong thì quảng, người ngoài thì sáng, tình cảm Cố Yên dành cho Lương Phi Phàm ra sao, em nhìn là biết. Phương Diệc Thành chẳng còn cơ hội nào đâu.”

Dung Lỗi vẫn lim dim, giọng nhạt nhẽo bảo, “Em và Phương Phi Trì có thể làm này làm nọ với nhau thì sao Cố Yên và Phương Diệc Thành lại không thể về với nhau?”

“Cố Yên không phải em, không nhất thiết phải ôm đồm vào người.” Cố Minh Châu phớt lờ lời châm chọc của anh, “Tự do không có nghĩa là anh muốn làm gì cũng được. Tự do chân chính tức là anh không phải làm những gì mà anh không thích. Con cả như em, làm gì có được điểm phúc đó. Bản thân em đã không có rồi thì đương nhiên em phải dốc sức bảo vệ em gái mình, để nó có được một cuộc sống tự do thoải mái.”

“Ồ, vĩ đại thật.” Dung Lỗi thấy chương tai bèn buông thông một câu khen,

đoạn bật dậy đi tắm. Cố Minh Châu bấu môi, rồi lại như một cô bé con lon ton theo anh, nào là lấy khăn mặt, lấy quần áo, cuối cùng là trải giường chiếu chuẩn bị đi ngủ.

Lên giường tắt đèn, Dung Lỗi nằm quay lưng về phía cô, Cố Minh Châu dán mình lên lưng anh, mong trốn nhẹ nhẹ. Anh từ chối cô bằng giọng uể oải: “Hôm nay anh mệt lắm.”

“Em có ý gì đâu... em cũng mệt lắm chứ bộ.” Cố Minh Châu ôm ghì eo anh, “Em đã suy nghĩ cả một buổi tối về những gì anh nói. Trước kia em cứ nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ nói gì, nhưng nghe anh nói xong, em lại thấy buồn. Đã này, em bảo, em không hợp với nghề kinh doanh, em cứ như... ếch ngồi đáy giếng, phải vậy không nhỉ? Mấy năm qua nếu không có Lương Phi Phàm và Phương Phi Trì, có lẽ Vi Bác đã tan tành trong tay em rồi.”

Sau tiếng “Ừ” rất khẽ, anh hỏi “Thế nên em muốn xin anh hãy tha cho Phương Phi Trì chứ gì?”

Cô áp tai lên lưng anh, nơi có con tim đang đập, từng nhịp đều đều mà sao ruột gan cứ rối bời bời. Xin anh ư? Cũng chẳng phải cô không thể hạ mình, nhưng... xin anh ấy, liệu có làm anh ấy tức điên lên không? Có lẽ anh nói thế chỉ để thử cô, thử xem Phương Phi Trì quan trọng với cô đến cỡ nào.

Đồ chết bầm, Cố Minh Châu thấy oan ức quá, gãi này lằng nhằng kinh lên được.

“Không rõ nữa, chuyện của đàn ông các anh, em sao biết được.” Cố Minh Châu thầm thì, rầu rĩ, “Bây giờ em sợ anh một phép rồi đấy, nhớ đâu có câu nào làm anh nổi sùng thì sao... Anh càng lúc càng gớm đấy nhé, đồ đáng ghét!”

Qua lớp áo ngủ mỏng manh, hơi thở của cô thấm vào từng thớ thịt trên lưng anh, hơi nóng hầm hập từ nơi ấy dần lan rộng ra rồi chui tọt vào trái tim anh. Dung Lỗi xoay người, ôm cô vào lòng, cánh tay anh gói dưới đầu cô, cầm tì lên đỉnh đầu cô ấy, hai cơ thể ghép lại với nhau, ăn khớp như trời sinh.

Dung Lỗi ôm thật chặt cô nàng nhỏ nhắn mảnh mai trong lòng mình, tay kia

vỗ lên lưng cô, “Em khỏi phải thử anh, anh cứ nói để em rõ, trong tay anh đang nắm chắc mọi chứng cứ về hành vi rửa tiền của Phương Phi Trì. Nếu em đã bảo lúc chuyển tiền, em không nghĩ được nhiều đến thế thì ngay bây giờ anh sẽ phân tích để em biết. Rồi sau đó đừng xen vào chuyện này nữa.”

Cơ thể Dung Lỗi cứng đờ, Cố Minh Châu cựa mình rúc sâu vào lòng anh. Cánh tay vắt ngang eo anh bắt đầu miết nhẹ lên bờ lưng, cho đến khi anh bình tĩnh trở lại, hơi thở dài và đều. Cô ngẩng đầu, thom lên yết hầu anh, “VẬY... anh định giải quyết thế nào? Hôm nay Trần Ngộ Bạch bảo em, mấy cơ quan chức năng có liên quan đều đến tìm anh à?”

Tuy buồn ngủ díp cả mắt nhưng cũng thấy liêu xiêu bởi động tác vuốt ve của cô, song anh lại thấy bức, vì cái kiểu cô cứ vòng vo tam quốc xoáy mãi vào chuyện của Phương Phi Trì. Anh ôm cô chặt hơn, đoạn khẽ gất lên: “Ngủ đi!”

Cố Minh Châu giật mình, huých cho anh một cú rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau tối đó, nếu không ở Vi Bác hoặc Lương Thị, bắt buộc Cố Minh Châu phải gọi điện báo cáo lộ trình với Dung Lỗi. Đi làm hay tan ca đều do anh đưa đón tận nơi.

Thoạt đầu, Cố Minh Châu còn thấy khó chịu, nhưng sau cái lần suýt bị mấy gã bặm trợn mặc đồ đen xách súng bắt cóc thì cô tuyệt nhiên không dám ý kiến ý cò với sự quản chế 24/24 của anh nữa.

Rắc rối của Phương Phi Trì rất nhanh đã qua đi, anh từng liên lạc với Cố Minh Châu, bảo cô rằng hiện tại mình chỉ còn hai bàn tay trắng nên bọn bên Mỹ không đến gây sự nữa. Phía cảnh sát trong nước không có đủ chứng cứ, hướng chỉ anh lại là nhân vật đặc biệt, thế nên qua một thời gian là sẽ giải quyết êm thấm. Nghe anh nói vậy, cô càng thấy rợn tóc gáy. Nhưng lúc đó, cô cũng không nói với Phương Phi Trì rằng Dung Lỗi đã nắm chắc trong tay đầy đủ chứng cứ xác thực. Đã nhiều lần cô định bụng sẽ thủ thủ với Dung Lỗi, nhưng lần nào cũng bị anh áp đảo, đâm ra mối quan hệ giữa họ cũng vì thế mà lúc thì tình thương mến thương, lúc lại mặt nặng mày nhẹ.

Chớp mắt đã đến cuối tuần là ngày Dung Dịch về nước.

Sáng hôm ấy, Cố Minh Châu bừng tỉnh vào lúc bảy giờ hơn, nằm trong lòng anh chừng hai mươi phút là cô đã thấy sốt ruột, thế rồi khẽ khàng nhấc tay anh ra, leo xuống giường, mặc quần áo, đánh răng, tắm rửa.

Lúc cô ra khỏi nhà tắm, Dung Lỗi đang ngồi ngệt mặt trên giường, hình như vừa mới dậy và chưa lấy gì làm tỉnh táo cho lắm.

“Còn sớm, anh cứ ngủ thêm một lúc nữa đi, chín giờ em gọi anh.” Cố Minh Châu vừa cầm khăn lau tóc, vừa bảo anh.

Dung Lỗi vẫy tay gọi cô, cô bèn quay lại chiếc giường vừa mới bước xuống. Anh chồm người kéo cô nằm xuống, đè lên cô, vừa hôn vừa vuốt ve đầy tha thiết, Cố Minh Châu vỗ vào lưng anh, làm bộ từ chối, “... Đừng... lát nữa còn phải ra sân bay đấy...”

Bàn tay anh thò vào trong lớp áo tắm, bắt đầu dạo chơi qua các chốn. Anh còn cắn bờ môi cô, ngậm đầu lưỡi ẩm mềm ấy toan hút cạn mọi hơi thở thanh mát. Mãi cho đến khi chính miệng anh cũng thơm mùi kem đánh răng còn vương lại, anh liền chuyển sang hôn cô. Cố Minh Châu cố tình dùng đầu lưỡi mình chặn lại, không cho anh được đà lần tới, nhưng anh vẫn hùng hổ gõ răng mình vào răng cô. Những tiếng lách cách phát ra như ngọc chạm vào nhau làm Cố Minh Châu dở khóc dở cười, đành mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Đến gần chín giờ, bài thể dục buổi sáng mới kết thúc, Cố Minh Châu được Dung Lỗi bế vào nhà tắm, tắm rửa lần hai. Mái tóc dài ẩm ẩm của cô xòa xuống ngực anh, đôi gò má ửng đỏ, cặp môi hơi sưng. Dung Lỗi để cô nằm bên trên, hai cơ thể xếp chồng lên nhau trong bồn tắm, anh giơ chân mở vòi hoa sen, từng tia nước xối xả đáp xuống, có mấy giọt nước bắn vào mắt cô, cô rên lên một tiếng rồi lật người nằm sấp trên ngực anh, quay lưng về phía làn nước.

Dung Lỗi nghịch ngợm mớ tóc đen nhánh buông thõng của cô, cặp mắt sâu thăm thẳm nhìn như đóng đinh vào cô một lúc rất lâu, sau rồi mới khẽ gọi tên cô.

Cố Minh Châu uể oải đáp một câu “hừ?”, song chẳng thấy anh nói gì tiếp, ánh mắt vẫn nhìn thật lâu, lâu lắm, dường như sau một hơi thở dài, anh mới nhắc cô dậy, lau khô rồi bế ra ngoài.

Leo lên chiếc xe Volvo vừa trở tới, cô vô tình hỏi: “Sao lại lái xe này?”

“Không để được hành lý.” Dung Lỗi đáp gọn lỏn. Nhưng Cố Minh Châu thì khựng lại, giọng chùng như căng thẳng: “Anh... biết em đi đón ai không?”

“Anh biết mình phải đi đón ai.” Dung Lỗi đùa băng quơ, song rõ ràng có ý cả.

Sự hưng phấn buổi sáng ngay lập tức bị thế chỗ bởi hoang mang và nghi ngờ, cô đoán chắc anh không biết gì về Dung Dịch, chứ nếu không, làm gì có chuyện giọng anh nghe bình tĩnh thế này. Vậy thì, thái độ rậm rập nghe lời của anh chứng tỏ anh phải đi đón một người mà anh quen - lẽ nào là con bé Fay kia? Nó là người Trung Quốc hồi hương hay là người Pháp mò về đây tìm Dung Lỗi?

Bụng bảo dạ không chắc chắn, nên cô vẫn giữ im lặng suốt dọc đường đi, định bất động thì ta cũng bất động.

Tại sân bay, Dung Lỗi vẫn đứng cạnh cô, chẳng có vẻ gì là đi đón một người xa lạ nào đó.

Trong đám người chen chúc ở cửa ra vào, cách một quãng rất xa, Cố Minh Châu thoát trông đã nhận ra một cô gái trẻ tầm đôi mươi đội mũ beret, mái tóc ngắn đánh rối, tём về đằng sau, để lộ trái tai có bấm một cái khuyên kim cương màu trắng sáng lóa, áo len dáng dài sợi thô màu trắng vắt trên tay, cô gái kéo theo chiếc vali da màu nâu dòng classic của LV đang thẳng tiến về đằng này.

Cũng từ góc nhìn của Cố Minh Châu, một bóng dáng nhỏ xíu đang ngồi xoay lưng trên đồng hành lý, chiếc mũ liền áo màu đỏ trùm kín đầu thẳng bé. Cái đầu nhỏ xíu không ngừng ngó nghiêng, đôi bàn tay hồn nhiên vỗ bôm bốp vào nhau không biết mỗi là gì.

Cố Minh Châu đưa ánh mắt phức tạp nhìn Dung Lỗi đang đứng cạnh bên. Theo ánh mắt cô, Dung Lỗi cũng hướng về phía trước. Bất chợt điện thoại trong túi réo rất đồ chuông, thấy Trình Quang gọi đến, cô bèn nghe ngay. Giọng cậu cất lên đầy nôn nóng: “Em đang ở sân bay! Chị đang ở cửa sổ mấy?”

Cố Minh Châu nói rõ địa điểm đang đứng cho Trình Quang hay, hình như cô còn loáng thoáng cảm nhận được cậu ấy đang chạy, giọng nói hỗn hờ hờ: “Fay chính là Nguyễn Hạ! Dung Lỗi không đi Pháp, anh ta đến Úc, học cùng trường với Nguyễn Hạ... Đã xác minh rồi, thật đấy... Em bảo thằng Tam đi đón Hải Đường và Dung Dịch rồi, chị đừng lo!”

Đúng, là thế thật, ngay vào lúc này và ngay trước mắt Cố Minh Châu, một cô gái nhỏ nhắn đang lao thẳng về phía Dung Lỗi: áo vải lanh màu trắng phối cùng short bò mài bạc, chiếc thắt lưng da bên hình đuôi sam vắt vẻo lác lư trên eo theo từng bước chân cô ấy. Đôi chân dài miên man thẳng tắp xỏ đôi boots UGG bẻ cổ màu da bò, làn da nâu giòn ấy khiến Cố Minh Châu phải lóa mắt.

Cứ thế, Cố Minh Châu đã thấy con bé chạy vụt qua người Hải Đường, lao về phía người đàn ông cao to đỉnh đặc đang đứng cạnh mình, nhanh hơn nhiều so với Dung Dịch.

Bấy giờ, Cố Minh Châu quả quyết rằng bản thân cô đã nghe thấy lời chỉ dạy thương xót của các đấng thần linh khuất mặt.

“Kevin!” Fay dừng bước trong niềm phấn khởi.

“Diên đâu?” Dung Lỗi tùm tùm đưa tay xoa đầu cô bé. Còn về phần Cố Minh Châu, một bộ phận nào đó trong cơ thể cô đang quặn đau như thể vừa bị ai véo mắt.

“Đang đợi lấy hành lý, ra ngay giờ đây!” Fay tí mắt cười nói, mãi đến tận lúc này cô bé mới chợt nhận ra bên cạnh Dung Lỗi còn một người nữa, cô bé không khỏi ngạc nhiên khi thấy người đó, “... Chị? Sao chị cũng đến? Sao chị biết hôm nay em về!”

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Nguyễn Hạ liền ôm chầm lấy Cố Minh Châu. Dung Lỗi đứng đó, mỉm cười và chứng kiến khuôn mặt bơ phờ, lạnh như tiền của Cố Minh Châu khi được cô em gái trao cái ôm.

Vẻ mặt cô chết lặng chứ không biểu hiện cảm xúc nào khác.

Thấy cô không hỏi han gì, Nguyễn Hạ chừng hơi sợ bèn le lưỡi bảo: “Chị... em muốn tặng chị một bất ngờ mà, chị giận đấy à?” Bấy giờ Dung Lỗi đã xoay ra đứng cạnh Nguyễn Hạ, thấy vẻ mặt cứng đờ của cô, anh thản nhiên nở một nụ cười.

Còn cô chẳng tài nào gượng cười cho được, chỉ có mồ hôi chảy từng dòng trên lưng.

Loáng thoáng bên tai câu hỏi tò mò của Nguyễn Hạ: “Kevin, anh quen chị em à?”

Ánh mắt Dung Lỗi dán chặt vào Cố Minh Châu, cười thích chí bảo, “Ừ, anh và chị em quen nhau lâu rồi...”

Dường như Cố Minh Châu đang chìm trong một cơn ác mộng buốt giá, cô bị bóng đè, muốn cự quậy mà không cự quậy được. Cô thấy anh cười vẻ thản nhiên, từng câu từng chữ thoát ra khỏi miệng anh thật tàn nhẫn, thế mà cô ngay cả mở miệng ngăn anh lại cũng khó mà làm được.

“Hi... Tiểu Hạ!” Dung Lỗi đang nói bỗng nhiên bị cắt ngang.

Có làn hơi thở ấm áp vây quanh Cố Minh Châu, đập nát vụn cơn ác mộng của cô. Cô gượng gạo quay đầu thấy Trình Quang đang khoác vai mình, cậu mỉm cười chào người đối diện trong hơi thở hỗn hển, “Anh Dung... ta lại gặp nhau rồi!”

Nguyễn Hạ càng ngạc nhiên hơn, “Anh Trình Quang? Cả anh cũng biết hôm nay em về à?”

“Anh đến để đón em đây. Mừng em trở về, Tiểu Hạ!” Cậu cười nói với Nguyễn Hạ, tặng lời ánh mắt sắc lẹm và lạnh lẽo của Dung Lỗi. Cố Minh

Châu vẫn bồn chồn không yên trong lòng cậu, cánh tay đang ôm vai cô liên siết chặt thêm, có thể mới khiến vẻ hoảng loạn đang choán đầy mắt cô dịu xuống ít nhiều.

“Trình Quang nắm thông tin cũng nhanh nhỉ.” Nhất cử nhất động của hai người bọn họ đều lọt cả vào mắt Dung Lỗi, anh nói bằng giọng đều đều.

Sẩm tối ngày hôm qua anh mới tung tin ra, hiển nhiên vẫn kịp để Trình Quang dự trừ.

Sau cả một quãng đường dài phải chạy, cho đến tận bây giờ, khuôn mặt sáng sủa ấy vẫn muốt mồ hôi đi kèm hơi thở hổn hển, cậu trai trẻ nhếch miệng cười, nhìn thẳng vào mắt Dung Lỗi đáp, “Có lòng thì tất sẽ kịp.”

Đương nhiên cậu thừa biết chính Dung Lỗi là người tung tin. Anh ta toan mượn mồm cậu chuyển lời đến Cố Minh Châu. Chứ không làm gì có chuyện tìm hiểu mãi mà vẫn không ra, thế rồi dùng một cái, tất cả đều nói lênh phênh trên mặt nước chỉ sau một đêm. Chỉ vậy thôi đã đủ để Trình Quang nhận ra Dung Lỗi là kẻ khó lường, nhưng ngay lúc này đây, cậu chỉ có thể dành cho anh ta sự tức giận và khinh thường.

Nguyễn Hạ đứng một bên, đóng tai nghe mà ù ù cạc cạc, hết nhìn người này lại ngó người kia. Tuy Dung Lỗi đang nói chuyện với cô ấy, nhưng ánh mắt luôn lia về phía Cố Minh Châu. Trình Quang mạnh dạn kéo Cố Minh Châu nép sát vào lòng mình, kê tai cô thì thầm: “Đừng lo, cứ giấu trước đã, bao giờ chị nghĩ thông suốt thì mình lại quyết.”

Cố Minh Châu đã bình tĩnh hơn một tẹo, cô lẳng lẳng gật đầu với Trình Quang.

Cô kéo Nguyễn Hạ, nhéo cho nó một cái: “Sao lại về sớm thế này? Đồ án tốt nghiệp đã làm xong chưa?”

Nguyễn Hạ vừa cười xòa vừa né tránh, “Em tranh thủ thời gian nên xong sớm,” cái nhìn trong veo mà đầy triu mến không quên gửi về phía Dung Lỗi. Song từ nãy đến giờ ánh mắt anh vẫn như khoan vào người Cố Minh Châu. Lúng túng trước cái nhìn của anh, Cố Minh Châu bèn ngoảnh đầu lảng tránh.

“Người em cần đón đâu, mấy giờ hạ cánh?” Dung Lỗi lên tiếng hỏi làm Cố Minh Châu đưa mắt hướng về phía biển người như một phản xạ tự nhiên.

Trình Quang hơi nghiêng người chắn tầm nhìn của cô, cậu cười bảo: “Em thấy chị bận nên vừa bảo thằng Tam đi đón rồi. Chị và anh tầm chiều còn nhiều việc đúng không? Để em đưa Tiểu Hạ về trước, chắc bà ngoại đợi sốt ruột lắm rồi.”

Nguyễn Hạ “hả?” một tiếng rồi liếc nhìn Dung Lỗi.

Song Dung Lỗi còn mãi đắm chiêu đãi nhìn theo đám đông. Gã đàn em của Trình Quang vừa đón đường một cô gái đang đẩy hành lý, thấp thoáng có bóng một đứa trẻ đang ngồi chễm chệ trên đám vali ấy. Gã Tam kia bận phân trần gì đó với cô gái nọ.

Nghe Trình Quang nói vậy, Dung Lỗi liền gật đầu. Nguyễn Hạ chực nói lại thôi, lát sau cô chào hai người rồi lặng lẽ theo Trình Quang.

Đang kia, vừa nghe A Tam giải thích xong, cô gái liền đưa mắt nhìn Cố Minh Châu, nhận được cái gật đầu của Cố Minh Châu, cô bèn theo A Tam.

Lúc này Dung Lỗi mới dám thừa nhận, anh vừa có linh cảm. Trong lòng anh gợn lên một thứ cảm xúc rất lạ, dường như... như thể có thứ gì đó vô cùng quý giá sắp rời xa anh.

Bữa đó ở trên xe, trong điện thoại vọng ra tiếng lạnh lạnh như giọng trẻ con trước khi Cố Minh Châu làm đổ cốc hoành thánh...

Sáng nay, khi bảo muốn cùng anh đi đón một người, vẻ mặt cô rất hiền...

Trong đám người đang dậm cất bước kia, đứa trẻ mặc áo khoác đỏ cứ ngo nguậy không ngừng...

Có một lần, Duệ Duệ chỉ vào anh mà gọi “Đá nhỏ”, Cao Hạnh tỏ ra hoang mang...

Còn nữa, còn cả vết sẹo ở vùng bụng dưới của Cố Minh Châu!

“Đó là ai?” Bất thành linh, Dung Lỗi đánh giọng hỏi người đứng bên cạnh.

“Duệ Duệ chứ ai,” cô trấn áp con tim đang loạn nhịp, cô bình tĩnh trả lời: “Cao Hạnh và Chung Tiềm đi Mỹ hướng tuần trăng mật, nhưng được có mấy ngày thì Duệ Duệ đã mè nheo, Cao Hạnh đành nhờ người đưa nó về.”

Cô nói rất đối tự nhiên. Nhưng Dung Lỗi vẫn thấy ngờ ngợ, cụ thể ra sao thì anh lại không cắt nghĩa được.

Lối ra đông nghẹt người. Dung Lỗi vẫy tay khi thấy Diên từ đằng xa, “Diên! Bên này!”

Đứng chen trong đám đông là một gã trai khôi ngô đang hướng ánh mắt về phía này kèm theo một cái gật đầu nhẹ nhẹ. Gã trai ấy phải cao đến một mét chín, đường nét khuôn mặt sắc cạnh nom như con lai. Gã kéo hành lý sỏi từng bước dài, nhanh thoăn thoắt nhưng lại phăm phăm tiến về phía A Tam, tuy nhìn nghiêng song Cố Minh Châu vẫn thấy ánh mắt cậu ta hằm hằm như thể sắp phóng dao tới nơi.

Cố Minh Châu linh cảm có điều chẳng lành đã xảy ra. Y như rằng, thấy mình sắp mất dấu A Tam và Hải Đường sau một khúc ngoặt, gã trai đột nhiên đứng khựng lại, gào toáng lên: “Triệu Hải Đường!”

Giữa đám đông vang lên một tiếng hét đầy phẫn nộ khiến bầu không khí xung quanh chợt lắng xuống. Nhóm hai người lớn và một đứa trẻ đi đằng trước cũng đứng khựng tại chỗ, giọng trẻ con lạnh lạnh vắng lại, nháy mắt nó đã gọi lên nỗi hoang mang trong Cố Minh Châu: “Dì, dì ơi! Có ai gọi gì kia!”

Nhanh như cắt không cho ai kịp trở tay, Diên đã quẳng quách hành lý xuống rồi lao như bay về phía cửa. A Tam giơ tay chặn đứng gã lại theo bản năng, nhưng gã xồng xộc lao đến huých luôn A Tam ngã ngửa ra đằng sau.

Sau lưng bọn họ, một bóng người nhỏ xíu vừa nhảy phắt khỏi đám hành lý, nó lách người qua đám đông hỗn loạn toàn những người lớn hơn nó rất nhiều, thế rồi thoát cái thằng bé đã đứng đối diện với Dung Lỗi và bóng lưng của Cố

Minh Châu. Khuôn mặt nhỏ xinh nghếch lên nhìn Diên và A Tam đang quắp lấy nhau ra sức vật lộn ngay trước mặt nó, cái miệng há hốc nhưng vẫn xinh “tệ” há thành hình chữ “O”.

Con người màu xanh biển của Diên như bùng cháy lên ngọn lửa khi tìm lại được người yêu đã mất liên lạc trong suốt năm năm. Còn Dung Lỗi, khi đối diện với thằng nhỏ kia, toàn bộ hô hấp lẫn nhịp tim đều khựng lại.

Sao trên đời lại có chuyện thần kỳ đến thế? Thằng bé đang đứng cách anh một khoảng rất xa là thế, xưa nay hai người chưa từng gặp mặt nhau lấy một lần, song Dung Lỗi vẫn có thể khẳng định chắc nịch chỉ trong vòng một giây, đây đích thị là con trai anh.

Thằng bé mặc áo khoác màu đỏ ầu ơ cao bằng tầm Duệ Duệ, nhưng bụ bẫm hơn Duệ Duệ một chút, cái mặt bầu bĩnh phúng phính trắng nõn. Khuôn mặt của thằng bé... chẳng phải chính là khuôn mặt của Dung Lỗi trong mỗi bức ảnh chụp hồi bé mà thỉnh thoảng anh vẫn giở ra xem đó ư?

Cả cuộc đời Dung Lỗi, từ xưa đến nay, bây giờ mới có một khoảnh khắc khiến anh phải đực mặt đứng nhìn.

Chương 11: Bố rất yêu con!

Diên như phát rồ lên, bình thường cả ngày cậ miệng cũng không nói quá hai câu, bữa nay lại đi giằng co với cái cô Hải Đường xinh đẹp kia, cậ ta bắt liên thanh một tràng tiếng Anh pha lẫn tiếng Ý, lai tạp với tiếng Pháp, kèm theo cả tiếng Trung, vẽ kích động như thể cậ đang là ai đó chứ chẳng phải Diên. Trong khi cái cô Hải Đường kia vẫn khoanh tay, lạnh lùng nhìn cậ ta, coi như chẳng có gì đáng phải bận tâm. A Tam lồm cồm bò dậy, cố len vào giữa hai người.

Trước cảnh tượng khó hiểu này, cái đầu nhỏ xúu của Dung Dịch hết nghiêng bên này lại nghiêng bên kia. Rồi chẳng hiểu bằng cách nào, nó nhận ra mẹ nó đang cách đó không xa, thằng bé lập tức lon ton chạy lại, ôm chầm lấy chân Cố Minh Châu, nó ngược lên, liền thoắt gọi “Mẹ, mẹ.”

Dung Lỗi như hóa đá khi thấy Cố Minh Châu cúi xuống bế thằng bé vừa gọi cô là mẹ lên.

Dung Dịch hôn đánh chụt một cái vào má Cố Minh Châu, chưa hết, thằng bé còn nghịch ngợm nhéo má cô. Cố Minh Châu không dám lên tiếng, mắt vẫn đăm đăm nhìn Dung Lỗi.

Đôi mắt anh như đại đi, mãi lâu sau, anh mới thốt ra được một câu lủng củng tối nghĩa, “Minh Châu... nó, nó là... gì?”

Cố Minh Châu áp má mình vào khuôn mặt nhỏ xúu của con trai, giọng nói nhẹ tênh và rất mực dịu dàng: “Đây là Dung Dịch. Dung Lỗi, đây là đứa con trai mà em sinh cho anh.”

Được mẹ bế xoay mặt vào trong đám ra Dung Dịch cứ phải cựa quậy, đòi ngoái đầu nhìn người đứng đằng sau đang nói chuyện với mẹ. Nó hết vịn vẹo trái phải rồi lại vùng vằng tụt xuống, Cố Minh Châu ôm không chắc tay nên thằng bé con ngã dập mông đánh phịch xuống đất kèm theo một tiếng ré đầy thảm thiết.

Như sự tỉnh, Dung Lỗi vội vàng nhào đến, ngồi thụp xuống, bế nó lên.

Nhưng đôi cánh tay vươn ra lại cứ run lên lẩy bẩy. Dường như chỉ cần một cái chạm nhẹ là đứa trẻ lém lỉnh này sẽ tan biến ngay lập tức.

Giây phút này không giống với thực tại, chỉ cần anh khẽ cử động thôi cũng đủ để nhận ra đây chỉ là một giấc mơ. Thế rồi, hoặc là anh sẽ bị lôi tuột về sáu năm tối tăm dài đằng đẵng, hoặc bỗng nhận ra đời mình đã trải qua ngàn năm, người đứng cạnh anh vào lúc này hoàn toàn không phải Cố Minh Châu và con... con trai anh...

Nơi sân bay tập nập người qua lại, tiếng ồn ào huyền não trong nháy mắt đã trở thành nhạc nền chẳng ăn nhập gì với khung cảnh, sau một tiếng “xẹt” thế là bị tách bạch hẳn ra.

Gì mà dự định, gì mà trù tính, gì mà yêu thương, gì mà trách nhiệm hay thứ tha, chúng đã kéo nhau trôi về nơi xa xôi tí tắp nào đó. Bây giờ Dung Lỗi đang ngồi chồm hổm ở đây, đôi cánh tay vươn dài. Trong đôi mắt trong veo của đứa con trai, anh thấy đôi lông mày mình nhíu lại, đầu gục xuống và theo đó là những giọt nước mắt lã chã tuôn rơi.

Cố Minh Châu cúi đầu nhìn hai bố con, khóe mắt khẽ giật giật, một giọt nước nhỏ xuống mũi giày cô. Cô thấy tim mình quặn thắt.

Trong khi Dung Dịch lại chẳng hề đề ý đến những chỉ tiết râu ria ngoài lề, nó bật dậy ôm chầm lấy chân Cố Minh Châu, hớn hờ lắc lư, thoát đầu bị ba bi bô nói một tràng tiếng Anh, ngay sau đó đã đổi giọng hỏi: “Mẹ, mẹ! Đây là bố ạ?” Nó phấn khởi lắm, thì nó mới chỉ được nhìn bố Dung Lỗi qua ảnh thôi mà.

Cố Minh Châu xoa đầu thằng bé, đoạn gật đầu khẳng định.

“Wow! Bố con đẹp trai thế!” Cái miệng nhỏ xinh của Dung Dịch không khỏi há hốc, thiếu điều chảy nước miếng.

Tai nghe thấy thế nhưng thay vì đứng lên, Dung Lỗi lại đưa tay ôm đầu. Tình

cảnh này đã khiến Cố Minh Châu nhận được nhiều cặp mắt hiếu kỳ từ đám đông quanh đó.

Ánh mắt cô dịu đi nhiều. Tấm lưng vạm vỡ của người đàn ông ngồi dưới đất kia khẽ run lên, cái run rẩy ấy có cùng tần số với cơn buốt đau trong trái tim cô.

Trên đường về nhà, A Tam cầm lái, không khí suy tư trầm mặc lan khắp xe.

Kể từ lúc ra khỏi sân bay, một tay Diên vẫn luôn nắm chặt cổ tay Hải Đường. Còn Hải Đường vẫn mang cái vẻ lạnh lùng của người đẹp băng giá. Hắn thích cầm cứ cho cầm, còn mình thì nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng việc gì phải bận tâm.

Dung Lỗi lặng thinh chẳng nói câu nào, dường như anh đang chìm đắm trong thứ ảo giác nào đó, người ta bảo anh đi thì anh đi, bảo anh lên xe thì anh lên xe. Thoạt đầu Dung Dịch thấy phấn khởi lắm, chốc chốc lại ngó sang Dung Lỗi, nhưng dần dà bị lây cái vẻ lặng lẽ của anh, về sau nó cũng trầm hơn hẳn.

Băng đi một lúc, Dung Dịch lại ngáp ngừng ngó sang Dung Lỗi một cái, thằng bé tiu nghỉu nhoài người trên vai mẹ, kề tai Cố Minh Châu thì thảo: “Mẹ ơi, có phải bố không thích con đúng không ạ?”

Cố Minh Châu lặng người, chột dạ đưa mắt nhìn Dung Lỗi. Mắt Dung Lỗi đỏ hoe như mắt thỏ, lời thằng bé nói càng làm anh cắn răng thêm chặt, anh rụt rè đưa tay như sợ bị bỏng, cuối cùng hạ quyết tâm để chạm vào đầu thằng bé.

Rất lâu, anh vuốt ve mái đầu của nó. Mãi cho đến khi Đá nhỏ thâm khảng định, bố không quý mình cho lắm, thế là nó phụng phịu rúc đầu vào lòng mẹ. Anh bèn lấy can đảm vươn tay ôm nó vào lòng mình.

“Bố...” Giọng anh khản đặc rất khó nghe, sau vài tiếng húng hắng mới thốt được ra lời, anh ôm đứa con trai lần đầu gặp mặt, run run bảo: “Bố... sao bố lại không thích con chứ.”

Dung Dịch gãi đầu ngờ vực. Cánh tay nhỏ xíu ấy vừa cựa quậy, Dung Lỗi đã

lo mình ôm chặt quá làm đau thằng bé, anh vội vã lỏng tay, đẩy nó ra xa một chút rồi gượng cười: “Con tên là gì?”

“Dung Dịch ạ!” Đá nhỏ ngoan ngoãn đáp lời, rồi lại bảo: “Bố ơi, con biết bố tên là Dung Lỗi. Mẹ từng cho con xem rất nhiều ảnh của bố, con nhận ra ngay.”

Dung Lỗi không giấu nổi đôi mắt đỏ quạch, thấy vẻ mặt co giật méo xẹo của bố - Dung Dịch sợ hãi, nó vươn tay đòi mẹ bế. Cố Minh Châu nghĩ bụng lúc này mà chìa tay ra với nó, thế nào cũng bị Dung Lỗi ngăn lại, thế nên cô đành ngoảnh mặt làm ngơ với ánh mắt cầu cứu của đứa con yêu dấu.

Dung Dịch đâu đã cắt nghĩa được lý do vì sao hai vị phụ huynh lại tỏ ra nghiêm nghị và trầm mặc thế này, nó chật vật ngoái đầu cầu cứu Hải Đường: “Dì ơi... dì bế con với!”

Hải Đường vừa khẽ cựa quậy, Diên đã kéo ngay cô nàng vào lòng, đoạn ngắt đầu trừng mắt nạt nộ, làm thằng bé nhếch cả mồm.

Dung Lỗi xoa đầu con trai, cố gắng bắt chuyện với nó: “Dung Dịch ngoan nào, để bố ôm con... con nói cho bố nghe... nói gì cũng được. Con thích gì? Đá bóng?”

Dung Dịch được thừa hưởng toàn những ưu điểm trong tính cách của cả bố lẫn mẹ, thằng bé có vẻ chín chắn cẩn thận của Dung Lỗi và nét hoạt bát dạn dĩ của Cố Minh Châu. Nó không sợ, hướng chỉ đây là bố ruột của nó. Dung Lỗi không còn trưng ra cái vẻ mặt khiến người khác phải thót tim nữa, nên nó cũng thôi nhặng xị đòi tuột khỏi tay anh.

Dung Lỗi phải vận dụng đến toàn bộ kỹ xảo giao tiếp của mình, dù có hơi vụng về nhưng cũng giúp anh giữ được mình bình tĩnh khi nói chuyện với con trai, anh hỏi sở thích của nó, hỏi thói quen của nó, hỏi nó... rất nhiều thứ mà đáng lẽ một người bố phải biết từ lâu.

Anh không phải người dễ xúc động, chỉ ít anh của ngày hôm nay không phải người dễ xúc động. Sáu năm tự rèn giũa, anh đã học được cách che giấu tình cảm ngon ơ. Thậm chí anh vẫn có thể lạnh lùng khi nhìn vào Cố Minh Châu.

Nhưng với con trai mình, mắt anh cứ đỏ mọng lên, thậm chí nói năng cũng ấp úng, khó liền mạch.

Dung Dịch là đứa trẻ ngoan ngoãn và đáng yêu, nó trả lời hết mọi câu hỏi của bố. Dần dà nó cảm thấy, tuy bố không vui tính bằng người hay chơi cùng với nó là chú Phương Phi Trì nhưng cũng tạm gọi là ăn ý.

Cố Minh Châu ngồi ngay ngắn. Trong tầm nhìn mông lung của cô, Dung Dịch phấn khởi vịn vẹo trong lòng Dung Lỗi, hoa tay múa chân nói về trò chơi điện tử mà nó thích. Còn Dung Lỗi, ngoại trừ con trai ra, hầu như anh chẳng còn thấy ai khác.

Vào đến khu vực nội thành, xem ra Dung Lỗi chưa sẵn sàng tâm trạng để đãi khách, Cố Minh Châu đành đứng ra thu xếp khách sạn cho Diên và Hải Đường. Lúc này, đôi bạn trẻ - nghe đồn là đã đăng ký kết hôn ở Ý - đang cãi nhau chỉ chóc ở đại sảnh khách sạn, chỉ vì chuyện lấy một phòng hay hai phòng. Bị Hải Đường xóc xĩa cạnh khỏe, Diên cũng điên tiết rống lên, khiến bao người qua đường phải dừng lại xem.

Hai bố con nó còn đương ngồi trên xe, Cố Minh Châu buột cả óc với đôi trẻ này, không tài nào bảo được chúng nó, cô đành nói dăm ba câu khuyên giải rồi vội vội vàng vàng trở ra xe.

Chẳng rõ tự lúc nào Dung Dịch đã há miệng đánh giấc ngon lành trong vòng tay Dung Lỗi. Dung Lỗi cúi đầu nhìn con không chớp mắt như thể anh đang canh giữ một món bảo vật quý giá ở đời. Cố Minh Châu mở cửa xe bước vào, anh thì thào bảo: “Nhẹ tiếng chứ, thằng bé đang ngủ.”

Đây là câu duy nhất anh nói với cô kể từ lúc ra khỏi sân bay. Về đến nhà anh, anh ẵm đứa bé vào phòng ngủ rồi ở lì trong đó đến tận rạng sáng vẫn chưa chịu ra.

Cố Minh Châu ngồi ở ghế sofa trong căn phòng khách vắng lặng. Di động của Dung Lỗi cất trong túi áo khoác rung lên không biết một là gì, cô bèn lấy ra xem, người gọi đến là Fay. Chiếc điện thoại rung lên bần bật như châm vào đầu ngón tay, lòng cô ngón ngàng trăm mối tơ vò.

Đang buồn rười rượi thì Dung Lỗi xuất hiện sau cánh cửa phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong cái lạnh se sắt của sáng sớm, hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Đôi mắt anh đen như làn nước biển nơi đại dương sâu thẳm và lạnh lẽo, anh mím môi bước lại gần, chẳng nói chẳng rằng, anh lôi xềnh xệch cô vào căn phòng cách phòng ngủ rõ xa.

Gân xanh nổi vằn vện trên bàn tay vặn mở khóa cửa đã tuyên bố rằng: vào lúc này Dung Lỗi đang giận sôi người.

Cánh cửa vừa bật mở, anh ném Cố Minh Châu lên chiếc giường trong phòng. Cô ngã vật xuống giường, người nảy lên, thế rồi anh nhào đến đè nghiêng cô xuống, không còn cựa quậy nổi nữa.

Cố Minh Châu vùng vẫy toan đưa anh chiếc điện thoại vẫn đang rung này giờ, Dung Lỗi giằng lấy rồi quăng phắt sang một bên, bờ tường dội lại thứ âm thanh vụn vỡ giòn tan trước khi chiếc điện thoại kịp văng ra thành nhiều mảnh trong nháy mắt.

Khuôn mặt chúi xuống đệm của cô bị anh vặn ngược lại, cánh tay ghì chặt vai cô. Anh cúi đầu, vành môi mỏng mím chặt, ánh mắt hằn học như đóng đinh trên người cô. Tim cô đập loạn xạ như trống chầu, nhưng ngoài mặt lại không dám mảy may biểu lộ.

“Cố, Minh, Châu,” Dung Lỗi cắn chặt răng, rít lên từng chữ: “Anh sẽ bóp chết em.”

Đó là một câu khẳng định với giọng điệu chắc nịch, khiến ai nghe thấy cũng đều đinh ninh: chắc chắn cái đứa tên Cố Minh Châu kia sắp bị anh này bóp chết đến nơi rồi.

Bờ vai mỗi lúc một nặng, Cố Minh Châu có cảm giác xương vai gầy gò của mình sắp teo lại trong bàn tay anh. Cô bình tĩnh đáp lời anh: “Vậy anh cứ bóp chết em đi. Đẻ cũng đẻ rồi, giầu cũng được sáu năm rồi, bây giờ anh biết cả rồi đấy. Em chẳng còn gì để nói cả. Nếu anh hận em thì cứ bóp chết em đi.” Vừa nói, cô vừa rướn cổ, hát cao chiếc cằm xinh xắn, chẳng có vẻ gì là sợ cả.

“Em dám giấu anh à! Em dám tự ý sinh con! Em dám giấu anh bao lâu nay! Gần một năm nay, kể từ lúc anh về, em vẫn không thèm nói cho anh biết! Thằng bé đã sáu tuổi rồi! Cố Minh Châu! Nó là con trai anh!” Dung Lỗi rít lên một chặp, cơn giận của anh đã lên đến cực điểm.

Cố Minh Châu chắc mẫm anh không đến nỗi phải động tay động chân với cô. Cô thả lỏng người nằm xuống, nhẹ nhàng nói với anh bằng một vẻ mặt khó diễn tả được bằng lời: “Sau khi anh đi em mới biết mình có thai. Lúc đó chúng mình đã đường ai nấy đi rồi.”

“Dù vậy em cũng phải nói với anh chứ!”

“Em từng thử liên lạc với anh nhưng Kỷ Nam không chịu nói cho em biết. Với cả em cũng sợ, em sợ anh đã hạ quyết tâm quên em rồi, nếu đã vậy, em cần gì phải lấy đứa bé ra để ràng buộc anh nữa? Nhưng em còn sợ người nhà anh sẽ đến cướp đứa bé đi. Kỷ Nam đã đồng ý, chỉ cần em không hỏi dồn chuyện của anh thì nó sẽ giúp em giấu người nhà anh chuyện của con. Vì đã hứa với nó nên sáu năm qua, em không hề đi tìm anh. Em nghĩ, nếu anh không trở về thì có lẽ em sẽ giấu anh đến hết đời.”

Dung Lỗi rùng mình khi nghe đến câu cuối cùng, cảm giác máu nóng trong người đang sôi lên tận não, huyết thái dương giật giật điên cuồng. Anh rít liên tục mấy hơi thật sâu rồi buộc mình phải buông tay để giữ khoảng cách với cô, anh chỉ sợ mình sẽ bóp chết tươi người phụ nữ ngoan cố này trong một phút lú lẫn.

Nhưng Cố Minh Châu nào có chịu tha cho anh, họ lại nhảy sang một cuộc chiến tranh lạnh mới. Vấn đề hiện tại đã đủ phức tạp rồi, cô không muốn chiều theo cái tính nóng nảy khó chịu của anh giống như trước kia nữa.

“Anh đứng lại đã!” Cô vùng khỏi giường, lao về phía cửa trước khi Dung Lỗi kịp chạm vào nó, thế rồi cứ đứng chặn ở đó không cho anh ra.

Dung Lỗi đang cố dẫn con tức không để nó phát tiết ra ngoài, thế mà cô lại nhảy chồm ra chặn đường anh lại, thành thử toàn bộ bức tức trong anh được đà bùng nổ, vào lúc thực sự cáu giận, anh đã thui một cú vào cánh cửa, cánh

cửa bằng gỗ đào ruột đặc rung lên kèm theo một tiếng động nặng nề dội lại khiến lưng cô tê tê. Nhưng cô chẳng còn bụng dạ nào mà đi xót xa hộ bàn tay anh xem nó bị thương không, cô ra oai nạt anh: “Anh coi chừng kéo làm thằng bé thức giấc bây giờ!”

Chỉ một câu của cô đã dội cho cái đồng lửa giận chất cao ngùn ngụt của anh tắt ngúm, cơn nóng nảy chực phun trào mắc kẹt giữa lưng chừng, tức thì làm anh ức đến nổi đầu căng ra đau nhói như bị thui cho một quá.

Cố Minh Châu được thể lần tới: “Bây giờ sao đây”? Anh đang trách em đã giữ lại con đó hả?”

“Anh không muốn cãi nhau với em, tránh ra.” Dung Lỗi cố kiềm chế cơn giận, toan gạt Cố Minh Châu sang một bên.

Đương nhiên chẳng đời nào Cố Minh Châu chịu nghe, anh sấn sổ tới thì cô cho anh biết tay luôn. Thế rồi hai người bọn họ xáp vào nhau. Tuy Cố Minh Châu nhanh tay nhanh chân thật, nhưng độ sao được với sức khỏe của Dung Lỗi. Nháo nhào mấy cái, cô đã bị anh bẻ quặt tay ra sau, ấn vào cửa.

Khi đã chiếm được ưu thế, mắt anh long lên sòng sọc, còn Cố Minh Châu thì hồn hà hồn hển. Cái tư thế buộc phải ưỡn ngực hết cỡ này thỉnh thoảng lại khiến đầu ngực cô cọ vào lồng ngực đang áp sát của anh theo từng nhịp thở đều đều. Một lần, hai lần, lần thứ ba... thế rồi cơn giận trong người anh ngời ngoai dần theo từng lần đụng chạm.

Anh thả lỏng tay, ngay lập tức, Cố Minh Châu giằng mạnh ra. Cô vẫn bướng bỉnh đứng chặn cửa, “Hôm nay mình phải làm rõ với nhau. Chuyện đã đến nước này, em cũng nghĩ kỹ rồi, em yêu anh, em muốn lấy anh, song chuyện này không đáng để em lòi con ra ép anh làm đám cưới. Gò bó anh lâu như thế thú thực em cũng mệt mỏi lắm rồi. Em hỏi anh, rốt cuộc anh có yêu em không?” Cố Minh Châu hỏi thẳng thừng.

Dung Lỗi nổi sùng lên, “Bây giờ là lúc nào rồi mà em còn nói thế?! Trước kia sao em không hỏi anh có yêu em hay không đi? Bây giờ có con rồi nên em được thể lên mặt với anh đó hả?”

“Chính bởi Dung Dịch đã về nên em mới cần làm rõ chuyện này với anh. Trước đây là chuyện riêng hai đứa, em gò bó anh, anh cự nự em, đây là chúng ta thích thế. Bây giờ chuyện khác xưa rồi, con chúng mình với chuyện tình cảm yêu đương của hai đứa là hoàn toàn tách biệt, chẳng liên quan gì cả. Em không đồng ý để hai thứ ấy nhập nhằng với nhau, Cố Minh Châu em chẳng ra gì, em yêu anh, nhưng tuyệt đối không bao giờ lấy con ra để trói buộc anh cả, em chẳng thèm làm cái trò bí ối ấy! Anh khỏi phải lo cho con, nó là đứa tự lập, gia đình tan đàn xé nghé chẳng ảnh hưởng gì đến việc nó lớn lên cả. Không có anh, nó vẫn khỏe mạnh, hoạt bát đến ngần này đó thôi?”

Không có bố... chẳng ảnh hưởng quái gì cả... lớn đến ngần này, hoạt bát khỏe mạnh - những câu chữ ấy như chiếc roi da ngâm nước muối quất xuống chan chát. Nén nỗi đau rát buốt nơi lồng ngực vào ngay lúc này, anh trừng mắt nhìn cô như thể chỉ một giây nữa thôi anh sẽ ngã vật ra đất, không bò dậy được chỉ vì uất ức.

Cố Minh Châu vẫn nghiêng răng đoạn tiếp lời, “Em thề, em chỉ cần chính mồm anh bảo anh không yêu em, là kể từ nay về sau em sẽ không làm phiền anh nữa.”

“Đừng nghi ngờ, em chẳng giờ trò gì đâu. Chỉ có điều em thấy mệt mỏi lắm rồi, em không muốn tiếp diễn mối quan hệ như trò chơi đuổi bắt kiểu này nữa. Em đã sai khi giấu anh chuyện của con trong suốt thời gian qua. Bây giờ nó về rồi, là bậc làm cha làm mẹ, chuyện giữa hai người không nên để lại điều gì đáng buồn cho tuổi thơ của nó. Thế nên em mới cần làm ra ngô ra khoai với anh.”

Cô nói hết tình hết lý, thấy vẻ mặt của Dung Lỗi đã có chiều biến chuyển, Cố Minh Châu bèn chớp thời cơ dần tới: “Đây, chúng mình quyết định luôn đi. Chỉ cần anh bảo, anh không yêu em, anh muốn cưới Điền Tư Tư, em sẽ giúp anh đi tìm nó, nhận lỗi với nó, van xin nó về cho anh. Còn nếu anh yêu Fay, muốn cưới con bé, thì em lại càng không dám ý kiến. Tiểu Hạ là cháu dì Nguyễn, dì Nguyễn mất rồi, đến lượt em phải có trách nhiệm với con bé. Em sẽ một lòng vun vào cho nó, em cũng chỉ mong Tiểu Hạ được hạnh phúc. Dung Lỗi ạ, anh là người đàn ông em yêu, đối với em, anh là người tuyệt vời nhất, xuất sắc nhất trên đời này, nếu Nguyễn Hạ lấy anh, thực ra em cũng chẳng vui về gì cho cam, nhưng cùng lắm thì hai người cứ sống êm ấm hạnh

phúc bên nhau, để nỗi buồn lại cho em cũng chẳng sao.”

Dường như cô đã hạ mình xuống cực điểm, trong khi mới vừa rồi thôi, Dung Lỗi còn hầm hầm sắc mặt, giờ đây lại lụn bại trước chiêu lấy nhu thắng cương, biết tiến biết lùi của cô. Về mặt anh thoát đầu còn giận dữ, sau chuyển sang bản thân, cuối cùng quay về với sự sống, hiện đang ở giai đoạn lưỡng lự. Cố Minh Châu nói hết sức nhẹ nhàng, giọng trầm và có phần tủi thân: “Cái tính nóng nảy của anh, em đã chịu quá đủ và em cũng thấy sợ lắm rồi. Dung Lỗi của ngày hôm nay có tiền có quyền có dã tâm, có mảnh khỏe, em không chơi được anh. Em mệt mỏi lắm, em chỉ cần một câu anh không yêu em nữa, là em sẽ rời xa anh ngay lập tức, sẽ không bao giờ trở lại nữa, sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Chất giọng đều đều của cô gây đánh phụt sợi dây đàn vốn căng lên trong lòng Dung Lỗi bấy lâu, anh thấy đau, và cũng thấy hơi sợ.

Cô nhìn anh bằng cặp mắt đỏ hoe. Thế là Dung Lỗi như rơi tọt vào cái bàu không khí mà cô cất công tạo dựng, hiện tại anh vẫn đang vùng vẫy trong tuyệt vọng bế tắc.

Rất lâu sau, Cố Minh Châu mới từ từ đặt bàn tay mình lên ngực Dung Lỗi. Qua lớp áo sơ mi mỏng manh, trái tim đập phồng từng nhịp dồn dập, cô thì thầm báo: “Dung Lỗi, anh hãy nói với em, cuộc đời này... anh vẫn cần em chứ?”

Cú đánh chột hạ ấy đã thổi bay hàng phòng ngự cuối cùng còn sót lại trong Dung Lỗi. Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ đang đặt tay lên ngực mình, dưới lòng bàn tay cô, nhịp tim anh dồn dập như trống đánh trong lồng ngực.

“Em biết bản thân mình có rất nhiều khuyết điểm, em luôn làm anh bức bối... Em cứ tưởng yêu là phải thế, bất kể em có bắt nạt anh thế nào, làm tổn thương anh ra sao, anh luôn tha thứ và luôn yêu em. Cũng giống như em, cho đến ngày hôm nay và kể cả mai sau chết đi, em chỉ yêu duy nhất mình anh. Nhưng bây giờ nhìn lại, hình như cách yêu của em quá độc đoán, cái tính em đành hanh đành hói, làm lỡ thì giờ của anh... Dung Lỗi à, bây giờ chỉ cần anh nói một câu, anh không yêu em, là em sẽ để anh ra đi. Chúng ta cho tất cả vào dĩ vãng, đừng ai nấy đi, được không?”

Dung Lỗi choáng váng, anh nhìn lom lom vào mắt cô và rồi nhận ra ánh mắt ấy hoàn toàn nghiêm túc! Sắc mặt anh dần đổi khác, dường như anh muốn hút chặt cô vào mắt mình, hoặc nói một cách khác... anh đang sợ. Sợ cô ấy sắp rời xa mình thật.

Đường ai nấy đi... anh sẽ lấy ai? Lấy người phụ nữ nào đó, không phải là Cố Minh Châu ư?

Sao... sao có thể chứ!

“Nói đi!” Bất thành linh, cô siết chặt năm ngón tay, nhéo vào lồng ngực anh đau nhói, làm anh thót mình, “Không nói tức là ngầm đồng tình!” Cô cứ dồn ép anh, để rồi chính mình phải xót xa khi thấy anh hoang mang hoảng loạn.

Tim đập như trống trận.

Quãng thời gian tê dại qua đi, cơn nhức nhối ủa về trên những ngón tay, nơi anh vừa nện vào cánh cửa.

Cơn đau muện màng dần dà phát tác dữ dội, từ ngón tay, cơn đau lan tới cổ tay, qua cẳng tay chạy lên bắp tay, luồn vào tim.

Dường như cơn đau đang mắc nghẹn nơi cuống họng, anh muốn nói, nhưng không sao thốt ra được.

“Đừng!” Vào lúc cô dợm quay lưng, Dung Lỗi giật thót tim. Không cho mình thời gian kịp suy nghĩ, anh ôm chầm lấy cô bằng tất cả sức lực, thậm chí còn nghe thấy từng nhịp đập trái tim mình, “... Cho anh chút thời gian...”

Anh chân chừ hồi lâu rồi thốt lên một câu. Cố Minh Châu đẩy anh ra, “Anh tính chơi trò hoãn binh hả?”

Nom cô cười buồn rười rượi, hình như đã hạ quyết tâm phải dứt tình với mình, Dung Lỗi thấy sao mà nản lòng, bản thân anh đã rơi vào hoang mang.

Cô buông tiếng thở dài nặng nhọc, “... Được rồi, em không ép anh nữa.”

“Minh Châu!” Sợ cô sẽ quay bước bỏ đi nên anh cứ giữ rịt tay cô, mắt anh đỏ hoe, bàn tay không bị thương kia vầy vò mái tóc cho đến khi nó thành một mớ bù xù, anh mới nhả ra được một câu: “Em... em phải hiểu... anh đối với em thế nào chứ...”

“Chính bởi trước đây, em cứ đinh ninh là mình đã hiểu nên em mới kiên nhẫn chờ anh. Nhưng hôm nay, khi anh dẫn Tiểu Hạ đến trước mặt em, vẻ mặt khiêu khích của anh lúc đó... quá thật khiến em phải nhìn anh như một kẻ xa lạ! Dung Lỗi này, anh cứ đặt mình vào địa vị của em mà xem, giả sử ngày hôm nay em cũng ngã vào lòng Dung Nham, cố phô diễn cho anh xem, liệu anh sẽ thế nào?”

Dung Lỗi vò đầu bứt tai ra chiều ăn năn. Chớp thời cơ, Cố Minh Châu bắt đầu lèo lái chủ đề: “... Anh hãy nói thật đi, có phải anh có tình quen Tiểu Hạ không? Anh định lợi dụng con bé để trả thù em ư?”

“Không hề!” Tự dung bị cô lôi tuột vào cái màn tưởng tượng ra cảnh cô ôm ấp Dung Nham, làm anh rối hết cả trí. Nghe cô hỏi vậy anh liền quỳnh quáng biện bạch, “Anh và em ấy tình cờ quen nhau, lúc nào cô ấy cũng bảo chị Sở Sở này chị Sở Sở nọ, có thánh mới biết em chính là Sở Sở! Sau này nghe Cao Hạnh gọi em là Sở Sở, anh thấy ngờ ngờ nên mới đi điều tra!”

“Anh điều tra rồi chứ gì? Nên anh mới lợi dụng nó, anh mới gọi nó về, anh muốn gì đây? Giả sử hôm nay Dung Dịch không xuất hiện làm bể kế hoạch của anh, thì liệu anh còn định dày dọ em đến thế nào nữa? Để hai chị em tự cắn xé lẫn nhau à? Kế đó, có phải anh muốn thấy cảnh em ăn năn hối hận, chỉ có nước đeo mo vào mặt, sau đó bàng hoàng vỡ lẽ và rồi chết cho anh xem, anh muốn thế phải không?!”

Cô rướn giọng cao hết cỡ, hùng hổ tuôn ra một tràng. Còn Dung Lỗi lại như bị giẫm phải đuôi, anh nửa giận nửa thương, nửa tủi thân nửa ân hận, cơn đau đầu như búa bổ ập đến ngay tức thì.

Ngó sắc mặt anh, Cố Minh Châu nghĩ bụng, này giờ mình dọa thế chắc lão cũng thấm rồi đây. Ngưng một lát, cô bèn buông một tiếng thở dài ảo não, đoạn bảo: “Anh làm tổn thương trái tim em quá nhiều rồi Dung Lỗi ạ... Trở

về vấn đề chính thôi, hôm nay bắt buộc anh phải cho em một câu trả lời. Bây giờ anh lôi cả chiến thuật kinh doanh ra để hoãn binh với em, vậy cũng được thôi. Với tư cách là bên A, em chấp nhận điều khoản này, nhưng em cũng có điều kiện đi kèm, anh phải trả lời một câu hỏi khác: Anh và Fay đã ngủ với nhau chưa?”

Nghe xong câu hỏi, Dung Lỗi bèn thở phào một hơi, anh lắc đầu nhẹ nhõm, “Chưa từng. Anh chỉ coi con bé như em gái mình.”

“Vậy nó thì sao?”

“Em ấy” Dung Lỗi ngưng một lúc rồi bảo, “Trước đây con bé từng thổ lộ với anh nhưng anh nghĩ có lẽ đó cũng chỉ là thứ tình cảm ngưỡng mộ mà thôi. Dẫu sao, con bé hăng còn nhỏ... anh từ chối rồi! Từ chối luôn lúc đó! Anh gọi Fay về là vì... anh nhất thời tức giận...”

Giải thích với cô như thế, tự anh cũng thấy bức. Ngẫm lại, chẳng phải anh là người khởi xướng đòi bóp cổ cô ấy, tính sổ với cô ấy đấy thôi? Từ lúc nào mà... cô ấy đã chiếm quyền, quay sang hoành hợ chất vấn anh rồi.

“Tóm lại, anh và Fay chẳng có gì với nhau cả.” Anh day hai bên thái dương, húng hắng ho, giọng ồm ồm khó chịu như thể bị sặc khói, hôm nay muộn rồi, anh mệt lắm, mai hăng tít.” Hiện tại, kẻ yếu thế này đang cảm thấy rất hoang mang, anh cần thời gian tĩnh tâm và chỉnh đốn lại.

Cố Minh Châu vẫn không chịu nhúc nhích, cơ hội có một không hai đại gì bỏ qua, khó lắm cô mới nắm thóp được anh, đương nhiên phải làm đến nơi đến chốn chứ.

“Vậy trong sáu năm xa nhau, anh từng qua lại với bao nhiêu cô?”

Dung Lỗi đỡ trán, trầm ngâm rằng, “Cố Minh Châu, em đừng quá đáng.”

Cố Minh Châu tựa lưng vào cửa, căng căng bảo: “Không nói thì đừng hòng đi!”

Đầu Dung Lỗi đau như búa bổ, muốn khóc mà chẳng thấy nước mắt đâu, sau

một hồi sung sủa, anh đành cúi đầu bất lực: “Không, chẳng có ai cả.”

Anh thở dài ảo não. Còn Cố Minh Châu lại bậm môi cố giấu nụ cười đang nén lại. Nhường cửa cho anh.

Cái kiểu cười của cô khiến Dung Lỗi thẹn quá hóa giận, anh ném cho cô cái lườm rồi xì mặt lách người bỏ ra ngoài.

Vừa mở cửa, nghe thấy tiếng động từ phòng ngủ, cả hai vội ra ngoài xem thế nào thì thấy thằng bé đang đứng trên sofa phòng khách, vừa dụi mắt vừa ngó nghiêng ngang dọc, chắc vừa nãy làm nó giật mình choàng tỉnh đây mà. Thấy bố mẹ, nó liền ngáp dài rồi lầu bầu hỏi: “Toilet ở đâu ạ? Con muốn đi tè.”

Theo cái vẩy tay của Cố Minh Châu, cu cậu nhảy phắt khỏi ghế sofa, lon ton chạy về phía mẹ. Đang định dắt con vào toilet ở phòng bên thì Dung Lỗi nhanh tay bế bổng thằng bé lên, “Trong phòng ngủ của bố cũng có toilet, Dung Dịch không tìm ra à?” Vừa rủ rỉ nói với con trai, anh vừa rảo bước về phía phòng ngủ, chẳng buồn nhìn Cố Minh Châu lấy một cái.

Tuy cười ra nước mắt thật, song cô cũng phần nào yên tâm hơn. Đành rằng trong chuyện của Dung Lỗi, có vài chỗ cô tính toán sai lệch nhưng chỉ ít cô cũng đúng khi giữ lại đứa con này.

Nửa đêm, hai người không còn cự nự với nhau nữa. Đánh răng xong, Cố Minh Châu ngênh ngang lên giường, nằm xuống cạnh Dung Dịch. Ánh mắt hần học của Dung Lỗi phải chăm thủng đến mấy cái lỗ trên mặt cô, nhưng nghĩ tình đứa con đang ngủ say, anh bèn hậm hực nằm ở phía bên kia.

Chương 12: Không ai sánh bằng

Đêm ấy Dung Lỗi thở đều đều và đánh một giấc rất sâu.

Trong tiếng thở khe khẽ nhịp nhàng lên xuống của hai bố con, Cố Minh Châu cứ mở mắt thao láo cho đến tận sáng hôm sau.

Phải làm sao đây? Tiểu Hạ là Fay, mà cô từng tuyên bố sẽ giết chết cái đứa tên Fay ấy.

Cố Minh Châu có niềm tin vào nhân phẩm của Dung Lỗi, đành rằng anh từng nung nấu ý muốn trả thù cô nhưng anh sẽ không bao giờ phủ nhận nếu giữa họ thực sự đã xảy ra điều gì. Thế nên chắc chắn tình cảm giữa hai người là hoàn toàn trong sáng.

Với cả, cứ nhìn thái độ của Nguyễn Hạ là rõ, con bé mù tịt những chuyện trước kia. Nhưng còn ánh mắt con bé dành cho Dung Lỗi... lòng cô quặn thắt khi nhớ tới nó. Ánh mắt nóng bỏng ấy tuyệt đối không chỉ đơn thuần ở mức hâm mộ thôi đâu.

Cứ đánh mùi thấy thứ tình yêu dốc trọn tâm can ấy là Cố Minh Châu lại như nhìn thấy chính mình hồi trẻ.

Cuộc đời này, những người thực sự có chung dòng máu với cô, chỉ có một người đang nằm kề bên và một người đã lên chốn thiên đường, còn ai khác nữa thì cô chưa từng biết đến.

Cuộc đời này, người đối tốt với cô nhất, chỉ có một người đang ôm liệt giường, còn người kia đã về với cát bụi.

Cuộc đời này, chỉ có hai người khiến cô luôn gồng mình che chở, một sắp đi lấy chồng, người kia chính là Nguyễn Hạ.

Trong lòng Cố Minh Châu, Nguyễn Hạ và Cố Yên có vị trí ngang nhau. Song

với một Cố Yên chậm chạp, yếu đuối, không được tích sự gì, thì tình cảm cô dành cho nó đơn thuần chỉ là yêu thương và mong nó sống hạnh phúc mà thôi. Còn với Nguyễn Hạ, từ tính cách tới tài năng của con bé luôn có dáng dấp nổi bật của chính cô. Chính vì con bé giống em ruột cô còn hơn cả Cố Yên, thế nên bấy lâu nay, cô vẫn luôn gửi gắm hy vọng vào nó.

Một đứa em mình vẫn luôn yêu thương bảo bọc là thế, lẽ nào giờ đây chính mình lại làm nó tổn thương?

Ba rưỡi sáng, ánh mắt cô lướt qua mái đầu nhỏ xíu của Dung Dịch, nhìn sang gương mặt đang ngủ say nằm nghiêng một bên của Dung Lỗi; bụng bảo dạ đúng là báo ứng thật rồi...

Đáng ra cô không nên đối xử tàn nhẫn với Điền Tư Tư.

Hãy thử đặt mình vào vị trí của người khác mà xem, giả sử cô là chị của Điền Tư Tư, ức hiếp Fay như cô đã làm với con bé... Chưa bao giờ cô thấy mình như lúc này, dao động, chênh vênh trước tín ngưỡng và thế giới quan bấy lâu nay cô vẫn tôn thờ. Sự bối rối này đang tác động đến niềm tin tuyệt đối cô vẫn hằng ấp ủ... tình yêu cô dành cho anh.

Tình yêu của cô, phải chăng nó khiến người khác cảm thấy... thật khó chấp nhận?

Buổi sáng đầu tiên sau cơn biến động bất ngờ.

Sau một đêm thức trắng, Cố Minh Châu dậy sớm rửa mặt, làm cơm sáng, thu dọn phòng ốc của Dung Lỗi, giặt bằng tay cho anh hai cái áo sơ mi, sắp xếp hành lý của Dung Dịch vào buồng nhỏ sát vách với phòng ngủ.

Tám giờ, nồi cháo nấu đã đủ nhuyễn, Cố Minh Châu làm thêm mấy món ăn kèm. Sắp bát đĩa xong mà hai bố con vẫn chưa dậy. Đến tầm tám giờ hai mươi, cô vào phòng gọi hai bố con dậy.

Thực ra Dung Dịch đã tỉnh rồi, nó chớp chớp đôi mắt to tròn vẫn dấp dĩnh đầy ghen, cái đầu nhỏ xíu nằm kề bên ông bố to xác trông rõ là buồn cười, Cố

Minh Châu ngoắc tay gọi nó, thằng bé làm biếng không muốn dậy, lại quay sang lay đầu bố. Dung Lỗi nhăn nhó mở mắt. Bắt gặp khuôn mặt của con trai, anh sững sờ hai giây, thế rồi miệng nhoen một nụ cười thật tươi.

Suốt đêm dài thao thức, chỉ vì nụ cười ấy mà lòng cô nhẹ nhõm hơn hẳn.

Dung Lỗi vồn vã mặc áo quần cho con trai, kể đó, hai bố con nối đuôi nhau xếp hàng chờ vào nhà tắm. Có Minh Châu đơm sẵn cháo ra bát, chờ hai bố con nó ra ăn là vừa.

Trên bàn ăn sáng, Đá nhỏ ngoan ngoãn ăn phần cháo kèm rau của mình, so với bọn trẻ con Trung Quốc trạc tuổi, thằng bé dùng đũa vẫn thạo chán. Cứ xúc được hai muỗng cháo, Dung Lỗi lại ngó sang nhìn con trai một cái. Thấy thế, Có Minh Châu bèn xoa đầu con, bảo: “Hôm nay bố mẹ có việc, lát nữa ăn xong, mẹ đưa con đến chỗ dì bé chơi, bảo dì đưa con đi thăm ông ngoại nhé?”

“Nhưng dượng không thích con bám lấy dì, dượng ấy toàn hắt con sang một bên, lại còn tuyên bố dì bé là của dượng ấy.” Nuốt xuôi miếng cháo, thằng bé cất giọng lạnh lạnh bảo: “Hay mẹ gọi Wallace đưa con đi thăm ông ngoại đi mẹ? Lần trước Wallace đến thăm con có bảo, bao giờ mẹ đón con về, chú ấy sẽ mời con ăn thật nhiều đặc sản.” Tim cô thót lại khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Dung Lỗi lia về phía mình. Đá nhỏ không nhận ra biểu hiện bất thường của bố mẹ, nó vẫn hồn nhiên nói: “Bố ơi, tên tiếng trung của Wallace là Phương-Phi-Trì, chú ấy là anh trai của dì Hải Đường, cũng là bạn thân của mẹ. Chú ấy còn là bạn con! Bố có chơi với chú ấy không?”

Dung Lỗi cười khẩy, “Tạm coi là thế.”

“VẬY lần sau con và chú ấy đi trượt tuyết, bố cũng đi cùng cho vui nhé! Wallace trượt tuyết cừ lắm! Chú ấy lái xe siêu nhanh...” Thằng bé thao thao bất tuyệt, tay không ngừng vung vẩy thìa, Có Minh Châu run run ngắt lời con: “Dung Dịch! Lúc ăn cơm không được nói chuyện.”

“Ừ... là mẹ nói với con trước đấy chứ!” Dung Dịch ngậm thìa trong miệng, nó chớp mắt phản pháo Có Minh Châu. Dung Lỗi ném cho Có Minh Châu một cái lườm rồi bảo, “Cái này gọi là quan châu phóng hỏa, lại cấm dân đen

đốt đèn. Dung Dịch, mẹ con từng dạy con câu thành ngữ này chưa?”

Dung Dịch ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

Tuy nó không hiểu nổi những câu tiếng trung đã dài đườn đuột thì chớ lại còn xoắn lười, nhưng nó biết để ý sắc mặt người lớn - à, mẹ đang không vui, hình như bố cũng thế, thôi thì nó đành ngoan ngoãn ngậm miệng, cắm đầu vào bát cháo vậy.

Thấy con xụ mặt, Dung Lỗi bèn xoa đầu nó, dịu giọng bảo: “Bố con mình đừng nghe lời mẹ nữa, hôm nay bố dắt con về gặp cụ nội và ông bà nội nhé, đây là người nhà của bố, cả nhà mong gặp Dung Dịch lắm đấy.” Dung Dịch liếc cái thìa tỏ vẻ nghi ngờ rồi tò mò hỏi: “Sao con chưa gặp ông bà bao giờ nhỉ? Hằng năm ông ngoại và dì bé sang Mỹ thăm con phải đến mấy lần, sao người nhà của bố không đi cùng? Hay ông bà cũng phải đi công tác xa giống bố?”

Dung Lỗi ghen lời nhìn đứa con trai, lòng anh nóng như lửa đốt, đành phải cười trừ với thằng bé.

“Con mang quà về cho Duệ Duệ, bố ơi, bố gọi Duệ Duệ đi cùng con đến thăm người nhà của bố được không?” Một điều hiển nhiên, Đá nhỏ chẳng mấy nhiệt tình với ông bố chưa bao giờ gần gũi cùng những người họ hàng xa lạ bên nội. Họ chưa từng bước chân vào cái thế giới bé nhỏ của nó, thế nên hiện tại, nó chưa thấy có gì đáng quý cả.

Dung Lỗi thấy mồm miệng nhạt nhẽo, bèn bỏ ngang bữa sáng, nén cơn nhộn nhạo trong dạ dày và đáy lòng mình, anh từ tốn giải thích cho con nghe: “Hôm nay họp gia đình cái đã, bữa khác chúng ta sẽ mời Duệ Duệ. Tóm lại, mai sau Dung Dịch sẽ ở đây rồi, còn nhiều dịp để gặp Duệ Duệ cơ mà.”

“Con không phải về Mỹ nữa ă?” Dung Dịch kinh ngạc thốt lên một câu tiếng Anh, mắt nó hướng về phía mẹ, nhưng chẳng thấy mẹ nó ừ hử gì cả. Dung Lỗi cũng đáp lại bằng tiếng Anh, giọng anh nghe trầm trầm mà âm vang, “Phải, không về nữa. Từ nay, con sẽ sống với cả nhà.”

Hôm nay là thứ hai, song Dung Lỗi chẳng thiết đi làm. Để ra mắt cụ nội và

ông bà nội, Dung Dịch cứ khăng khăng đòi mặc bộ vest đen của nó bằng được thì thôi, anh bèn ngồi ngoài phòng khách đợi con trai đi thay quần áo.

Cố Minh Châu tìm bộ vest rồi ném cho con để nó tự thay. Đóng cửa phòng cẩn thận, cô ngồi xuống cạnh Dung Lỗi.

Dung Lỗi thấy cô ra thì lập tức đứng dậy, cố nhích ra một khoảng, cô buộc phải nín thở kéo anh ngồi xuống, “Nói cho em nghe, sau này anh định thế nào?”

“Từ bao giờ việc anh làm lại phải bẩm báo với em?” Dung Lỗi nóng nảy gạt phắt tay cô ra, anh nhắc tờ báo đặt trên bàn uống nước, về thành thói đọc báo, chẳng buồn nhìn cô.

Tính cách anh có hai điểm nổi bật, một, “trong nóng ngoài lạnh”. Hai, cái nét khó chiều đặc trưng của người làm nghệ thuật. Bảy năm trước, Cố Minh Châu hiểu rất rõ điều này. Bảy năm sau, dù đã luyện cho mình cái dáng dấp máu lạnh của một thương nhân chuẩn mực, nhưng hễ gặp phải những chuyện khiến tình cảm dao động là lập tức, sự khó chịu hiện rõ ngay trên mặt anh.

“Việc có liên quan đến em gái và con trai em, anh phải nói để em còn biết đường định liệu chứ.”

Dung Lỗi quảng phất tờ báo xuống, “Em tưởng mình là ai! Thánh à? Ai khiến em phải định liệu?!”

“Anh la lối cái gì đó! Đá nhỏ mà nghe được, nó lại tưởng anh không ưa nó bây giờ!” Cố Minh Châu nắm thóp anh, cho đến khi anh không còn ho he được nữa, đành ngoan ngoãn ngồi về chỗ, cô cười thâm trong bụng.

“Em vừa gọi con là gì?” Nét mặt anh hơi giãn ra, “... Đá nhỏ á?”

Ánh mắt anh đang vằn lên giận dữ, chợt chuyển sang một sắc thái khác phức tạp hơn, sâu xa hơn, cô bèn lí nhí hỏi một câu ngô nghê: “Anh không thích à?”

Dung Lỗi trợn mắt nhìn cô, hồi lâu sau mới chậm rãi bảo, “Không... rất

thích.” Giọng anh ra chiều bất đắc dĩ, “Anh đưa con về nhà, tối nay nhớ chờ điện thoại của anh, anh đoán thế nào ông nội cũng gọi em sang.”

“Sao không đưa em về luôn một thế?” Cô Minh Châu trêu anh.

“Thế em không định đi gặp Fay à? Trước khi bọn anh kịp gặp nhau thì em nên tranh thủ thời gian” Dung Lỗi thản nhiên vặn lại.

Cô Minh Châu bẹo má anh một cái, nghiêng răng khen: “Bé này thông minh gớm!”

Dung Lỗi hất tay cô ra, ném cho cô một cái lườm bực dọc rồi quay ngoắt lưng, tiếp tục chăm chú vào tờ báo.

Chư vị trưởng bối nhà họ Dung chờ mong ngày Dung Nham, Dung Lỗi sớm yên bề gia thất đã lâu. Tiếc rằng Dung Lỗi thất tình, quyết tâm dứt áo đi du học, cả nhà có muốn giục cũng khó. Còn Dung Nham, hễ đã động đến chuyện này là nó lại chơi trò mất tích, suốt nửa tháng không thèm vác mặt về nhà, được dăm bận thì chẳng ai dám thúc ép nữa.

Thế nên sự xuất hiện của Dung Dịch chẳng khác nào một quả bom tấn dội thẳng vào nền nếp kỷ cương của nhà họ Dung.

“Tôi... tôi từng gặp thằng bé này! Tôi từng ôm nó!” Trong căn biệt thự cổ kính lâu đời của nhà họ Dung, bên ghế sofa kê giữa gian phòng khách rộng thênh thang, mẹ Dung Lỗi nức nở nghẹn lời, “Nó... nó giống Dung Lỗi hồi bé như tạc!”

Bố Dung Lỗi phải bỏ cả chơi golf vì bị ông cụ Dung gọi về gấp, gắng tay cũng không kịp cời. Ông dìu vợ dậy, vỗ nhẹ lên lưng bà, “Haha... bà nó đừng kích động thế, kéo làm cháu nó sợ.”

Đúng là Dung Dịch đang hết hồn hết vía thật. Trong vòng hai ngày một có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cái đầu nhỏ xíu của nó không kịp xoay xở. Với cả, sao mà bà nội lại nước mắt nước mũi tùm lum thế này không biết? Nó rụt rè ngó cảnh bà nội chảy nước mũi.

Sợ mẹ kích động, ôm chặt quá làm thằng bé bị đau, Dung Lỗi bèn hét lời khuyên nhủ, tranh thủ ôm con vào lòng. Ngay tức thì, Dung Dịch bấu chặt cổ Dung Lỗi, nó giấu khuôn mặt nhỏ nơi hõm vai bố còn cái mông vênh ra ngoài như một con đà điểu.

Về sau, dưới lời động viên của bố và sức hấp dẫn từ mấy món bánh trái mà di Vi chuẩn bị, Dung Dịch bé nhỏ dần vượt qua sự kinh hãi ban đầu, nửa tin nửa ngờ trút bỏ lớp phòng ngự, nó nghe lời bố, ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, nghiêm túc nhấm nháp đồ ăn vặt.

Bốn vị trưởng bối xúm quanh thằng cháu, nói cười rộn rã. Bây giờ, ông nội Dung chống ba toong đứng đằng sau, vẻ mặt khó đoán.

Vừa xong bài thể dục buổi sáng, ông đang định dùng bữa thì bất ngờ Dung Lỗi về, còn ẵm theo đứa trẻ này, bảo là con của Cố Minh Châu sinh từ bảy năm trước, bấy lâu nay sống bên Mỹ, tên là Dung Dịch.

Đúng là chuyện tày đình, ông cụ lập tức gọi ngay hai thằng con về. Khi ông vẫn chưa kịp hiểu rõ đầu cua tai nheo gì sát gì thì hai phu nhân nhà họ Dung đã phấn khởi xách đồ ăn về, phen này thì hay ho rồi, loạn thật rồi.

Đời này có gì mà ông cụ chưa từng chứng kiến cơ chứ? Nhưng đứa cháu rách trời rơi xuống này quả thật lần đầu tiên ông thấy, tự dung rơi đâu ra một thằng lỏi hoạt bát nhanh nhẹn, lại còn thừa hưởng toàn những gen trội của dòng họ nữa chứ.

Con bé Cố Minh Châu này đúng thật là!

Khả năng thích nghi của Dung Dịch hiển nhiên siêu nhanh, dần dà thằng bé không còn tỏ ra dè dặt nữa. Tay cầm khư khư hai miếng bánh xốp hạnh nhân, nó nhanh nhẩu trả lời ông bà nội, vụn bánh bám đầy trên vạt áo vest đen lịch thiệp. Thấy mẹ Dung Nham toan đưa tay phui, thằng bé liền ưỡn bộ ngực nhỏ lên cho bà dễ phui, hai con mắt híp tịt đáng yêu quá đổi khiến mẹ Dung Nham cầm lòng không đậu, ôm chầm lấy nó hôn chút chút hai cái liền.

Dung Lỗi xoa đầu con trai, vẻ yên tâm phần nào. Lúc này ông nội anh mới

khẽ đằng hắng một tiếng, ngằm nhắc Dung Lỗi đứng dậy theo ông vào thư phòng.

Vừa đặt chân vào thư phòng, ông lập tức cau mày, dẫn đầu ba-toong xuống nền nhà, gắt khề: “Việc này là sao? Mày nói ông nghe xem nào!”

Dung Lỗi dẫn đo giấy lát rồi khách quan thuật lại cho ông nội nghe những chuyện đã biết trong vòng hai ngày qua.

Suốt câu chuyện, ông cụ chỉ còn nước lắc đầu, hồi lâu không thốt lên lời. Sau cùng đành buông tiếng thở dài nặng trĩu, “Chuyện quái quỷ gì thế này!”

“Cháu sẽ giải quyết, ông cứ yên tâm.”

“Mất bò mới lo làm chuồng, con cái đã lớn ngần này rồi, bây giờ thì có giải quyết đằng trời! Chuyện đến tai người ngoài thì còn ra cái thể thống gì nữa! Con bé Cố Minh Châu này phải cái tội cẩn thận quá mức!” Ông cụ tức tối nói. Ông sinh ra trong một gia đình danh giá, từng xông pha trận mạc, từng làm quan, từng là triệu phú, ông đâu lạ gì mấy cái trò đời. Nhà này có ông làm chủ, ngoại trừ dì Vi có thân phận đặc biệt ra, còn lại nhà này chưa từng mướn tay người khác hầu hạ. Hai đứa con trai của ông, một người kế thừa sản nghiệp gia đình theo nghề kinh doanh, người kia đứng ra làm chính trị, cả hai đều dựa vào thực tài của chính mình. Tuy con dâu cũng xuất thân danh giá nhưng bước chân vào nhà họ Dung là phải nhập gia tùy tục, tự mình lo chuyện bếp núc hằng ngày. Dưới nền nếp kỷ cương chặt chẽ được hun đúc qua nhiều đời, hai đứa cháu trai mới thành tài như ngày hôm nay. Ông cứ tưởng mình đã mở ra một con đường tân tiến cho đại gia tộc nhà họ Dung thì sau này đời con cháu tất sẽ phồn vinh, anh tài tất sẽ lớp lớp xuất hiện. Ngờ đâu mình còn sống sờ sờ ra đây mà lại để xảy ra chuyện tà trời này!

Mà nói thực ra, ngay từ bảy năm về trước, ông cụ đã hơi ngờ ngợ rồi. Năm đó, bỗng dưng Cố Minh Châu mất tích suốt bảy tháng trời, lúc về nom người có vẻ khang khác. Với bản tính cẩn thận của mình, ông cụ nhắm đếm thời gian, trong lòng sinh nghi bèn gọi điện thoại hỏi Dung Lỗi.

Đương nhiên Dung Lỗi rõ chuyện mình hơn ai hết, anh lập tức nhờ người của

Diên đi điều tra. Lúc ấy, thực ra... trong lòng anh đã nhen nhóm một tia hy vọng mơ hồ, rất khó nói.

Nhưng kết quả mà anh nhận được không khác gì với kết quả mà ông nội sai Dung Nham đi điều tra - đúng là có người sinh con thật, song không phải Cố Minh Châu.

Trả lời ông nội xong, thậm chí Dung Lỗi vẫn áp ủ một tâm lý cực kỳ phức tạp. Bằng nhiều cách, anh đã lấy được mẫu tóc của đứa bé trai tên Duệ Duệ kia để đi làm xét nghiệm DNA. Hiển nhiên, kết quả đã chứng minh: đứa bé không phải con anh.

Bây giờ nghĩ lại thì đúng là Cố Minh Châu đã lên kế hoạch ngay từ đầu. Tổng công ty của Lương Thị đặt tại Mỹ, cả hai phái chính tà ở bên đó đều phải nể mặt Lương Phi Phàm. Cộng với mối quan hệ tương đối thân thiết giữa gia đình Phương Phi Trì và phía cảnh sát bản địa thì việc giữ bí mật cho hai mẹ con cô ấy quá thực dễ như trở bàn tay.

Đồng thời, có lá chắn là Cao Hạnh nên mỗi lần Cố Minh Châu đưa đứa bé đi đi về về giữa hai nơi, người khác cứ đinh ninh cô ấy dắt theo Duệ Duệ.

Thú thực vào lúc đó, Dung Lỗi đã từng manh nha một ý nghĩ cực kỳ vớ vẩn và bi quan kiểu: biết đâu Duệ Duệ là con ruột cô ấy, chỉ có điều bố đứa bé không phải mình mà thôi.

Thế nên sau này anh vẫn vô tình kiểm tra lại nhiều lần, cũng bởi lẽ đó mà anh nắm rõ nhất cử nhất động trong suốt mấy năm qua của cô như lòng bàn tay.

Những ngày tháng vất vả nhất của anh, theo báo cáo điều tra về Cố Minh Châu mà anh nhận được, có hai người đàn ông thường xuyên xuất hiện bên cô, đó là Trình Quang và Phương Phi Trì.

Mà giờ thì anh cũng biết, ai mới là người ở bên, giúp cô ấy vượt qua những ngày tháng khốn khổ nhất trong cuộc đời.

Đằng nào cũng chẳng phải là anh.

Ấy là thứ tình yêu mà Cố Minh Châu từng định ninh một lòng, tình yêu dành cho anh, sâu thẳm, không gì sánh kịp.

“Đầu óc đang đề đi đâu đấy?” Ông nội lên tiếng ngắt ngang dòng suy tưởng của anh, “Mày! Tối nay gọi Minh Châu đến nhà ăn bữa cơm.”

Dung Lỗi tư lự trong vài giây rồi khéo léo dò hỏi ý ông, “Ông ơi, cháu xin ông đừng gây khó dễ với cô ấy. Chung quy cũng là... tại cháu. Bao năm nay cô ấy một thân một mình nuôi thằng bé, cháu nợ cô ấy nhiều.”

Ý của thằng cháu rành rành ra đó, tự nhiên ông cụ thấy cái sườn, chỉ hận không nhồi được vào đầu nó cho nó nên người, “Khỏi phải lo, bố mày còn đang mừng hóm kia kia, chưa đến lượt ông phải lo mấy cái chuyện tào lao này! Mà cũng khỏi để bọn mày chê ông già lắm chuyện!”

Đương nhiên Dung Lỗi thừa hiểu ông cụ đang tức nên mới nói vậy, bố anh chưa hẳn đã nghe lời ông nội, “Ý cháu không phải vậy. Có điều từ xưa đến nay Minh Châu vẫn luôn kính trọng ông, cô ấy mà biết ông nổi giận thế này thì thể nào cũng đứng ngồi không yên. Ông cũng biết chuyện gia đình của cô ấy dạo gần đây rồi đó, mọi việc đều do cô ấy gánh vác, cô ấy vất vả lắm rồi nên cháu không muốn vì một chuyện đáng lẽ là chuyện vui mà lại khiến cô ấy phải buồn rầu.”

“Vậy theo mày thì sao?” Sắc mặt ông có phần dịu xuống.

“Cháu muốn lấy cô ấy.” Dung Lỗi nói nhẹ tênh song rất kiên định.

“Còn con bé?”

Dung Lỗi mím môi, thật khó mà trả lời được. Trước đây cô ấy nặng nề đòi lấy anh bằng được, thậm chí còn dùng mảnh khoe lấy lòng ông nội anh, khẳng khẳng muốn làm vợ anh. Nhưng giờ đây, khi Nguyễn Hạ đã xuất hiện... quả thật anh không chắc cho lắm. Có lẽ, nếu buộc Cố Minh Châu làm tổn thương một người trong số những người cô ấy quan tâm nhất thì chắc chắn, kẻ được chọn sẽ là Dung Lỗi.

Nghĩ đến đó, tự dưng Dung Lỗi thấy giật mình bởi chính những suy nghĩ của bản thân - từ lúc nào mà ngay cả anh cũng thần nhiên thừa nhận cô ấy quan tâm anh, yêu anh?

Nom thằng cháu mình hằng tự hào lại đăm chiêu, ông cụ ngán ngẩm lắc đầu, lại thất bại rồi, thế là lại thất bại rồi!

Chẳng hiểu ông dạy dỗ bọn nó thế nào, một đứa thì thôi đã đành, đằng này đứa hai đứa ba, lần nào cũng rặt cái kiêu ấy. Bỏ bao công sức mới rèn được chúng nó trở thành người hô mưa gọi gió, không gì là không làm được, thế mà hễ cứ đụng đến người phụ nữ trong lòng là nó lại như người mất hồn.

Dung Dịch... Dung Dịch! Nhớ tới thằng chắt lém lỉnh đang ngồi dưới nhà, trong lòng ông lại sục sôi, con người ta không ai vấp ngã ba lần ở cùng một chỗ! Ông phải thay đổi cách dạy dỗ, không thể để thằng chắt lại đi theo vết xe đổ của bố nó và ông nội nó được!

Mãi đắm chìm trong nỗi ưu tư của riêng mình nên Dung Lỗi không nhận ra ánh mắt tóe lửa của ông nội. Đợi anh tĩnh tâm trở lại, ông nội mới sốt ruột phẩy tay bảo, “Không còn việc gì nữa, xuống nhà đi.”

“Vậy tôi nay thì sao ạ?”

“Cứ gọi nó đến! Ăn bữa cơm thôi, sợ cái gì?!” Thấy thằng cháu vẫn khư khư cái vẻ mặt thấp thỏm như sợ cháu dâu bị ăn thịt, ông cụ bèn quát mắt bảo, “Ra ngoài đi! Ông không muốn thấy cái mặt mày nữa!” Dung Lỗi xoa xoa mũi rồi lui ra ngoài.

Bây giờ, Cố Minh Châu đang trên đường về quê gặp Nguyễn Hạ. Vừa lái xe đến cổng làng, ngay từ đằng xa đã thấy Nguyễn Hạ đang dìu bà ngoại đi bách bộ, Cố Minh Châu bèn hãm tốc độ xe đồng thời ấn còi. Ngáng lên thấy chị mình đến, Nguyễn Hạ liền nhoẻn cười.

Cất xe xong, Cố Minh Châu quay lại đón bà và Nguyễn Hạ. Bà ngoại vừa gặp cô đã gọi “Vô Song”, Cố Minh Châu chỉ mỉm cười mà không phân trần gì.

Về đến nhà, hai chị em đỡ bà ngồi xuống chiếc xích đu trước cửa sổ. Nguyễn Hạ vào bếp, còn Cố Minh Châu đứng bên cửa sổ, bày biện hoa quả vừa mua.

“Vô Song à.” Bà ngoại cười gọi Cố Minh Châu, có lẽ vừa đi bộ thắm mệt nên bà ngừng lại một lúc, sau mới chỉ vào bóng lưng của Nguyễn Hạ trong bếp rồi tiếp lời: “Con xem, đợt này Tiểu Nám về, có phải con bé lại sụt cân so với lần trước không?”

Tiểu Nám là tên mụ của mẹ Nguyễn Hạ. Cố Minh Châu ghen ngào song vẫn gật đầu đáp lời bà, “Vâng, làm giáo viên vất vả lắm ạ, có biết bao nhiêu học sinh cần quan tâm. Với lại bà xem, con gái thon thả cũng đẹp đão đẻ mà, mấy cô có liễu yếu đào tơ thì đám đàn ông con trai mới sinh lòng bảo vệ chứ.”

Miệng nói, tay vẫn thoăn thoắt bóc chuối, xắt nhỏ làm nhiều miếng, bày trên đĩa mời bà dùng.

Bà ngoại nhón một miếng, nhai trệu trạo rồi lại bỏ xuống, động tác vẫn tao nhã như ngày nào. Sau mấy miếng chuối mà bà đã lắc đầu, không tài nào ăn được tiếp, Cố Minh Châu ngồi nhón gót cạnh xích đu, từ đầu đến cuối vẫn ngẩng đầu nhìn bà. Lau tay cho bà xong, cô liềm tém lại mép chăn quanh đầu gối cho gọn gàng.

Bà ngoại mỉm cười nhìn cô, rồi như sức nhớ ra gì đó, bà liền thở dài, “Hai đứa này suốt ngày chỉ có làm việc thôi. Đáng lẽ đàn bà con gái không nên nhọc lòng vì chuyện này mới phải, con gái là phải sớm xuất giá, phụ chồng nuôi dạy con cái. Vô Song à, sao con cứ nấn ná không chịu đi lấy chồng?”

“Có lẽ bởi con không liễu yếu đào tơ như mấy cô khác đây ạ.”

“Đâu phải đàn ông nào cũng thích phụ nữ yếu đuối.” Bà ngoại mỉm cười hiền từ, dường như những ký ức vui vẻ thời son trẻ đang ùa về, “Con xem, nếu vẫn còn cái tục năm thê bảy thiếp ngày xưa, chỉ những người phụ nữ mạnh mẽ mới đủ sức làm vợ cả ngang hàng với chồng, một tay quán xuyến việc nhà.”

“Nếu được chọn, con thà làm nàng hầu thiếp quyền rũ yêu kiều để người người yêu thương chiều chuộng. Hằng ngày chẳng phải mớ tay làm gì, chỉ lo

nghiêng mình soi bóng bên bờ nước, thả hoa cho cá ăn, đợi chờ hình bóng trang quân tử coi mình là hồng nhan tri kỷ tìm đến cửa.” Bắt chước ngữ điệu tiểu thư khuê các thời xưa của bà ngoại, cô bật cười lém lỉnh. Bà ngoại cũng buồn cười, bèn đưa tay đánh nhẹ cô một cái.

“Cũng bởi lắm môi theo đuổi quá, nên con chẳng biết chọn ai cả”. Thấy bà ngoại đang vui, cô lại tiếp tục làm trò.

Khuôn mặt nhăn nheo già nua của bà bỗng thoáng vẻ tự hào, bà véo mũi Cố Minh Châu, đoạn bảo, “Phải rồi... Sở Sở nhà ta xinh đẹp từ bé, Sở Sở là công chúa trong cổ tích, tuy có nhiều người theo đuổi nhưng về sau công chúa nhất định sẽ lấy hoàng tử.”

Công chúa... phải rồi, hồi mới làm công chúa, lúc đó Nguyễn Vô Song thường dẫn cô về nhà bà.

Trong ký ức của ngày đó, bà ngoại thường mặc những bộ xường xám kiểu xưa, khuôn choàng trắng tinh khôi đài các khoác trên bờ vai, giống như một nàng tiểu thư ngày xưa trong tranh vẽ.

Trong lúc Nguyễn Vô Song giúp bà quét tước vườn tược nhà cửa thì Cố Minh Châu lọt thỏm trong lòng bà, cũng ngay tại chỗ này, cô được bà kể cho nghe những câu chuyện ly kỳ. Tuồng như quãng thời gian ấy luôn rơi vào buổi chiều có nắng vàng thật rực rỡ, giọng bà uyển chuyển mượt mà khiến Cố Minh Châu như đắm chìm trong những câu chữ bay bổng sâu sắc, buổi chiều này nối tiếp buổi chiều kia, từ kinh thánh đến kinh thi, từ truyện cổ Andersen đến Trương Ái Linh.

Nghe bà nói cô mới chợt nhớ ra, cô che mặt cười, lòng thoáng hoài niệm về quãng thời gian hạnh phúc được làm công chúa ấy.

Tình hình bà ngoại cứ thất thường, lúc tỉnh táo lúc nhảm lẫn song Cố Minh Châu cũng không nhắc bà. Cô ngồi nói chuyện vui vẻ một lúc, thấy bà ngoại đã thấm mệt, gà gât buồn ngủ, dì bảo còn một lúc nữa mới đến giờ cơm nên cô dìu bà về phòng nằm nghỉ trước.

Nguyễn Hạ đã xử lí xong rau và thịt cần nấu cho bữa tối, cô bung cà phê mới

đun ra, “Chị, hôm qua chị có về cùng Kevin không? Em không tài nào gọi được cho anh ấy, Diên cũng vậy.”

Trên đường đến đây Cố Minh Châu đã bốc điện thoại gọi Hải Đường, song cũng không cách nào liên lạc được, “Hôm qua chị đưa họ về khách sạn, chắc là mệt do chênh lệch múi giờ. Không sao đâu, em đừng lo.”

“Hai người đó á, ha! Cần gì em lo đâu!” Nguyễn Hạ đẩy tách cà phê đến trước mặt cô, “Chị, em để ý thấy dạo này bà ngủ càng lúc càng nhiều. Em lo lắm, hay đưa bà đến bệnh viện khám lại.”

“Tuần trước chị mới đưa bà đi khám rồi. Không có gì khác thường cả.”

“Vâng.” Nguyễn Hạ có vẻ áy náy, “Chị, em thật chẳng ra sao cả, bấy lâu nay vẫn để chị phải chăm sóc bà và cả em nữa.”

“Biết lắm khổ nhiều mà, vả lại cứ xem như chị đang đầu tư, sau này chị già rồi không có ai chăm sóc, chị sẽ mò đến tìm em.” Cố Minh Châu phớt cười, vẻ mặt vẫn vậy, “Tiểu Hạ này, chị từng nói với em nhiều lần rồi, em lúc nào cũng phải sẵn sàng tư tưởng. Người duy nhất có thể theo em tới cùng trời cuối đất chỉ có mình em thôi, hiểu không?” Nguyễn Hạ lặng lẽ gật đầu, cô hiểu chứ, cô cũng hiểu căn bệnh suy thoái não của bà ngoại hoàn toàn vô phương cứu chữa. Bình thường chỉ kéo dài được năm sáu năm, thế mà nay đã bước sang năm thứ bảy, thôi thì cô cũng thấy mãn nguyện lắm rồi.

Những gì Cố Minh Châu nói đã tạo một thứ áp lực không tên lên người Nguyễn Hạ, cô bé nhoẻn cười chuyên đề tài, “Thực ra chị cứ gọi điện thoại gọi em qua là được rồi, việc gì phải lặn lội đường xa đến đây. Hôm qua em nghe anh Trình Quang bảo dạo này chị bận lắm cơ mà.”

“Bố chị đang bệnh, chỗ Cố Yên cũng có tý phiền hà, đúng là hơi bận nên đợt tới chắc là không có nhiều thời gian để quan tâm em, có gì thì em cứ gọi Trình Quang, nhưng cũng đừng làm phiền nó nhiều quá, nó đang ôn thi GRE để chuẩn bị đi du học. Đây, chìa khóa này gửi em. Ở kìa đừng từ chối, đáng nhẽ chị định đưa em chìa khóa nhà chị, nhưng em cũng thấy tình hình dạo này của bà rồi đấy, chị đoán bụng chắc em không muốn rời xa bà, thế nên phải có xe mới tiện đi lại. Em lái tạm chiếc xe này đi, bao giờ kiếm được tiền

mua xe mới thì trả lại chị sau.” Nghe chị mình nói vậy, Nguyễn Hạ đành nhận chìa khóa xe, nhưng trong dạ vẫn thấy buồn man mác. Im lặng một lúc, con bé mới mở miệng hỏi: “Chị, chị và anh Kevin... quen nhau à?”. Câu hỏi đó đã ám ảnh nó suốt đêm qua.

Bản thân cô cũng đang chờ con bé nhảy sang chủ đề này nên vừa nghe thấy thế, cô chỉ cười rồi úp úp mở mở đáp lại: “Bọn chị là bạn đại học, sau này anh ấy ra nước ngoài du học nên cũng cắt đứt liên lạc, dạo gần đây anh ấy về, bọn chị mới gặp lại nhau. Sao?”

Theo cách nói của chị ấy thì bọn họ chỉ giống những người bạn bình thường, lúc này cô bé mới gỡ được tảng đá đang đè nặng trong lòng, “À... Chị ơi, chị thấy anh ấy là người thế nào?”

“Mỗi người một cảm nhận, cảm nhận của chị chẳng nói lên điều gì cả. Sao? Anh ấy và em có gì hả?”

Nguyễn Hạ ngượng ngùng le le lưỡi, “Đâu mà!”

“Em từng thổ lộ với anh ấy nhưng bị cự tuyệt, xấu hổ chết đi được! Anh ấy bảo, trừ phi anh ấy chết, chứ không bao giờ anh ấy quên được người bạn gái cũ. Ôi... quả thực em xấu hổ đến nỗi chỉ ước có cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống.”

“Thổ lộ ấy mà, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai kết quả, một là bị từ chối, hai là được chấp nhận, có gì mà phải xấu hổ.”

“Chị, chị có quen bạn gái cũ của anh ấy không?”

“Khóa nào?”

“Ừm... em cũng không biết.” Nguyễn Hạ tắc tịt. Tuy quen biết đã lâu nhưng ngoại trừ một lần do uống thuốc an thần quá liều, nửa đêm nói mê gọi tên “Ỉn con” ra thì chưa bao giờ cô nghe Dung Lỗi tâm sự chuyện tình bi đát của anh ấy với bất kỳ ai. “Em tò mò lắm, cô gái ấy ra sao mà lại khiến Kevin khó quên đến thế nhỉ.”

Thấy Cố Minh Châu im lặng không nói gì, Nguyễn Hạ lại tưởng chị mình không thích trò tọc mạch, thành thử cô bé cũng không gắng hỏi thêm.

Nhưng thực ra, lúc này Cố Minh Châu lại thấy khó chịu trong lòng.

Trông vẻ dồi dào sức sống đang thoát ẩn thoát hiện trên gương mặt cô em gái, đột nhiên Cố Minh Châu thấy vẻ hững hờ của mình thật giả dối biết bao. Cố Minh Châu cũng hiểu, đối với Nguyễn Hạ mà nói, chị Sở Sở là người duy nhất để nó tỏ lộ những điều băn khoăn chỉ con gái mới biết với nhau.

Còn cô, cô đến với mục đích thăm dò tình địch, cô đã lên kế hoạch chu đáo để hạ gục cô bé con đáng yêu này.

“Cà phê ngon thật!” Cố Minh Châu nói lảng sang chuyện khác, “Xem ra em đã học được ối thứ ở bên ngoài, chị thấy con người em bây giờ khác xa hồi mới đi rồi đấy, khỏe khoắn mà cởi mở hơn nhiều.”

Và quả thật Nguyễn Hạ đã liêu xiêu trước câu khen ngợi của cô. Cô bé liền cười tíu mắt, đoạn kể thêm một số chuyện vui vui hồi còn ở bên đó, “A! Phải rồi! Để em cho chị xem đồ án tốt nghiệp của em!” Nguyễn Hạ hớn hớ chạy vào buồng, lát sau đã cầm ra một xấp hình phác thảo thu nhỏ, nâng niu trao cô xem.

Đó là hình line art của một bộ trang sức. Nhìn qua tranh vẽ rất lộng lẫy. Ánh mắt Cố Minh Châu lướt xuống phía dưới, một dòng chữ bay bướm, mờ mờ bằng nét chì, chính ngay tên của loạt tác phẩm - “Đá của Hạ Mạt”.

Và thế là trái tim gan lì từng trải của cô bỗng thất lại.

“Đẹp đấy, nét vẽ có tiến bộ hơn rồi.” Cố Minh Châu xem qua một lượt rồi mỉm cười bảo.

Nguyễn Hạ chu môi, chùng như hơi thất vọng khi thấy cô phản ứng như vậy.

“Em muốn chị phải tỏ ra kinh ngạc đến mức nào? Nhiều năm không sờ đến những thứ này, từ lâu chị đã là kẻ tay ngang rồi.” Cố Minh Châu dừng dừng bảo, “Ngốc ạ!”

Bị bà chị lật tẩy nên Nguyễn Hạ chỉ còn biết lè lưỡi. Mắt vẫn nhìn chị Sở Sở dựa lưng vào thành ghế, những ngón tay thon dài nhịp nhàng gõ xuống chữ “Đá” trên hình vẽ, dường như đang nghĩ gì đó. Con bé khẽ gọi một tiếng, Cố Minh Châu mới sực tỉnh, “À chị đang nghĩ nên bố trí em về đâu.”

“Chị, thực ra chị không cần sắp xếp hộ em đâu.” Nguyễn Hạ cười ngại ngùng, “Chị vất vả nhiều rồi, chị đừng bận tâm lo nghĩ thêm cho em nữa. Em đã trưởng thành, em có thể tự mình phấn đấu.”

“Chị chỉ muốn mang lại cho em một khởi đầu thuận lợi, còn sau này thế nào là phụ thuộc hoàn toàn vào năng lực của em. Tiểu Hạ, quan điểm của chị là, phụ nữ nên có một sự nghiệp chắc chắn, có thể thì vào lúc em gặp khó khăn trong tình yêu, ít ra em vẫn nắm chắc trong tay được chút gì đó. Song em không phải là chị, hẳn em đã có quan điểm và mơ ước của riêng mình, chị tôn trọng em, nhưng cũng luôn sẵn lòng hướng em đi theo con đường mà chị thấy tốt nhất.” Ngữ khí của Cố Minh Châu vẫn mang vẻ tự tin và bình tĩnh mà Nguyễn Hạ luôn sùng bái bấy lâu nay.

Nghe ngoài sân vọng vào tiếng còi xe inh ỏi, Cố Minh Châu bèn mở cửa sổ, ngó ra chiếc xe BMW màu đỏ đang đỗ bên ngoài, cô cười bảo, “Mau ra mở cửa cho sắp của em đi.”

Chương 13: “Xì! Đồ dở hơi”

Trước khi đến đây, Cố Minh Châu đã bốc điện thoại gọi cho Lộ Hân Nam. Cô đưa xe cho Nguyễn Hạ, để Lộ Hân Nam đưa cô về, tiện thể tiễn cử cho bạn mình một nhà thiết kế tài năng.

Nom Lộ Hân Nam hơi gầy đi một chút, mái tóc cắt tía gọn gàng thời trang, chiếc áo khoác dáng ngắn vẻ chín chắn cộng thêm lớp trang điểm tinh tế nhẹ nhàng, càng nhìn càng có dáng dấp của một nữ doanh nhân. Tập ảnh “Đá của Hạ Mạt” đã khiến cô ấy nửa kinh ngạc nửa mừng rỡ, đây đúng là thứ cô ấy đang kiếm tìm, đồng thời cũng là thứ mà đội thiết kế chỗ cô ấy đang thiếu hụt, một phong cách tinh khôi rạng rỡ như tường vi song cũng thể hiện được sự phóng khoáng sắc sảo.

Hai người nói miên man suốt từ lúc chuẩn bị ngồi vào bàn cho đến khi com nước đã xong xuôi, vẻ như đã tìm được tri âm đích thực, ngay tức khắc Lộ Hân Nam đồng ý nhận Nguyễn Hạ.

Com nước xong ít lâu thì Cố Minh Châu và Lộ Hân Nam ra về.

Bà ngoại vẫn đang ngủ, dì không tiện gọi bà dậy, Nguyễn Hạ bèn bảo đợi bà tỉnh rồi nấu riêng cho bà ăn sau.

Chẳng hiểu tại sao, Cố Minh Châu lại muốn gặp bà nói mấy câu rồi hẵng về.

Lúc lên lầu, cô ngồi bên mép giường, nắm lấy bàn tay già nua như rễ cây của bà ngoại, khẽ gọi bà dậy, bảo mình sắp về, dặn bà nhớ giữ gìn sức khỏe, hằng ngày phải kiên trì giữ thời gian luyện tập.

Bà ngoại mắt kèm nhèm gật đầu lia lịa, đột nhiên bà cất tiếng rành rọt: “Cháu yên tâm đi lấy chồng đi, bà tự biết chăm sóc bản thân mình.”

Cố Minh Châu ngây người, chẳng hiểu bà đang nói với Nguyễn Vô Song hay đang nói với cô nữa. Tuy cô gật đầu vâng dạ, nhưng không hiểu sao cô cứ

thấy run run là lạ. Cho đến khi chiếc xe của Lộ Hân Nam chạy ra đến cổng làng, nụ cười thường trực suốt buổi chiều mới tắt lịm trên môi cô.

Lộ Hân Nam đã được nghe đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, giờ lại thấy bạn mình co quắp một chỗ, cô bèn hỏi một câu dè dặt: “Tình hình sao rồi?”

Cố Minh Châu thở dài thườn thượt, “Gay go đấy.”

“Sao mà không giải thích thẳng toẹt với Nguyễn Hạ đi? Tao thấy con bé cũng là người biết lí lẽ ra phết.”

“Chính bởi con bé là người hiểu chuyện đấy. Nếu là Cố Yên thì tao đã nói thẳng đuột rồi, nó khóc lóc vật vã, dăm bữa là lại đầu vào đấy. Còn Tiểu Hạ thì... tao thấy hơi sợ, nó lạnh lùng thật song cũng rất tình cảm, chính tao chứng kiến nó nhích từng bước vượt qua nỗi đau mất mẹ, Lộ Lộ này, mà cũng thấy con người nó bây giờ đấy, nó tràn trề sức sống, thật sự là tao... không nhẫn tâm.”

Chính bởi cái vẻ thanh xuân dồi dào sức sống ấy mà cô không nỡ nói ra rằng - Tiểu Hạ, Dung Lỗi là người chị yêu, là bố của con trai chị. Ít lâu sau sẽ là chồng chị. Thế nên em đừng yêu anh ấy nữa.

Con bé ấy đã đặt cô làm mục tiêu phấn đấu của nó, con bé có cái tính quật cường bướng bỉnh song cũng hết sức nỗ lực - y như cô thời còn trẻ. Nguyễn Hạ do một tay cô đào tạo, chính mắt cô đã chứng kiến nó phá kén thành bướm, sao cô có thể nhẫn tâm giáng cho nó một đòn phủ đầu ngay vào lúc cuộc đời nó đang tràn trề hy vọng nhất được?

“Lộ Lộ, mà có thể bảo Merry nhận Tiểu Hạ làm học trò được không?”

Lộ Hân Nam phá lên cười, “Mày nghĩ kỹ đi, Merry Trương ấy à! Tao phải móc nối cả mớ quan hệ xã hội mới rước được mụ ấy về công ty đấy, một năm mụ ta đi làm không đến một tháng, thế mà mức lương tao trả cho mụ gấp đôi số lương của toàn thể anh em trong công ty một năm cộng lại! Ai bảo mụ ấy là người làm công ăn lương rồi chịu nghe lời sếp nào, ối giờ cho mình xin, có mà là Phật sống của tao thì có!” Nói đến đó, Lộ Hân Nam không kìm được

kích động.

Merry thành danh ngay khi Cố Minh Châu và Lộ Hân Nam vẫn đang ngồi trên ghế nhà trường, lúc đó chị đã là một trong những nhà thiết kế hàng đầu thế giới. Năm đó, chị đến Trung Quốc làm tour triển lãm tác phẩm, Cố Minh Châu và Lộ Hân Nam thuê máy bay rong ruổi theo chị quá nửa Trung Quốc mà người ta vẫn kiên quyết không thêm ngó ngang lấy một cái.

“Minh Châu, mày muốn bù đắp cho Nguyễn Hạ, tao hiểu, nhưng cái này quả thật vượt quá khả năng của tao. Cùng lắm tao chỉ tiến cử được thôi.”

Cố Minh Châu đang thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, đoạn từ tốn gật đầu, “Con người ta ai cũng phải thay đổi, mày nhìn chúng ta mà xem, cả hai chúng ta đâu còn như xưa nữa. Merry cũng khác nhiều rồi, mấy tác phẩm của chị ấy trong vòng hai năm qua rõ ràng đã có nhiều yếu tố trầm lắng. Cũng giống việc mày cần một luồng gió mới như Tiểu Hạ chẳng hạn, bản thân Merry cũng cần y như thế. Tao có linh cảm, Tiểu Hạ sẽ thành tài.”

Lộ Hân Nam và Cố Minh Châu kè kè bên nhau đã ngót nghét hai mươi năm, chỉ cần một động thái nhỏ là đủ để người kia nhận ra. Niềm đam mê cùng nỗi tiếc nuối da diết của Cố Minh Châu dành cho thiết kế chừng như đang lây sang Lộ Hân Nam, “... Minh Châu này, có bao giờ mày từng nghĩ, sau khi lấy được Dung Lỗi thì sẽ nghỉ việc ở nhà không? Mày không làm nhà thiết kế thời trang, đúng là tổn thất lớn cho cái ngành này.”

Vừa nghe đã biết cô bạn thân lại đang tiếc thay cho mình đây mà, Cố Minh Châu bèn bảo, “Được rồi, bây giờ tao sống cũng ổn đó chứ. Đừng nói như thế tao đang tủi thân lắm không bằng. Đợi tao giải quyết xong mấy việc gấp gáp đây rồi bàn sau! Đời người dài lắm, mấy năm đợi anh ấy đã ăn thua gì? Huống hồ, tao đã đợi bao năm rồi, tao biết Dung Lỗi đáng để tao đợi.”

“Vậy chi bằng để lão tự đi giải quyết chuyện của Nguyễn Hạ có phải hơn không?”

“Lão cũng muốn thế, nhưng tao gạt đi rồi.” Cố Minh Châu thở dài, “Lộ Lộ này, nếu là mày, mày có sẵn lòng từ bỏ không, hay mày vẫn một lòng một dạ mơ về người đàn ông không thuộc về mình?”

Lời vừa dứt, ánh mắt đăm đúi mà Lộ Lộ dành cho Phương Phi Trì chọt vút qua trước mắt, Cố Minh Châu như sực tỉnh, nhưng lời đã nói ra thì làm sao có thể rút lại được. Cô băn khoăn ngó sang Lộ Hân Nam, sắc mặt cô ấy đã khang khác rồi.

Không khí bỗng lắng xuống, hai cô bạn thân khó tránh khỏi ngượng ngập khó nói. Tiếng chuông điện thoại vang lên vào lúc này đúng là vị cứu tinh của đời cô, Cố Minh Châu vội vã nghe điện, là số máy bàn nhà Dung Lỗi.

“Tôi nay về nhà ăn cơm.” Điện thoại vừa kết nối, Dung Lỗi đã thẳng thừng buông một câu thế đấy.

Cố Minh Châu đồng ý, đoạn bảo, “Chừng một tiếng nữa là tới, em vừa rời nhà bà ngoại.”

“Anh biết rồi.” Dung Lỗi dừng dung đáp.

“Đợi đã.” Cố Minh Châu lên tiếng trước khi anh kịp cúp điện thoại, “Anh mua điện thoại chưa?”

“Mai rồi mua.”

“VẬY... anh có thể gọi cho cậu bạn Diên của anh để dặn cậu ta đừng tiết lộ chuyện chúng mình có Dung Dịch cho Tiểu Hạ biết, được không?”

“Không được.”

Cố Minh Châu cau, “Tiểu Hạ mới về nước, cho nó nghỉ ngơi vài ngày đã rồi em sẽ nói chuyện với nó.”

“Anh không có mồm chắc?” Dung Lỗi cười khẩy, “Chuyện này để anh lo, em cứ cân nhắc vấn đề của bản thân mình đi! Đừng tưởng thế mà xong!”

Cố Minh Châu nóng đầu toan cãi trả thì điện thoại hiển thị có cuộc gọi đến, cô thấy số máy cá nhân của Lương Phi Phàm, liền bảo, “Có người gọi đến, em cúp máy đây.”

“Chẳng lẽ điện thoại của anh không được tính là có người gọi đến à?” Dung Lỗi mĩa mai, “Sao lại cúp máy của anh để nghe đũa khác?”

Cố Minh Châu điên lên bảo, “Xí! Đồ dở hơi!”

Cô ngắt điện thoại để nhận cuộc gọi của Lương Phi Phàm, giọng nói kiêu ngạo quen thuộc vọng lại từ đầu dây bên kia: “A lô? Tôi đây.”

“Chuyện gì thế?” Cố Minh Châu đoán bụng chắc con bé Cố Yên ngờ nghệch lại làm gì đó đại dột rồi.

“Rốt cuộc chị đã nói chuyện với bố chị chưa?” Giọng Lương Phi Phàm lạnh như băng, “Sao Cố Yên lại đề nghị hoãn đám cưới? Cố Minh Châu, tôi cực kỳ ghét tình hình hiện tại, tính nhẫn nại của tôi không được tốt cho lắm.”

“Tôi hiểu - ngoại trừ với em gái tôi ra thì những người khác đúng là như vậy.”

“Nếu chị không giải quyết được thì để tôi làm cho nhanh.”

“Đừng!” Cố Minh Châu cuống cả lên, để ông mãnh này ra tay thì chẳng rõ sẽ xảy ra cảnh tan tác chim muông nào nữa, đến lúc đó thế nào ông già ở nhà cũng chắc mẩm trong bụng rằng Cố Yên bị cưỡng hôn cho mà xem, “Tôi bảo rồi, tôi nhất định sẽ nghĩ cách để hôn lễ của cậu được tổ chức đúng như đã hứa, cậu yên tâm. À mà dạo gần đây, có phải cậu lại đang ngấm ngấm chuẩn bị làm gì nhà họ Phương không đấy hả?”

“Mấy thứ nên làm thôi.”

“Này Lương Phi Phàm, cậu làm ơn tỉnh táo hộ tôi cái, cậu và tôi thừa hiểu Cố Yên là người thế nào, con bé và Phương Diệc Thành tuy trước đây không thành đôi nhưng bây giờ hăng còn là bạn bè, cậu mà làm gì nhà bên đó, đảm bảo khoảng cách giữa cậu và Cố Yên sẽ còn xa hơn bây giờ đến mười vạn tám nghìn dặm.”

Chỉ qua điện thoại mà tiếng cười khẩy lạnh lẽo của Lương Phi Phàm đã làm

Cố Minh Châu tê công cả người, “Chị bớt mồm mép trước mặt tôi đi, nếu Phương Diệc Thành dám xen vào giữa tôi và Cố Yên thì ba anh em nhà nó chết là cái chắc. Tôi mặc xác chuyện mèo mả gà đồng giữa chị và Phương Phi Trì.”

“Này Lương Phi Phàm, lễ độ với chị vợ là chuyện tôi tề lắm à.”

“À vâng thưa chị vợ, vợ sắp cưới của tôi đang ở chỗ bố vợ tương lai bên đó, nhờ chị xem-xét-giải-quyết nhé.” Nói dứt câu là cậu ta cúp máy ngay lập tức.

Cắt điện thoại đi, Cố Minh Châu sa sầm nét mặt bảo, “Lộ Lộ, mày đưa tao đến viện điều dưỡng với.”

Lộ Hân Nam hỏi một câu dè dặt “Lại sao thế?” nhưng chưa kịp nghe câu trả lời, cô nàng đã biết ngay có chuyện chẳng lành, bèn nhấn chân ga, chiếc BMW màu đỏ lao vút đi.

Y như rằng vừa đặt chân vào cửa đã thấy Cố Yên ở đó. Cố Bác Vân phải đi nghỉ sớm nên cơm tối cũng dọn sớm hơn, Cố Minh Châu tới vào tầm này là vừa kịp lúc.

Nom Cố Bác Vân khá tươi tỉnh. Dù trong dạ rất bức nhưng ngoài mặt Cố Minh Châu vẫn thản nhiên như không. Cả hai bố con thông thả dùng cơm, vẻ đắc ý lắm, nhưng bầu không khí lại phân luồng thành hai phe xung đột lẫn nhau trong vô thức, không ai chịu ai.

Về sau, Cố Yên lên tiếng bảo: “Bố ạ, con và Lương Phi Phàm đã định ngày cưới là vào hôm mười lăm tháng sau.”

“Ừm.” Cố Bác Vân đáp rồi tiếp tục vươn đũa gấp thức ăn.

Có lẽ Cố Yên đã chuẩn bị đầy đủ mọi lời lẽ để bác lại sự phản đối của bố mình, nhưng lúc này sự tình lại xoay chuyển như tể vừa đâm vào bị bông, thành thử con bé cứ phải quanh co một hồi, úp úp mở mở bảo, “Vây... bố ơi, khi nào thì bố con mình diễn tập ạ? Lúc đó bố khoác tay con vào lễ đường nhé!”

“Ngay cả chuyện trọng đại cả đời của con mà cũng không thềm hỏi ý kiến bố, thì ông bố này đi hay không nào có quan trọng gì. Để chị con đi là được rồi.” Cố Bác Vân vẫn bình tĩnh, chậm rãi song nhanh như cắt đã tóm được yếu điểm của Cố Yên. Cố Yên quýnh quáng bảo, “Không không! Bố ơi, đương nhiên con nghe lời bố...”

Ông dần chiếc bát đang cầm trên tay xuống bàn, đoạn gắt giọng bảo: “Vậy con nghe lời bố không được lấy Lương Phi Phàm nữa!” Thấy ông tỏ thái độ gay gắt, Cố Yên càng thêm phần rầu rĩ, con bé bèn dịu giọng lựa lời khuyên giải, “Bố à, những chuyện xưa kia con đã biết cả rồi, Lương Phi Phàm cứu bố lại còn đưa con đi. Nhưng bây giờ có quan trọng gì đâu? Anh ấy chăm sóc con rất chu đáo, thực lòng con không thể sống thiếu anh ấy. Chẳng phải bố từng bảo bố chỉ mong con sống hạnh phúc đó sao? Con thấy mình hạnh phúc khi ở bên anh ấy, vì sao bố không thể chấp nhận hai đứa con bằng thái độ vui vẻ ạ?”

Cố Bác Vân đưa mắt nhìn Cố Minh Châu bấy giờ vẫn giả điếc ăn uống vô tư, hèn gì mấy hôm nay nó không đến khuyên can ông nữa, thì ra nó đã nhanh chân lật bài ngửa với Cố Yên rồi. Ông tức điên lên được, song cũng chỉ trút xuống đầu đứa út: “Vì sao bố không thể chấp nhận cái loại con rể đây à? Vì nó cấu kết với đứa lớn lừa bố? Vì nó mượn gió bẻ măng? Vì bố già rồi, lú lẫn rồi nên mới dâng con cho nó? Bởi vì nó có quyền có thể, có tiền đề gây chân?” Nói đoạn, ông liền buông đứa.

“Bởi vì lúc đó chuyện của bố nổi tiếng quá, nên Lương Phi Phàm cũng phải trả cái giá hơi đắt một tí.” Cuối cùng Cố Minh Châu cũng mở lời, cô đưa miếng cơm lên mồm, từ tốn nhai nuốt, không quên đưa mắt nhìn Cố Yên rồi cười khẩy bảo, “Vả chẳng, cũng vì cậu ta đã mượn gió bẻ cây măng nhà bố nên cũng phải chịu không ít hậu họa về sau.”

Cố Bác Vân lạnh lùng hừ mũi, không định đôi co với cô con gái.

Cố Yên vội chụp lấy tay bố, khẽ xoa bóp giúp ông thả lỏng, “Bố à... bởi vì con muốn lấy anh ấy, con yêu anh ấy mà bố.”

Cố Bác Vân lại hừ thêm một tiếng, “Hay là có đứa nào nhân cơ hội này muốn

hất cẳng con đi?!” Ánh mắt ông quét qua vẻ mặt sa sầm của Cố Minh Châu, “Tiểu Yên à, sao con lại ngây thơ thế cơ chứ, bố đã mấy chục tuổi rồi, bây giờ còn bận tâm sống chết nỗi gì nữa? Con hà tất phải vậy?”

Cuối cùng thì Cố Minh Châu cũng không nuốt trôi miếng cơm, cô đặt bát đĩa xuống, cầm khăn lau khóe miệng bằng cứ chỉ tao nhã, “Đúng đấy, bây giờ khác xa bảy năm trước rồi, lên bàn mổ xong, chả biết có xuống được không, nói toẹt ra, vụ làm ăn này chưa biết lời lãi thế nào mà lường.”

Cố Bác Vân giận tái cả mặt, “Mày tưởng bố cũng giống mày, sẵn sàng mang hạnh phúc của con bé ra đánh đổi à?”

“Nào có ạ, bố chịu chơi hơn con nhiều. Vả chăng ngày xưa làm ăn với người ta, bố cũng lật lọng gấp mấy lần con ấy chứ. Bảy năm qua rồi, giờ làm ăn lên thì có ích gì?”

Mấy ngày nay, Cố Minh Châu đã chịu đủ lắm rồi.

Cố Bác Vân dần đôi đưa xuống bàn đánh cạch một cái, cơ mặt hơi giật giật, “Bố biết bao năm qua mình đã sai, thế nên lần này bố quyết không đồng ý! Mày đừng hòng lấy hôn nhân của Cố Yên ra để mà đổi chác lần nữa!”

Được thể, Cố Minh Châu xả luôn cục tức đã ngấm trong bụng suốt một ngày trời: “Nhưng con vẫn cứ đòi đấy! Ca phẫu thuật này bố không làm cũng phải làm! Cùng lắm thì con cho bố ngắt luôn tại chỗ rồi đưa vào phòng phẫu thuật chứ gì! Bố tưởng mời được đám bác sĩ đẳng cấp thế giới ấy đến đây là chuyện dễ như húp cháo đấy chắc? Rằng họ sẽ chiều theo cái tính thích làm mình làm mẩy của bố đấy à? Bố có biết Lương Phi Phàm vì bố mà hao tâm tốn sức cỡ nào không? Bố có già, có lú lẫn mấy đi chăng nữa thì chắc bố cũng nhận ra bao năm nay cậu ta đối xử với Cố Yên như thế nào chứ? Con xin bố bớt ngang bướng đi! Bố đừng làm như thể bố là người bệnh thì cả thế giới này phải xoay quanh bố!”

Cố Yên chen vào giữa hai người, cô vừa luống cuống vừa nhăn nhó bảo, “Chị! Chị đừng nói nữa!”

“Bố ơi, đây hoàn toàn không phải giao dịch làm ăn, con và Lương Phi Phàm

sống với nhau đã bảy năm rồi, con yêu anh ấy thật lòng. Bố đừng kích động như thế nữa, bố nghe con giải thích được không bố?” Gạt Cổ Yên sang một bên, ngón tay run run của Cổ Bác Vân chỉ thẳng vào mặt Cổ Minh Châu mà nói, “Bố nói cho mày biết! Nếu năm xưa bố biết mày và thằng Lương Phi Phàm câu kết với nhau thì thà bố bị xử bắn còn hơn!”

Đang cơn điên tiết nên Cổ Minh Châu cũng bật lại gay gắt chẳng kém: “Hơ! Tiếc quá nhỉ! Giờ bố mà chết thì ước nguyện đó cũng đã chẳng thành hiện thực được đâu! Sao, bố sống sung sướng bảy năm, bây giờ thấy mình sắp tận số rồi nên muốn buông xuôi chứ gì? Bố định phui tay phải không?”

Bốp!

Cái tát như trời giáng khiến Cổ Minh Châu lệch hẳn mặt về một bên, ngã dúi xuống ghế.

Cổ Bác Vân run lên vì giận, còn Cổ Yên thì chết điếng người khi tận mắt chứng kiến cảnh vừa rồi. Từ xưa đến nay bố cô chưa từng nặng lời hay đánh mắng hai chị em bao giờ, kể cả bảy năm về trước ông từng cầm súng dí vào đầu cô trong cơn giận dữ nhưng cũng không hề đánh đập cô, đây quả là lần đầu tiên trong đời. Cổ Yên đơ ra như khúc gỗ, cuối cùng thì cô cũng ý thức được rằng, bệnh tật đã khiến bố thay đổi mất rồi.

Cổ Minh Châu vẫn nằm mọp một chỗ, tay bưng mặt cộng với mái tóc dài xõa tung nên không thể đoán được vẻ mặt cô lúc đó thế nào. Nhưng chỉ một lát sau, cô đã chậm rãi đứng dậy; vẻ mặt rắn đanh, sửa soạn lại tóc tai áo quần, đoạn liếc nhìn ông bố bằng ánh mắt lạnh lùng, cô cất giọng rất nhỏ nhưng rành rọt, “Người ta vẫn bảo - lúc lâm chung thường nói những lời thật lòng, mong bố đừng đến lúc chết rồi mà vẫn còn khiến người khác phải thấy tấm tức. Chuyện năm xưa có gì bất mãn hay ănnăn ra sao, bố cứ trút xuống đầu con đây này, đừng lôi Lương Phi Phàm ra nói mãi nữa. Cổ Yên không phải là trẻ con, chẳng ai thao túng được nó cả. Lễ cưới nhất định phải có. Bố tính sao thì tính.” Nói rồi cô liền xô cửa bỏ đi.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống thành phố C, Cổ Minh Châu cắn chặt răng bước đi trên con đường lộng gió, gió lùa vào cổ áo nghe mình mẩy tê cóng.

Cơ thể tê tái của cô rất lâu sau mới nghe ra tiếng điện thoại đang réo inh ỏi.

“Bảo một tiếng thôi cơ mà, sao giờ này chưa thấy đâu?” Là điện thoại của Dung Lỗi. Có lẽ bởi tiếng trẻ con nô đùa hòa với tiếng người lớn nói cười giòn tan đằng sau, nên giọng anh nghe dịu dàng quá đỗi, ấm áp quá chừng, “Cả nhà đang đợi em đến mới dọn cơm đây này!”

“Minh Châu?” Qua điện thoại, anh nghe thấy những tiếng động xung quanh cùng tiếng thở yếu ớt của cô, “Em có nghe không đó?”

Chất giọng trầm khàn mạnh mẽ của anh ngay từ âm tiết đầu tiên đã truyền đến một nguồn nhựa sống, nhưng chẳng hiểu căn cứ gì mà đột nhiên Cố Minh Châu lại mất đi toàn bộ sức lực, cô chẳng thể nào thốt lên lời.

Xem chừng bản thân Dung Lỗi cũng phát hiện ra, qua điện thoại, giọng anh như dịu xuống đôi phần: “Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh đến đón em”

Cố Minh Châu cất tiếng khàn khàn đọc địa chỉ. Dung Lỗi vợ vội chồm chìa khóa rồi nhắm mắt nhắm mũi lao ra cửa, thậm chí còn quên cả áo khoác.

Đèn cao áp của thành phố C có hình bông lan trắng, cột cao vút mà to bè, nom tổng thể rất hoành tráng. Khi Dung Lỗi đến nơi, nhác thấy bóng người cao một mét sáu mươi tám đứng bơ vơ dưới ánh đèn đường, khiến anh thoát trông mà đã thất lòng. Đỗ tạm xe bên đường, anh vội vã lao xuống.

“Sao lại đứng đây? Xe em đâu?”

Cố Minh Châu đứng ngẩn người trong lúc đợi chờ, trước mắt chỉ thấy một màu đen đặc, bỗng nghe bên tai có người bắt chuyện với mình, lúc đó cô mới sực tỉnh, thì ra Dung Lỗi đã đến từ lúc nào. “Đưa Tiểu Hạ rồi, để nó tiện đi lại.”

Khóe môi anh hơi giật giật, nhưng về sau cũng không đả động gì ngoại trừ câu: “Về thôi, cả nhà đang đợi mỗi mình em thôi đấy.” Anh đi vội nên trên người chỉ có áo sơ mi và áo len mỏng, giờ mới thấy lạnh lạnh. Lại nhìn sang dáng vẻ cúi gằm cùng chớp mũi cứng đờ màu cà chua của cô, Dung Lỗi bèn đưa tay dụi vành tai đỏ ửng vì lạnh của cô. Khuôn mặt cảm nhận được hơi

nóng, ngược nhìn lên.

Ánh mắt anh khựng lại, đôi mày nhíu chặt vào nhau, một tay từ từ nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng xoay gương mặt cô nghiêng sang phải. Cái nhìn của anh dán lên gò má trái, thoát đầu còn tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng chớp mắt đã nổi giận đùng đùng, giọng hầm hè căn vặn, “Đứa-nào-đánh-đây!”

Gió về đêm lạnh thấu ruột gan, nhưng chẳng ác liệt bằng cơn thịnh nộ đang toát ra từ người anh, đáng vẻ ấy như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Cố Minh Châu vẫn im lặng, dưới ánh đèn đường màu trắng dịu dịu, người lại người qua hồi hải vọng. Cô đứng trên mép vỉa hè, so với mọi khi, cô chỉ thấp hơn anh có nửa cái đầu. Anh nâng cằm cô lên, trong phút chốc quên bẵng phải buông tay để rồi cô cứ thế ngược lên nhìn anh trong lặng lẽ.

Người đàn ông này, đang xốt đây mà. Cố Minh Châu có thể nhìn ra điều đó.

“Bố em.” Cố Minh Châu cười nhạt, ngón tay buốt lạnh bụng gò má trái còn hằn nguyên dấu vết một bàn tay, khẽ xoa nắn.

Đôi lông mày nhíu chặt như đan vào nhau, lòng bàn tay anh siết lại. Rất lâu sau anh chẳng thốt nổi lên lời, lòng bàn tay úp lên mu bàn tay đang bung mặt của cô, “Có thấy chóng mặt không? Người có bị thương chỗ nào nữa không?”

Cố Minh Châu lắc đầu, “Không đau, bố em tát cũng không mạnh lắm.” Nụ cười bên khóe môi càng thêm rõ rệt, “À mà nói chưa biết chừng, ông cụ sắp gần đất xa trời rồi nên xem ra có dùng hết sức thì cũng chỉ được có vậy.”

Vẻ cười cợt của cô lọt vào mắt anh đầy nhức nhối, “Cố Minh Châu, nói thật một câu ‘em đang buồn lắm’ khó đến thế cơ à? Em không biết chứ, anh rất ngứa mắt cái vẻ lì lợm giả vờ giả vịt này của em.”

Trong khoảnh khắc xốn xang, anh đã buột miệng nói ra một câu từ tận đáy lòng, Cố Minh Châu nghe rồi ngẩn ngơ, nụ cười cũng dần tắt ngấm, “Không phải,” Cô khẽ khàng bảo, “Em không buồn.”

“Mà em đang sợ, em sợ... có những câu nếu nói ra, sẽ khiến em yêu đuối.

Giống như phải chạy một ngàn năm trăm mét trong giờ thể dục vậy, cứ chạy hết vòng này đến vòng khác, về sau không còn thấy mệt nữa, nhưng giây phút cán đích, vừa thả lỏng đã ngã gục.”

“Hôm liệm dì Nguyễn, em muốn rửa ráy, thay quần áo cho dì ấy... em đã chuẩn bị nước nôi sẵn sàng, em quỳ bên dì ấy... nhưng cánh tay dì ấy cứng đờ, em không duỗi ra được, có làm thế nào cũng không duỗi ra được...” Ánh mắt cô dần mờ lung “Em không dám khóc... còn có nhiều người cần em săn sóc, em sợ nếu em khóc, em sẽ không đủ sức để săn sóc mọi người... em sợ sẽ có một ngày bố em cũng nằm im lìm lạnh lẽo giống như dì Nguyễn... Dung Lỗi ơi, em sợ bố em sẽ chết lắm, lúc đó em sẽ trở thành trẻ mồ côi...” Cô Bác Vân từng trao cô một thứ tình cảm mà từ sâu trong tâm khảm cô biết chắc rằng không gì trên thế giới này có thể thay thế được, bao gồm cả Đá nhỏ và Đá lớn.

Nhờ thứ tình cảm ấy mà cô mới gượng qua được cơn tuyệt vọng sau sự ra đi của dì Nguyễn. Nhờ thứ tình cảm ấy mà cô mới chống chọi được sự đau khổ khi phải giao bán em gái. Nhờ thứ tình cảm ấy cô mới dần được lòng khi rời bỏ người mình yêu, ngậm đắng nuốt cay một mình vượt cạn. Chính thứ tình cảm ấy, đã rèn giũa từ một đứa nông ngênh, ngang tàng thành một Cố Minh Châu trợ lý của ngày hôm nay. Bây giờ, khi sắp mất đi thứ tình cảm yêu thương ấy thì trách nào mà chẳng thấy sợ.

Ba chữ “em đang sợ” của Cố Minh Châu rõ ràng đã khiến Dung Lỗi xao lòng. Anh chưa từng gặp một Cố Minh Châu yếu đuối bơ vơ như lúc này. Giọng cô bình thản, nhẹ nhàng. Gió vẫn miệt mài thổi, mấy sợi tóc mai buông rủ lòa xòa ngang mặt cô, mỏng manh gợi người ta phải nao nao trong lòng.

Cô không buồn vì bị tát, nhưng cô sợ sẽ mất đi người tát cô. Thực ra đây mới là con người thật của Cố Minh Châu, một Cố Minh Châu độc lòng độc dạ vì những người cô yêu thương, tình cảm đó là bất di bất dịch.

Anh nắm bàn tay cô, nó buốt lạnh. Lúc này anh mới thấy hối hận vì đã không mang theo áo khoác. Anh bèn ử đôi bàn tay ấy vào trong lớp áo sơ mi và áo len, anh đón cô vào lòng, vòng tay siết nhẹ.

Qua lớp áo sơ mi mỏng manh, lòng bàn tay cô cảm nhận được hơi ấm tỏa ra

từ tấm thân săn chắc của anh. Còn qua lớp áo len sợi mỏng, mu bàn tay đón từng cơn gió tạt cắt da cắt thịt. Anh khẽ nhích người chắn gió cho cô bằng chính tấm lưng mình. Tuy đầu óc vẫn còn mơ mơ hồ hồ nhưng cô vẫn nhận ra chi tiết khác thường nhỏ nhoi ấy.

“Đừng sợ, có anh đây rồi.” Bao lâu trôi qua, anh chỉ nói có một câu này.

Thực ra, từ xưa đến giờ, anh chưa từng nghĩ sẽ có lúc mình phải cảm ơn sáu năm trời sống dở chết dở kia - chính những tháng ngày nằm gai nếm mật ấy đã khiến anh trở nên mạnh mẽ, để anh của ngày hôm nay có thể dang tay che chở cho người mà anh muốn che chở.

Mới rồi, Dung Dịch ngồi ăn bánh kẹo dưới phòng khách thấy anh quàng quàng xuống nhà đi đón cô, nó mới tùm tùm hỏi: “Bố ơi, bố đi đâu thế?”

“Đi đón về mẹ con về ăn cơm chứ đi đâu.” Dung Lỗi đáp, thế rồi chợt nhận ra câu trả lời mới ngọt ngào làm sao. Ngọt ngào đến nỗi trái tim bọc đá của anh như vừa được thả vào làn nước ấm. Và ngay lúc này, khi ôm cô, đỡ dành cô, thứ cảm giác tương tự lại một lần nữa dấy lên trong anh.

Trên đời này còn việc gì hạnh phúc hơn việc một người đàn ông có thể bảo bọc, chở che cho vợ mình?

Dung Lỗi vỗ lưng cô, cúi đầu thòm lên gò má cô, “Lên xe đi, chúng mình về nhà thôi. Dung Dịch đang đợi em đây.”

Họ về đến nhà khi trời đã nhá nhem tối.

Vừa bước vào nhà, mọi người vồn vã ra chào đón, nhưng thoát trông vành mắt hoe hoe đỏ của cô, ai cũng nghĩ ngay trong đầu chắc đôi trẻ lại hục hặc gì đây, thành thử ai nấy đều làm như không trông thấy, vẫn nói cười như mọi khi.

Nhưng đôi mắt đỏ hoe như mắt thỏ của mẹ lại khiến Dung Dịch hiếu kỳ không thể tả, nó lẳng nhặng bám chân Cố Minh Châu, ngó ngó nghiêng nghiêng, miệng ríu ra ríu rít hỏi.

Dung Lỗi rửa tay xong liền ra ngoài giúp Cố Minh Châu giải vây. Anh đưa cô một chiếc khăn ẩm rồi nhắc bổng con trai lên, dúi đỉnh đầu mình vào bụng nó, làm thằng bé phải phá lên cười. “Dọn cơm nào, dọn cơm nào! Đói lắm rồi!” Đặt Dung Dịch ngồi lên vai, anh giục mọi người mau xuống bếp trong khi bố mẹ anh vẫn mãi xúm xít quanh Cố Minh Châu.

Bữa tối diễn ra rất vui vẻ, tiêu điểm của tất cả những người có mặt trên bàn ăn đương nhiên là anh bạn nhỏ Dung Dịch. Chú nhóc này có sức ăn rất khỏe, một bát cơm đầy ụ ụ chẳng mấy chốc đã hết veo, người lớn gấp gò cho nó, nó cũng vui vẻ đón nhận. Hai má lúng búng cơm khiến ai nhìn cũng có cảm giác thức ăn hẳn phải ngon lắm đây.

Cơm nước xong, cả nhà ra phòng khách ngồi nghỉ, sau cả một buổi chiều thì cậu nhỏ Dung Dịch đã trở nên cởi mở hơn, cái mồm dẻo như kẹo kéo của nó làm cụ nội phải ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mang trên môi nụ cười bản thân, Cố Minh Châu nhấp nhồm như ngồi trên tổ kiến lửa. Dung Lỗi quay ra, lặng lẽ nắm tay cô, siết nhẹ.

Không lâu sau đó, ông cụ nhà họ Dung đưa mắt ra hiệu cho con cả, bố Dung Lỗi lập tức ngồi thẳng lưng dậy, đằng hắng một tiếng, “Dung Lỗi, Minh Châu, hai đứa theo bố lên gác một lát.”

Cố Minh Châu bật dậy ngay tức thì trong khi Dung Lỗi vẫn bình thản níu tay cô thông thả đứng lên, anh dắt cô vào thư phòng.

Vừa đặt chân vào thư phòng, Dung Lỗi đã thả lỏng tay, nhanh như cắt, đứng chắn trước mặt cô.

Cố Minh Châu lấy làm khó hiểu, bèn đứng nhích ra mấy bước. Cô thấy bố Dung Lỗi vừa quay người đã trừng trộ mắt mũi, ông sấn sổ lại gần, dần cho thằng con trai một trận lên bờ xuống ruộng.

Đương nhiên Dung Lỗi không thể nào đánh trả, thậm chí anh còn không hề hé răng kêu lấy một lời mà chỉ đứng như trời trồng chấp nhận bị đánh. Bố anh tung một cú đập làm anh ngã vẹo sang một bên, va vào kệ sách kèm theo một tiếng dội lại rất mạnh, Cố Minh Châu rùng mình, mặt mày trắng bệch.

Đánh đến khi bã người rồi, ông Dung mới đứng chống nạnh ra oai, hỏn hên lấy hơi. Dung Lỗi lồm cồm bò dậy, phủi bụi bặm trên người, vận động các khớp rồi đứng thẳng lưng nghe dạy bảo.

“Từ nhỏ bố đã dạy mày như thế nào hả?!” Tuy nói vừa đủ nghe nhưng giọng ông Dung cất lên đầy uy nghiêm, “Đã sang đầu ba rồi mà vẫn không cắt nghĩa được hai chữ trách nhiệm! Nhà ta tuy không phải dòng dõi thư hương, nhưng cũng là gia đình gia giáo, lẽ nào cho mày ăn học từng ấy năm là để mày gây ra những chuyện hoang đường thế này!” Dung Lỗi mím môi, đầu hơi cúi xuống.

Ánh mắt ông Dung nhìn như đóng đinh vào đứa con trai, “Ông nội đã dạy bố thế nào thì bố đôn đốc mày y như thế, còn mày, bố đang tự hỏi, sau này Dung Dịch trưởng thành, nhớ có phạm sai lầm gì thì mày còn mặt mũi nào mà đi dạy nó? Mày có xứng là tấm gương cho nó noi theo không? Nuôi con mà không dạy bảo, đó là lỗi của người cha, điều này bố đã không làm được! Vậy còn mày thì sao? Mày tự vấn mình mà xem! Mày có xứng với hai chữ ‘làm cha’ hay không?!”

Ông Dung nói hết sức nặng nề, Cố Minh Châu nghe mà có cảm tưởng từng câu từng chữ ấy đều do cô mà ra.

Quở trách một trận toi bời hoa lá xong, mặt mày ông Dung mới có vẻ nguôi ngoai, ông bèn quay sang bảo Cố Minh Châu, “Minh Châu à, để cháu chê cười rồi.”

Cố Minh Châu vội lắc đầu, đoạn bước lại gần Dung Lỗi.

Dường như vào lúc này, kẻ vai bên anh âu cũng là an ủi.

Tay Dung Lỗi rút về sau tự lúc nào, anh nắm lấy những ngón tay thon dài của cô.

Ông Dung ngồi xuống sau chiếc bàn làm việc, toàn bộ hành động vừa rồi khó mà lọt qua được mắt ông.

“Về mặt này nhà ta cũng cần phải giữ chút sĩ diện, huống hồ cũng lâu rồi gia đình mình chưa có dịp vui nào. Thế nên đám cưới của hai đứa không cần phải tổ chức tiết kiệm làm gì cả, cứ tổ chức sao cho ra trò vào.” Ông Dung đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà cụ nhà giao, bây giờ chỉ việc thanh thoi nhấp chén trà, bụng bảo dạ lát nữa phải bày trò gì hay ho với thằng cháu mới được, “Về mặt chuẩn bị thì thôi đừng mời công ty chuyên tổ chức đám cưới, bất tiện lắm. Nếu Minh Châu bận quá thì cứ để mẹ con và thím hai giúp một tay.”

Dung Lỗi nghiêng đầu, chăm chú nhìn Cố Minh Châu.

Bắt gặp ánh mắt trù trừ của cô, anh chỉ còn biết buông tiếng thở dài trong cảm lặng, thế rồi lễ phép trả lời bố mình: “Thưa bố, bọn con tạm thời chưa tính đến chuyện kết hôn ạ.”

Chưa dứt câu đã biết có chuyện chẳng lành. Một tay kẹp chặt cô, anh giật lùi về sau, khiến Cố Minh Châu trong lúc lơ đãng cũng lao đảo bước chân, buộc phải níu vào eo áo anh mới trụ vững.

Kế đó, một âm thanh vang lên, chẳng rõ chén trà của ông Dung đã văng trúng phần nào trên người Dung Lỗi rồi.

Chén trà đập xuống đất, sứt cả quai, nước trà loang thành vũng nhỏ dưới sàn.

“Bác!” Cố Minh Châu luýnh quýnh nhảy bổ ra, đứng chắn giữa Dung Lỗi và bố anh.

Lúc này thì cô đã vỡ lẽ. Có lẽ bố Dung Lỗi làm tất cả với mục đích là để cô thấy, cốt chứng minh với cô là nhà họ tuyệt đối không thiên vị con trai mình, tuyệt đối không để người sinh cho họ đứa cháu trai phải chịu thiệt.

Quả nhiên ông Dung lập tức ngời giận, đặt bôn rửa bút đang cầm trên tay xuống, ông ngồi xuống ngay ngắn rồi bảo, “Minh Châu, cháu có gì cứ nói.”

Cố Minh Châu gắng mỉm cười thật hòa nhã, “Thưa bác, chuyện này lỗi là ở cháu, chính cháu đã tự ý sinh con lại còn che giấu gia đình bác, tại tính ích kỷ của cháu nên mới ra nông nổi.”

“Sao lại nói thế. Một thân một mình cháu nuôi Dung Dịch đã cơ cực lắm rồi.” Ông Dung hơi ngẩn người, mặt dần lấy lại vẻ ôn tồn.

“Cháu cảm ơn bác đã thông cảm cho cháu ạ,” Cố Minh Châu hơi cúi đầu, “Từ xưa đến nay, trong lòng cháu, bác luôn là vị trưởng bối đáng kính. Lốp vẫn sinh tội cháu đã làm nhiều việc không phải, vậy mà bác vẫn mở lòng tâm chức, cháu thật sự rất cảm ơn bác.”

Bố Dung Lỗi khoát tay ngầm bảo cô không việc gì phải khách sáo như thế.

“Cháu và Dung Lỗi yêu nhau khi còn quá trẻ nên giải quyết chuyện tình cảm không được chín chắn. Cho đến ngày hôm nay, cả hai đã từng trải hơn, cũng đã hiểu được hai chữ “trân trọng”. Cháu mong cả hai có thêm thời gian làm lành, để hai đứa có điều kiện hiểu rõ thêm về nhau. Quãng đời sau này, chung quy lại, hai đứa cháu luôn phải cận kề bên nhau, thế nên việc hôn nhân đại sự không thể chỉ quyết định trong một sớm một chiều, bác thấy có phải không ạ?” Nghe Cố Minh Châu khéo léo trình bày hợp tình hợp lý, lại thêm cả chuyện nhà cô hiện nay - ông Dung cũng hiểu phần nào, thành thử ông cũng thấy thông cảm.

Vậy là chuyện cưới xin đã tạm gác lại. Nói thêm một lúc, ông Dung đành để hai đứa trẻ xuống nhà.

Vừa ra khỏi cửa, Cố Minh Châu đã xót xa sờ soạng khắp người Dung Lỗi, “Có bị thương chỗ nào không?”

Dung Lỗi không nói gì nhưng mặt mày ỉu xiu, nghe cô quýnh quáng hỏi, anh bèn kéo cô ẩn vào tường, sáp lại gần và cúi đầu hôn tới tấp. Thô bạo cạy mở hàm răng cô, anh kéo chiếc lưỡi mềm mại nhô ra ngoài cho anh được thỏa thuê mút mát.

Cố Minh Châu thả lỏng người dựa hẳn vào anh, cô buông xuôi theo sự thô bạo và ngang ngược ấy, dần dà cô đã làm dịu đi cơ thể đang căng cứng như dây đàn của anh. Hai người đắm mình vào những nụ hôn, bàn tay Dung Lỗi trượt khỏi cặp quần, mãi miết vầy vò bờ mông cô, buộc cô phải rên lên thành tiếng khi hai bờ môi vẫn dính lấy nhau.

“E hèm!” Bất chợt vang lên một tiếng đằng hắng rất khẽ như có lăm mới bật được ra, khiến hai con người đang xoắn lấy nhau bên bờ tường hành lang phải khựng lại.

Ghì khuôn mặt đang đỏ lựng của Cố Minh Châu xuống hõm vai mình, anh từ từ quay đầu lại thì thấy ông Dung đang cầm một gói báo bọc mảnh vỡ của tách trà. Ông đứng trước cửa thư phòng với vẻ mặt vô cùng lúng túng.

“À, bỏ xuống trước đây. Hai đứa cứ... xong việc đi... rồi xuống ăn hoa quả nhé.” Nói dứt câu, ông bèn đi lướt qua hai người, lúnh quính bước vội xuống cầu thang.

Cố Minh Châu vui mặt vào hõm vai anh, giọng run rẩy thốt lên một câu “vâng ạ” làm Dung Lỗi phải bật cười, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

“Dung Dịch ơi Dung Dịch... Sao cháu lại gọi là Dung Dịch?” Mẹ Dung Nham ôm Dung Dịch vào lòng, mặt mày rạng rỡ hỏi thẳng bé.

Dung Dịch đang chơi trò xếp hình với bánh táo, nó mà đồ một cái là thằng bé sẽ bỏ vào mồm ngay. Đôi mắt to tròn háp háy rồi nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Bà ơi, nếu bà không thích cái tên này thì bà có thể gọi cháu là Đá nhỏ.”

Cả nhà phá lên cười rồi đổ dồn ánh mắt về phía mẹ thằng bé. Tự dưng Cố Minh Châu thấy thẹn thùng. Cánh tay đang đặt trên vai cô chợt siết chặt, Dung Lỗi kéo cô ép sát vào người mình.

“Nhà ta không có lệ đặt tên mụ cho bọn nhỏ, hay cứ gọi là Tiểu Dịch nghe cũng dễ thương đáo để!” Mẹ Dung Lỗi liền ôm đứa cháu vào lòng, đoạn chải chuốt lại tóc tai cho nó, nụ cười tươi tắn luôn thường trực trên gương mặt bà.

“Con trai mà gọi bằng tên mụ thì lớn lên sẽ yếu ớt lắm, sau này không được tích sự gì!” ông cụ Dung phản đối.

“Nhỡ sau này Minh Châu sinh thêm một đứa gái nữa thì sao ạ?” Mẹ Dung Lỗi âm ức hỏi.

“Ồ, vậy thì phải đặt tên mụ thật rồi. Con gái là phải được cưng chiều từ bé.” Ông cụ trả lời với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc, nói đoạn, ông còn ý tứ liếc sang Cố Minh Châu đang bị Dung Lỗi ôm khư khư trong lòng.

Cố Minh Châu đành cười vẻ lúng túng. Ngồi hàn huyên thêm một lúc, thấy không còn sớm sửa gì, cô bèn đứng dậy, toan cáo từ.

Tuy cả nhà rất muốn giữ Dung Dịch ngủ lại qua đêm, nhưng thằng bé vừa về nước, đỡ thể nào cũng không chịu rời mẹ. Cố Minh Châu tự dưng lại rơi vào tình huống khó xử.

Dung Lỗi đã quá hiểu cô, thế nên những việc lễ tiết kiểu này từ xưa đến nay anh xử lý rất thấu đáo. Anh chủ động đề nghị tiễn hai mẹ con về, sáng sớm mai lại đưa hai mẹ con qua ăn sáng.

Xe đánh ra đến cửa rồi, bà Dung mới bịn rịn tiễn cháu lên xe. Dung Lỗi chào bố mẹ dọm nhún chân ga. Sau mấy giây đắn đo lưỡng lự, bố anh bất ngờ gõ cửa sổ bảo, “Ồ thì... bố mẹ quen ngủ sớm, nếu đêm về muộn thì con cứ ở bên ngoài, đỡ quấy quả người nhà phải dậy mở cửa.”

Dung Lỗi hiểu ý bố, anh tùm tùm gật đầu. Cố Minh Châu ngồi cạnh nghe thấy thế thì lúng túng giấu vội mặt vào mũ của con trai.

Chương 14: Cảm ơn em đã sinh con

Về đến chung cư vào lúc khá muộn, khi ấy Dung Dịch đã thiêu thiêu thiếp ngủ mất rồi.

Dung Lỗi bế con trai lên nhà, để con nằm trong phòng ngủ chính.

Trải qua một ngày mệt mỏi rồi, vừa buông cái túi xuống, Cố Minh Châu liền đi tắm rửa. Tắm xong, cô ra ngoài với chiếc khăn bông mềm mại khô ráo, vừa đi vừa lau tóc. Dưới ánh đèn vàng dịu dịu trong phòng ngủ, cô chợt thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông cô yêu, anh quỳ bên giường, tay cầm khăn lau chùi rửa ráy chân tay cho con, trong khi nó vẫn đang ngủ ngon lành.

“Để em làm cho.” Cố Minh Châu ngồi xuống giường, tay xoa nắn bả vai anh, “Anh đi tắm đi, xem trên người có chỗ nào bị bầm không, lát nữa em lấy rượu thuốc xoa bóp cho.”

“Không sao. Bị thương nhẹ ấy mà, mấy ngày là khỏi.” Dung Lỗi đưa cô chiếc khăn mặt rồi đứng dậy, không quên vuốt ve gò má trái của cô, “Vẫn còn sung đấy, có đau không?”

Cố Minh Châu ấn vào tay anh, cười lém lỉnh bảo, “Phải gọi hôm nay là Ngày của những ông bố ấy nhỉ?”

Dung Lỗi cũng bật cười, đoạn néo cằm cô.

Tắm tấp qua loa xong, lúc ra ngoài anh rón rén leo lên giường, Cố Minh Châu đang nằm mê man, nhưng mệt quá nên giấc không sâu. Nghe tiếng kéo rèm, cô bèn mở mắt thấy anh dợm quay người, toan tắt đèn. Biết cô chưa ngủ, anh liền nhoẻn cười ngoắc tay gọi cô.

Cố Minh Châu khẽ khàng bò qua người con trai, nằm xuống bên cạnh Dung Lỗi. Anh tắt đèn, ngả người xuống giường, kéo cô vào lòng mình, tay chân

vắt chéo kẹp chặt rồi thoải mái trút tiếng thở dài.

Cô nghe lưng mình nóng hầm hập. Vòng tay chắc khỏe ấm áp của anh như truyền năng lượng sang cô. Cố Minh Châu thấy vững dạ, thêm thiếp chằm vào giấc ngủ. Bên cạnh cô, Dung Lỗi vẫn thao láo, anh miết lên miết xuống trên cơ thể cô, gọi tiếng sột soạt.

Bụng bảo dạ chắc anh vẫn còn dư âm của màn kích thích hồi tối nên cô cũng xốc lại tinh thần ngay tức thì, đoạn quay người rúc vào lòng anh, tay trượt dần xuống dưới. Song Dung Lỗi đã dẫn tay cô lại, anh bấm nhẹ vào lòng bàn tay cô, mãi sau mới kéo tay cô lên, áp vào bờ môi mình, âu yếm đặt một nụ hôn. Cố Minh Châu “hử?” một tiếng như thể hỏi dò.

“Thôi, hôm nay em mệt rồi.” Dung Lỗi thở dài, ân cần bảo.

Do chứng khó ngủ của Dung Lỗi nên phòng ngủ lắp rèm rất dày, kéo hết mấy lớp rèm thì trong phòng tối như bưng. Trong màn đêm đặc quánh ấy, cả hai đều nhìn thấy con người sáng như sao của người kia.

“Nói cho anh nghe đi.” Dung Lỗi khom mình, mặt anh kề mặt cô, mũi anh cọ vào mũi cô, “Nói anh nghe... sao em lại đặt tên con là Dung Dịch?”

“Cũng chẳng có gì đâu, tại nghe xuôi tai mà.” Cố Minh Châu áp sát vào mặt anh.

“Vậy những chuyện khác thì sao... lúc em mang thai con, lúc mới sinh, lần đầu biết nói, lần đầu biết đi... kể hết cho anh nghe đi.”

“Ôi trời... những lần ấy em đều quay lại cả. Em biết thể nào anh cũng thích xem.” Cố Minh Châu nhovn miệng cười thật tươi, “Bao giờ em tìm lại, bật cho anh xem.”

“Ừ. Thế lúc sinh con, em có đau không?”

“Không, gây mê toàn thân mà, có cảm giác gì đâu.” Cố Minh Châu cầm tay anh đặt vào vết sẹo dưới bụng, “Thực ra lúc thai được mấy tháng tuổi thì có hơi khó chịu... hồi đó bữa nào Lộ Hân Nam cũng phải làm cho em mấy món

liền, cứ ăn là nôn, nôn xong lại đói.”

Dung Lỗi hít hà một hơi, đoạn bảo, “... Anh phải cảm ơn Lộ Hân Nam mới được.”

Anh nói hết mực chân thành, đột nhiên lại gọi Cố Minh Châu nhớ đến chuyện Phương Phi Trì, cô chớp ngay lấy cơ hội, bóng gió gần xa, “Ồ... thương ai thương cả đường đi lối về, anh có thể bỏ qua cho Phương Phi Trì được không?”

“... Vậy em có thể thôi nhắc tới người đàn ông khác khi đang nằm trên giường của anh, trong vòng tay của anh được không?” Dung Lỗi cúi gằm, anh dần con giận xuống, may thay chưa giở giọng ngay tại trận đấy.

Cố Minh Châu biết lỡ lời nên im bặt. Thay vào đó cô bèn nũng nịu cắn cằm anh.

Dung Lỗi giận lắm, anh cúi đầu ngẫu nhiên hôn cô, cho đến khi nào không thở nổi nữa thì thôi, sau lại chuyển sang mút mát từng li từng tí một.

“Anh thích Dung Dịch lắm, cảm ơn em đã sinh con cho anh.” Anh lí nhí nói.

Cố Minh Châu vươn tay siết chặt eo anh, kéo cơ thể hai người càng thêm gần gũi, “Thực ra... lúc đó, chỉ cần em nghĩ đến việc mình đang mang thai đứa con của anh. Bao giờ nó lớn lên với khuôn mặt giống anh như tạc hoặc có tính khí cáu kỉnh y chang anh, là em lại cảm thấy cuộc sống thật tuyệt vời, chẳng việc gì tuyệt vời hơn việc đó. Đá a, em không dối anh đâu, không phải vì một mình anh mà em mới giữ lại đứa con này. Lúc đó em đã nghĩ, mình đã sinh con cho anh ấy, dầu kiếp này không còn gặp mặt nhau nữa thì ít ra trong quãng đời còn lại, mình cũng không cảm thấy quá buồn.” Như được cởi tấm lòng, Cố Minh Châu bèn dốc cạn tất cả tâm tư của mình, lan man một hồi rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Dung Lỗi lắng nghe rồi ôm người phụ nữ đã thở đều đều ấy vào lòng, tiện tay kéo chăn cho đứa con trai đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh. Anh vâng vênh tai mìn màng của cô, lòng ngẫm lại những chuyện đã qua, về cô, về mối tình nhập nhằng yêu hận giữa hai người.

Đêm về khuya, trong căn phòng vắng nghe tiếng thở đều đều, Dung Lỗi dần trôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Dung Dịch là người đầu tiên mở mắt.

Chẳng rõ cậu nhỏ này được di truyền cái tính nóng nảy từ ai mà mới sáng ngày ra đã quạu quọ rồi. Cậu nhỏ tỉnh dậy, thấy mình xoắn tay xoắn chân chiếm hết phân nửa giường, còn bố mẹ thì nằm quăn lầy nhau trong góc, đã thế, người mẹ thân yêu còn quay lưng về phía cậu, Dung Dịch đâm bực mình, bực lắm cơ.

Đêm qua Dung Lỗi không dùng thuốc an thần nên giấc ngủ không sâu. Dung Dịch vừa trở mình ngồi dậy, giường hơi rung rung là anh đã choàng tỉnh. Mở mắt thấy cậu con trai đang sung sĩa mặt mày, đáng yêu quá chừng.

Anh đặt ngón trỏ lên môi làm dấu bảo “suyt, khẽ chứ” rồi ngoắc tay gọi con trai. Đột nhiên Dung Dịch quên bém mắt hai chữ “khí phách” viết thế nào, nó chẳng khác nào một chú cún con hơn hớn nhồm dậy theo tiếng gọi của chủ.

Dung Lỗi nhích ra mép giường, chừa chỗ cho Dung Dịch leo sang. Thằng bé chen vào giữa bố và mẹ, bụng dạ hả hê khôn xiết.

Nhìn khuôn mặt búng ra sữa, nét nào ra nét ấy, mái tóc rối bù như tổ quạ của nó mà Dung Lỗi tưởng như nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong gương, lòng anh lâng lâng một cảm xúc khó tả.

Chẳng thiết ngủ nữa, hai bố con quay sang rì rầm tâm sự. Với vốn kiến thức gặt hái được sau nhiều năm du học, Dung Lỗi kể cho con trai nghe nào là phong cảnh các nước, nào là bí quyết điều khiển mô hình máy bay chiến đấu thế hệ mới nhất. Dung Dịch ngẩn người lắng nghe, cái mồm há hốc ra từ lúc nào cũng chẳng rõ. Hồi lâu sau, nó phải dùng đến ánh mắt sùng bái để bày tỏ lòng ngưỡng mộ của mình với bố. Nó gầy râu bố, cười tít mắt bảo: “Bố ơi, bố tuyệt vời y như chú Wallace í!”

“Nhảm to, bố tuyệt vời hơn chú ấy nhiều!” Dung Lỗi phản bác lại với thái độ

không bằng lòng, tiện thể cốc cho đứa con trai một cái thật nhẹ.

“Không!” Dung Dịch nghiêm túc tuôn một tràng tiếng Anh: “Thượng đế rất công bằng, ông ấy cho bố thứ gì thì nhất định sẽ lấy đi thứ khác. Con quý bố và chú Wallace nhiều như nhau, nhưng mẹ mến bố nhiều hơn chú Wallace, thế nên thế nào cũng có chỗ bố không bằng chú ấy!”

Qua khuôn mặt nhỏ của cậu con trai, Dung Lỗi neho mắt liếc nhìn ai đó vẫn nằm im lìm như đang ngủ say, “Mẹ con nói thế à?”

Dung Dịch lắc đầu, “Con tự thấy thế! Con hỏi dì Hải Đường rồi nhưng dì ấy bảo trẻ con không nên nói những chuyện này.”

Dung Lỗi neho mũi con trai, “Dì Hải Đường nói phải đấy!”

“Nhưng bố ơi, rốt cuộc bố kém chú Wallace ở chỗ nào nhỉ?” Tinh thần ham học hỏi và khám phá của anh bạn trẻ Dung Dịch thật mãnh liệt.

“Bố nghĩ, chắc là ở thời gian.” Dung Lỗi cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, “Chú ấy biết con sớm hơn bố những năm năm, đối với bố mà nói, được tận mắt thấy con lớn lên từng ngày cho đến bây giờ, đây là một điều rất đáng giá, bố tình nguyện bỏ ra nhiều thứ để đánh đổi. Tiếc là không thể.”

Với tuổi đời non nớt của Dung Dịch thì dĩ nhiên chuyện này chẳng khác nào vịt nghe sấm, thế nên đòi hỏi nó phải tập trung cao độ và rồi chẳng rõ kinh mạch nào vừa được đả thông tư tưởng mà cái mông núng nính hếch lên kèm luôn một tiếng “xì hơi” rõ kêu.

Đến lúc này thì Cố Minh Châu không thể giả vờ giả vịt thêm được nữa. Buộc lòng cô phải tung chăn ra, tìm lại chút không khí trong lành. Trút được một hơi thở dài, cô liền xoay người cuốn theo cái chăn lăn ra mép giường. Dung Lỗi cũng lăn theo cô; anh vừa nện thành thịch xuống giường vừa phá lên cười sảng sặc.

Dung Dịch vừa sượng vừa tức, nó phồng mang trợn má, bật dậy từ đồng chăn đệm “sặc mùi” đoạn nhảy phắt khỏi giường, lạch bà lạch bạch chạy vào nhà vệ sinh để “đi vũ trụ”.

Mấy ngày sau đó, ngày nào cũng như ngày nào Cố Minh Châu phải tất bật từ sáng sớm đến tối mịt, lo chuẩn bị đám cưới cho Cố Yên với sự trợ giúp của công ty chuyên tổ chức sự kiện. Những tối không phải tiếp khách, cô và Dung Lỗi thường luân phiên đưa Dung Dịch về nhà ông bà nội hoặc ghé viện điều dưỡng thăm ông ngoại ăn cơm.

Dung Dịch được gửi đến một trường tiểu học gần nhà. Cũng bởi mọi người không rõ trình độ tiếng Trung của Dung Dịch ở mức nào nên đành để thằng bé làm học sinh dự thính lớp một. Bên cạnh sự thông minh thì Dung Dịch cũng khá hiếu động, chỉ mấy ngày nó đã nhanh chóng hòa nhập cùng các bạn.

Dung Lỗi vẫn theo guồng quay “sáng sớm ra khỏi nhà, tối mịt mới lẹ mọ mọ về” như trước đây. Nhờ phương thức phát triển đổi mới của anh mà Hữu Dung đã dần dần bộc lộ thể mạnh.

Chẳng bao lâu sau đó, sự kiện nhà thiết kế thời trang mang đẳng cấp thế giới Merry hạ cánh xuống thành phố C đã làm chấn động toàn bộ ngành thời trang Châu Á. Merry Trương, hay Trương Quỳnh, một người Pháp gốc Hoa sinh ra và lớn lên tại Pháp, năm hai mươi tuổi chị đã đồng thời giật giải quán quân cả hai hạng mục thiết kế trang phục và thiết kế trang sức trong cuộc thi thiết kế tầm cỡ quốc tế, kể từ đó Merry Trương là cái tên quyền lực nhất của làng thời trang thế giới suốt một thập kỷ. Chị chính là huyền thoại mà mỗi khi nhắc đến, phần lớn các nhà thiết kế thời trang trên toàn thế giới đều bày tỏ sự ngưỡng mộ và thán phục.

Trải qua biết bao gian truân, Lộ Hân Nam mới mời được vị Phật sống này đến, lẽ đương nhiên buổi công diễn mở màn phải làm sao cho thật hoành tráng. Đó là lý do mà bữa tiệc chiêu đãi long trọng tối nay là sự hội tụ đầy đủ của giới thượng lưu, giới giải trí cùng ngành thời trang toàn thành phố.

Phóng viên đứng tác nghiệp đông như quân Nguyên. Hết chính khách nổi tiếng này xuất hiện, lại đến tốp ngôi sao điện ảnh hay người mẫu nọ, và cả những nhân vật đình đám nhất làng thời trang cũng lần lượt góp mặt khiến ánh đèn flash phải thi nhau nhấp nháy không một phút ngơi nghỉ. Trong khung

cảnh tiệc tùng linh đình này đâu đâu cũng râm ran tiếng nói cười, tưởng chừng kéo dài bất tận.

Dĩ nhiên Cố Minh Châu cũng có mặt để ủng hộ bạn mình. Bữa nay, bộ đầm ngắn màu đen không mấy nổi bật mà cô cố tình chọn cho mình đã giúp cô gần như ẩn mình trong một rừng hương sắc kiêu sa.

Đáng lẽ Lộ Hân Nam nhờ cô mời Cố Yên và Lương Phi Phàm đến tham dự nhưng suy đi tính lại thì tình hình đôi trẻ dạo gần đây có vẻ căng, về sau cô đành mời vợ chồng Lý Vi Nhiên và Tần Tang đến thay, thêm vào đó còn có sự hiện diện của Kỷ Nam và Tần Tổng.

Dung Lỗi cũng nhận được thiệp mời, song từ trước đến nay anh vốn không thích xuất đầu lộ diện trong những bữa tiệc kiểu này; huống hồ dạo gần đây hể tan làm là anh chỉ muốn phi ngay về nhà. Bây giờ ngoại trừ chơi với con trai ra, chẳng còn thú vui nào đủ sức hấp dẫn anh. Cố Minh Châu biết thế nào hôm nay Nguyễn Hạ cũng ở đó, nên sự vắng mặt của anh càng khiến cô nhẹ lòng.

Tần Tang là con gái thứ ba trong đại gia đình nhà họ Tang, lại thêm mối quan hệ hơi nhập nhằng với Lý Vi Nhiên, Tần Tổng và một chàng công tử con nhà gia thế tên Trình Hạo, thành thử ai nấy có mặt ngày hôm nay đều biết tiếng cô. Ngặt nỗi Tần Tang rất ít khi xuất hiện công khai trong những bữa tiệc kiểu này, thậm chí đám cưới cũng không làm rình rang, thế nên sự xuất hiện của cô vào tối hôm nay đã trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

Vẫn dáng vẻ hiên lành của một chàng công tử anh tuấn kiệt xuất, nom Lý Vi Nhiên thật lịch lãm trong bộ lễ phục màu bạc được đặt cắt may riêng. Khoác tay đi bên cạnh cậu là một Tần Tang lộng lẫy với bộ đầm dài quét đất, màu hồng phấn, khoe bờ vai trần gợi cảm, khiến quan khách ai nấy đều xuýt xoa ngưỡng mộ: “Quả đúng là nghiêng nước nghiêng thành.”

Cô nàng tomboy - Kỷ Nam xuất hiện trong bộ vest đuôi tôm màu đen tuyền nom thật bánh bao. Chỉ bằng dáng vẻ hai tay đút túi quần và nụ cười duyên nơi khóe miệng mà dọc đường tiến vào hội trường theo cặp đôi Lý Vi Nhiên - Tần Tang, Kỷ Nam đã hạ gục không ít người, bao gồm cả nam lẫn nữ.

Tụt lại phía sau cùng là Tần Tổng, vẫn cái vẻ trẻ trung tuấn tú, thêm vài phần lả lơi chẳng khác xưa tẹo nào. Tần Tổng tươi cười, khoác tay Lý Di Nhiên đi vào, bữa nay Lý Di Nhiên diện một bộ đầm dài chấm gối màu hồng.

Ba vị thiếu gia của Lương Thị vừa đặt chân vào đại sảnh, lập tức có phục vụ bưng rượu tới tận nơi. Lý Di Nhiên liếc mắt nhìn quanh, thấy Cố Minh Châu đang đứng cạnh tháp sâm-banh. Khuôn mặt cô bé xụ xuống trong tức thì.

Cô bé nhích lại gần Tần Tang, kề tai thì thảo mấy câu làm Tần Tang sau một thoáng ngạc nhiên thì bụm miệng cười, đoạn quay sang nói nhỏ gì đó với Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên nhướn mày, kế đó lại lắc đầu nguầy nguậy, người ngoài nhìn vào chỉ thấy Tần Tang đắm nhẹ lên cánh tay anh ta một cái, bất ngờ Lý Vi Nhiên nhoẻn miệng cười trông thật dịu dàng.

Tối nay Nguyễn Hạ đảm nhận công việc đón tiếp khách khứa. Trên người cô là bộ đầm ngắn màu hồng có đuôi váy bông bành lả lướt, tay cô thiết kế. Mái tóc buộc hơi rối, song cũng không làm mất đi vẻ ngọt ngào quyến rũ, nom chẳng khác nào một búp sen tinh khôi. Trong đám khách khứa tập nập, có không ít anh chàng phải ngoái nhìn theo.

Trình Quang đứng một lúc rồi mãi lo đi giúp Lộ Hân Nam, bỏ lại Cố Minh Châu lẻ bóng một mình. Cô từ từ thưởng thức ly rượu anh đào đang cầm trên tay, miên man nghĩ ngợi nhưng mắt vẫn dõi theo bóng Nguyễn Hạ đang nhiệt tình đưa đón khách khứa.

“Chị Minh Châu.” Bỗng bên tai có tiếng gọi lạnh lạnh. Nổi bực dọc trong người tạm lắng xuống, Cố Minh Châu ngoái đầu, cười thật tươi, “Tang Tang.”

Tần Tang mỉm cười đứng đó, Lý Di Nhiên cúi gằm mặt, ngượng ngịu núp sau cô ly. Cố Minh Châu biết tổng vì sao hai chị em nhà này lại tìm mình - Chẳng là lần trước trong đám cưới của Cao Hạnh, Lý Di Nhiên vô tình làm đau chân cô nên bây giờ phải kéo Tần Tang ra dàn hòa.

“Hôm nay Di Nhiên xinh nhỉ!” Cố Minh Châu bắt chuyện với con bé bằng thái độ hòa nhã cởi mở. Kể từ lúc nhận ra cách xử sự của mình với Điền Tư Tư là sai trái thì cô cũng chẳng còn chấp Lý Di Nhiên làm gì nữa.

Lý Di Nhiên hăng còn trẻ con, thấy Cố Minh Châu tỏ ra thân thiện như thế, con bé cũng bớt lo. Nó nhìn bà chị dâu đứng cạnh, lại ngó sang Cố Minh Châu, về sau mới le lưỡi bảo, “Em xin lỗi chị Minh Châu, lần đó em không hề cố ý. Em sợ chị giận nên không dám tới thăm nom, chị cho em xin lỗi!”

Tần Tang cũng cười bảo, “Hôm nọ, Vi Nhiên còn bảo nhóc này đổi tính rồi hay sao ấy, dạo gần đây không thấy giở trò quậy phá gì nữa. Em đang tự hỏi tự dưng hôm nay nó lại nặng nề đòi đến đây, hóa ra đến để chịu tội. Thôi thì em cũng chẳng nhiều chuyện làm gì, hiện giờ Vi Nhiên đang mắc kẹt, chứ lát nữa nhất định anh ấy sẽ qua để tạ lỗi với chị!”

Được lời như cởi tác lòng, Tần Tang nói dứt câu thì ai nấy đều bật cười. Vừa hay có người phục vụ đi ngang qua, Cố Minh Châu đổi ly rượu mới cho Tần Tang và Lý Di Nhiên, cả ba cùng chạm ly: “Chẳng đâu xa, hồi bằng tuổi Di Nhiên, chị cũng vụng chắng kém gì ai. Thực ra hôm đó nhìn thì có vẻ to tát vậy thôi, chứ chỉ mấy ngày là khỏi. Đây, chân chị có thấy gì nữa đâu.” Cố Minh Châu nhấp ngụm rượu rồi hơi chìa chân ra khoe, “Vớ cả, chị cũng nhận được hoa em gửi tới công ty rồi, hoa đẹp lắm, cảm ơn em!”

Lý Di Nhiên nghe cô nói thế thì rút đầu le lưỡi, cười toe toét.

Lúc này, đèn đóm trong đại sảnh được tắt bớt đi, chỉ để lại một luồng đèn pha rọi xuống hai nhân vật chính là Lộ Hân Nam và Merry vừa xuất hiện trên sân khấu.

Lộ Hân Nam mặc một bộ xường xám truyền thống bằng lụa cao cấp có hoa văn lông lầy và đường cắt may tinh tế. Bộ xường xám ôm sát cơ thể, tôn vinh đường cong tự nhiên, khuy chặn và đường xẻ tà kết hợp hài hòa, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khơi gợi trí tò mò của người ngắm nhìn, kể như nhìn kỹ thì sẽ càng thêm phần bất ngờ. Mái tóc buông rủ cùng lớp trang điểm khéo léo hài hòa đã giúp cô ấy không bị lu mờ khi sánh vai cùng nữ hoàng của làng thời trang.

Vào lúc Trương Quỳnh xuất hiện, thậm chí người ta còn chẳng hề để ý xem chị ăn vận ra sao, dường như váy áo hay phụ kiện đối với chị mà nói đã trở thành thứ quá đỗi tầm thường, ấn tượng đầu tiên chị mang lại cho người nhìn

đó là một khí chất đặc biệt khó tả mà chỉ chị mới có. Chị không vì những ánh mắt hiếu kỳ phía dưới sân khấu mà trở nên lo lắng hoặc kiêu ngạo. Như thể tách biệt với thế gian này... không một danh xưng nào có thể gọi tên sự tồn tại ấy.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình bắt đầu chia sẻ với quan khách những hoạt động gần đây của Trương Quỳnh, đôi lần hội trường như vỡ òa trong tiếng vỗ tay tán thưởng hoặc có khi không hên mà cùng ồ lên một tràng kinh ngạc.

Lộ Hân Nam nói nhỏ với người đứng kế bên, ngay sau đó Nguyễn Hạ được mời lên sân khấu đứng cạnh Merry. Thấy cô bé cúi lưng thì thầm trao đổi với Merry, Cố Minh Châu đoán chừng Lộ Hân Nam đã cố tình chỉ định Nguyễn Hạ làm phiên dịch cho Merry.

Cố Minh Châu dõi theo sân khấu từ một vị trí khá xa, trong lòng tự dung dăng lên biết bao cảm xúc đan xen khó tả, dường như là vui, là thanh thản nhưng cũng có cả... ngưỡng mộ. Nói cho cùng thì cô cũng từng nuôi trong mình một ước mơ ấy.

“Tang Tang, sao giờ nhỉ?” Tâm trí Cố Minh Châu như đề đầu đầu, không hiểu sao cô lại có thể hỏi một câu dường đột đến thế.

Vậy mà Tàn Tang cũng không hề thắc mắc kiểu “gì cơ?” hoặc “à?”

“chỗ nào?”, dường như nụ cười chúm chím và dáng vẻ bình thản ấy luôn tồn tại nơi cô, “Gặp sao hay vậy.”

Cố Minh Châu tự lẩm nhẩm với mình bốn chữ ấy, đoạn chậm rãi nhấp một hớp rượu, sau quay ra cười rõ tươi, “Tang Tang này, chẳng trách đang yên đang lành Vi Nhiên lại phải làm ầm lên vì cô.”

Tàn Tang mỉm cười, tay áp lên má, toan mở miệng nói thì bất ngờ bị một người đàn ông rào bước ngang qua quét phải, khiến người hơi lảo đảo.

Vẫn kiêu ăn diện phong lưu hào sảng như thường ngày, nhưng hôm nay, nom vẻ mặt Phương Phi Trì có phần luống cuống vội vã. Anh lịch sự đỡ khuỷu tay

Tần Tang, đoạn ngập ngừng bảo, “Xin lỗi, cô không sao chứ?” Tần Tang rút tay lại, mỉm cười lắc đầu.

“Phi Trì!” Từ đầu chí cuối, Cố Minh Châu luôn đứng sau tháp sâm banh nên này giờ Phương Phi Trì không để ý thấy cô, “Anh sao rồi? Đi đâu mà vội thế, hay xảy ra chuyện gì à?”

Thấy cô, Phương Phi Trì cũng hơi bất ngờ. Ánh mắt anh lóe lên, ngẫm ngợi một thoáng rồi bảo cô: “Hải Đường vừa gọi cho anh, anh cả đang ở chỗ con bé, giờ... anh ấy đang đánh nhau với bạn trai nó. Nghe bảo cả Dung Lỗi cũng có mặt ở đó.”

Nghe anh kể thế, cô lập tức theo anh đến đó.

Ngoài cửa khách sạn, giám đốc đã đứng chờ sẵn từ bao giờ, ông ta luýnh quýnh dẫn bọn họ vào thang máy. Lên đến tầng của Diên và Hải Đường, ngay từ đằng xa bọn họ đã nghe rõ từng tiếng “bình bình bang bang.”

Thoạt đầu còn tưởng Phương Thị Quốc đang gây gỗ với Diên, nhưng đến cửa phòng rồi mới biết, hóa ra Dung Lỗi và Diên đang quần nhau, quả là cảnh tượng khiến Cố Minh Châu giật thót mình.

Nhiều đồ đạc trong phòng bị xô đổ, thậm chí là tan tành xác pháo. Dưới nền nhà, bên cạnh đám đồ vỡ là mấy nhân viên bảo vệ bị ăn đòn oan, cái tội dám chạy vào can ngăn nên bây giờ mới nằm rúm ró rên rỉ ở đó. Ai cũng nhận ra Diên đang trong cơn lồng lộn, mắt cậu ta long lên sòng sọc chẳng khác nào một con sư tử điên.

Thấy đáng vẻ bình tĩnh của Dung Lỗi khi khống chế con sư tử này, Cố Minh Châu không khỏi rung mình - trước đây anh từng dọa sẽ bóp chết cô, xem ra, việc đó đối với anh quả nhiên dễ như bỡn!

Lần theo ánh mắt sục sôi của cậu ta, Cố Minh Châu thấy Phương Thị Quốc đang chễm chệ trên chiếc ghế quý phi đã đi tong một chân. Đôi chân dài của anh ta chống trên sàn nhà, dáng ngồi ấy toát lên vẻ tôn quý và thư thái thật chẳng gì diễn tả nổi. Hải Đường đứng trước mặt anh ta, chéch ngang với Diên và Dung Lỗi, cô bé lạnh lùng ngày nào giờ đang thút thít, tay cầm khăn

mặt chăm lên vết thương nơi khoe mắt Phương Thị Quốc. Phương Thị Quốc ngược lên nhìn cô, nụ cười phớt trên môi cùng ánh mắt đờm đầy trù mền.

Phương Phi Trì chau mày, bỏ lại Cố Minh Châu một bên, anh tiến vào phòng. Sau mấy câu hỏi han cô em họ, anh cúi người xem xét vết thương của anh trai, thế rồi ánh mắt vốn tĩnh lặng thường ngày trở nên đanh sắc. Anh đứng thẳng lưng, quay người sai bước về một bên phòng, nơi đó, Dung Lỗi đang giữ chặt Diên không cho cậu ta bỏ nhào vào Phương Thị Quốc.

Chân vẫn sai bước, tay cởi áo khoác, ánh mắt Phương Phi Trì càng lúc càng dữ dần. Khi đã áp sát đối phương, anh lạnh lùng cất giọng: “Dung Lỗi, phiền cậu tránh ra một bên!”

Về mặt Dung Lỗi thoáng ngỡ ngàng, nhưng dần dần, đôi con ngươi đen láy neho lại, sắc bén.

Diên cướp thời cơ vùng ra, song bị Dung Lỗi thụi cho một quả như trời giáng vào bụng, xây xẩm cả mặt mày. Khi cậu ta vẫn còn đang ôm bụng, Dung Lỗi liền đẩy cậu ta dạt về phía bảo vệ đang nằm gần đó, tay nói lỏng cà vạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Phi Trì đang dần gân cốt.

Thấy thế, Phương Phi Trì cũng khá sững sờ, thế rồi như sự hiểu ra, anh ta nhếch khoe môi. Đôi mắt lóe lên, lộ rõ vẻ khát máu.

Dung Lỗi thông thả cời cúc măng sét, xắn tay áo, “Muốn đánh nhau à?” Nghe chất giọng trầm thấp sắc mùi dọa dẫm của anh mà trái tim ai đó đang đứng ngoài cửa run lên lay bẩy, “Lẽ nào... anh không biết tôi muốn giã cho anh một trận từ lâu lắm rồi?”

Lời còn chưa dứt, nắm đấm đã vung ra. Với sự cảnh giác sẵn có, Phương Phi Trì né về đằng sau, chân đứng vững như bàn thạch, vẻ nôn nóng háo hức trong ánh mắt như bùng nổ. Ngay tức thì, mặt anh ta đánh lại, nom như một con sói dữ tợn hiếu chiến.

Hai người xáp vào nhau, khó mà can được. Nắm đấm của Dung Lỗi đủ mạnh để khiến người kia váng vất mất mấy giây. Nhưng Phương Phi Trì cũng thuộc dạng nhanh nhẹn, nhất nào nhất nấy đánh rất cật lực, quyết ăn thua kỳ được

thì thôi.

Khi cơn đau dần qua, lại không có ai cản trở nữa, Diên mới sải bước về phía Hải Đường. Ánh mắt dịu dàng thiết tha, tràn đầy triu mến của Phương Thị Quốc thoát cái đã vụt tắt, anh ta đứng bật dậy, kéo cô em họ không cùng huyết thống với mình, giấu ra phía sau lưng.

Giám đốc khách sạn cuống lên như đĩa phải vôi, bên này là hai vị công tử nhà họ Phương, bên kia là cậu con cả nhà họ Dung, bây giờ nhờ có có thất lễ với bên nào thì ngàn lần chết cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Bụng bảo dạ, cứ cái đà này thể nào cũng to chuyện, Cố Minh Châu đành dững cảm ra mặt, cô gằn giọng quát đám bảo vệ nhất như thỏ đế kia giữ Diên lại. Cô sải bước vào phòng, lôi Hải Đường ra một góc, khẩn thiết hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì hả?”

Hải Đường cúi gầm mặt, quệt nước mắt, sụt sịt bảo, “Không có gì ạ.”

Cố Minh Châu nghiêng răng kèn kẹt, “Này Triệu Hải Đường, chị nói đề cô biết, đời cô chẳng có nổi mấy cái bảy năm để hao phí cho việc trốn tránh đâu! Tốt nhất là hãy đối diện với sự thật đi!”

Hải Đường cắn chặt răng, lì lợm quay mặt đi, nhưng không ngờ lại quay về phía đám bảo vệ, bắt gặp ánh mắt đỏ quạch đầy tuyệt vọng của Diên, cô như choáng váng thần hồn.

Trong chuyện tình yêu, phụ nữ vô cùng nhạy bén, chỉ một ánh mắt lơ đãng của Hải Đường thôi đã đủ để Cố Minh Châu đoán ra, trái tim cô ấy trao về ai. Bỏ lại sau lưng hai kẻ đang đăm đăm nhìn nhau, Cố Minh Châu tiến về phía Phương Thị Quốc.

Lúc này, nhìn bề ngoài thì có vẻ như Phương Thị Quốc đã lấy lại bình tĩnh, nhưng thực chất lòng anh lại ngổn ngang muôn mối ưu tư khó nói nên lời. Người nhà bùng bít mọi thông tin về Hải Đường không để anh hay, đến nỗi tận ngày hôm nay, anh mới biết cô ấy đã trở lại.

Dường như cái thời trai trẻ ngông cuồng đang tìm về với anh, suốt quãng

đường chạy thực mạng đến đây, chỉ vì người ấy mà con tim anh lơ lửng trong hoan hỉ, anh thiết tha muốn gặp cô, muốn ôm cô, mong sao vĩnh viễn đừng chia ly.

Nhưng khi bàn tay run run đẩy mở cánh cửa chẳng hiểu có sao lại không cài then, anh đã nhìn thấy: cô bé con mà anh hằng nâng niu yêu thương từ bé cho đến lúc nảy nở tình cảm - đang bị một gã lai căng ôm hôn ấn vào tường... để hôn. Đôi chân thon dài ôm quắp lấy bờ hông săn chắc của gã như đâm vào mắt anh, chúng siết chặt, siết rất chặt.

Trong căn phòng, không gian tĩnh lặng tới độ thậm chí Phương Thị Quốc còn nghe rõ môn một từng nhịp trống ngực dồn dập, và cả, những tiếng rên rỉ gọi dục hay tiếng trao đổi nước bọt ướt át mùi mẫn đến mức chói tai - gây rối loạn nhịp tim anh.

Tất cả những thứ đó đã khiến mọi lý trí trong anh bay biến đi đâu mất hết.

Trải qua một trận âm ỉ, lúc này anh đã tỉnh táo hơn. Cố Minh Châu đã nói hết sức rõ ràng, nhà họ Phương đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, bây giờ mà còn gây thù chuốc oán với cả Dung Lỗi nữa thì trận chiến này càng khó đánh.

“Anh giữ Phương Phi Trì, tôi can Dung Lỗi! Mau!” Hai gã đàn ông đằng kia đã tặng nhau phải đến mấy cú đấm, làm Cố Minh Châu sôi hết cả ruột gan. Phương Thị Quốc bỏ khăn mặt xuống, đứng lên toan can ngăn.

Từ xưa đến nay Phương Phi Trì vẫn luôn kính trọng ông anh cả cùng cha khác mẹ này, thấy anh xông ra, động tác của Phương Phi Trì không khỏi trù trù. Nhanh như chớp, Cố Minh Châu xả thân lao vào giữa. Cả Dung Lỗi lẫn Phương Phi Trì đều sợ làm cô bị thương, thành thử không hện mà cùng dừng tay một lúc.

Cố Minh Châu siết chặt vòng eo Dung Lỗi, bám dính lấy ngực anh, mãi cho đến khi hơi thở lấy lại nhịp bình ổn, máu trong người thôi sục sôi. Cô vuốt nhẹ lên lưng anh, vỗ về.

Lòng ngực Dung Lỗi nhấp nhô theo từng nhịp thở, song ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh. Dù đang ôm chặt lấy anh, nhưng cơ thể cô không ngừng run lên,

lời tuyên bố thẳng thừng không cần biểu lộ bằng lời của cô như tiếp theo sức mạnh cho phép anh nhìn thẳng vào Phương Phi Trì bằng ánh mắt điềm tĩnh.

Trong cơn thờ dốt, ánh mắt Phương Phi Trì vẫn nhìn xoáy vào tấm lưng của người phụ nữ đang chiêm trợn lồng ngực Dung Lỗi. Tóc mái bết mồ hôi, rũ xuống che khuất đôi mắt khiến sắc mặt anh càng thêm phân bì đất.

Cái nhìn của Dung Lỗi như có hình có dạng, anh nghe trong lòng âm ỉ một nỗi đau.

“Chúng ta nói chuyện đã.” Con tức giận qua đi và Phương Thị Quốc lại trở về với dáng vẻ nho nhã trầm tĩnh. Kéo cậu em trai sang một bên, anh bước đến trước mặt Diên, bình tĩnh nói đôi điều.

Vốn liếng tiếng Trung của Diên khá còm cõi, Dung Lỗi đành buông Cố Minh Châu ra để qua bên đó làm phiên dịch cho cậu ta. Diên cũng chẳng phải loại chày cối bổ bã, nghe Dung Lỗi nói xong, cậu ta buông tiếng cười khẩy, “Fine!”

Thấy Phương Phi Trì dợm đi theo, Dung Lỗi lo lát nữa Diên sẽ ăn đủ với hai anh em nhà họ, anh bèn bảo Cố Minh Châu về trước, còn mình thì đi theo trông chừng.

Cố Minh Châu không yên tâm cho lắm, nhưng ngặt nỗi, những chuyện kiểu này không thích hợp để phụ nữ xen vào. Cố Minh Châu chỉ còn nước căn dặn Dung Lỗi hết điều là đừng có mà đánh nhau nữa, rồi cô mới chịu để anh đi.

Suốt buổi tối, Dung Dịch khắp khởi ngôi nhà đợi bố về để chơi xếp hình với nó nhưng đợi mãi mà chẳng thấy bố về, bực không thể tả. Lúc tắm nó còn hậm hực đổ nước lênh láng ra sàn nhà tắm. Cố Minh Châu mới chỉ gắt có mấy câu, thằng bé đã sung sĩa mặt mày bốc máy gọi ngay cho ông ngoại để mách lẻo. Cái tính hờn lẫy này đích thị là bản sao của ai đó rồi, không lệch đi đâu được.

Cố Minh Châu hằm hằm xắn tay áo toan dọa nó. Dung Dịch là đứa thông minh, ắt hiểu “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, đành xụ mặt leo lên giường, đi

ngủ.

Quá nửa đêm Dung Lỗi mới lọ mọ mò về, vác theo tấm thân sặc sụa mùi rượu.

Cô Minh Châu chuẩn bị nước tắm cho anh, nhưng thay vì đi tắm, anh lại ngồi ỳ trên giá dép ngoài bậc cửa, vẫn cái kiểu cười cợt nhả và ánh mắt sàm sỡ ẩn chứa toàn những thứ chẳng lấy gì làm trong sáng.

Cô Minh Châu đâm bực mình, “Uống với ai mà góm vậy? Diên à?”

Dung Lỗi lắc đầu, làn môi mỏng gợi cảm hơi hé mở để lộ ra ba chữ: “Phương Phi Trì.”

Cô Minh Châu quắc mắt lườm anh, bầm bụng nghĩ lão này lại lắm nhảm lúc say rồi đây. Cô tới kéo anh dậy rồi diu con ma men chân nam đá chân chiêu vào nhà tắm.

“Thằng lỏi con ấy mới gọi là say bí tỉ, lúc anh về rồi mà hấn vẫn nằm vật ở đấy, gào thét inh ỏi...” Dung Lỗi phá lên cười, nửa thân người đề lên cô, một tay nghịch ngợm sờ soạng ngực cô, tay kia ngó ngoáy lần mò lên xuống dọc theo sống lưng, cái miệng nồng nặc mùi rượu sấn sỏ áp vào mặt cô hít lấy hít để, đầu lưỡi nóng hôi hổi chốc chốc lại liếm láp vành tai mịn màng của cô, “Này! Hôm nay gắng mà hầu hạ anh đây cho tử tế, nghe chưa...”

Cô Minh Châu hừ mũi, Dung Lỗi bèn siết chặt cầm cô, đoạn bảo: “Nghe chưa?” Khổ nỗi con ma men này đã say đến mức chẳng còn biết thương hoa tiếc ngọc là gì, làm cô đau nhói.

Cô Minh Châu nhăn nhó vùng ra, bụng bảo dạ phải dân cho lão này một trận nên thân nhưng lại sợ ồn ào làm thằng bé con tỉnh giấc. Thấy anh vẫn lèm bèm không ngừng, cô sốt hết cả ruột, đành ậm ừ lấy lệ.

Dung Dịch đang ngủ trong phòng, Cô Minh Châu bèn đẩy anh vào phòng tắm ở gian bên cạnh. Nào ngờ tốc độ cởi đồ của cô chỉ đáng xách dép cho con sâu rượu kia. Trong khi áo sơ mi của anh mới nói được một nửa thì cơ thể cô đã trần như nhộng bởi bàn tay của anh.

“Tắm trước đã...” Cô Minh Châu vùng vằng, bàn tay vọc nước lạnh vỗ đôm đốp mấy cái thật lực lên mặt anh rồi vội vội vàng vàng mặc lại áo xống cho tử tế.

Khuỷu tay anh đỡ chân cô, miệng lầu bầu còn người thì sát lại gần, giam giữ cô trong một không gian cố định được tạo ra bởi chính cơ thể anh và bức tường phía sau. Tuy ngửa mặt với bộ váy ngủ của cô kinh khủng nhưng để thúc được vào thì anh phải giải quyết cái quần lót bên dưới bằng cách lột phất nó trước đã.

Thấy mình rơi vào tình thế bất lợi, Cô Minh Châu vội vàng giơ cò trắng, đoạn rút mặt vào tai anh mấy câu mà đến chính cô cũng phải đỏ mặt. Dung Lỗi phải vận dụng toàn bộ chút lí trí và tinh táo cuối cùng của mình để ngẫm ngợi về điều này, anh hỏi với vẻ nghi ngờ lơ lơ trên mặt: “... Thật không đây?”

Cô Minh Châu gật đầu như giã tỏi.

Anh toét miệng cười rất chi nham nhở rồi buông cô ra, kẻ đó chẳng cần ai giúp anh đã nhảy tót vào bồn tắm, hì hục kì cọ từ đầu đến chân.

Cô Minh Châu lấy khăn bông và áo tắm để sang một bên cho anh, cô tranh thủ ra ngoài chuẩn bị giường chiếu, sang phòng ngủ chính kiểm tra xem đứa con đã ngủ say chưa, khóa cửa nẻo thật cẩn thận rồi mới trở vào bếp pha trà giã rượu, vừa đổ nước xong cũng là lúc cánh cửa nhà tắm bật mở, cô nhô đầu ra xem thì thấy Dung Lỗi đã lù lù xuất hiện bên ngoài, mồm gào tướng lên: “Đâu rồi? Đâu rồi?!”

Cô đặt vội bình trà xuống, hốt hải chạy ra ngoài, bịt ngay mồm anh lại “Gào cái gì! Sợ Dung Dịch không biết anh sắp làm trò mèo gì à?!”

Thấy cô, Dung Lỗi liền trưng ngay cái vẻ cười cợt trơ trẽn. Mái tóc còn ướt nguyên, nước thi nhau nhỏ tong tong nhưng mặc kệ, anh vẫn lao tới hôn cô tới tấp: “Vợ ơi ngủ xem anh có thơm không này...”

Cô Minh Châu nín cười, ngửa về đằng sau, anh được đà găm luôn chiếc cằm

xinh xắn của cô. Sau mấy câu lảm nhảm, anh vòng tay ra sau gáy đỡ lấy cô, miệng vẫn chăm chỉ hôn, tay không quên lần mò quần áo.

Hai tấm thân quấn lấy nhau, chuyển phòng khách vào đến buồng ngủ nhỏ mà không hề gây một tiếng động.

Cánh cửa vừa khép lại, Dung Lỗi đã nóng lòng ấn cô áp vào lưng cửa, cánh tay rắn chắc nâng cô lên, bên dưới, anh rướn người đẩy một cú thật mạnh.

Cô Minh Châu chưa sẵn sàng, miệng khẽ rên lên đau đớn. Song Dung Lỗi đã chẳng còn biết trời trăng gì nữa, eo cô bị anh đè nghiêng vào cánh cửa, anh tấn công nhanh như vũ bão.

Đỡ háo được một lúc, anh mới sực nhớ ra chuyện chính, anh bèn rút ra, dù cô phải thực hiện lời hứa vừa nãy. Cô Minh Châu nhìn cái thứ bóng nhẫy ấy, mặt nhăn như bị, “Dung Lỗi, đồ chết tiệt... anh có hiểu trình tự trước sau là thế nào không hả?”

Dung Lỗi mặc kệ, anh hất tóc, đoạn nheo mắt dọa cô: “Hoặc bây giờ làm cái này hoặc cả đêm em sẽ chết với anh!”

Cô Minh Châu chẳng lạ gì tính anh, cái gã đang phát rồ phát dại này thừa sức làm những chuyện khiến người ta phải lộn ruột. Cô hậm hực lườm nguýt, người tựa vào cửa trượt dần xuống, quỳ trước hạ bộ của anh, hai tay cầm thứ đó lên, miệng hơi hé mở nhưng trước tiên vẫn phải lau qua cái đồng dấp dính bóng nhờn ấy đã.

Tư thế của cô khiến anh không sao kìm nổi mình. Giờ lại thêm đôi bàn tay mềm mại mãi miết chà xát nữa, quả thực anh chịu hết nổi, thiếu điều xuất ngay tại trận. Anh hít thật sâu, ghì cơn hưng phấn, ưỡn hông dứ cái mình đến trước mặt cô, ra chiều giục giã.

Cô Minh Châu bặm môi, hậm hực nghĩ bụng: Cứ lên cơn đi! Mai tỉnh rượu rồi sẽ biết tay bà!

Lên dây cót tinh thần xong, cô bèn nhắm mắt nhắm mũi, há miệng ngậm cái của anh.

Dung Lỗi cảm nhận được sự hưng phấn tột đỉnh. Cô ấy đang quỳ ở đó, đầu đưa về phía trước rồi đưa về phía sau nhịp nhàng, từng cơn khoái cảm ngất ngây đang cuộn cuộn dâng trào. Nhưng chỉ được một lúc, lát sau anh đã thấy không đủ khoái, anh bèn giành thế chủ động bằng cách đưa tay giữ đầu cô và tự mình tăng tốc phần hông.

Hành động thô bạo của anh khiến Cố Minh Châu suýt chết vì nghẹn, cô chỉ còn biết ú ớ mấy tiếng phản đối, tay cố đẩy hông anh ra mà không được. Dung Lỗi nhắm nghiền mắt, hơi thở dồn dập, nhịp độ thêm nhanh và mạnh. Phần nhạy cảm nhất của anh đang chạm vào hàm trên của cô ấy, chà sát được một chặp thì hai bên thắt lưng đột nhiên tê dại hẫng đi, có thứ cảm giác sung sướng ngất ngây đang chạy rần rần từ dưới chạy lên, kẻ đó là một cái rùng mình rõ mạnh.

Anh chỉ kịp đẩy cô ra đồng thời thu mình về. Giờ đây đầu óc anh trống rỗng, chỉ còn biết ngửa cổ, rên một tiếng thật dài.

Sướng quá, quá đã... tay tự xoa vuốt níu kéo cảm giác ngất ngư, sau một phút hưởng thụ, mình mảy tê tái vì sướng, dường như anh đã thoát khỏi men say.

Lúc mở mắt thấy Cố Minh Châu nhũn như con chi chi quỳ dưới sàn nhà, đôi gò má đỏ ửng, cái miệng hồng thắm vừa ướt đầm vừa sưng vếu, đôi mắt ầng ậng nước của cô ánh lên cái nhìn tóe lửa, cơ thể ngọc ngà hứng trọn cái đồng bầy hầy của anh.

Nhưng cái tư thế này cộng với khuôn mặt hằm hằm giận dữ rất chi yêu kiều của cô chỉ càng khiến Dung Lỗi thêm nóng người.

Đêm đó, đích thân Dung Lỗi đã dạy cho Cố Minh Châu biết thế nào là “mặt người mình thú”.

Chương 15: Chú Hai chỉ đẹp bằng một phần tư bố cháu thôi!

Về phần Dung Dịch, buổi sáng bảnh mắt ra không thấy bố mẹ đâu cũng đủ để biến nó thành một con quái thú. Nó vội vàng tung chăn ngồi dậy, thậm chí bộ áo ngủ in hình heo đốm cũng không buồn thay mà đã nhảy phắt khỏi giường, lao ra ngoài, đảo dác truy tìm tung tích của hai vị phụ huynh thiếu trách nhiệm kia.

Lần theo dấu vết của đồng quần áo, khăn choàng vương vãi rái rác dưới nền nhà phòng khách, Dung Dịch đã tìm ra phòng ngủ nhỏ. Một đứa trẻ ngoan ngoan được dạy dỗ quy củ từ nhỏ, vào lúc đang cúi bản vẫn không quên phải gõ cửa, “Bố ơi! Mẹ ơi!”

Sau hai tiếng gõ, bên trong vắng ra tiếng hỗn hển gọi cảm của ông bố: “Đừng! Con đừng vào đây!”

Dung Dịch chống nạnh, gào toáng lên qua cánh cửa: “Sao bố mẹ lại ngủ ở đây?! Mẹ đâu rồi bố?”

Vừa dứt lời, nó nghe thấy tiếng khàn khàn lúng ba lúng búng của mẹ nó: “Dung Dịch... đợi năm phút nữa... mẹ qua...”

“Bố mẹ hư quá! Con bức rồi đấy nhé!” Bên ngoài cánh cửa, Dung Dịch dứ dứ nắm đấm, cánh mũi phập phồng lên xuống rồi chạy biến đi đánh răng rửa mặt.

Vận động quá sức sau cơn say khiến Dung Lỗi bị mất sức, mới sáng ngày ra, nom mặt mày anh có vẻ tiêu tụy hốc hác. Giải quyết bữa sáng xong, Cố Minh Châu phải cưỡng chế anh quay về giường nằm nghỉ, còn mình đưa Dung Dịch đến trường.

Sau đó cô tát qua siêu thị mua ít đồ dùng hàng ngày và nước hoa quả, sau lại ghé Vi Bác giải quyết vài việc, đến tầm mười hai giờ rưỡi mới xong xuôi để

ra về.

Được ngày nắng lên cao, tiết trời se lạnh nhưng khô ráo dễ chịu có hơi hướm của mùa đông miền Bắc, Cố Minh Châu bốc máy toan bấm số gọi cho Dung Lỗi thì tình cờ nhận được điện thoại của anh.

“Dậy rồi à?” Cố Minh Châu kéo dài giọng, “Trưa anh muốn ăn gì? Em mua đồ về nấu hay chúng mình ra ngoài ăn?”

Dung Lỗi hơn hớn nói, dù trong giọng vẫn còn một chút uể oải như ngái ngủ: “Mẹ nó bảo sao, anh nghe vậy.”

“À thưa anh Dung, tổng giám đốc Dung...” Khóe môi Cố Minh Châu nhướn lên, “Đừng tưởng bây giờ anh nói mấy câu đường mật là tôi sẽ thôi không tra cứu hành động thú tính vào tối hôm qua của anh nhé!”

“Ôi... rượu đúng là thứ độc hại chẳng bổ béo gì.” Dung Lỗi thở dài, nói về đùa cợt, “À đây, tối qua anh làm gì ấy nhỉ? Sao giờ anh chẳng nhớ gì cả?”

Cố Minh Châu kéo dài giọng “Hả?” rồi nói như thể nuối tiếc lắm, “Anh không nhớ gì à? Thế thôi vậy... chắc, thực ra, người ta định tối nay sẽ diễn lại...”

“Nhớ, nhớ chứ!” Vừa nghe thấy giọng nói ở đầu dây bên kia, Dung Lỗi liền hí hửng ngồi bật dậy “Nhớ như in luôn!”

“Ồ được, vậy đợi em về rồi từ từ chúng mình tính sổ với nhau nhé!” Cố Minh Châu hả hê buông tiếng cười khẩy, “Oắt con, dám trêu chị à!”

Buổi sáng, cậu nhỏ Dung Dịch đi học muộn, mà đối với một học sinh dự thính lớp một ham học như cậu bé mà nói thì đây quả là việc khó chịu.

Tầm chiều, được bố đón về nhà ông bà nội, vừa xuống xe Dung Dịch đã chạy thục mạng vào nhà, cốt tranh thủ thời gian mách tội với ông bà.

Chẳng ngờ khi đôi chân ngắn tũn đang lao như bay, bỗng đâu đâm sầm vào

ống đồng và xương đầu gối cứng như đá của ai đó. Cú va chạm mạnh đến nỗi nó bị hất văng về sau, móng Đá nhỏ đặt nụ hôn xuống đất, nó hằm hằm ngáng đầu, trông lên cái gã dám cản đường xông pha của tiểu quái thú.

Dung Nham trợn mắt trợn mũi nhìn cái đứa vừa ngã chổng kên dưới sàn.

Chuyến bay của Dung Nham hạ cánh chừng một tiếng trước, Kỷ Nam đến đón anh, hai người vừa về nhà chưa được bao lâu. Lần đầu tiên gặp cháu trai, Dung Nham cũng lúng búng một câu không khác gì Dung Lỗi trong lần đầu thấy con trai: “Đây là... gì?”

Đặt cốc nước xuống, Dung Nham lại gần nhắc bổng thằng bé con cùng cái cặp sách khỏi nền đất, đưa nó lên ngang mặt mình. Nhìn vào khuôn mặt nhỏ xíu mang đường nét anh tuấn đặc trưng của nhà họ Dung, trong lòng Dung Nham đã nghĩ: thế giới này điên thật rồi!

Đang sẵn cơn bực trong người, cộng thêm cú đập móng đau điếng mới rồi, giờ lại bị một gã chẳng biết chui ở đâu ra nhắc bổng lên kiểu này - chỉ vậy thôi là đủ để anh bạn nhỏ Dung Dịch đã quen tự lập này cảm thấy mình không được tôn trọng. Cậu bạn nhỏ liền tung một cú sút với mong muốn phải ị bằng được một dấu chân lên gương mặt điển trai hao hao bố mình.

Dung Nham ngửa về sau toan tránh, bàn tay vô tình siết mạnh hơn. Thằng nhỏ òa lên khóc vì đau. Mẹ Dung Nham tất tả chạy từ trong nhà ra, chưa gì đã nhéo vào eo thằng con, “Mày làm cái gì đấy! Mau thả cháu nó xuống! Tay chân lóng ngóng nhớ làm đau nó thì sao!”

Dung Nham la lên oai oái, rồi phải cung kính đặt ông trời con này xuống. Được trở về với mặt đất, thằng bé kéo cặp quần đang có nguy cơ bị tụt, không quên bồi cho Dung Nham một cú sút rồi vất chân lên cổ núp sau lưng bà Dung.

Quên bém thằng con đang nghiêng răng chịu đau, mẹ anh lại còn khen Dung Dịch phản ứng nhanh nhẹn, “Ôi Dung Dịch này, để bà giới thiệu nhé? Đây là em trai của bố con, là con của bà Hai và ông Hai! Con gọi chú Hai đi.” Bà chìa tay xoa ót thằng bé, nghe giọng bà hiền hòa dịu dàng làm Dung Nham tức lòi con người.

Dung Dịch ôm chân bà, lắc đầu nguầy nguậy, nó thò đầu ra tặng Dung Nham một cái lườm rồi thét lên: “Con không gọi đâu! Xí! Chú Hai chỉ đẹp bằng một phần tư bố con thôi! Người đâu xấu như ma lem!”

Từ nhỏ đến lớn, Dung Nham chúa ghét bị người ta lôi ra so sánh với Dung Lỗi thành thử những lời của Dung Dịch chẳng khác nào một đòn trời giáng, ngón tay anh run rẩy chỉ vào mặt nó, vẻ mặt tức cười không thể tả.

Dung Dịch dẫu mó hếch mũi làm trò lêu lêu rồi hả hê cấp đít bỏ vào nhà, không quên thở phì phì mấy cái. Kỷ Nam nghe tiếng âm ỉ bên ngoài liền chạy ra xem, tình cờ gặp thằng bé đi vào.

“Chú Tư!” Bấy lâu nay Dung Dịch vẫn luôn ngưỡng mộ tài năng của Kỷ Nam, nó gọi một câu chú Tư nghe ngọt xót.

Thấy thằng bé, Kỷ Nam mừng quỳnh, “Đá nhỏ...” nhưng lời vừa buột miệng, cô nàng đã nín bật, đoạn chột dạ ngó sang Dung Nham lúc bấy giờ đang mắt tròn mắt dẹt.

“Ký, Nam!” Dung Nham nghiền răng nghiền lợi, lửa giận bốc lên ngàn ngút, “Cô dám lừa anh!”

Kỷ Nam luýnh quỳnh xua tay, “Ôi anh Hai ơi! Là do Tiểu Yên ép em thề không được khai ra! Không phải tại em!”

Dung Nham cắn chặt răng, bẻ khớp tay, xoay khớp cổ.

“Thì đòi lại em cũng phải giấu chuyện của anh Dung Lỗi chứ bộ! Anh Hai thấy đó, em rất công bằng... Á á anh đừng có qua đây!” Kỷ Nam la lên oai oái rồi vất chân lên ổ chạy bán sống bán chết.

Dung Nham xắn tay áo ráo riết rượt theo. Ngặt nổi ra đến cửa lại mất chút thời gian với lão anh Dung Lỗi đang đi từ ngoài vào. Kỷ Nam đã kịp khởi động xe, sau một tiếng chói tai do bánh xe ma sát với mặt đường, chỉ trong tích tắc, chiếc xe đã biến mất như có cánh. Bỏ lại đằng sau cảnh tượng Dung Nham hằm hằm bẻ khớp tay kêu răng rắc.

“Ô, Nham Nham về rồi đây à?” Tình cờ hôm nay Cố Minh Châu cũng qua ăn cơm, “Ô sao Kỷ Nam đi đâu mà vội thế? Cứ như thể sắp có ai chuẩn bị nhai sống con bé không bằng.” Nhờ phước của Dung Nham mà tiệc cầu hôn của Cố Yên nát như cám, đương nhiên Cố Minh Châu vẫn ghim thù đến tận bây giờ.

Người Dung Nham cảm nhất không ai khác chính là mẹ này, Dung Nham toan mở miệng đá đểu mấy câu: “Ái chà! Cố Minh Châu...”

Mới khơi màn có thể mà Dung Nham đã lĩnh luôn một cú như trời giáng vào đầu, đau ứa cả nước mắt.

“Cái thằng láo lếu,” Dung Lỗi thu tay về, chau mày, sắc giọng bảo, “Phải gọi là chị dâu chứ!”

Cố Minh Châu cúi đầu cười khẩy, thế rồi với dáng dấp một bà chị dâu, cô và Dung Lỗi tay trong tay, tình tứ đi vào nhà.

Nhân vật này vừa mới vác mặt về nhà đã bị cả đám người xúm vào bắt nạt, bây giờ chỉ biết ôm cái đầu hểnh còn đau, mặt mày sưng sía, hậm hực nắm chặt tay, theo vào nhà.

Trong bữa cơm, Dung Dịch đã hùng hổ lên án hành động xấu tính của chư vị phụ huynh, đồng thời còn nhận được sự thông cảm sâu sắc từ các vị trưởng bối trong nhà. Về phần Dung Nham, từ đầu chí cuối, anh vẫn cắm cúi vào mâm cơm. Thằng lỏi con rách trời rơi xuống này chẳng những đã soán ngôi vị “người nhỏ tuổi nhất nhà” của anh mà nó còn cuỗm đi bao ánh mắt quan tâm chiều chuộng của người lớn trong nhà. Suốt cả buổi tối, thay vì liếc sang thằng con trai thì bố mẹ anh lại hớn hờ nói cười với nó.

Nghĩ thân mình vừa trở về sau quãng thời gian lưu vong, người ngợm còn đương rã rời, cái cảnh đời lạc lõng này sao mà bi ai đến thế.

Đối với mọi thành viên trong nhà họ Dung, bữa tối và sau bữa tối là quãng thời gian đáng mong đợi nhất trong một ngày. Cứ thấy đứa cháu ăn liền tù tì một hơi hai bát cơm, sau đó hoạt bát chạy tới chạy lui, ngồi lên đùi ai cũng

dồng dục ngâm mấy câu thơ Đường, tiện thể còn lúi lo giải thích theo kiểu ngô nghê - là mọi người rủ nhau ôm bụng cười.

Nhà họ Dung đã trải qua mấy chục năm gò bó, đạo gần đây, bầu không khí mới dễ thở hơn.

Tuy tình tính ngang bướng khó đỡ nhưng Dung Dịch cũng rộng lượng lắm nhé. Lúc nó đùa trong phòng, bắt cháp bộ mặt nặng như chì của chú Hai, nó vẫn bám dính lấy đuôi chú, vừa ăn hoa quả vừa cười títt mắt.

Dung Nham đã lấy lại phong độ của mình, bước ra khỏi nỗi ám ảnh của việc bị ra rìa, dần dà cũng cảm thấy thẳng nhóc này hay ho phết. Cái dáng người lùn một mẫu ấy ngồi loi nhoi dưới chân, thỉnh thoảng đá đá mấy cái là nó sẽ phản ứng lại ngay, thú vị ra trò.

Thấy thời gian chẳng còn sớm sửa gì, cũng đến lúc ba người nhà Dung Lỗi phải nói lời tạm biệt, ông cụ Dung nhắc chén trà Phổ Nhĩ, đánh mắt ra hiệu cho con trai cả. Bố Dung Lỗi hắng giọng bảo, “Đạo này tình hình sức khỏe của bố Minh Châu đã tiến triển hơn chưa?”

“Dạ, hiện giờ bác ấy vẫn phải dùng thuốc, định qua một thời gian nữa sẽ làm phẫu thuật ạ.” Ngày hôm qua Dung Lỗi mới đi thăm Cố Bắc Vân về xong, “Bố, mẹ, hay là hôm nào bố mẹ cũng tranh thủ qua viện điều dưỡng thăm bác ấy?”

Bố anh gật đầu, “Phải đi chứ. Nhân tiện bàn việc cưới xin của hai đứa luôn thể.”

Dung Lỗi đã đoán chắc thế nào cũng lái sang vấn đề này, anh quay sang nhìn Cố Minh Châu, nửa đùa nửa thật: “Làm sao bây giờ? Bố mẹ anh cứ bắt vạ phải cưới đây này, hay cứ làm như lời anh nói, mai hai đứa đi giải quyết luôn nhé?”

Cố Minh Châu cũng đáp lại bằng một câu tỉnh queo: “Cuống lên mà làm gì? Con trai lớn tướng thế này rồi, em còn sợ gì anh bỏ của chạy lấy người nữa!”

“Đây, ông với bố mẹ và chú thím làm chứng nhé, không phải con cố tình

dềnh dàng chuyện cưới xin đâu. Vốn con gửi lòng nơi trắng tỏ, nhưng sao trắng lại chiếu rạch nào...” Dung Lỗi cố tình rặn tiếng thở dài sao cho náo nê, cốt tạo tiếng cười để lấp liếm vụ này.

Trong lúc cả nhà cười ngặt nghẽo thì chỉ mình Dung Nham là ngựa cổ thở dài, mới mấy ngày vắng nhà đi lánh nạn mà sao sự đời đã khác xưa thế này?

“Dung Nham,” Cố Minh Châu khéo léo lựa lúc chuyển hướng sang Dung Nham, “Sau mới có mấy ngày đã về sớm thế? Không sợ Cố Yên tìm cậu trút giận à?”

“Dào ơi thân cô nàng còn chưa lo xong, hơi đâu đi tìm tôi.” Lại được làm tâm điểm của sự chú ý thành thử Dung Nham có phần hí hửng, cậu chàng làm bộ uể oải đáp, “Chẳng phải Trần Ngộ Bạch đã tung tin rồi đó thôi, hử chị cũng biết rồi chứ nhỉ? Phen này nhà họ Phương khó mà tránh được vạ!”

Căn nguyên gốc rễ là bởi Cố Bác Vân không đồng ý để Cố Yên lấy Lương Phi Phàm, nhưng kể cả Lương Phi Phàm có héo hon rầu rĩ đến mấy thì cũng không thể hạch sách bố vợ tương lai được. Trong khi đó, cậu con trai út nhà họ Phương là Phương Diệc Thành vẫn còn nặng tình với Cố Yên. Sẵn cơn bực dọc không biết trút vào ai, Lương Phi Phàm xả luôn xuống đầu nhà họ Phương.

Đáng lẽ ra, Dung Nham còn phải dạt vòm đến dăm tháng nửa năm mới được mãn hạn, nhưng nhờ chuyện này mà được đặc xá về sớm.

Những người đang ngồi đây, ngoại trừ hai vị phu nhân và Đá nhỏ ra, còn lại toàn là người nắm bắt tin tức nhanh nhạy, không ai không biết tình hình căng thẳng dạo gần đây giữa Lương Phi Phàm và nhà họ Phương. Bố Dung Nham đặt nĩa hoa quả xuống, quay sang nói chuyện với bố Dung Lỗi: “Dung Lỗi và Lương Phi Phàm dẫu sao cũng là anh em đồng hao, vai vế có phần đặc biệt. Em thấy nếu đã thế này, hay là anh trở lại làm việc?”

Bố Dung Nham là chính khách, một khi đã nêu ý kiến như thế, chứng tỏ từ trong thâm tâm, ông vẫn luôn coi Cố Minh Châu là con cháu trong nhà, nếu Lương Phi Phàm và nhà họ Dung nổi ra chiến tranh, hiển nhiên nhà họ Dung sẽ đứng về phía Lương Phi Phàm.

Cố Minh Châu đang dở tay bóc quýt, quả tình không tiện chêm lời. Dung Lỗi lấy quả quýt trên tay cô, bỏ vào miệng, vẻ từ tốn bảo, “Cháu thấy chú Hai hằng xem xét thêm một thời gian nữa đã. Dung Nham còn đương đảm nhiệm chức vị cốt cán bên Lương Thị, bản thân gia đình ta cũng góp mặt trong phe cánh của Lương Phi Phàm, lúc này nhân vật chính còn chưa manh động, mà nhà ta đã rục rịch thì chỉ e khó tránh khỏi miệng lưỡi người đời. Huống hồ, cháu có thể giải quyết việc của Hữu Dung, việc dưỡng bệnh của bố cháu là quan trọng hơn cả thì hằng cứ để bố cháu nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đã.”

Cách anh nói tuy có vẻ đơn giản nhưng lại có ý tứ thâm sâu, hàm ý muốn bảo “ngheu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, quả thật làm người ta phải thắc mắc không biết đằng sau đang ẩn giấu thứ vũ khí bí mật gì.

Ông cụ Dung gật gù tán đồng, bố Dung Lỗi và Dung Nham thấy cụ ông đã bằng lòng, thì cũng không dám ý kiến thêm. Với vai vế nhạy cảm của mình, Cố Minh Châu không đủ tư cách để lên tiếng, đành cầm cúi bóc quýt. Ngón tay anh bất ngờ quẹt qua lòng bàn tay cô, cô giật mình, ngược đầu nhìn lên, song đáp lại cô là một nụ cười ngây thơ vô tội, thế rồi anh cầm quả quýt vừa bóc, đặt lên ngang môi cô, “Sao thế? Khó chịu à?”

Cố Minh Châu sờ nắn mặt mình, đoạn lắc đầu.

Từ ngày theo Merry học việc, phong cách ăn mặc của Nguyễn Hạ càng lúc càng sành điệu. Tầm chiều nay, con bé hẹn Cố Minh Châu đi uống trà, chỉ một chiếc áo gile phối hợp cùng sơ mi trắng đơn giản, quần bò in nhiều hình thù đồng màu với tone trang điểm phơn phớt hồng, nom rất bắt mắt.

Lúc con bé bước lại gần, Cố Minh Châu còn bông lơn bông phèng huýt sáo một đoạn ngắn.

“Chị, chị đợi em lâu chưa?” Nguyễn Hạ ngồi xuống, đoạn ngượng ngùng hỏi, “Chị Lộ Lộ canh me ghê quá, chị ấy yêu cầu toàn bộ bản phác thảo phải hoàn thành trước khi Merry về nước nên dạo này cả nhóm bạn không ngừng mặt lên được!”

“Xưa nay Lộ Hân Nam làm việc luôn đặt nặng vấn đề hoàn mỹ, đâm ra khó tránh khỏi nghiêm khắc, em cố gắng vậy, ở đâu thì cũng phải nhìn thái độ người khác mà làm, và chẳng cũng là vì em.”

Nguyễn Hạ chun mũi lè lưỡi, “So với Merry thì chị Lộ Lộ đã là gì, ít ra chị Lộ Lộ còn chỉ cho bọn em biết mình sai ở đâu, lên cơn xong là thôi. Còn Merry ấy à, cả ngày chị ấy chẳng nói chẳng rằng, có tay nhân viên thiết kế ba lần bị trả lại bản thảo, chị ấy đuổi thẳng cổ luôn.” Cố Minh Châu hơi ngạc nhiên hỏi, “Chị ấy làm gì có quyền quyết định nhân sự nhỉ?”

“Vâng, thì không có, nhưng lại được sếp em ngầm cho phép mà. Huống hồ tay nhân viên kia bị Merry khinh thường thế, xem chừng có vẻ chán chường lắm, không sa thải thì chắc anh ta cũng tự động thôi việc.” Nguyễn Hạ lắc đầu cảm thán nom rất đáng yêu, “Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, cả ngày em nhấp nhòm như ngồi trên tổ kiến lửa, chị, chị xem, mắt em thâm sì rồi đây này, áp lực quá đi mất!”

“Phải chú ý kết hợp nghỉ ngơi và làm việc, năng vận động và ăn uống điều độ. Lần sau chị sẽ mang mỹ phẩm dưỡng da cho em, còn trẻ thì phải biết chăm chút giữ gìn, về sau mới đỡ bị lão hóa.” Cố Minh Châu rút PDA ra, ghi lại kéo quên.

Nguyễn Hạ nhoẻn hàm răng trắng bóc cười hớn hở, “Oh yeah! Bắt chẹt thành công!”

“Em ấy à,” Cố Minh Châu đặt máy PDA xuống, đoạn vỗ vào tay cô, “Cần gì thì cứ bảo chị một câu, chỉ cần chị có, nhất định chị sẽ dành những thứ tốt nhất cho em.”

“Ui đúng là chị gái em! Nếu đã vậy, chị tặng cho em một chàng hoàng tử bạch mã đi!” Nguyễn Hạ đùa cợt nhõng nhẽo với cô.

Chẳng thể ngờ câu nói bông phèng ấy lại găm đúng chỗ hiểm trong lòng Cố Minh Châu, hồi lâu sau, cô mới mỉm cười gượng gạo.

Nguyễn Hạ lấy làm lạ, bèn hỏi: “Chị, hình như chị có chuyện muốn nói với em phải không ạ? Là chuyện liên quan đến Kevin ạ?”

Người nói thì chẳng có ý gì đâu, vậy mà Cố Minh Châu lại giật thót mình, “Em nói gì cơ?”

“À... không, em thấy hình như chị có chuyện muốn nói với em. Với cả... từ hôm về đến giờ, em chỉ được gặp anh ấy có ba bốn lần! Diên thì lao đầu vào yêu đương, lẽ nào anh ấy cũng vậy sao? Chị, có phải chị biết chuyện gì của anh ấy, đang phân vân không biết có nên nói cho em biết hay không, phải thế không ạ?”

Nguyễn Hạ thật nhạy bén.

Cố Minh Châu uống hớp cà phê, tự trấn tĩnh mình.

“Phải. Tiểu Hạ, chị có chuyện muốn nói với em. Chuyện về Dung Lỗi.”

“Chị cứ nói đi! Em hứa sẽ không nói với ai!” Thông tin về tình địch và chuyện bí mật của người khác là hai thứ có tính kích thích cực cao, thành thử Nguyễn Hạ tỏ ra phấn chấn hơn hẳn.

“Dung Lỗi là bạn thời đại học với chị, bọn chị cùng khóa nhưng không cùng khoa. Thời đó, anh ấy rất nổi bật, đẹp trai, học giỏi, điều kiện gia đình khá giả.” Sau mấy giây do dự, cô bắt đầu chậm rãi kể từ những chỉ tiết râu ria bình thường nhất.

Còn Nguyễn Hạ khi mừng tượng ra một chàng trai Dung Lỗi hăng hái năng nổ ngày đó, tự nhiên thấy rạo rực trong lòng, “Giá như em được gặp anh ấy lúc đó nhỉ! Em chưa thấy anh ấy cười vui vẻ bao giờ.” Hình như mỗi lần nhắc đến “người ấy” là cô bé lại tỏ ra dạn dĩ hơn. Thấy thế, Cố Minh Châu càng thêm đáng lòng, “Tiểu Hạ, em thích anh ấy nhiều chừng nào?”

Trước mặt cô, Nguyễn Hạ chẳng có gì phải giấu giếm, con bé phòng má, siết chặt nắm tay, “Thích đến nỗi phải có bằng được thì thôi! Chị, em nhớ hồi xưa, khi chị mới yêu, em từng hỏi chị tình yêu là gì, chị bảo như gặp được một phần không thể tách rời. Lúc đó em ù ù cạc cạc, sau này gặp Kevin rồi em mới hiểu ra. Chị ạ, em vẫn còn trẻ, một năm, mười năm, chứ hai mươi năm, em vẫn đợi được, em sẽ kiên trì đợi cho đến khi mình trở thành một

phần không thể tách rời của anh ấy, đến lúc đó, người phụ nữ kia chẳng là gì với em.”

Ánh mắt Cố Minh Châu chợt trở nên xa vời. Nguyễn Hạ thấy chị mình ngời thừ người thì chau mày gọi, “Chị...”

Cô chưa kịp hỏi sao chị lạ thế thì có tiếng điện thoại chen ngang. Thấy số nhà Dung Lỗi gọi đến, Cố Minh Châu không dám từ chối, cô đành bảo Nguyễn Hạ: “Em đợi chút nhé.”

Nguyễn Hạ vô tư gật đầu.

Vừa nhắc máy lên, cô đã nghe tiếng hét hoảng của bà Dung ở đầu dây bên kia: “Minh Châu ơi! Cô giáo của Đá nhỏ gọi điện mời phụ huynh lập tức đến ngay bệnh viện nhân dân số một! Thằng bé bị thương ở trường!”

Cố Minh Châu sợ xanh mặt, cô vội vàng hỏi xem thằng bé bị thương cụ thể thế nào, song bà Dung nói, bà chưa kịp đến bệnh viện, không rõ tình hình ra sao. Cố Minh Châu hoang mang tột độ, chỉ trong tích tắc mà những tình huống tưởng tượng tệ hại nhất đã xuất hiện trong đầu, mồ hôi túa ra, lạnh toát cả sống lưng.

“Chị?” Thấy Cố Minh Châu mặt cắt không còn hột máu, Nguyễn Hạ cuống lên hỏi, “Sao thế chị? Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Chị... Lúc khác mình nói chuyện tiếp nhé, giờ chị phải đi có việc!” Cố Minh Châu hấp tấp đứng dậy, cầm túi xô ghé lao ngay ra ngoài.

“Ồ! Chị ơi, đồ của chị này!” Nguyễn Hạ cầm chiếc máy PDA bỏ quên trên bàn, luống cuống đuổi theo sau, nhưng ra đến cửa thì Cố Minh Châu đã kịp chui vào một chiếc taxi phóng vút đi.

Taxi dừng trước cổng bệnh viện, Cố Minh Châu quẳng lại tờ một trăm tệ rồi cuống cuống xuống xe.

Bàn chân cô dậm đặt lên bậc thêm tam cấp, cùng lúc một tiếng phanh rít chói

tai từ phía sau vọng đến, chiếc Cayenne màu bạc đỗ xích lại, liền đó cánh cửa mở toang, một chàng trai tuấn tú khoác trên mình áo măng tô màu đen bước xuống xe.

“Đá...” Khóe mắt cô đỏ hoe khi thấy Dung Lỗi, tay chân mình mấy cũng bủn rủn chực khụy xuống.

Dung Lỗi xoa mặt cô, kéo cô vào lòng mình, “Đừng sợ, có anh đây rồi. Chúng mình vào đó xem thế nào đã.” Cố Minh Châu sực sực, gật đầu.

Những người có liên quan đã đứng đợi từ lâu, họ dẫn hai người lên phòng bệnh dành cho cán bộ ở tầng mười bảy.

Đứng trong thang máy mà hai chân cô bủn rủn, gần như phải ngả vào người Dung Lỗi. Có anh đứng cạnh bên vào lúc này làm cô càng trở nên yếu đuối, chỉ muốn dựa dẫm vào anh.

Dung Lỗi nhận được điện thoại liền tức tốc đến ngay, cũng như cô, anh không rõ con trai bị thương ra sao, nhưng trông cô thế này quả thật làm anh quặn lòng, “Dung Dịch là đứa nhanh nhẹn, chắc không sao đâu.”

“Em...” Cố Minh Châu nói trong nghẹn ngào, “Đáng lẽ hàng ngày em phải chăm chút nó nhiều hơn.”

Dung Lỗi chẳng biết phải làm sao, đành hôn phớt lên trán cô, “Sau này em hãy dành thời gian ở bên con, chúng ta vẫn còn mấy chục năm cơ mà.”

Cố Minh Châu ôm chầm lấy anh trong nỗi bất an.

Cửa thang máy bật mở, cánh tay Dung Lỗi siết mạnh, anh dìu cô tiến về phía trước. Bà Dung đang đứng đợi trước cửa phòng bệnh, thấy con dâu và con trai hốt hải xuất hiện với bộ mặt hoang mang, từ đằng xa bà đã ân cần giải thích: “Đá nhỏ không sao, chỉ bị bong gân ngón tay phải thôi, không có gì đáng lo, không sao cả rồi!”

Nghe thấy thế, Cố Minh Châu liền thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ trong tích tắc đường như những tia sáng âm u xung quanh chợt bừng sáng lên. Suốt dọc đường cô cứ nín thở đến mức đau nhói, giờ đây mới điều chỉnh lại hô hấp, cô cầm tay bà Dung, “Chắc bác lo lắm phải không ạ?”

“Ừ!” Tròng mắt bà đỏ hoe, “Cháu không biết chứ, lúc đến đây, bác còn căng thẳng hơn cả lúc sinh Dung Lỗi!”

Dung Lỗi cũng thở phào, một tay ôm chặt Cổ Minh Châu, tay kia ôm vai mẹ an ủi, “Dung Dịch đang ở trong đó hả mẹ?”

Bà Dung gật đầu, “Đứa khác mới phải nhập viện, không phải Dung Dịch nhà mình. Bọn nhỏ đánh nhau, bây giờ hai đứa kia cũng ở trong đó. Các con vào đi.”

Trong phòng bệnh có mấy người đang đứng, bao gồm cô giáo chủ nhiệm, các thầy cô ở trường, thậm chí cả hiệu trưởng cũng có mặt và một người đàn ông hói đầu, trạc ngoài sáu mươi đang thì thầm cười nói với bố Dung Lỗi. Bất ngờ hơn cả đó là sự xuất hiện của Chung Tiềm và Duệ Duệ, Chung Tiềm đang ngồi xôm nói gì đó khiến thằng bé cau có mặt mày.

Trên giường có một đứa trẻ đang nằm, song không phải Dung Dịch. Cổ Minh Châu ngoái đầu tìm, thì ra cậu quý tử nhà cô đang ngồi đung đưa chân trên ghế sofa kê sát tường. Hai tay hì hụi bóc quýt, ngón trở tay phải được quần một lớp bông băng dày cộp, cộm lên, nhưng không thể ngăn được thằng bé bỏ múi quýt ngọt lịm mọng nước vào miệng, nhai ngon lành.

“Bố, mẹ!” Thấy bố mẹ đã đến, Dung Dịch lập tức nhoẻn miệng cười xun xoe.

Dung Lỗi cúi xuống bế con lên, Cổ Minh Châu nhéo mũi nó một cái rồi nhấc ngón tay bị băng bó lên xem. Thực tình mà nói, mới rồi Dung Lỗi cũng sợ xanh mặt, bây giờ thấy con bình an vô sự, anh liền cắn má nó mấy phát, làm thằng bé bật cười khanh khách.

“Đau không?” Cổ Minh Châu hỏi con.

Cu cậu thấy mẹ có vẻ giận, nó bèn chớp mắt, đoạn trả lời bằng giọng đồng dục đầy quả cảm: “Không hề đau ạ! Con là hòn đá nhỏ kiên cường mà lại!”

“Con ấy à!” Cố Minh Châu tươi cười nhéo mũi con trai, Dung Dịch lắc lư cái đầu, dúi vào vai bố làm trò nhõng nhẽo.

“Dung Lỗi, Minh Châu, hai đứa qua đây chào bác Thi một câu.” Ông Dung gọi con trai và con dâu lại.

Dung Lỗi thả con trai xuống, kéo tay Cố Minh Châu qua đằng đó chào hỏi. Sẵn chỗ quen biết nên chỉ một chốc sau, Dung Lỗi đã bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Cố Minh Châu lặng lẽ rút lui, bước đến bên giường bệnh, chỗ cô giáo đang đứng: “Chào cô Vương, xin hỏi ở trường Dung Dịch đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Cô giáo đã luống năm mươi này rất tự nhiên giới thiệu một cô nhóc béo mập đang nằm truyền dịch trên giường bệnh với Cố Minh Châu, “Đây là em Thi Vương, học ở lớp bên cạnh. Chiều nay, trong giờ ra chơi, lớp tôi và lớp kế cùng dùng chung một sân. Em Thi Vương và em Cao Duệ là bạn học cùng lớp, hình như giữa hai em... đã xảy ra xích mích nho nhỏ. Bởi Dung Dịch là bạn thân với Cao Duệ... nên Dung Dịch đã lao vào đánh Thi Vương... Tôi thành thực xin lỗi chị! Tất cả là do chúng tôi chưa làm tốt nhiệm vụ của mình! Chúng tôi rất lấy làm tiếc khi để phụ huynh học sinh phải lo lắng!”

Dĩ nhiên Cố Minh Châu hiểu đây đâu phải lỗi của cô giáo, “Sao cô lại nói vậy, cô đã vất vả nhiều rồi. Là do Dung Dịch nhà chúng tôi nghịch ngợm làm phiền lòng các cô.”

Nghe Cố Minh Châu nói vẻ chân thành, cô Vương lấy làm cảm động, bèn trò chuyện với cô thêm một lúc nữa.

Theo lời cô giáo kể thì gia đình nhà Thi Vương cũng có tiếng tăm, vả lại thương tích của Thi Vương nghiêm trọng hơn Dung Dịch. Cô Vương mong phụ huynh hai bên sẽ giải quyết trong êm thấm, không làm to chuyện. Bằng không với tư cách là người đứng giữa, nhà trường sẽ rất khó xử vì chẳng dám làm méch lòng bên nào cả.

Người đàn ông hỏi đầu kia là ông nội của Thi Vương, đồng thời cũng là chỗ quen biết với bố Dung Lỗi. Cố Minh Châu tự nhủ, chuyện này ắt không đến lượt lớp con cháu như bọn cô phải đứng ra giải quyết, cô bèn sang chào hỏi Chung Tiềm. Ngoảnh lại thấy cô, Duệ Duệ lập tức bỏ nhào vào lòng cô, khuôn mặt nhỏ xíu ngược nhìn lên với nụ cười tươi roi rói.

Chung Tiềm nói đùa với Cố Minh Châu: “Nghe bảo có hai em nam và một em nữ bị thương, anh còn tưởng hai đứa nó ghen tuông gì, ai ngờ đâu vì Duệ Duệ nhà anh mà con trai cô lại đi đánh ghen với người ta!”

Cố Minh Châu bật cười, “Duệ Duệ này, Đá nhỏ giải nguy cho con hả? Sao con lại yêu đuổi thể nhỉ, con trai mà lại thua con gái à?”

Duệ Duệ đang cúi đầu nghịch tóc Cố Minh Châu, nghe cô nói vậy, nó liền hậm hực bịt miệng cô lại, không cho cô nói nữa.

Chung Tiềm thuật lại đầu đuôi ngọn ngành những gì anh đã tìm hiểu từ phía Duệ Duệ - cho Cố Minh Châu nghe.

Thì ra Thi Vương ở lớp bên bắt nạt Duệ Duệ, Dung Dịch biết chuyện liền bênh Duệ Duệ.

Duệ Duệ và Dung Dịch lớn lên cùng nhau, một đứa hoạt bát nhanh nhẩu, đứa kia thông minh nhưng trầm tính, ít nói. Tuy Thi Vương nhỉnh hơn hai đứa cả một cái đầu nhưng vẫn bị hai đứa hợp sức làm cho điên lên.

Vào lúc đôi bên đang hăng máu nhất thì Thi Vương bị vướng chân, ngã cái oạch xuống người Dung Dịch và Duệ Duệ. Khi đó, ngón tay Dung Dịch vô tình cào vào mặt Duệ Duệ làm xước một đoạn dưới mắt trái thẳng bé, còn Dung Lỗi thì bị bong gân ngón trỏ.

Rõ ràng Thi Vương gây sự trước nhưng chẳng hiểu có làm sao lại thành ra người bị thương nặng nhất, đến nỗi vết rách da to tướng ở cẳng chân chảy máu đầm đề không ngừng.

Ba đứa cùng bị thương, thì nhau khóc âm cả lên. Thầy cô giáo cuống cuống đưa cả lũ đến bệnh viện rồi gọi điện thông báo cho phụ huynh học sinh.

“Mẹ!” Dung Dịch đang ngồi ăn quýt ở đằng kia, thấy mẹ cung nựng Duệ Duệ, chẳng rõ đang cười nói gì mà vui thế, làm thằng bé ghét ra mặt, “Mẹ qua đây đi!”

Cố Minh Châu bế Duệ Duệ, ngồi xuống cạnh con trai, “Sao thế?”

“Mẹ, tay con đau!” Dung Dịch giơ ngón trỏ được băng tròn như một quả bóng màu trắng lên, làm bộ ảm ức tội nghiệp lắm.

Cố Minh Châu nghĩ bụng, kể từ lúc về nước đến giờ, Dung Dịch được chiều quá đậm hừ, thích nhõng nhẽo, và hay làm mình làm mẩy hơn trước, cô phải dạy lại con mới được.

Lúc đó, Cố Minh Châu lập tức đánh mặt bảo, “Dung Dịch, mẹ rất không hài lòng với thái độ của con ngày hôm nay. Trường lớp là nơi để học tập, chứ không phải chỗ để con đánh nhau!”

“Nhưng lúc tan học thì ông bà nội nó đến đón mất rồi, sao con tìm được nó chứ!” Sau một hồi ngẫm ngợi, thằng bé nghiêng đầu trả lời.

Dung Lỗi đang nói chuyện điện thoại, nghe con trai nói thế liền phì cười. Anh xoa đầu thằng bé, đoạn cúi xuống, kề tai Cố Minh Châu nói: “Anh có tí việc, phải ra ngoài một lát.”

Đang mải suy nghĩ nên dạy dỗ con thế nào nên cô cũng không mấy bận tâm chuyện Dung Lỗi. Song Dung Lỗi chưa đi ngay, đột nhiên anh cúi đầu thòm chọt lên trán cô. Cố Minh Châu né về sau, đánh anh một cái, lúc này anh mới bịn rịn ra ngoài.

Cố Minh Châu tiếp tục giáo huấn con trai: “Ý mẹ là, đáng nhẽ Dung Dịch không nên đánh nhau! Bạn Thi Vương là con gái, con là con trai, sao con có thể ỷ mạnh hiếp yếu như thế được?!”

Giọng cô cao vút, còn Dung Dịch lại cứng họng ngay tức thì.

Duệ Duệ ném cái nhìn đánh thép về phía cô bạn to con đang nằm trên

giường, nó buông ra ba từ rất đơn giản và lạnh lùng: “Ai mạnh chứ?”

Dung Dịch như bừng tỉnh, hiểu ý thằng bạn, nó liền vỗ tay, gào lên: “Đấy! Nó cao hơn con, lại còn béo hơn con nữa chứ!”

Giọng hai đứa lạnh lạnh, lại thêm cái trò kẻ tung người hứng rõ ràng nghe, khiến cả phòng đều nghe rõ mồn một, tức thì ai nấy đều nín bật.

Thi Vương tội nghiệp bị thương nằm trên giường cũng nghe thấy, thoát đầu con bé trợn mắt, thề rồi nhanh như chớp, mồm nó nhét ra, cuối cùng là bật khóc thành tiếng.

Ông nội của Thi Vương tỏ vẻ xót xa, dỗ cháu gái.

Cố Minh Châu bối rối lườm Dung Dịch.

Ai ngờ thằng nhỏ bướng bỉnh không chịu nhận sai. Thay vì tỏ ra sợ mẹ, nó lại ưỡn lưng vênh mặt, được đằng chân lân đằng đầu, gào tướng lên với cô: “Con không sai!”

Cố Minh Châu giận lắm, cô giương tay làm bộ đánh đòn để dọa nó.

Thật ra trình độ của Dung Dịch cũng chỉ đến thế mà thôi, thấy sượng mặt nên cũng ngoác mồm khóc lên ngăn ngắt.

Bà Dung xót cháu, liền vội vã chạy lại, ôm chầm lấy thằng cháu đích tôn, dỗ ngon dỗ ngọt.

Cố Minh Châu nghĩ bụng mình đang dạy con, cụt chạy ra bênh cháu rõ hoài công cô. Nhưng mẹ Dung Lỗi là bậc trưởng bối, cô không tiện nói, chỉ đành trừng mắt với con.

Dung Dịch khóc một chập rồi len lén nhìn, thấy mẹ trợn mắt với mình, thái độ vẫn giận dữ lắm, nó bèn hậm hực co vùi rúc vào lòng bà nội.

Bà nội càng thương nó hơn, ánh mắt bà nhìn Cố Minh Châu ra điều trách cứ. Tự nhiên bầu không khí có phần ngọt ngào.

Ông Dung và ông nội Thi Vương là bạn bè đã nhiều năm, lúc này mới lên tiếng giảng hòa, một ông bảo: “Chà chà, bác Dung này, bác có thằng cháu dễ thương thật, nhỏ mà lém ghê cơ! Haha!”

Ông Dung cũng bật cười, “Cháu nhà ông một chọi hai cũng lợi hại phết! Tôi thích rồi đấy, hay là hai nhà chúng ta kết thông gia đi.”

Ông nội Thi Vương phá lên cười, vừa xoa đầu cháu gái vừa dỗ dành: “Tiểu Bát này, ông nội cho cháu đính hôn với Dung Dịch nhé, có thích không?”

Thi Vương đang rầu rĩ ừ dột, nghe thấy thế liền nín bật, nước mắt nước mũi giàn giụa, há hốc mồm nhìn sang cậu bạn Dung Dịch đẹp trai ngồi ngồi.

Bất gặp ánh mắt của con bé, đột nhiên Dung Lỗi nổi đóa, khóc thét lên, “... Không không! Thà lấy Duệ Duệ còn hơn lấy nó!”

Phàm là con gái, chẳng đứa nào có thể chịu nổi đòn sỉ nhục nặng nề này! Và thế là Thi Vương lại bật khóc nức nở.

Chương 16: Anh muốn con gái! Sinh cho anh đứa con gái

Sắp đến bữa tối, Thi Vương truyền dịch xong thì ai về nhà nấy. Bố Dung Lỗi bỗng thẳng cháu, mẹ anh đi đằng sau đỡ dành nó, tuột lại sau cùng là Cố Minh Châu, mọi người đang chuẩn bị về nhà họ Dung ăn tối.

Cả nhà xuống lầu đợi tài xế đánh xe qua, lúc ra đến cổng thì gặp Dung Lỗi hốt hải chạy lại, Cố Minh Châu bèn leo lên xe anh.

Về đến nhà, lúc xuống xe, Dung Lỗi lấy máy PDA từ ghế sau đưa cho Cố Minh Châu. Thoạt nhận ra đồ của mình, cô thốt lên “Ồ?” rồi lục tìm trong túi, “Sao lại ở chỗ anh nhỉ?”

Dung Lỗi cười, nựng tai cô, “Em đấy, cái tật đi đâu quên đây không bỏ được!”

Lúc đó bố mẹ Dung Lỗi và Đá nhỏ cũng vừa về đến nhà, ông cụ và dì Vi ngồi ngóng thẳng cháu này giờ, nghe tiếng xe liền vội chạy ra đón. Bỗng dưng câu chuyện bị gián đoạn, đâm ra Cố Minh Châu cũng quên bém không hỏi Dung Lỗi đã xảy ra chuyện gì.

Kể từ lúc về nhà, cái cảm giác bức bối cứ bám riết lấy Dung Dịch, bằng chứng là nó dám phớt lờ ngó lơ với cả Cố Minh Châu. Cơm nước xong xuôi, cả nhà ba người về căn hộ của Dung Lỗi, Cố Minh Châu đưa nó đi tắm theo thường lệ, ai ngờ thẳng nhỏ lại nhanh chân chui tọt vào nhà tắm rồi khóa trái cửa từ bên trong với quyết tâm thà chết chứ nhất định không đầu hàng.

Sau một hồi đôi co qua cánh cửa, cuộc đàm phán đã mau chóng đi đến hồi đổ bể.

Cố Minh Châu tức điên lên được, cô đập cửa rầm rầm. Ở trong, thằng bé la lên nặng nề: “Bố ơi cứu con.”

Dung Lỗi bị gọi đích danh thì đành chạy qua giúp hai mẹ con nó giảng hòa. Chỉ bằng một cánh tay, anh đã kẹp chặt cô dưới nách, không cho cô đập cửa điên cuồng nữa. Anh cười gõ cửa, lựa lời khuyên con trai hãy mau đầu hàng.

Cố Minh Châu tức tối cắn Dung Lỗi tới tấp, cô thụi vào người anh như thụi vào một bao cát, “Đều tại anh cả đấy! Giống anh như đúc cả đấy! Ương như ỏi! Bướng như bừa! Đồ mắc dịch! Hai bố con nhà anh là cái đồ mắc dịch!”

“Vâng vâng vâng, chỉ tại anh cấy nhầm gene lặn, chứ bà xã dịu dàng thùy mị, lòng đa sầu đa cảm, là mẫu thực nữ điển hình!” Dung Lỗi cười tít cả mắt.

“À ha!” Trong nhà tắm vọng ra tiếng phản đối.

“Dung, Dịch! Có vác cái mặt ra đây không thì bảo! Ngay, lập, tức, right now! Hay là thích mẹ cho một trận tuốt xác nào!” Cố Minh Châu như bốc hỏa lên đầu.

Biết đã chạm vía Nữ hoàng nên thằng nhỏ im re, không dám ho he nửa lời. Dung Lỗi cười ngất nghẻo rồi bế xốc cô vợ đang vùng vằng lên vai, kế đó, anh gõ cửa nhà tắm bảo, “Bố và mẹ con cần bàn chuyện riêng giữa người lớn với nhau. Con tắm xong thì nhớ uống sữa rồi đi ngủ ngay nhé. Rồi phòng ngủ quá nửa bước chân là chết ráng chịu đó, nghe chưa?”

“YES SIR!” Dung Dịch rướn giọng đáp lại lời bố.

Lúc điên lên thì Cố Minh Châu đích thị là một con mèo hoang, không chệch đi đâu được.

Dung Lỗi khuan con mèo hoang này vào buồng ngủ nhỏ, trong quá trình vận chuyển, bắp đùi anh đã dính chấu mấy vết cào rít da của cô.

“Thôi nào, thôi nào” Anh ấn Cố Minh Châu xuống giường, “Hôm nay em sao thế, tính dỡ nhà à?”

“Sao mấy người toàn một giuộc với nhau vậy!” Cố Minh Châu dăm dẳng, “Dung Dịch nó đã khó bảo thì chớ, nhà anh lại còn ra sức chiều nó, mới rồi lúc ở bệnh viện, trước mặt phụ huynh con bé kia, em mới mắng nó hai câu,

mẹ anh lại còn lờm em! Sau này làm sao em dạy được con?!”

Dung Lỗi sừng sốt, “ôi trời!”

Cô Minh Châu nghĩ bụng anh sẽ đứng về phe mình, cô bĩu môi hừ mũi, “ôi cái gì?”

“Anh cứ tưởng, chỉ những gã xúi quẩy lấy phải bà vợ chần lử mới bị kẹt giữa hai đầu chiến tuyến là mẹ và vợ, chẳng ngờ... ờ, em cũng biết rồi đấy.” Dung Lỗi ngắt câu rất đúng lúc.

Cô Minh Châu nheo mắt, “Em không hiểu. Anh giải thích rõ-ra- xem-nào!” Nói rồi cô chồm dậy, bóp cổ Dung Lỗi, ra sức lắc giật. Dung Lỗi cũng làm bộ trợn mắt tát thở rất kịch.

Tuy đã trút giận lên đầu anh nhưng Cố Minh Châu vẫn thấy bức bối khó chịu, “Anh nói xem! Chẳng nhẽ việc Dung Dịch đánh nhau ở trường là đúng à? Em mắng, nó cãi chày cãi cối! Mẹ anh thì bênh nó chăm chăm, về sau lại còn dỗi em nữa chứ!”

Dung Lỗi xoa tay xoa chân nằm phịch xuống giường, tiện ôm cô vào lòng vỗ về, “Sau này bao giờ Dung Dịch trưởng thành, đột nhiên có một ngày, nó dẫn một đứa trẻ về, bảo với em: mẹ, đây là con con, cũng là cháu mẹ. Lúc đó em sẽ hiểu vì sao mẹ anh lại chiều nó thế.”

Cô Minh Châu nghe xong càng ảm ức hơn, “Thích bới móc chuyện cũ hả?! Vì một sai lầm này mà em không được phép ngẩng mặt với đời chứ gì?! Đã thế từ nay, chuyện con cái em không thềm quan tâm nữa! Anh thích dạy thế nào thì dạy! Mặc xác anh!”

Dung Lỗi thở dài, anh kéo cô lại rồi lật người nằm đè lên cô, “În con này, em khai thật đi, em mang bầu rồi đúng không? Sao tự dung lại nóng nảy gắt gỏng thế này?”

Cô Minh Châu là người nhạy bén, anh đã xuống nước nhường cô thì cô cũng chẳng buồn đôi co với anh làm gì nữa. Đôi gò má ửng hồng, cô quắc mắt nhìn anh, “Anh nằm mơ à! Sinh một đứa chưa đủ mệt đấy chắc!”

“Được rồi được rồi... Nào, bây giờ em bình tĩnh lại rồi thì mình nói chuyện nhé. Thứ nhất, dạy con là lẽ đương nhiên, nhưng tình hình là, có phải bố mẹ anh chưa từng nuôi trẻ con đâu, em xem, anh xuất chúng thế này... Đây; em làm gì đây, văng nước bọt vào mặt anh rồi?” Dung Lỗi lau mặt, mới rồi Cố Minh Châu không nén được phì cười.

“Hai là, em thấy mẹ anh sai trong khi mẹ cũng không đồng tình với cách dạy con của em. Đây là vấn đề nghiêm túc, em và mẹ nên nói chuyện thân tình cởi mở một lần xem sao. Anh tin chắc, hai người phụ nữ xuất sắc của nhà ta sẽ tìm được hướng đi chung trong chuyện này.”

“Thà anh bảo, anh không muốn dính đến chuyện này, nói thế cho nhanh.” Cố Minh Châu lạnh nhạt lật tẩy anh.

Dung Lỗi không nén được mình phải cắn môi cô một cái, “Gớm chưa kìa!”

“Giờ nói vấn đề quan trọng nhất, từ xưa đến nay anh chưa từng có ý định bóc móc chuyện cũ. Ân oán nhập nhằng giữa chúng ta đã giải quyết xong từ lâu rồi, từ ngày Dung Dịch trở về, anh không còn muốn tính toán thù hằn gì với em nữa. Em sinh con cho anh, với tư cách là bố đưa bé và cũng là người đàn ông của em, anh sẽ nỗ lực gánh vác mọi trách nhiệm.”

“Sau này, anh cho em một giới hạn nhất định, em ngoan ngoãn ở trong đó cho anh. Với giới hạn đó, em thích làm gì thì làm, lừa anh, giấu giếm anh sao cũng được. Nhưng vượt quá giới hạn đó - anh sẽ cho em biết tay!” Tay anh nhéo vào ngực cô rõ đau, lời lẽ sắc mùi bạo lực, “Ỉn ngố bị ăn đòn mấy chục lần chắc cũng phải biết điều hơn rồi chứ nhỉ?”

Anh nói làm cô thấy nao nao trong dạ, thân mình cũng mềm nhũn, cô há miệng cắn cằm anh, anh xuýt xoa thành tiếng, kể đó cô còn bịn rịn liếm môi, nhìn anh bằng ánh mắt lúng liếng như trêu ngươi.

Dung Lỗi thấy rạo rực trong người và rồi anh vô vấp lật trần cô như một con cộp đỏi môi.

“Dung Dịch chưa ngủ đâu!” Cố Minh Châu ồm ồm đánh anh lấy lệ.

Anh kéo cô ra mép giường rồi bế bổng lên. Cố Minh Châu then thò đánh anh, liền bị anh ấn vào tường thế rồi bất thành lỉnh vọt vào. Anh vừa đi vừa mơn trớn, cô chỉ đánh được mấy cái đã oải. Dung Lỗi ôm cô ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng xoay cô hướng mặt ra phía ngoài, tay anh giữ chặt bờ eo thon, chỉ cô từng động tác nhấp nhô lên xuống.

Vào lúc kích thích nhất, Cố Minh Châu ra sức ngửa người về đằng sau, nghiêng đầu, môi kề môi, trao anh những nụ hôn nóng bỏng đến ngất ngây.

Trải qua khoảng thời gian tưởng như dài bằng cả thế kỷ, cô dần dần tỉnh lại sau cơn mê chất ngất chỉ một màu trắng xóa, khuôn mặt bơ phờ cùng nhịp thở dồn dập hỗn hển, người bải hoải nằm vật ra.

Cuối cùng thì thế giới đã hiện ra trước mắt cô, sau pha ảm ỉ vừa rồi, khuôn mặt đẹp trai hơn hớn của Dung Lỗi nom ngửa mắt kinh khủng.

“Á à mưu sát chồng!” Trước ngực Dung Lỗi hằn lên hai vết đỏ do bị cô véo, cả người theo đà đổ ập xuống.

Trọng lượng cơ thể cộng với góc độ đã khiến rất nhiều chỗ bị lấp đầy chỉ trong nháy mắt. Mọi thứ xảy ra quá bất ngờ, Cố Minh Châu chỉ còn nước hét lên, suýt thì ngất lịm.

Mãi một lúc sau, Cố Minh Châu mới hoàn hồn, bụng dưới căng lên tê buốt kèm theo cái nhoi nhói như chực nổ tung, Cố Minh Châu đâm thùm thụp vào người đang đè lên mình, nức nở bảo: “Rút ra mau! Đau chết đi được!”

“Không ra đây!” Anh ôm chặt cô trong cơn sung sướng tột cùng, bàn tay ấn lên phần bụng đang căng phồng của cô, “In ời... sinh thêm cho anh một đứa con gái nhé? Anh thích con gái...”

Mình mảy cô mềm nhũn như cọng bún, bờ môi sưng đỏ, đôi mắt long lanh nhòa nước, chỉ một cái liếc nhìn đã làm Dung Lỗi tê dại đến nửa thân hồn, khiến anh lại bắt đầu rục rịch không yên. Cố Minh Châu nhõng nhẽo đâm anh loạn xạ, “Miễn đi! Sinh con gái để sau này nó bị cái ngữ đàn ông xấu xa như anh bắt nạt à! Anh toàn bắt nạt em thôi!”

Bất chấp mọi cú đấm của cô, anh vẫn trả lời hết sức nghiêm túc: “Làm gì có chuyện đó... không phải thằng đàn ông nào cũng dai sức như anh đâu.”

“Đồ trơ trẽn!” Cố Minh Châu hăm hè lườm anh, đáp lại cô là những nụ hôn bất ngờ, nửa liếm láp nửa nhai cắn phủ khắp cơ thể đã rã rời.

Đêm đó, Cố Minh Châu được Dung Lỗi lôi ra thử nghiệm mọi tư thế từ khiêu khích nhất cho đến xấu hổ nhất, mãi đến tận khuya. Sau cùng, anh rạp người trên tấm lưng mịn màng trơn láng của cô, anh đã đưa cô đi đến tận cùng của khoái cảm trong hơi thở dồn dập đứt quãng.

Cố Minh Châu mệt đến nỗi ngón tay cũng không nhấc lên nổi, và thế là quên khuấy mất không hỏi vì sao máy PDA của mình lại ở chỗ anh.

Mâu thuẫn giữa Lương Phi Phàm và nhà họ Phương ngày càng gay gắt, một khi đã bùng nổ thì thảm cảnh chỉ có thể là đôi bên cùng tan nát, buộc lòng Cố Minh Châu phải chạy qua chạy lại làm người hòa giải, có lúc bận đến không ngẩng mặt lên được.

Sau đó ít lâu, cô nhờ người xách một bộ mỹ phẩm từ nước ngoài về tặng Nguyễn Hạ, nhưng do công việc lu bù, cô bèn nhờ Trình Quang mang qua cho con bé.

Cũng bởi lu bù nên cô đã bỏ lỡ vẻ mặt phức tạp ngập ngừng như muốn nói của Trình Quang lúc cậu quay về báo cáo tình hình.

Ngày bà ngoại ra đi, thành phố C trở gió to.

Hôm ấy Dung Lỗi đang bận đàm phán một hợp đồng quan trọng ở vùng bên. Hơn tám giờ sáng, Dung Lỗi hay tin lập tức gọi điện cho Cố Minh Châu. Ở đầu dây bên kia, giọng cô vẫn hết sức bình tĩnh, “Em đang chuẩn bị qua đó, Lương Phi Phàm đã cử người đến phụ giúp, tạm thời không cần gì cả, anh cứ yên tâm làm việc đi, không phải quay về đâu.”

Dung Lỗi âm ừ, rồi hỏi, “Em không sao chứ?”

“Không sao, anh đừng lo.” Cố Minh Châu trả lời dứt khoát ngắn gọn.

Tám rưỡi, trợ lý vào nhắc anh cuộc họp sắp bắt đầu. Dung Lỗi cầm theo tài liệu, vừa đi vừa bàn bạc một số vấn đề quan trọng cần chú ý trong cuộc đàm phán sắp tới với nhân viên cấp dưới. Cánh cửa phòng họp đã hiện ra ngay trước mắt, đột nhiên anh chẳng lại.

“Thưa giám đốc Dung?” Trưởng phòng khẽ nhắc.

Sau mấy giây trầm ngâm, anh giao toàn bộ tài liệu cho cấp dưới đi đằng sau, “Cứ cố gắng hết mình, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Việc ở đây giao cho các anh, tôi có việc phải đi gấp.” Nói rồi anh lập tức bỏ đi.

Chiều về đến thành phố C, trên đường đi, Dung Lỗi đã gọi Diên, xe anh về tới đầu làng cũng là lúc Diên và Hải Đường đến nơi.

Còn cách nhà bà ngoại một quãng xa nhưng xe không tài nào chen vào được, con đường làng nhỏ hẹp đồ chật ních xé hộp hạng sang.

Dung Lỗi và Diên đành xuống xe đi bộ vào, dọc đường gặp không ít nhân viên đeo thẻ của Lương Thị.

Tiến vào sân nhà, bàn thờ được lập ở gian trong với hai màu đen trắng, trang nghiêm mà tao nhã. Vừa bước chân vào cửa có thể thấy ngay di ảnh bà đang đặt trên bàn. Bà cụ trong tấm ảnh có nụ cười hiền hậu trù mên, khiến bất kỳ ai đến phúng điếu cũng không khỏi thất lòng.

Việc hiếu do ba cô cháu gái bên ngoại đứng ra tổ chức, vị trí túc trực linh cữu xếp ba chiếc ghế nhưng lúc này chỉ thấy mình Nguyễn Hạ mặc áo tang quỳ đó đót tiền vàng, mắt đỏ hoe sưng húp, vẻ mặt ngây dại.

Diên và Dung Lỗi lần lượt tiến vào, khom mình trước di ảnh bà. Nguyễn Hạ đứng dậy đáp lễ.

Viếng xong, Diên lặng lẽ trao Nguyễn Hạ một cái ôm, những giọt nước mắt

cô bé kìm nén bấy lâu cũng chột vồ òa.

Dung Lỗi đứng bên, xoa đầu cô, thì thầm an ủi: “Bà ra đi nhẹ nhàng, thanh thản đó là phúc đức của bà, em đừng quá đau buồn.” Nguyễn Hạ gật đầu, nhưng nước mắt vẫn đua nhau trào ra.

Dung Lỗi lấy khăn tay của mình đưa cô bé, xoa đầu rồi hỏi: “Sao chỉ có mình em ở đây? Chị Minh Châu đâu?”

Nguyễn Hạ ngược lên nhìn anh hồi lâu, nước mắt xâu thành chuỗi tuôn rơi, lúc lên tiếng thì giọng đã khản đặc: “Mới rồi chị còn ở đây... nhưng chị bảo muốn ra ngoài cho thoáng.”

Lòng anh thất lại. Anh vỗ vai Nguyễn Hạ, nói dăm câu an ủi rồi để Diên ở lại, còn mình ra ngoài tìm Cố Minh Châu.

Hỏi thăm mấy nhân viên của Lương Thị, anh mới biết đường ra sau vườn. Từ đằng xa, anh thấy cô đứng trước hàng rào, day lưng về phía anh, bóng dáng ấy lẻ loi sầu muộn xiết bao. Cô hơi ngẩng đầu trông lên khung trời trong veo, ngón tay kẹp điều thuốc đương cháy dở.

Khói xanh vẫn vút tỏa bay, sợi khói lẻ loi tan loãng vào khoảng không trống trải, không hình hài, không âm thanh tựa nỗi đau câm lặng trong lòng cô.

“Chẳng phải em đã bảo anh đừng về còn gì?” Nghe sau lưng có tiếng bước chân, cô bèn ngoảnh lại, thấy Dung Lỗi, cô bình thản nở nụ cười rồi lại quay đi.

“Cứ nghĩ đến cảnh em trốn ra đây, gặm nhấm nỗi buồn một mình như thế này là anh không còn tâm trí nào làm việc.” Dung Lỗi nhẹ nhàng nói.

Cố Minh Châu ngẩn người, tay đưa lên môi như một phản xạ tự nhiên. Điều thuốc bị anh chộp lấy, quẳng xuống đất, dập tắt ngúm.

Cô tròn mắt nhìn anh, ngẫm ngợi rồi hỏi: “Gặp Nguyễn Hạ chưa? An ủi con bé mấy câu... nửa đêm qua nó giật mình tỉnh giấc, qua phòng bà ngoại xem thì bà đã... đi rồi... Con bé đau lòng lắm.”

Cô ậm à ậm ừ nói mãi, chỉ khi bắt gặp ánh mắt của Dung Lỗi nhìn xoáy vào mình, cô mới nín bật, vẻ mặt có phần hoang mang.

Lúc ấy, vòng tay anh mở ra với cô, “Lại đây nào,” giọng anh bình tĩnh và kiên định.

Cố Minh Châu nghe mắt mình cay xè, thế rồi mau chóng khóa lấp bằng nụ cười gượng gạo, “Làm gì...”

Bằng giọng nói đầy dịu dàng và trù mến, anh nhắc lại lời mình: “Lại đây... ỉn ngố.”

Đó là câu nói nặng nề nhất, nhất, nhất, nhất trên đời này, chỉ trong tích tắc mà Cố Minh Châu như sụp xuống.

Cô ngã vào lòng anh, áp mặt lên lồng ngực anh, nước mắt cứ thế đua nhau trào ra trong cảm lạnh.

Dung Lỗi có cảm giác chiếc áo sơ mi trên người anh dần ướt đầm, gió vừa lướt qua đưa hơi lạnh ngấm vào từng thớ thịt. Anh mở rộng áo khoác, bọc cả cô vào trong. Giờ đây chiếc áo đã quấn quanh cô cùng vòng tay sát sao của anh.

Cố Minh Châu nức nở thành tiếng, tay vịn vào eo anh, những ngón tay siết chặt chỗ áo nơi thắt lưng. Tiếng khóc dường như càng đau đớn đến xé lòng.

Ôm cô trong lòng, người anh khẽ đưa, ngậm vành tai lạnh toát của cô, anh thì thầm dỗ dành bằng giọng dịu dàng: “Ỉn con, ngoan nào em...”

Trừ những lúc ở trên giường, có lẽ đây là lần đầu tiên Dung Lỗi được thấy những giọt nước mắt của cô.

Anh cúi đầu hôn tới tấp lên má, lên trán, lên tóc cô. Cô cũng ngẩng đầu, cọ vào người anh. Nước mắt thấm ướt da dẻ nơi cổ, anh thấy ruột gan mình chộn rộn, như thể cái cảm giác dập dnh ươn ướt ngấm vào da thịt anh còn mang theo một nỗi đau nào đó. Dung Lỗi biết, thứ cảm xúc ấy có tên “xót xa”.

Nước mắt của Cố Minh Châu như một thứ axit đậm đặc cực mạnh, ăn mòn mọi ký ức đau khổ mơ hồ, chỉ để lại một đầm nước trong veo soi bóng trắng vắng vặc trên cao, khiến tất thấy chân tình, thực tâm phải hiện hình.

Vào lúc này đây, dầu cô muốn anh phải chết, anh cũng cam tâm tình nguyện, chỉ mong sao giọt nước mắt ấy thôi rơi.

Cố Minh Châu càng khóc càng thấy lòng nhẹ nhõm.

Được siết chặt trong vòng tay ấm áp của anh thế này, dù chẳng đường sắp tới có gặp ghềnh gian nan đến mấy thì cũng chẳng việc gì phải sợ. Một đời người từ lúc sinh ra cho đến khi nằm xuống, chẳng mấy thứ có thể sánh vai đi cùng đến trọn đời. Nhưng tình yêu của cô thì có thể, tình yêu anh trao cô cũng vậy. Chỉ cần thế là đủ rồi.

“Sau này anh không muốn nghe những câu kiểu như “không sao cả” nữa. Anh nỗ lực hết sức mình, bởi muốn được mạnh mẽ hơn để đủ sức che chở cho người mình yêu. Anh chỉ mong người phụ nữ của anh chịu nương vào mình, cái cảm giác mong mỏi ấy khiến anh thấy tự hào, đồng thời cũng an tâm. Em hiểu lời anh nói không?” Cánh tay anh siết chặt hơn, chùng như muốn ghì chặt cô vào đáy lòng mình, cho đến khi hai cơ thể hợp thành một mới thôi.

Cố Minh Châu vừa đau vừa khó thở, song vẫn thiết tha mong anh sẽ ôm mình chặt hơn nữa, “... Anh yêu em à?”

Trong bóng chiều bàng lãng, nét mặt anh thật dịu dàng, “Phải, anh yêu em...
In ngồ ạ.”

Nhân viên của Lương Thị làm việc hết sức chu đáo vẹn toàn, từ việc bài trí bàn thờ đến việc mời cao tăng cầu siêu, thậm chí bữa cơm chay thiết đãi thân quyến đến chia buồn cũng chuẩn bị đâu ra đấy. Lễ tang diễn ra long trọng trang nghiêm theo phong tục tập quán địa phương, những việc cần làm đều làm đầy đủ. Cố Minh Châu cũng nhẹ gánh ít nhiều.

Tối đến Dung Lỗi đành thu xếp về nhà do có cuộc điện thoại từ nhà gọi đến, bảo Dung Dịch quấy suốt một ngày trời, không chịu ngủ một mình.

Vừa bước vào cửa, mẹ anh đã hốt hải chạy ra đón, “Minh Châu sao rồi? Chắc đau lòng lắm hả?”

Sợ mẹ lo lắng nên Dung Lỗi không dám động đến việc Cố Minh Châu khóc một trận cạn khô nước mắt hồi chiều, mà chỉ bảo đương nhiên cô ấy rất kiên cường, “Minh Châu và hai cô em gái đứng ra lo liệu tổ chức lễ tang, đằng bà ngoại chẳng còn ai thân thích, nên cũng không nhận phúng điếu của người ngoài, bố mẹ không cần phải qua đó đâu ạ.”

Mẹ anh gật đầu, “Đề mẹ bảo với bố.”

“Đá nhỏ đâu ạ?” Anh đi công tác xa nhà, đã mấy ngày không được gặp cậu con trai cưng.

“Đang ở trên thư phòng với bố, hôm nay thằng bé có vẽ cái bản vẽ! Sáng ra mắt nhắm mắt mở đã được mẹ gửi tới đây rồi mẹ nó vội vã đi ngay, nó đứng ngoài cửa một lúc lâu. Bữa trưa chỉ ăn có mỗi bát cơm.” Mẹ anh rầu rầu kể.

Đối với một đứa trẻ khỏe ăn, năng bay nhảy như Dung Dịch thì “chỉ một bát cơm” đã đủ nói lên rằng “nó đang rất chi là buồn bực”.

Đặt túi và áo khoác xuống, Dung Lỗi liền lên lầu gặp con.

Trong phòng đốt hương đàn có mùi thơm mang lại cảm giác thư thái.

Bố anh đang mãi xem sách. Bên cạnh bàn làm việc, Dung Dịch đứng luyện chữ trên một chiếc ghế con, cái lưng uốn thẳng tắp, mặt cố giữ vẻ nghiêm trang.

Thấy Dung Lỗi đẩy cửa bước vào, ông Dung liền đặt quyển sách xuống mỉm cười bảo: “Con qua đây xem này.”

Dung Lỗi gật đầu chào bố. Ông Dung tự hào chỉ vào thằng cháu trai, “Con xem, Dung Dịch viết bút lông khá chưa này! Dù lớn lên ở nước ngoài nhưng

nó giỏi hơn con hồi bé nhiều! Cho đến tận bây giờ mà cả con lẫn Dung Nham vẫn chẳng đâu vào đâu.”

Bà Dung bung chè vào, tình cờ nghe chồng bảo thế, liền nói, “Âu cũng là do Cố Minh Châu dạy dỗ đến nơi đến chốn, không để nó thua kém ai. Với cả, Dung Dịch nhà ta thông minh vốn sẵn tính trời, văn hay võ giỏi, đương nhiên phải hơn bố nó hồi xưa chứ!” Nói thật tình, bà Dung luôn có cảm tình với cô con dâu Cố Minh Châu này.

Dung Lỗi liếc qua bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị mà thằng bé chép, tuy không ngắt trồi như lời bố anh tâng bốc, song phải công nhận, giống đến từng nét phẩy dấu chấm.

Nhưng càng nhìn càng buồn cười. Trong bản mẫu có mấy chữ Bạch Cư Dị viết nhầm bị gạch đen nhem, thế mà Dung Dịch cũng bắt chước y xì đúc.

Âu sâu ử ê cả ngày trời, nhờ ông bà nội hết lời khen ngợi nên Dung Dịch mới phấn chấn lên được một tẹo. Bây giờ thấy ông bố đã không khen thì chớ, lại còn tùm tùm cười, nó đâm bực mình.

“Con không viết nữa đâu.” Thằng bé đặt mạnh bút xuống, dẫu môi hờn dỗi.

Dung Lỗi xoa đầu con trai, “Không viết nữa thì ra ngoài đi dạo với bố nhé?”

Dung Dịch nhướn mày nhìn bố, toan gạt đầu thì đột nhiên bát chè trên tay bà ngoại lọt vào mắt nó, ngay tức khắc, mắt nó sáng rực lên như hai ngọn đèn pha, mặt ra chiều suy nghĩ.

Bà Dung vội bảo: “Bà phân cháu rồi, cứ đi đi, bao giờ về bà hâm nóng cho ăn.”

Dung Dịch giơ hai ngón tay múp míp ngấn tun hùn ra bảo, “Cháu sẽ ăn... hai bát!”

“Ừ bà biết rồi!” Bà Dung bật cười, “Đợi mẹ một tí, ngoài trời lạnh lắm, để mẹ lấy cái áo cho cháu nó.”

Không lâu sau, hai cha con ra ngoài theo lối cổng nhỏ. Bên ngoài lạnh thấu xương, nhưng được cái gió đã ngừng thổi, không khí trong lành và tĩnh lặng.

Ánh trăng trong veo rót thứ màu êm đềm xuống vạn vật đang chìm trong yên ả.

Trước cửa nhà họ Dung có một con đường nhỏ, dài chừng một cây số chạy ra đường cái. Hai bên đường dựng hàng rào bằng sắt cao ngang bụng người. Sau hàng rào trồng cây ngô đồng thân cao xù xì đương mùa lá vàng bay để lại cành khô trụi lủi vẫn hiên ngang vươn lên trời. Dưới ánh trăng chói tràn, bóng cây đan lồng bóng hàng rào, dàn trải trên mặt đất.

Đồng quần áo trên người nghiêm nhiên biến Dung Dịch thành một viên bánh trôi nhỏ xinh. Dung Dịch dắt tay con, thông dong dạo bước.

Giữa bốn bề tĩnh mịch, thỉnh thoảng mới khẽ vang lên tiếng cành khô gãy dưới bước chân đi.

Dung Lỗi và con trai thì thầm trao đổi qua lại bằng tiếng Anh. Cậu nhỏ Dung Dịch đang mặc tình hưởng thụ khoảnh khắc chỉ hai bố con với nhau, chẳng bao lâu đã quên khuấy con giận dỗi lúc mới bước chân ra khỏi cửa, thay vào đó, nó lú lo trả lời bố.

“Hỏi con sống bên Mỹ, Nini nhà kế bên cũng không có bố. Mẹ nó bảo, bố nó đi công tác xa nhà ở tận ngoài vũ trụ nhưng ai cũng biết thực ra bố của Nini mất lâu rồi. Thế nên, lúc mẹ bảo bố đang công tác ở một nơi rất xa, con cũng nghĩ chắc bố đã qua đời rồi. Nhưng con sợ mẹ buồn nên con vẫn giả vờ tin.” Trong một không gian ngập tràn ánh trăng, chất giọng trong trẻo của thằng bé càng trở nên ngây thơ đáng yêu.

Anh nghe trong lòng trào dâng lên một cảm xúc chộn rộn khó tả.

Thật kì diệu khi cuộc sống vẫn tiếp diễn và tình yêu chẳng bao giờ lụi tàn... vậy là từ nay sẽ có một đứa trẻ lớn lên bên anh, anh sẽ dõi theo từng bước trưởng thành của nó, nhìn nó đi trên con đường anh đã từng qua, nhưng nó khác anh. Nó sẽ mạnh mẽ hơn, xuất sắc hơn.

“Con làm rất đúng. Dung Dịch, con là chàng trai gan dạ nhất, lương thiện nhất mà bố từng gặp.” Nắm chặt bàn tay con trai, Dung Lỗi khẽ nói, “Cảm ơn con đã luôn bảo vệ mẹ trong suốt quãng thời gian năm năm vắng bóng bố.”

Lời cảm ơn của bố nghe thật chân thành. Dung Dịch hơi xấu hổ một tẹo, nó ngẩng đầu cười toe toét, rồi lại cúi đầu đá một hòn sỏi dưới chân.

“Mẹ là phụ nữ nên mẹ không được gan dạ và mạnh mẽ như Dung Dịch. Đôi khi có những chuyện khiến mẹ buồn rầu, mà mỗi lần như thế, có thể mẹ sẽ lơ là, không kịp chú ý tới Dung Dịch, nhưng Dung Dịch không bao giờ được giận mẹ vì điều đó. Một người đàn ông chân chính không nên giận dỗi, nhất là với phụ nữ.” Dung Lỗi dừng chân, ngồi xuống để nhìn vào mắt con trai bằng ánh nhìn nghiêm túc, đoạn tiếp lời, “Dung Dịch, con phải nhớ, bất kể phụ nữ có làm gì quá đáng đi chăng nữa, thì tốt nhất con hãy nên phớt lờ cô ấy, hãy cứ quay người bỏ đi, hoặc cắt đứt mọi quan hệ, chứ đừng làm gì để gây tổn thương đến cô ấy, bất kể là về mặt thể xác hay tinh thần. Và còn điều này nữa, bạo lực không phải là cách giải quyết triệt để vấn đề, hãy dùng cái đầu thông minh thay vì dùng nắm đấm.”

“... Sau này con hứa sẽ không đánh nhau với Thi Vương nữa! Cũng không bao giờ dùng vũ lực với bọn con gái nữa.”

“Ngoan lắm!”

“Nhưng mà... con không muốn lấy nó làm vợ đâu.”

Dung Lỗi sững ra một lúc rồi phá lên cười. Tiếng cười giòn tan sáng khoái vọng vào tĩnh lặng của màn đêm.

Thấy bố cười, Dung Dịch cũng cười theo. Thằng bé nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi quay trở về với vấn đề đang nói dở, “Bố, sao bố biết hôm nay con đổi mẹ?”

Dung Lỗi đưa tay vỗ lên đầu con trai, “Tiếng Trung có câu, suy bụng ta ra bụng người, bởi vì bố cũng thường xuyên dỗi mẹ nên bố nhận ra Dung Dịch cũng thế.”

“Ồ ồ...” Bò vừa dứt lời, Dung Dịch mừng như vớ bờ, nó hí hửng rướn giọng bảo, “Mẹ con là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp! Bố dối mẹ, bố không phải đàn ông chân chính!”

Dung Lỗi nhoẻn cười, đoạn ngồi xuống sửa lại cổ áo của con trai. Anh vỗ vai nó, thở dài bảo: “Khi nào bước sang tuổi hai mươi, con sẽ hiểu, trên đời này luôn có một người phụ nữ không cần con phải sắm vai người đàn ông chân chính, cô ấy cũng giống như một cái tôi khác của con, vui buồn cùng hưởng, sống chết có nhau. Đối với bố, mẹ con là người phụ nữ duy nhất ấy. Dung Dịch, tình cảm có rất nhiều loại, người ta gọi thứ tình cảm này là tình yêu.”

Dung Dịch nửa hiểu nửa không song vẫn cảm thấy thật mới lạ.

Lần đầu tiên trong thời ấu thơ của nó, có một người đàn ông chuyện trò với nó như giữa những người đàn ông bình đẳng. Lần đầu tiên, trong tâm hồn non nớt của nó có cảm giác được làm người đàn ông vĩ đại.

Nhiều năm về sau, khi Dung Dịch đã trở thành một người đàn ông thực thụ, cứ mỗi lần nhớ lại bóng dáng cao to của bố cùng những lời răn dạy trong đêm trăng mờ ảo kia, là nó lại thấy một bầu máu nóng chảy tràn trong từng huyết quản cùng với một cảm giác sùng bái và ngưỡng mộ.

“Bố, sau này con sẽ không bao giờ giận dối mẹ nữa!” Sau một hồi suy tư, thằng bé nghiêm túc hứa với bố.

Dung Lỗi đã đạt được mục đích của cuộc nói chuyện, anh nựng má con trai, ẵm nó lên, chậm chậm thả bước trở về. Dung Dịch nhào người trên vai bố, ôm cổ và đếm những sợi tóc trên đầu bố, lát sau nó nghiêng đầu nhũn nhặn hỏi: “Bố ơi, hôm nay mẹ có chuyện gì mà buồn thế, bố nói con biết đi?”

“Bà ngoại của mẹ qua đời.” Dung Lỗi luôn cho rằng sinh ly tử biệt là chuyện mà bất cứ ai cũng phải trải qua trong đời, thế nên không nhất thiết phải giấu thằng bé, “Với cả, ông ngoại đang bệnh nặng, dì Cố Yên của con có chút chuyện cần mẹ giải quyết.”

“Sao bố không giúp mẹ?”

“Những gì có thể giúp thì bố đã làm cả rồi, nhưng con người ta có rất nhiều việc phải tự mình giải quyết.”

“Ví dụ như đi vũ trụ phải không ạ!”

“... Ừ.”

Nghe đâu, vào đêm đầu tiên rời khỏi trần gian, linh hồn con người vẫn chưa tìm được đường xuống cõi âm, thế nên trước linh cữu phải chong đèn, cửa luôn để mở, con cháu họ hàng thay nhau túc trực bên linh cữu, có thể thì linh hồn của người quá cố còn dừng chân nơi dương gian mới nhẹ lòng ra đi.

Cả đêm ấy, Cố Minh Châu và hai đứa em gái luân phiên túc trực bên linh cữu bà ngoại. Cô thu xếp từ trong ra ngoài, kể từ lúc ngồi xuống, người rệu rã chẳng thiết nói nhiều. Còn Cố Yên với bản tính chậm chạp hơi hốt nên con bé cũng chỉ lặng lẽ cúi mặt nước mắt chảy dài, nom bề ngoài chẳng thấy đau lòng là mấy.

Riêng Nguyễn Hạ thì khác. Người bà máu mủ ruột rà duy nhất của nó đã ra đi. Suốt từ rạng sáng hôm qua cho đến tận tinh mơ hôm nay, nó khóc đến mòn cả người.

Chỉ có Cố Minh Châu là phát hiện ra, kể từ lúc chập tối, ánh mắt đong đầy đau khổ của nó đã đượm thêm nhiều nỗi bi thương, nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Mỗi lần nhìn sang con bé, lòng cô chỉ càng thêm xót xa, quặn thắt. Cứ định ninh Nguyễn Hạ đang buồn ngủ nghĩ về quãng đời bơ vơ không nơi nương tựa sau này nên cô cũng không dă động hỏi han.

Quãng hơn ba giờ sáng, trời rét căm căm, Trình Quang mang canh nóng và bữa sáng tới cho ba chị em. Tối qua Lương Phi Phàm phải về thành phố giải quyết công việc quan trọng, đến khoảng năm giờ sáng hôm nay mới trở lại. Cậu ta nhăn mày xót xa khi thấy đôi mắt đỏ mọng sưng húp của Cố Yên.

Thấy trời đã hửng sáng, Cố Minh Châu liền bảo hai em đi nghỉ ngơi. Cố Yên và Nguyễn Hạ không muốn nhưng một người bị Lương Phi Phàm bế thốc đưa đi, còn người kia được Trình Quang dìu lên lầu.

Tám giờ hơn, Dung Lỗi đưa Dung Dịch tới.

Cố Minh Châu sững sờ trước sự xuất hiện đường đột của cậu con trai, nhân lúc mọi người chỉ thẳng bé cách khấu đầu trước linh cữu, cô kéo Dung Lỗi ra một chỗ, “Tiểu Hạ đang ở trên gác, sao anh...”

Dung Lỗi dùng ánh mắt không hài lòng ngắt lời cô. Nom sắc mặt cô hốc hác tiều tụy, anh mở miệng như định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi, thay vào đó anh kéo cao chiếc áo măng tô trên người cô như một hành động an ủi, “Lát nữa anh sẽ đưa con về. Nói gì thì nói, nó cũng là đứa chắt đầu tiên của bà, nó cũng nên đến khấu đầu lạy bà chứ?” Cố Minh Châu cup đôi mắt xuống, về mặt mỗi gặt đầu.

“Em thức trắng từ đêm qua tới giờ à? Sắc mặt em nhìn tệ lắm.” Dung Lỗi cau mày, nựng má cô.

“Đợi hai chị em nó xuống rồi em đi nghỉ.” Cố Minh Châu day huyệt thái dương, bảì hoải, “Hôm nay anh ghé chỗ kia không? Có cần đàm phán lại với người ta không? Hợp đồng lớn thế mà để lỡ thì tiếc lắm.”

“Kinh doanh có bao giờ là hết việc, huống hồ em đang bận bịu ở đây, anh về đó cũng không yên tâm.” Nói đoạn, anh liền bế bổng đứa con vừa chạy tới. Trong vòng tay của bố, Dung Dịch chồm người thơm lên má mẹ. Cố Minh Châu xoa tóc và mặt con trai, thấy lòng dịu đi phần nào.

“Mấy ngày này anh sẽ năng qua chỗ bố em, phía Vi Bác anh cũng dặn dò Jessica và nhân viên rồi, anh sẽ giúp em đề ý công việc đằng đó. Em đừng lo lắng nhiều, nhớ chú ý nghỉ ngơi.” Anh lên tiếng bảo, vẫn cái giọng trầm trầm, từng câu từng chữ chứa chan nồng nàn. Thấy bố mẹ đang nói chuyện, Dung Dịch chỉ biết chớp mắt trong yên lặng, hết liếc nhìn mẹ, lại quay sang ngó bố.

Hai gương mặt một to một nhỏ, kề sát nhau của bố con nó đã mang lại cho Cố Minh Châu cảm giác êm đềm ấm áp đến khó tả. Lúc này, cô chỉ muốn ôm chầm lấy anh, nhưng giữa chốn đông người, cô chỉ lén lút luồn tay vào áo anh, khẽ đẩy yêu anh một cái, Em biết rồi.” Hôm đưa tang bà, cảnh trời quang đãng, nắng ráo.

Từ nghĩa trang đi ra, mấy người họ hàng xa đều lần lượt cáo từ ra về, ban tang lễ cũng lục tục giải tán.

Cô Yên được cấp dưới của Lương Phi Phàm đưa thẳng về thành phố. Lúc đi một đoàn người rầm rộ, lúc về chỉ lèo tèo vài mạng gồm Cố Minh Châu, Nguyễn Hạ, Trình Quang, Dung Lỗi, có cả Diên và Hải Đường.

Lều bạt dựng ngoài sân đã được gỡ xuống, để lại cho khu vườn một vẻ trống trải tiêu điều.

Nguyễn Hạ lặng lẽ đi đâu, suốt chẳng chẳng nói với ai câu nào, vừa đẩy cửa, cảnh vườn không nhà trống dội vào mắt, cô ngẩn ngơ mấy giây, sau một hồi dáo dác tìm kiếm trong vô thức, thế rồi không nén nổi mình, cô nghẹn ngào bật khóc.

Cố Minh Châu đau đớn khôn nguôi. Cô ôm chầm lấy em gái, không ngớt an ủi.

“Tiểu Hạ... Tiểu Hạ,” Cố Minh Châu vừa ôm vừa cố gắng đỡ cô bé. Trình Quang chạy tới giúp một tay nhưng Nguyễn Hạ chẳng chịu ai, từ đầu đến cuối vẫn bám rịt chị Sở Sở, tiếng tiếng khóc vang lên đầy não nùng và đau khổ.

Bên tai Cố Minh Châu chỉ còn tiếng ù ù, lòng thêm nặng nề, “Tiểu Hạ, em phải mạnh mẽ lên! Em cứ thế này, bà ngoại không yên tâm ra đi đâu, Tiểu Hạ, nghe không Tiểu Hạ!”

“Chị!” Nước mắt trong Nguyễn Hạ lại vỡ òa lên thành những tiếng khóc nức nở, “... Em xin lỗi! Em xin lỗi!”

Mấy ngày không nghỉ ngơi, đầu óc choáng váng, mình mẩy bại hoại, chừng như Cố Minh Châu không ôm nổi một Nguyễn Hạ đang gào khóc thảm thiết.

Đúng lúc ấy, một đôi tay mạnh mẽ vươn ra nâng khỷu tay cô, đỡ cả cô lẫn Nguyễn Hạ.

An ủi người khác vốn không phải là sở trường của Dung Lỗi nên anh chỉ giữ yên lặng. Nguyễn Hạ vùi đầu vào ngực anh bật khóc ngon lành. Anh bối rối đứng thẳng lưng, một tay vỗ nhẹ lên lưng cô ấy nhưng ánh mắt vẫn đau đáu nhìn Cố Minh Châu.

Cố Minh Châu mệt bã người. Cô cúi đầu buông tiếng thở dài, tay day huyệt thái dương.

Đời người có bát khổ bát nạn, có lẽ đối với nhiều người, chữ “ly” là khổ nhất.

Nguyễn Hạ khóc đến lả người rồi được dìu lên xe. Ngồi ở băng ghế sau, cô bé nhắm nghiền mắt tựa như một con thú bị thương, cơ thể run lên bần bật trong tiếng nước nở.

Diên và Hải Đường đi một xe. Dung Lỗi lái xe mình, ở ghế sau, Cố Minh Châu và Trình Quang mỗi người một bên kẹp Nguyễn Hạ ngồi giữa.

Chương 17: Chúng mình lấy nhau rồi về sống chung, để hàng đêm anh được ôm em ngủ...

Quãng đường về thành phố dài lê thê mà im lìm không một tiếng động. Khóc chán khóc chê, Nguyễn Hạ uể oải dựa vào lưng ghế.

Cố Minh Châu và Trình Quang biết ý quay mặt đi, để dành cho cô bé một không gian riêng tư yên tĩnh.

Trong lúc tập trung lái xe, thi thoảng Dung Lỗi lại liếc nhìn người ngồi sau qua tấm gương chiếu hậu. Cố Minh Châu vừa chớp mắt được một chốc, lúc tỉnh dậy tình cờ bắt gặp cái nhìn sâu thăm thẳm của anh, cô nhoẻn miệng cười đáp lại. Lúc ấy, ánh mắt triu mến của anh bỗng nhiên chan chứa yêu thương.

Trong gương, Cố Minh Châu để ý thấy Nguyễn Hạ đang thất thần nhìn về phía trước. Cô giật thót mình, đoạn quay sang quệt nước mắt cho con bé, “Cô Yên dọn về nhà chồng sắp cưới rồi, em dọn đến sống với chị nhé?” Cô dịu giọng hỏi Nguyễn Hạ.

Nguyễn Hạ không ngoảnh mặt đi, mắt vẫn đau đáu nhìn vào gương chiếu hậu. Con bé nhìn cô qua tấm gương rồi lắc đầu, “Thôi ạ... chị Lộ Lộ có phân cho em một phòng ở ký túc xá, trước kia thỉnh thoảng em vẫn về đó ngủ, giờ em dọn đến đó luôn.”

“Không có người chăm sóc em, chị không yên tâm. Thôi cứ về sống với chị một thời gian, bao giờ tâm trạng khá hơn, em hẵng dọn đi.” Nguyễn Hạ lắc đầu nguầy nguậy. Sau sáu năm, cô bé yếu đuối của ngày xưa đã có sự kiên cường mang dấu ấn của Cố Minh Châu, “Chị... em tự chăm sóc mình được. Em không sao.”

Cố Minh Châu xoa đầu em bằng vẻ xót xa nuối tiếc, đoạn kéo con bé vào lòng mình.

Khoảnh khoắc chạm vào cơ thể mềm mại của cô lại khiến giọt nước mắt lăn dài trên má Nguyễn Hạ.

Đưa Nguyễn Hạ về ký túc xá, Cố Minh Châu cũng tranh thủ làm qua một vòng kiểm tra xung quanh. Điều kiện vật chất và an ninh của ký túc xá khá tốt, hơn nữa đồng nghiệp kiêm bạn cùng phòng với Nguyễn Hạ lại là một cô bé hết sức nhiệt tình. Thấy Nguyễn Hạ và bạn tỏ ra thân thiết, tự nhiên cô cũng an tâm phần nào.

Ngồi một lúc, đến khi bọn họ dợm đứng dậy ra về thì Nguyễn Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu sau quãng thời gian dài không nói năng gì, đôi mắt long lanh nhìn Dung Lỗi, “Kevin, em có thể nói chuyện riêng với anh không?”

Dung Lỗi nhìn Cố Minh Châu ướm hỏi. Song cô lại ngoảnh mặt đi nơi khác cốt lảng tránh ánh mắt anh. Anh chau mày, quay sang trả lời Nguyễn Hạ, “Được chứ.”

“Vây bọn em về trước, Lục Lục, đi thôi.” Nghe được câu trả lời của anh, lòng cô bỗng dấy lên nỗi chua chát mơ hồ, rất khó diễn tả, đoạn kéo Trình Quang mau mau chóng chóng rời đi.

Về nhà cất hành lý, rửa mặt mũi, sau đó Cố Minh Châu lại lái xe đến nhà họ Dung.

Nhắc thấy mẹ, Dung Dịch liền rơm rớm nước mắt, cầm đầu cầm cổ chạy đến nũng nịu như một chú cún con. Cố Minh Châu cũng nhớ thằng bé xiết bao, tuy mệt bã người nhưng cô vẫn bế con lên.

Bà Dung sợ cô mệt nên nói ngon nói ngọt bảo cháu qua bà bế, “Cháu bà mỗi ngày một lớn, bà sắp không bế nổi rồi này!”

Dung Dịch lập tức cười tí mắt, xun xoe bảo, “Bà nội nấu toàn đồ ngon nên Dung Dịch mới mau ăn chóng lớn!”

“Chao ôi, thằng cháu bà!” Mẹ Dung Lỗi thơm chụt mấy cái lên má Dung Dịch. Nhìn cảnh ấy, Cố Minh Châu chợt nhớ tới bà ngoại, cảm lòng không

đặng nỗi cảm thương.

Ba người ngồi xuống ghế sofa nói chuyện, mẹ Dung Lỗi kéo tay Minh Châu, bùi ngùi bảo, “Sao mới ba ngày không gặp mà cảm con đá nhọn hằn ra thế này!”

Cố Minh Châu cười, “Chắc Dung Dịch béo hết cả phần của con rồi, bác xem mông nó núng nính thế này cơ mà!”

Dung Dịch dẫu môi ra chiều khó chịu. Bà Dung nhéo môi nó, đoạn bảo Cố Minh Châu: “Hôm nay con ở đây ăn cơm nhé, bác làm mấy món bồi bổ cho con!”

Cố Minh Châu đang mải nghĩ sao mãi chưa thấy Dung Lỗi về nên bụng dạ cũng chẳng thiết ăn uống, song cô vẫn gượng cười, “Bác làm món canh gà hoành thánh bác nhé! Con thèm món đó quá.”

“Ừ, ừ, ừ! Món tử của bác đây!” Mẹ Dung Lỗi mừng rơn, bà ừ mấy câu liền. Thân là bậc bề trên, đã bước sang cái tuổi “cho nhiều hơn nhận”, có thể đỡ đàn hộ con cháu âu bà cũng thấy mừng, “Ồ thế Dung Lỗi đâu? Nó không qua chỗ con à, sao hai đứa không về cùng nhau?”

“Anh ấy... có việc đột xuất, tối mới về ạ.” Nói đến đó tự nhiên Cố Minh Châu lại sinh ra bực dọc.

“Vậy con lên gác nghỉ ngơi trước đi, về phòng nó chợp mắt một lát đã. Bác ra chợ mua rau, bao giờ đến bữa, bác gọi con! Thằng cháu bà ngoan, không quấy mẹ nữa, cháu lên thư phòng chơi với ông nội nhé!”

“Vâng!” Dung Dịch ngoan ngoãn buông mẹ ra rồi ôm đồ chơi chạy rầm rầm về phía phòng đọc sách.

Bữa cơm bày biện thịnh soạn, nhà Dung Lỗi ai cũng nhiệt tình quan tâm Cố Minh Châu, về phần Dung Dịch, kể từ sau buổi tối hai bố con trút bầu tâm sự đến nay, thằng bé tỏ ra chững chạc hơn hơn, mấy lần nó còn gấp thức ăn cho mẹ. Cả nhà hòa thuận vui vẻ, không khí quây quần ấm cúng.

Mãi chưa thấy Dung Lỗi về, cũng chẳng có lấy một cuộc điện thoại dạn dò. Cố Minh Châu đành miễn cưỡng cười nói với người trong nhà, ăn cầm chừng mười miếng hoành thánh.

Cơm nước đâu vào đấy, cô đưa Đá nhỏ về nhà Dung Lỗi. Tắm rửa, dỗ con lên giường đi ngủ xong, cô cũng đi ngâm nước nóng, suýt thì ngủ quên trong đó, lê lét đến tận bảy rưỡi mà vẫn chưa thấy bóng dáng anh đâu.

Bụng dạ chộn rộn như bị mèo cào, Cố Minh Châu sốt ruột bốc điện thoại gọi cho anh nhưng anh lại tắt máy. Cô chẳng thiết ngủ nghê, ngồi đóng đô ở phòng khách, mình mẩy run lẩy bà lẩy bầy vì lạnh.

Tám giờ năm phút, cuối cùng thì tiếng chìa khóa lạo xạo cũng chịu vang lên. Tim cô giật thót, kéo theo đó là cơn giận từ từ ủa đến.

Dung Lỗi bước vào nhà, thấy vẻ mặt nặng như chì của cô trên ghế sofa, vừa thay dép, anh vừa bảo: “Sao em chưa ngủ à?”

“Tại sao anh lại tắt máy?” Cố Minh Châu đáp lại câu hỏi của anh bằng một câu căn vặn, giọng điệu hầm hè.

Dung Lỗi lấy điện thoại ra xem rồi bảo: “Ồ... hết pin rồi.”

Có điều trong con mắt hằn học của cô thì rõ là anh đang giả vờ giả vịt.

Anh thay xong dép liền đứng lên, tiếc thay đón tiếp anh lại là một cái gối ôm lao vút đến. Dung Lỗi giật lùi về sau đỡ cái gối, cầm nó trên tay, anh dờ khóc dờ cười nhìn thủ phạm đang ngồi chễm chệ trên ghế sofa, “Em sao thế?”

“Anh đoán xem?” Cố Minh Châu nén cơn giận, lạnh lùng hỏi vặn lại.

Vẫn biết giữa bọn họ không xảy ra chuyện gì, nhưng cô vẫn thấy khó chịu, khó chịu kinh khủng.

Dung Lỗi cầm cái gối, lại gần ngồi xuống cạnh cô. Anh véo yêu vào đùi cô, “Sao nào? Ghen à?”

Câu nói của anh khiến Cố Minh Châu nhảy chồm lên như một con mèo xù lông, cô sấn sổ lao vào anh đòi “ăn thua đủ”. Sau hai phát đánh, Dung Lỗi bực mình kìm cô lại, chân tay kết hợp đè nghiêng con mèo hoang đang lồng lộn này xuống, “Em không thể đổi cách biểu lộ nào dịu dàng hơn được à? Anh mà có nhớ tay làm em bị thương thì biết ăn nói làm sao?”

Cố Minh Châu trừng trợn mắt. Cô Cả nhà họ Cố lại trở về với cái tính nóng nảy bộp chộp cố hữu rồi đây, “Bỏ, tay, ra!”

Dung Lỗi nửa cười nửa không nhìn cô, vòng tay vẫn siết chặt.

Hai người mãi giằng co qua lại, căn phòng chỉ mới vừa yên tĩnh được một lúc, lát sau bỗng vang lên tiếng trẻ con đây e dè khiến cả hai giật thót mình: “Bố mẹ đang làm gì thế?”

Trong bộ áo ngủ liền thân có in hình bò sữa ở yếm quần, thằng bé xuất hiện lù lù trước cửa phòng ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn hai bậc phụ huynh đang xoắn lấy nhau trên ghế sofa.

Dung Lỗi vội vàng buông Cố Minh Châu ra. Cố Minh Châu cũng ngượng ngùng, hậm hực quay mặt đi. Anh đành đứng lên, bước đến bên con trai, quỳ xuống kéo tay nó hỏi, “Bố mẹ làm con giật mình à?” Dung Dịch nhìn bố, rồi lại nhìn sang bà mẹ đang sung sĩa mặt mày, “Bố mẹ đang cãi nhau à? Sao lại cãi nhau?”

Dung Lỗi dăm chiêu, sắp xếp câu chữ trong đầu rồi bảo, “Thỉnh thoảng ở trên lớp, mọi người làm bài ra đáp án khác nhau nên mới phải tranh luận, người lớn cũng vậy, thỉnh thoảng gặp chuyện bất đồng quan điểm thì cùng nhau tranh luận. Chuyện này rất đời bình thường, thế nên gia đình nào cũng có, đây là chuyện hết sức bình thường, con hiểu không?”

Dung Dịch như vỡ lẽ, nó gật đầu nói, “Con biết rồi. Vậy bố mẹ nhỏ tiếng thôi nhé!”

Dung Lỗi néo mông con trai, “Con trai bố ngủ ngon nhé!”

“Chúc bố mẹ ngủ ngon.” Giọng thằng bé líu lại bởi cơn buồn ngủ díp mắt,

thế rồi nó ngoe nguẩy cái mông tròn mồm mĩm bỏ đi ngủ.

Bị thằng bé cắt ngang giữa chừng, cả hai quay ra nhìn nhau có vẻ thẹn thùng. Dung Lỗi thở dài rồi vươn tay ôm chầm lấy cô nàng rõ mười mươi là đang ghen, Cố Minh Châu lạnh lùng hất anh ra, đoạn đứng dậy toan quay người bỏ đi.

Đương nhiên là Dung Lỗi phải đuổi theo rồi.

Thư phòng lặng ngắt như tờ, cô không ở đây. Gian phòng nhỏ kế bên có tiếng động khe khẽ. Anh đẩy cửa bước vào, thấy Cố Minh Châu đang rầu rĩ buộc gọn tóc tai. Trên mặt bàn làm việc trước mặt cô là một bộ váy cưới còn dang dở.

Đám cưới của Cố Yên đã cận kề ngay trước mắt, váy cưới của con bé đã bảo sẽ để Cố Minh Châu tự tay may.

Dung Lỗi lại gần giúp cô buộc lỏng phần tóc đằng sau. Cô không chịu, vùng khỏi tay anh rồi đi thẳng đến bên bàn, cầm bút chì lên và bắt đầu sửa sang bản thiết kế, như thế xung quanh vắng tanh chẳng có một ai.

Ngón tay anh vẫn còn sót lại cái cảm giác mềm mại trơn trượt khi tóc cô lướt qua, đoạn nhìn sang khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chăm chú cắt may của cô ấy, dường như thời gian đang lội ngược dòng, quay về cái thời mà họ mới quen nhau.

“Thực ra lần đầu tiên thấy Fay, anh cũng có cảm giác ấy, lúc đó anh nghĩ tính con bé này quen ghê. Sau này mới biết là em gái em. Giống em thật đấy.” - Dung Lỗi bất ngờ lên tiếng cảm khái.

Đang bận đính hạt cườm lên áo cưới, chiếc dùi trên tay cô bỗng khựng lại, “Anh muốn nói gì?” Cô đặt đồ đạc xuống, uốn thẳng lưng, nhìn chằm chằm vào mắt anh, “Thích cái tà quy chính, đi theo tiếng gọi của tình yêu chứ gì?”

Dung Lỗi mỉm cười, lòng đã sẵn tính toán. Nụ cười anh đập vào mắt Cố Minh Châu... sao lại đáng ghét thế không biết.

Cô gắng kìm nén cái ý muốn phi thẳng chiếc dùi vào mặt anh, thay vào đó, cô cúi đầu cắm đầu vào cỏ gần đó rồi đập bộp xuống đất, mắt long lên sòng sọc, “Em đang nói chuyện với anh đấy!”

“Trong mắt anh còn ai sáng chói hơn em?” Trong vẻ dịu dàng của anh thoáng chút nịnh bợ.

Cô Minh Châu đã hơi xuôi xuôi, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười khẩy, “Tiểu Hạ trẻ trung xinh đẹp, hai người ở bên nhau đã sáu năm, anh có đồ rằm trước con bé thì em cũng chẳng lấy làm lạ.”

Dung Lỗi sấn lại gần, ôm chầm lấy cô, “Ôi trời ôi, nói thật là anh thấy thích nhìn em lúc ghen lồng ghen lộn đấy!”

“Cút đi!”

“Yên nào!” Dung Lỗi cười nói oang oang, “Em mà khiêu khích anh là anh giải quyết luôn em bây giờ!”

Mắt cô bùng bùng tóe lửa, đáng yêu đến nỗi làm anh phải cúi xuống hôn chụt lên môi cô, “Anh mà trốn tránh thì bà chị tốt bụng là em lại trách anh hời hợt không quan tâm đến em nó. Còn anh đi an ủi con bé với tư cách là ông anh rể tử tế thì em lại ghen bóng ghen gió. Em nói xem, như thế có phải kiểu gì em cũng nói được không hả?”

“... Nhưng anh cũng phải tranh thủ gọi điện về chứ!”

“Trước mặt Fay mà anh lại bảo, Minh Châu ơi anh không về ăn cơm đâu, em và con cứ ăn trước đi, nói thế ấy hả?”

“... Chỉ giỏi cãi!”

Dung Lỗi phá lên cười, tinh thần anh như phấn chấn hơn hẳn. Kể từ lúc bước chân vào nhà, bắt gặp vẻ mặt hằm hè của cô, tự nhiên thấy vui vui lạ, “Lừa em làm gì, điện thoại hết pin thật mà. mấy hôm em vắng nhà, anh toàn phải ngủ một mình, người buồn bực bứt rứt nên cũng quên bém phải sạc điện thoại.”

Cố Minh Châu bĩu môi, hừ mũi, rõ ràng vẫn chưa tin lắm.

Dung Lỗi cười ngặt nghẽo, “Ờ thì... được rồi, anh xin được thú thực, đúng là anh cố tình khiêu khích làm em ghen. Tai nghe chỉ là phù phiếm, mắt thấy mới là hiện thực, anh chỉ muốn xem xem, In con yêu anh nhiều thế nào mà thôi.”

“Bỏ cái tay xấu xa đang sờ mó, xoa vuốt của anh xuống!” Cố Minh Châu giận điên lên được. Nói chẳng được anh, cô đành háy anh ra rồi hậm hực cúi đầu, quay phắt người.

Nhưng Dung Lỗi nào chịu buông tay, anh ghì cô vào lòng, liếm khóe môi, bắt đầu giở trò cợt nhả, “Muốn biết gì thì cứ hỏi thẳng anh, Minh Châu này, em nên học cách mở lòng. Thẳng thắn với người yêu thôi, chứ có phải chuyện gì khó khăn to tát đâu.”

“Fay buồn lắm, anh nán lại đó lâu là bởi con bé cứ rầm rút khóc suốt. Sau đó, bọn anh nói chuyện, anh dẫn con bé đi ăn tối và tiễn về tận nhà, thành thử anh mới bị muộn. Điện thoại hết pin thật, mà không có em cạnh bên làm anh mất ngủ cũng thật luôn.”

“Vậy... hai người đã nói gì?” Cuối cùng thì cô cũng thốt được ra câu đó.

“Anh nói với Fay một số chuyện thật lòng.” Tường trình sự việc đúng là thế mạnh của Dung Lỗi, “Fay rất giống em ngày xưa, con bé có tài, có ước mơ. Còn hai chúng ta, dù bây giờ đã đủ khả năng... nhưng tiếc thay chẳng còn mơ mộng gì nữa. Hễ gặp Fay là anh lại thấy tiếc cho hai đứa, thành thử anh rất muốn giúp đỡ con bé. Đây, chỉ thế thôi, vì anh từng nghĩ sẽ lợi dụng con bé để chọc tức em nên có lẽ việc anh gọi Fay về là chút cón con mập mờ duy nhất giữa anh và Fay, ngoài ra chẳng còn gì. Em đừng nói những chuyện kiểu như thế thân hay khóa laptop này nọ, nói thế là sỉ nhục con bé. Huống chi, nếu có ai thế chỗ được em, thì mấy năm qua anh đã chẳng khổ.”

Anh nói có tình có lý quá, đâm ra Cố Minh Châu thấy chột dạ, trong lòng buộc phải thừa nhận, rõ ràng là mình vô lý. Miệng anh nói lời chân thành, kết hợp với động tác chăm chút của đôi tay, khiến cơ thể cô như tê dại hẫng đi, có

cảm giác ướt át hơn. Cô vươn tay ôm chầm lấy anh, miệng cảm như hén, không nửa lời bắt bẻ.

Dung Lỗi thom lên cần cổ cô, song thấy vậy không đã ghiền, anh bèn bế cô ngồi lên bàn. Tay đỡ hai bên hông, anh trao cô những nụ hôn tràn trề sự ướt át. Cô Minh Châu có ý lảng tránh, anh cũng không cưỡng ép. Nhưng kệ cô bối rối né tránh, anh vẫn ung dung truy đuổi đến cùng.

“Xong bộ này, em cũng làm cho mình một bộ nhé?” Dung Lỗi kéo tấm vải may áo cưới, treu đùa quần lên người cô. Anh kề tai cô, thì thào, “Chúng mình lấy nhau rồi về sống chung, để hằng đêm anh được ôm em ngủ...”

Câu bông đùa dịu dàng của anh khiến cô thấy bủn rủn cả người, đoạn đâm nhẹ vào vai anh: “Đồ phải gió! Ai thềm lấy loại phải gió như anh!”

“... Anh thích em gọi anh là anh yêu hơn...” Dung Lỗi ôm cơ thể liễu yếu đào tơ của cô, cười hí ha hí hửng.

Cô Minh Châu ngửa đầu, không kìm được hơi thở dồn dập. Bên tai vẫn vẳng nghe tiếng anh thì thào, “Fay giống em, đó là em gái em nên anh cũng phải quan tâm ít nhiều. Như Dung Dịch ấy, bởi đó là đứa con do em sinh... nên anh rất yêu con... em biết không hả? Đồ ngố! Ỉn ngố!”

Hai khuôn mặt kề sát vào nhau, mũi cọ mũi, “Đừng gồng vai gánh vác mọi chuyện, em có anh đây mà, hãy san bớt sang anh. Thậm chí, những thứ em không gánh vác được, chỉ cần nói với anh một câu, anh luôn sẵn sàng đáp ứng mọi thứ em cần, em hiểu không?”

Cô Minh Châu đang đắm mình trong mê mị và ngất ngây, cô gật đầu như bò cúi trước một loạt những câu hỏi ráo riết “Hiểu không? Hiểu không?” của anh. Cô thấy hơi mệt mỏi, song cũng mang theo một chút mong đợi. Những gì anh nói, cô nửa hiểu nửa không. Con người hiện nay của anh tưởng như xa lạ mà lại quen thuộc vô chừng.

Những ngón tay đang cựa quậy của anh càng thêm phần bạo dạn, chúng mò vào sâu hơn, chúng vầy vò, mơn trớn, khiêu khích khiến cô suyết thì hét lên. Cơ thể bủn rủn, nóng rực khiến lí trí cũng trở nên mông lung. Trao cho anh...

cứ trao cho anh ấy đi rồi mọi việc sẽ ổn thỏa! Giống như những gì anh ấy đang làm với mình... cô chỉ cần nghe theo anh, thế là xong.

Buổi tối, Dung Lỗi quây một trận tung bừng tới bên. Giữa thư phòng, cô bị anh lột trụi lủi rồi đè nghiêng xuống mặt bàn làm việc. Anh tận công từng đợt mạnh mẽ trong tiếng nỉ non van vỉ của cô. Trên bàn bày bừa nhiều đồ sắc nhọn, cộng thêm mặt bàn cứng đờ, hì hục một lúc anh đã có cảm giác tù túng khó chịu, anh bèn bế cô lên, vừa di chuyển vừa tiến vào. Còn chưa chạm ngưỡng cửa phòng ngủ thì cô đã nhũn cả người.

Dĩ nhiên Dung Lỗi nào đã chịu tha cho cô. Suốt tối đó, cô nằm dưới anh, xuýt xoa rên xiết. Đôi gò má vương sắc hồng quỳnh rũ, chỉ lúc trên giường mới thấy. Cặp mắt lúng liếng loang loáng như làn nước đang nhìn xoáy vào anh. Mắt anh hằn đỏ màu máu. Động tác trở nên thô bạo, sâu hơn theo từng tiếng đụng chạm ướt át phía dưới. Máu trong người cô sôi lên sùng sục. Đêm dài lê thê cho Dung Lỗi thỏa chí tận hưởng.

Nửa đêm, cô chìm vào giấc ngủ có anh cạnh bên. Dung Lỗi chăm chú ngắm nhìn gương mặt đang say giấc lành của cô mà không tài nào ngủ được.

Chẳng hay ngày mai cô ấy sẽ thế nào? Liệu sẽ giận anh chẳng - lòng dạ người phụ nữ này không hề lương thiện gì cho cam nhưng cô ấy luôn làm mọi việc để bảo vệ những người cô ấy muốn bảo vệ.

Nói thế chứ thực ra anh cũng nằm trong diện đó, có điều hơi đặc biệt một tí - giống như anh đã từng nói với Dung Dịch đó thôi, vui buồn cùng hưởng, sống chết có nhau.

Nghĩ tới đó, anh càng ôm chặt cô hơn. Chóp mũi khẽ cạ vào gò má mơn mơn của cô. Cố Minh Châu trải qua một ngày dài mệt mỏi, cộng thêm hơn một tiếng đồng hồ đánh vật với anh nữa nên giờ đây ngoài ngủ ra cô chẳng biết trời trăng gì. Nhưng cô vẫn nhích người lại gần khi được anh ôm trong vòng tay.

Dung Lỗi nghe con tim mình đang rạo rực, trải qua bao gian nan cuối cùng anh cũng có được một đêm như đêm nay, anh có thể điềm nhiên bảo con tim

mình rằng: Cô ấy yêu mình.

Những đêm trần trọc khó đưa giấc, chỉ duy nhất một người mới mang lại sự bình yên cho con tim bạn. Vì người ấy, Dung Lỗi tình nguyện trả giá bằng tất cả.

“Nhưng tại sao lại là chị Sở Sở...” giọng thì thào buồn rười rượi của Fay dường như vẫn văng vẳng bên tai anh, Dung Lỗi siết chặt vòng ôm với người đang nằm bên cạnh, tiếng thở dài trôi trong im lặng.

“Em không cam lòng... Kevin, vì sao lại là chị em, em, chỉ cần người đó không phải là chị...” Vào lúc trời chiều nghiêng bóng, căn phòng ký túc xá của công ty Lộ Hân Nam lên đèn sáng trưng. Sau khi Cố Minh Châu và Trình Quang ra về, căn phòng chỉ còn lại sự tĩnh lặng. Fay nhìn anh, tuôn một chập chắt đầu chắt đuôi. Anh bình tĩnh đáp lại ánh nhìn của cô trong im lặng. Cô cứ chờ đợi cho đến khi tuyệt vọng ập tới và rồi không cảm nổi nước mắt.

Hôm đó ở bệnh viện, khi anh vừa nhắc điện thoại, giọng Fay nghe rõ căng thẳng hơn hẳn lúc bình thường, “Kevin, anh đang ở đâu?”

“Có chuyện gì thế?” Anh liếc nhìn Cố Minh Châu bấy giờ đang bận xử lý cậu con trai, anh bèn ra ngoài để tiện nghe điện thoại.

Cô tiếp tục sau một hồi im lặng, “Em... đang ở dưới tầng trệt của bệnh viện, mới rồi chị Sở Sở ở chỗ em, chị ấy nhận điện thoại rồi vội vã đi ngay, chị để quên đồ nên em mang đến... Em thấy anh... có phải anh không?”

“Em đợi anh dưới đó, anh xuống ngay.”

Dung Lỗi thoáng băn khoăn, hay là bảo với Cố Minh Châu nhỉ. Nhưng sau đó anh vẫn quyết định một mình đối mặt.

Trong quán cà phê cạnh bệnh viện, nghe xong câu chuyện của anh, vẻ mặt Fay chỉ có thể diễn tả bằng bốn chữ “không thể tin được”.

“Em không thể chấp nhận được...” Cô bé rầu rĩ lắc đầu.

Dung Lỗi thở dài, “Fay, tình cảm của anh ra sao, anh nghĩ em hiểu hơn ai hết. Từ xưa đến nay, anh luôn coi em như em gái.”

“Nhưng chính anh gọi em về! Em cứ tưởng... cuối cùng anh đã chịu quên đi quá khứ... em tưởng mình đã đợi được anh!” Fay buồn ra mặt.

“Phải... là anh sai, anh xin lỗi em. Lúc đó... tâm trạng anh rất tệ, chị Sở Sở của em khiến anh như phát điên lên.” Dung Lỗi cười khổ, “Em không biết chứ, kể từ lúc trở về, anh đã hóa rồ ngay lần đầu tiên gặp lại cô ấy.”

“Sao em lại không biết chứ, suốt sáu năm ở Úc, anh cũng điên dại như thế,” Fay cắn chặt môi cố nén dòng nước mắt, “Cuối cùng thì em cũng hiểu lý do vì sao anh cứ khắc ghi mãi trong lòng, hóa ra cô ấy chính là chị Sở Sở...”

“Tạm thời anh đừng nói với chị em... đừng để chị ấy biết. Hiện giờ em chưa sẵn sàng gặp chị ấy.” Sau một hồi lâu không ai nói câu nào. Fay mới lên tiếng đề nghị với anh như vậy. Trong chớp mắt, dường như cô bé đã trở nên già dặn hơn hẳn.

Anh không đồng tình với ý kiến này, song bây giờ có nói gì thì cũng vô ích, thế nên anh chọn lựa im lặng.

Sắc mặt Fay có phần nhợt nhạt, dường như nội tâm cô ấy đang giằng co dữ dội, đoạn ngập ngừng hỏi, “Anh và chị... bây giờ có hòa hợp không?”

“Anh không hiểu hết những gì cô ấy nghĩ. Nhưng anh không thể đòi hỏi quá nhiều.” Dung Lỗi trả lời gọn lỏn. Anh vừa cố gắng không làm cô kích động, đồng thời cũng quả quyết trình bày quan điểm của mình.

Quả nhiên, không thấy Fay thắc mắc chi nữa.

Trong chốc lát, một cảm giác ngượng ngập bao trùm bầu không khí.

Dung Lỗi nhìn đồng hồ. Người ngồi đối diện anh tinh ý nhận ra rồi bảo, “Chị đang đợi anh đấy, anh mau về đi. Kevin... em biết thế này là không phải, cũng chẳng ích gì... nhưng, anh hãy cho em chút thời gian để suy nghĩ. Dù

sao chẳng nữa, em cũng từng thích anh trong một khoảng thời gian.” Fay nói nhẹ nhàng nhưng đượm buồn.

Hôm sau tỉnh dậy, mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường.

Cả nhà cùng ra ngoài. Dưới hầm để xe, xe anh đậu ngay trước mũi xe cô. Anh lên xe trước, thắt dây an toàn xong, bỗng dừng hạ cửa sổ xuống, gọi với người đằng sau.

Cô Minh Châu vừa tổng con trai lên ghế phụ, chẳng rõ làm sao mà mới sáng ngày ra đã mèm nhoe rồi. Kế đó, cô chạy lại chỗ anh, “Sao thế?”

“Hôm nay có bận lắm không?”

“Bình thường, anh định nhờ vả gì à?”

“Không phải anh, mà là Nguyễn Hạ. Tôi qua con bé bảo muốn nói chuyện với em.”

“Sao tôi qua anh không nói sớm?!” Cô Minh Châu trợn trừng mắt.

Dung Lỗi thư thái gác tay lên cửa xe, thấy cô đánh mặt, anh liền đưa tay nắm lấy cằm cô. Cô hỏi một đằng, anh lại trả lời một nẻo, “In con này, anh giải quyết ổn thỏa chuyện của mình rồi. Bây giờ đến lượt em đi gặp con bé, nói chuyện để giải quyết nốt phần của em đi. Nếu em thấy chưa ổn thì cứ bảo anh. Phải nhớ, anh luôn ở bên em.”

Lời lẽ anh nói có vẻ thâm sâu, khiến Cô Minh Châu thấy hơi mơ hồ, “Tóm lại, anh đã nói gì với con bé?!”

“Em đến khắc biết.” Dung Lỗi nắm chặt cằm cô, kéo lại gần đặt một nụ hôn rồi lái xe đi mất hút.

Cô Minh Châu vẫn đứng chôn chân một chỗ, ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Chỉ khi Dung Dịch gọi cô, cô mới giật mình sức tỉnh. Đưa thẳng bé đến trường xong, cô không về công ty mà đánh xe đến thẳng chỗ Nguyễn Hạ.

Có lẽ Nguyễn Hạ đã thao thức cả đêm qua, vẻ mặt con bé hơi đờ đẫn, lại thêm hai quầng thâm hiện lù lù dưới mắt. Thấy Cố Minh Châu đến, con bé tất bật đi pha trà, bày biện bánh trái, trông vẫn phấn khởi như mọi khi.

Cố Minh Châu không biết Dung Lỗi đã nói gì; nói bao nhiêu với Nguyễn Hạ. Cô nghiêm nét mặt, nhẹ nhàng ước hỏi: “Dung Lỗi bảo chị đến.”

Y như rằng, Nguyễn Hạ trở nên lúng túng như gà mắc tóc, nụ cười méo xệch.

“Tiểu Hạ?” Một linh cảm chẳng lành bỗng ập đến với cô.

“Chị,” Vẻ tươi cười của Nguyễn Hạ chuyển sang thẳng thốt, “Em xin lỗi, em đã làm chị phải lo lắng.”

“Em... em và Kevin chẳng có gì cả. Từ trước đến nay, anh ấy chỉ coi em như một người em gái, chỉ có mình em là đơn phương, chuyện là vậy.”

“Tiểu Hạ, em biết chuyện này từ khi nào? Ai nói với em?” Cố Minh Châu ngắt lời cô bé.

“Hôm đó chị để quên PDA ở quán cà phê, em đuổi theo định đưa chị nhưng không kịp. Em sợ chị xảy ra chuyện gì nên đi theo. Lúc đến bệnh viện, em thấy Kevin dìu chị đi vào... Em gọi điện hỏi anh ấy. Sau đó anh ấy ra ngoài gặp em và nói chuyện.” Nguyễn Hạ cười lơ đãng như thể đang hồi tưởng lại một đoạn ký ức đẹp đẽ.

Cố Minh Châu hiểu cô bé này hơn ai hết, ngay giây phút này, cô đọc được nỗi đau bị kìm nén trong đôi mắt ấy. Thế nhưng Dung Lỗi đã đẩy hai chị em cô đến bước đường này, cô cũng chẳng thể nào rút lui. Nắm chặt tay, cô trầm ngâm trong giây lát rồi bảo, “Tiểu Hạ, lần này chị có lỗi với em.”

Nguyễn Hạ vẫn gượng cười, đoạn lắc đầu, “Không đâu chị. Chị không hề làm sai gì cả.”

“Thực ra... bây giờ ngẫm lại, đáng lẽ em phải đoán ra ngay từ đầu rồi mới phải. Hai người quen nhau, hướng hồ, ngoài chị ra thì còn ai xứng với Kevin

nữa, còn ai mới đủ sức để khiến anh ấy sống cảnh giày vò, vậy mà vẫn nặng tình, chỉ biết cất mãi trong lòng?”

“Chị, trong hai chúng ta không ai sai cả. Chị cũng đừng tội nghiệp em. Em vẫn ổn, đành rằng rất buồn nhưng em cũng nghĩ thoáng hơn rồi. Cho em ít thời gian để vượt qua chuyện này, rồi em sẽ trở lại như xưa thôi.”

Cố Minh Châu nhìn cô bé rồi bất giác cười nhạo bản thân, “Chị luôn muốn bảo vệ em, vậy mà kết cục chính chị lại là người làm tổn thương em. Tiểu Hạ, chị có lỗi với dì Nguyễn và mẹ em, chị cũng có lỗi với cả bà ngoại nữa.”

Nhắc đến người mẹ cùng người bà đã tạ thế, Nguyễn Hạ không còn vác nỗi trên mình lớp vỏ kiên cường được nữa. Khóe mắt cô bé hoe hoe đỏ, thế rồi từng giọt nước mắt tuôn rơi tí tách mang theo một nỗi bơ vơ lạc lõng như thể bị cả thế giới bỏ rơi.

Cố Minh Châu kéo con bé ngả vào người mình, hai chị em ngồi cạnh nhau trên ghế sofa. Nguyễn Hạ dựa vào vai cô, rấm rút khóc, Cố Minh Châu vỗ vào tay Nguyễn Hạ, từng cái, từng cái một.

“Trước mặt chị đừng làm như không có chuyện gì, chị là người thân duy nhất của em, đành rằng chị không thể nhường Dung Lỗi cho em nhưng em vẫn có thể dựa vào chị cơ mà.” Cố Minh Châu ôm cô bé, nhẹ nhàng bảo, “Tiểu Hạ, chuyện tình cảm giữa chị và anh ấy rất nhập nhằng phức tạp, ngay cả chính bọn chị cũng không biết nó bắt nguồn từ đâu. Nếu bây giờ em có hỏi chị yêu anh ấy ở điểm nào, chắc chắn chị sẽ phải nghĩ ngợi, tìm từ một lúc rồi mới nói với em được. Đối với chị, yêu anh ấy cũng giống như mặt trời mọc mặt trời lặn. Nhưng với người không biết rõ như em, thì anh ấy là một người đàn ông độc lập, đẹp trai, cao to, có sức hút, tài cán và giỏi giang. Thế nên chị không hề lấy làm ngạc nhiên khi biết em thích anh ấy. Chị không muốn thấy em mang nặng cảm giác có lỗi. Việc này hết sức thường tình hoặc nói cách khác thì nó đã chứng tỏ mắt nhìn người của em.”

Nguyễn Hạ nức nở, vươn tay ôm choàng Cố Minh Châu.

“Giả sử em bảo, em thấy phân vân thì chị vẫn có thể hiểu được... Tiểu Hạ, chị cũng yêu anh ấy, chị hiểu điều đó hơn ai hết, chị biết rằng rồi bỏ người đàn

ông mình yêu khó đến nhường nào.”

Nguyễn Hạ run lên lấy bầy theo từng lời cô nói, “Chị... chị đừng an ủi em nữa được không, chị càng nói, em càng thấy buồn...”

Nguyễn Hạ nói thế... gọi lòng cô nhói lên một cảm giác tội lỗi trước nay chưa từng có, “Được rồi, chị em mình không nói nữa.”

Cô rót nước cho Nguyễn Hạ. Cô bé ngồi dậy, ngượng ngùng rút giấy ăn, lau nước mắt nước mũi, đoạn đỡ cốc nước làm mấy hóp. Im phăng phắc, sự lúng túng lẫn khuất đầu đó trong bầu không khí im phăng phắc này.

Cả hai chị em đều thấy khó xử, chẳng những thế mà còn rối như bòng bong, nhưng mấu chốt vẫn là chữ “tình”, chứ chẳng liên quan gì đến ai đúng ai sai. Nếu giải quyết không đến nơi đến chốn, sau này gặp mặt nhau sẽ chỉ càng thêm bối rối. Việc này Cố Minh Châu nắm rõ hơn ai hết, mà tính tình Nguyễn Hạ thì có khác gì cô, lẽ dĩ nhiên con bé cũng hiểu.

“Chị, chị là người em luôn ngưỡng mộ bấy lâu nay, anh ấy lại là người em yêu. Hai người về với nhau, tuy em thấy buồn cho bản thân mình nhưng quả thực em cũng lấy làm mừng. Bản thân Kevin là người giỏi giang tài cán, thật lòng mà nói chỉ có chị mới xứng với anh ấy.”

“Kevin bảo, chị sợ sẽ làm em tổn thương nên chị mới lần nữa không dám nói. Còn anh ấy sợ làm chị buồn nên cũng không muốn ép chị. Thái độ quả quyết của anh ấy vào lúc đó... khiến em hơi chạnh lòng. Thành thử đến tận hôm nay, em mới dám thú nhận với chị rằng em đã biết mọi chuyện. Chị, em đã nghĩ rất nhiều và muốn thú nhận với chị: em xin lỗi vì đã từng có ý nghĩ muốn chia rẽ hai người.”

“Chị nói rồi, đây là chuyện hết sức bình thường. Và chẳng, một trong những điều chị dạy em có cả câu ‘*người không vì mình, trời tru đất diệt*’, đúng không nào?” Cố Minh Châu tếu táo nói cốt làm dịu bớt bầu không khí ảm ảm.

Song Nguyễn Hạ lại lắc đầu, vẻ mặt nặng trĩu, “Trong mắt em, chị là người bạo dạn, hoàn mỹ, tốt bụng, giỏi giang... Từ ngày theo chị, em học được cách kiên cường đối mặt với khó khăn. Và cả... nói ra đúng là dở khóc dở cười, hồi

xưa em không dám biểu lộ tình cảm với Kevin, nhưng em luôn nghĩ tới chị, thậm chí đứng trước mặt anh ấy mà trong đầu em toàn hình ảnh của chị, có thể em mới đủ dũng khí để thổ lộ với anh ấy.”

Nguyễn Hạ buồn lắm.

Tâm sự với người-yêu-của-người-yêu những chuyện này, dù đó có là người cô luôn ngưỡng mộ đi chăng nữa thì cũng khó tránh khỏi cảm giác... mình thật hèn mọn.

Bao năm cuu mang chăm sóc, Cố Minh Châu đã quá thấu hiểu những nỗi đau ẩn sau ánh mắt của cô bé, “Tiểu Hạ, đây không phải lỗi của em. Chuyện tình cảm giữa chị và anh ấy đã nhập nhằng nhiều năm, con người ta ai mà chẳng thế, ấn tượng đầu tiên bao giờ cũng sâu sắc nhất.” Cô toan nói, em còn trẻ, sau này nhất định sẽ gặp được người để lại cho em ấn tượng sâu sắc. Thế nhưng nom vẻ mặt bản thân của Nguyễn Hạ, cô đành thôi, không nói nữa.

Nói cho cùng thì Nguyễn Hạ cũng từng sùng bái Cố Minh Châu suốt quãng đường trưởng thành, đồng thời đã nghĩ thoáng hơn nên cô bé muốn nói ra tất cả: “Em xin anh ấy đừng vội nói với chị rằng em đã biết. Lúc đó trong lòng em rối bời, không biết phải đối mặt với chị ra sao. Hôm chị bảo anh Trình Quang mang mỹ phẩm đến cho em, em và anh ấy đã tâm sự rất lâu. Anh ấy kể, tình cảm giữa chị và Kevin quá mãnh liệt, cứ như thế tự nhiên bắt lửa và bốc cháy, ngoại trừ hai người ra, những kẻ khác toan xen vào ắt sẽ tan thành tro. Từ bấy đến giờ em đã ngẫm về điều đó và rồi thấy anh ấy nói quả không sai.”

Cố Minh Châu thờ dài, “... ừm.”

Cố Minh Châu nhận ra, quả thật Nguyễn Hạ đã phải suy nghĩ rất nhiều, e rằng hôm nay đến chỉ để dốc bầu tâm sự và thông báo với cô. Việc duy nhất Cố Minh Châu phải làm lúc này là lắng nghe.

“Đáng nhẽ mấy hôm trước em đã định nói với chị nhưng sáng hôm đó bà ngoại ra đi đột ngột...” Nguyễn Hạ lí nhí nói, rằng cắn vào môi hằn lên mấy vết sâu nhọt nhọt. Cô bé trầm ngâm rất lâu, song Cố Minh Châu vẫn kiên trì chờ đợi, đợi đến khi cô bé lại ngẩng đầu lên, “Chị, thực ra em muốn nói: có lẽ

em cũng chẳng yêu anh ấy thật lòng. Mà có lẽ bởi em đã bắt chước theo phong cách sống của chị quá lâu, thành thử... em cũng chọn yêu cùng một người đàn ông với chị.”

“Em mong sau này sẽ gặp được một nửa không thể tách rời của riêng mình.”

Vì quá sùng bái chị mình nên cô bé đã bắt chước theo mọi hành động của người chị. Chưa thấy thỏa mãn, thậm chí cô bé còn đặt mình theo góc độ của chị, suy nghĩ cân nhắc mọi việc đều theo cách của chị. Và rồi trao trái tim cho cùng một mẫu người mà chị yêu.

Cô Minh Châu chẳng biết nên nói gì.

“Tiểu Hạ, chị không biết phải nói với em thế nào. Có lúc, thật ra chị rất nhát chết. Chồng sắp cưới của Cố Yên từng nói, cái tính ấy chính là rào cản của chị, vào những lúc cần phải hành động lý trí thì chị lại làm theo cảm tính, thế nên mới rơi vào cảnh ‘đau khổ tự chịu’ này. Ha, nhưng lần này, chị lại thấy mình rõ may... may mà lần này cái tính nhát chết lại phát huy tác dụng, qua cách đối mặt với cuộc sống của em, chị thấy - nhóc ạ, em lớn thật rồi.” Cố Minh Châu xúc động nói, “Thực ra em không giống chị, Tiểu Hạ, em giỏi hơn chị nhiều.”

Lời vừa dứt, cũng là lúc Nguyễn Hạ vỡ òa trong nước mắt.

Bỗng thời gian như quay ngược trở lại ngày mẹ cô mãi mãi ra đi. Khi ấy cả thế giới nhuốm một màu xám u hoài, thế rồi chị Sở Sở xuất hiện đã đem ánh sáng đến cho cô.

Thế mà ngày hôm nay, chính cô mới là người mang trên mình thứ sức hút kỳ diệu ấy.

Khi nhìn lại, những ngày hè tăm tối ngờ nghệt thuở ấy dường như chỉ còn là một mẫu ký ức. Song giờ đây, khi hòa mình vào cái rét căm căm ngày đông, trái tim Nguyễn Hạ đã trở nên kiên định như sắt đá - thì ra đây chính là trưởng thành.

“Chị, cho phép em được gặp con của chị và Kevin được không chị?”

Chương 18: Anh đến trả nợ hộ người phụ nữ của mình

Bữa tối.

Nhà hàng buffet cao cấp tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Dung Dịch vừa đói lại vừa thèm, miệng nhao nhao đòi ăn nên đành phải cho nó ăn trước, không chờ Dung Lỗi nữa. Nguyễn Hạ ngồi cạnh Dung Dịch, luôn tay nhúng rau và thịt đặt vào đĩa, thổi nguội rồi mới đưa nó. Dung Dịch vừa ăn vừa cười tít mắt khoái chí.

Khi Dung Lỗi hót hải tới nơi thì cái miệng ngậm đầy đồ ăn của cu cậu đang toe toét cười với Nguyễn Hạ, vẻ nịnh bợ nom chẳng khác gì một con cún Nhật.

Thấy anh đến, cu cậu lập tức ngồi thẳng lưng dậy: “Bố! Bố xem, đây là dì Tiểu Hạ của con! Bây giờ con có tới ba người dì lận!” Dung Lỗi ngồi xuống cạnh Cố Minh Châu, nhận chiếc khăn cô đưa, lau tay xong, anh véo mũi con trai rồi quay sang cười với Nguyễn Hạ ở phía đối diện.

Nguyễn Hạ đáp lại bằng một nụ cười phớt, “Sao anh rể đến muộn thế?”

Nghe cô bé xưng hô như thế, anh cũng tỏ ra hết sức tự nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ biểu hiện kinh ngạc nào, “Có cuộc họp đột xuất nên bị trễ giờ. Các em đã bắt đầu rồi à?”

“Toàn do con trai anh ăn đấy!” Cố Minh Châu bực mình bảo, “Ăn lắm vào rồi chẳng chóng thì chày cũng thành sumo!”

Nghe vậy, mặt Dung Dịch liền xị ra một đống rồi toan dẩu môi lên ý kiến. Nhưng thấy sắc mặt bố, nó liền dụi xuống ngay, song vẫn phản ứng bằng cách gắp cả miếng thịt to tướng bỏ vào mồm, phồng mang trợn mắt nhai nhai nuốt nuốt.

Cả buổi tối, Nguyễn Hạ rất kiệm lời, đa phần chỉ trêu đùa với Dung Dịch. Nói chung cô bé vẫn còn nhỏ, chỉ đủ can đảm để hẹn ăn bữa cơm chứ chưa đủ khả năng lấp liếm vẻ lạc lõng trong ánh mắt.

Song Cố Minh Châu chẳng mong gì hơn, và Dung Lỗi cũng vậy. Hai người ngầm kết hợp kéo bầu không khí sôi nổi hơn hẳn.

Giữa chừng, Dung Dịch đòi đi vệ sinh, Nguyễn Hạ bèn dắt nó đi. Bàn ăn chỉ còn lại hai người, Dung Lỗi lập tức ngồi nhích ra xa.

Cố Minh Châu rút lại cánh tay vừa bầu anh, đoạn nhướn mày bảo, “Phát biểu tí cảm tưởng đi.” Cô đánh mặt, “Hả hê lắm chứ gì?”

Anh nhoen cười, mắt hướng về phía toilet, “Bây giờ con bé chỉ cần chút thời gian để thích nghi mà thôi. Em đừng lo lắng thái quá. Được như thế này tức là đã giảm thiểu thiệt hại đến mức tối thiểu rồi, em đừng đòi hỏi khắt khe quá, được không?”

Cố Minh Châu quắc mắt với anh, rồi như sực nhớ ra một chuyện, “Lúc nãy anh bảo có cuộc họp đột xuất, là chuyện bên Lương Thị à?” Lương Phi Phàm đã ra tay với nhà họ Phương, cách thức tấn công đa dạng và vô cùng dữ dội.

Ba anh em nhà họ Phương xuất thân từ một gia đình chức sắc, Phương Thị Quốc là doanh nhân có tiếng tăm lâu năm tại địa phương. Còn Phương Phi Trì sau khi phát tài ở nước ngoài, sáu bảy năm trước chẳng hiểu có gì lại bắt ngờ hồi hương mở công ty đầu tư. Sau cùng là cậu út Phương Diệc Thành nhập ngũ từ thuở còn trẻ, cho đến nay đã là nhân vật khét tiếng trong giới chính trị và ngành công an.

Thế nên trong cuộc chạm trán lần này giữa Lương Thị và nhà họ Phương, sự ủng hộ của dân chúng địa phương nghiêng về phía nhà họ Phương nhiều hơn.

Phen này thì Lương Phi Phàm điên hết biết, cậu ta chẳng thêm bận tâm đến mấy thứ ấy làm gì. Thậm chí còn bất chấp mọi giá đi tập hợp mấy nguồn viện trợ có thể lực và quyền uy.

Trong lúc đó, Cố Yên bị Lương Phi Phàm giam lỏng, còn Cố Minh Châu ngay cả muốn gặp cậu ta cũng khó chứ đừng nói chi đến khuyên can.

Nhưng thực lòng, Dung Lỗi khiến cô lo nhiều hơn là Lương Phi Phàm.

Xem chừng Dung Lỗi vẫn giữ thái độ người ngoài cuộc, song Cố Minh Châu biết anh đã nắm chắc trong tay mọi chứng cứ về hành vi rửa tiền của Phương Phi Trì, nếu anh bắt tay với Lương Phi Phàm, vậy thì nhà họ Phương tan cửa nát nhà là chuyện quá hiển nhiên.

Huống hồ cái cậu Diên, bạn thân của Dung Lỗi, đã sẵn thù hằn với Phương Thị Quốc, nếu cộng thêm cả gia thế của cậu ta cũng góp mặt nữa thì hậu quả đúng là khó lường. Bản thân Lương Phi Phàm đã có sự hậu thuẫn mạnh mẽ từ xã hội đen, lần này trong đám đồng minh cậu ta gọi đến có cả băng đảng nước ngoài, vốn là bạn cũ của cậu ta. Bây giờ nếu Dung Lỗi kéo theo Diên cùng đứng về phe Lương Phi Phàm, vậy thì nhà họ Phương ắt sẽ rơi vào thảm cảnh.

Dung Lỗi không hề phủ nhận, “Phương Phi Trì gặp rắc rối to rồi.”

Cố Minh Châu ướm hỏi, “Vậy, anh định thế nào?”

Dung Lỗi nửa cười nửa không nhìn cô, “Em nói xem?”

Cố Minh Châu chẳng rõ anh đang nghĩ gì. Nhưng cô thầm nhận định, phần vì Cố Yên vẫn giữ vững nguyên tắc của mình, dù đã dứt tình với Phương Diệc Thành nhưng nếu Lương Phi Phàm dám khiến nhà họ Phương khuynh gia bại sản thì dễ chừng kể từ nay trở đi, nó sẽ không thềm đoái hoài gì đến Lương Phi Phàm nữa. Bên cạnh đó, cô tuyệt đối không muốn chứng kiến cảnh Phương Phi Trì rơi vào khốn đốn.

Song, Dung Lỗi và Phương Phi Trì thù cũ hận mới chồng chất, hơn nữa toàn từ cô mà ra, cô biết phải trả lời câu hỏi “em nói xem” thế nào đây?

“Anh giúp anh ấy nhé.” Cô hạ quyết tâm nói, “Anh ấy là bạn em, cũng từng giúp em rất nhiều. Chuyện đã vậy, em không thể khoanh tay đứng nhìn được. Anh nể tình em, giúp anh ấy được không?”

Dung Lỗi nhìn cô, đoạn chìa tay nhéo yêu gò má cô, mỉm cười hiền khô bảo, “Ừ được.”

Dung Lỗi nói được ắt làm được.

Song tự dung Lương Phi Phàm lại lặn mất tăm không sủi bọt. Không ai lèo lái Hồng Nghiệp, thành thử chỉ một thời gian ngắn đã bị Lương Phi Phàm tranh thủ nuốt chừng hơn nửa. Cố Minh Châu lòng sục mọi xó xỉnh rồi mà không cách nào tìm được anh. Chỗ Trình Quang cũng biệt tăm không tin tức. Còn phía Lộ Hân Nam, nom sắc mặt đoán chừng cô nàng biết Phương Phi Trì đang ở đâu nhưng kể cả Cố Minh Châu có hỏi thì cô nàng cũng vòng vo, úp úp mở mở. Cứ nghĩ tới mối quan hệ phức tạp của hai người là cô cũng ngại không dám gắng hỏi đến cùng.

Sau bữa tối, ông trời con Dung Dịch vừa lon ton ra khỏi thư phòng của Dung Nham đã sa vào tay Cố Minh Châu.

“Đá nhỏ này, bao lâu rồi con chưa được gặp chú Wallace nhỉ?” Thấy mẹ tíu mắt cười với biểu cảm dịu dàng hiền hòa khác hẳn mọi ngày, Dung Dịch cũng toe toét đáp, “Con không nhớ.”

“Còn bé mà đã vô tâm rồi, chú ấy thương con thế cơ mà!” Cố Minh Châu nhéo mũi con trai, “Hay Dung Dịch gọi điện cho dì Lộ Lộ, hẹn dì và chú Wallace dẫn con đi dã ngoại nhé?”

Dung Dịch lắc đầu, “Con muốn đi cùng bố để bố dạy con nướng chân gà cơ.”

“Ngoan nào, bố mẹ cũng đi cơ mà. Con hẹn chú và dì rồi cả nhà ta cùng đi dã ngoại.” Cố Minh Châu gạ thẳng bé.

“Chú Hai cũng đi ạ?”

“Ừ, chú Hai cũng đi luôn.”

“Thế chú Tư?”

“Con cứ hẹn dì Lộ Lộ và chú Wallace đi, còn lại để mẹ hẹn cho.” Cố Minh Châu cố gắng giữ vẻ mặt tươi cười.

Sau một hồi ngẫm ngợi, thằng bé ngó sang trái, nghiêng sang phải rồi rập người thì thầm vào tai mẹ, “Mẹ ơi, có phải mẹ nhớ chú Wallace không?”

Cố Minh Châu chờ ra một lúc, bấm bụng cười xòa, vẻ lúng túng, “Ồ ừ, thế nên Đá nhỏ giúp mẹ hẹn chú ấy nhé, được không?”

Dung Dịch trịnh trọng lắc đầu, “Mẹ, con nghĩ mẹ nên lấy bố thì hơn. Bình thường, mẹ của em bé thì phải lấy bố của em bé chứ. Mẹ mà lấy chú Wallace thì kỳ lắm. Hơn nữa, con thích bố hơn, bố con giỏi hơn!”

“Này, Dung, Dịch!” Gân xanh trên trán cô giật liên hồi, cơn giận bốc lên tận đầu, “Ai dạy con ăn nói kiêu linh tinh ấy hả?!”

Dung Dịch gãi cằm, “Chú Hai ạ! Mới rồi con nghe chú Hai nói chuyện điện thoại bảo bố giúp chú Wallace gì đó, thì phải giỏi hơn mới giúp được nhau chứ!”

Lúc đó Dung Nham nhô đầu ra khỏi thư phòng ngó nghiêng xem trò vui, cậu chàng giật thót mình trước nụ cười nham hiểm của Cố Minh Châu, “Này làm gì đó... chị đừng có qua đây!”

“Anh! Á á... vợ anh lên cơn điên rồi, anh mau qua đây...”

Sau màn dựng hình bức cung, cuối cùng thì Dung Nham cũng chịu khai ra nơi ẩn nấp của Phương Phi Trì thông qua sự giúp đỡ của Kỷ Nam. Trưa hôm sau Cố Minh Châu lập tức mò tới đó. Căn nhà nằm ở ven hồ vùng ngoại ô là nơi có phong cảnh hữu tình, Cố Minh Châu đứng trên ban công tầng hai phóng tầm mắt nhìn về phía mặt hồ xanh biêng biếc ngay gần đó và những rừng cây nhấp nhô đằng xa, tự đáy lòng không khỏi cảm khái: “Phương Phi Trì này, anh cũng biết hưởng thụ quá nhỉ.”

“Em thích thì anh tặng em,” Phương Phi Trì khẽ cười, vẫn cái dáng điệu ngả

ngón ấy, “Hoặc em về đây sống với anh, kiểu gì anh cũng chiều.”

“Đến nghỉ ngơi còn nghe được, nhưng mà cứ phải giải quyết xong mấy chuyện rắc rối thì mới có hứng, anh thấy đúng không?” Cố Minh Châu lái sang chủ đề chính.

“Chỉ cần có liên quan tới em thì anh luôn sẵn hứng.” Phương Phi Trì làm bộ nhún vai.

“Phi Trì, em thực lòng quan tâm tới anh. Mong anh đừng giở thái độ đó ra với với em.” Cố Minh Châu nghiêm nghị nói.

“Vây em về với anh đi, nếu tình trường được như ý thì anh chẳng ngại gì không dâng Hồng Nghiệp cho bậc thánh nhân si tình Lương Phi Phàm đang lòng lộn kia đâu.”

“Anh biết vì sao cậu ta phải lòng lộn lên không?” Cố Minh Châu đánh mặt, “Vì Cố Yên mất tích, Lương Phi Phàm không tìm ra con bé nên cậu ta mới trút giận xuống nhà anh. Có điều, Phương Diệc Thành mà bị Lương Phi Phàm hành chết thật thì kể cả cậu ta có tìm được Cố Yên đi chẳng nữa, con bé cũng chẳng đời nào chịu tha thứ cho cậu ta.”

“Sao em không đi nói với Lương Phi Phàm ấy? Cứ bảo hần thôi giờ trò đi, há chẳng dễ hơn việc bảo anh đi chống đối hần?” Những ngón tay của Phương Phi Trì không ngừng vẫy vẫy chiếc bật lửa, tai vẫn thờ ơ lắng nghe.

“Anh tưởng em chưa thử chắc?! Bây giờ Lương Phi Phàm mà tỉnh táo như bình thường thì làm gì có chuyện bày lăm trò điên thế? Cậu ta cứ háo thắng kiểu này, chỉ tổ về sau cả hai không chột thì cũng què! Thế nên anh không thể gác súng đầu hàng được!”

Phương Phi Trì vẫn bông lơn bông phèng bảo, “Ơ! Em không biết anh có biệt tài một khi súng đã cương là phải vật mấy chục hiệp mới gục à?”

Cố Minh Châu hăm hăm vỗ bàn, “Phương Phi Trì!”

Thực ra, Phương Phi Trì rất thích nét mặt hăm hăm đáng yêu của cô, anh

noãn cười dịu dàng, ánh mắt nhìn cô như đóng đinh, Cố Minh Châu thấy mắt tự nhiên, bèn chuyển sang quắc mắt với anh.

“Thôi được rồi, nghiêm túc vậy. Tóm lại em muốn nói gì?” Thôi cái vẻ cười cợt nhơn nhơn của mình, Phương Phi Trì châm một điếu thuốc, “Vòng vo này giờ, rốt cuộc em có tin tức tình báo gì muốn tiết lộ cho anh? Đá nhà em và Lương Phi Phàm gia nhập phe đồng minh rồi à? Có phải em đang định nhắc anh phải cẩn thận không?”

Cố Minh Châu kinh ngạc hỏi, “Anh nói thế là sao?!”

“Đừng nóng, anh đoán mò thôi. Mỗi lần có chuyện gì dính dáng đến Dung Lỗi là em lại tỏ ra then thừng, lúng ba lúng búng. Để anh đoán nhé, có phải Dung Lỗi đã nói gì với em à, về anh đúng không?” Điếu thuốc ấy, Phương Phi Trì chẳng buồn đưa lên môi mà cứ để nó tự cháy một đoạn, về sau anh búng tàn thuốc, môi thoáng nụ cười nhạt.

“Anh ấy có chứng cứ liên quan đến việc anh rửa tiền.” Dù cô đã cố cắn chặt hai hàm răng, nhưng câu nói ấy vẫn bật ra khỏi miệng, “Phi Trì, em không muốn thấy cảnh anh và Dung Lỗi nảy sinh mâu thuẫn.”

“Vậy tức là em đã van xin cậu ta? Vì chuyện này? Vì anh?” Phương Phi Trì cười kiêu khó hiểu.

Cố Minh Châu không gạt đầu, song cũng chẳng lắc đầu. Cô đọc được ánh mắt anh, mà cô nghĩ anh cũng hiểu ánh mắt mình. Bằng không, nụ cười sẽ chẳng nguội tắt dần trên môi anh như thế.

Phương Phi Trì tránh mặt cô đã được một thời gian, bây giờ đôi bên nhìn thẳng vào nhau thế này, đối với anh nói, giống như thể anh đang bị ngạt thở, anh đã ở bên bờ vực của cái chết với một ngum không khí ít ỏi sắp cạn kiệt - bấy lâu vùng vẫy trong tuyệt vọng, giãy giụa trong đốn đau, cuối cùng cũng được giải thoát, vậy mà cô lại kéo giật anh lại, buộc anh phải trải qua cơn đốn đau ấy một lần nữa.

Phương Phi Trì ngoảnh mặt đi nơi khác, ánh mắt trôi về phía xa xăm, “Em... toàn lo bò trắng răng.”

“Những chứng cứ ấy,” Anh chỉ vào máy hủy giấy trên bàn làm việc, tuồng như phải dùng hết sức mới thốt được lên lời, “Cách đây không lâu, toàn bộ đã bị bỏ vào đó rồi.”

Hôm Trương Quỳnh hạ cánh xuống thành phố C, ngay buổi tối hôm đó, Phương Thị Quốc và Diên đánh nhau một trận to vì hoa lá cành, Dung Lỗi cùng Phương Phi Trì đều lo anh em nhà mình bị lép vế nên mới lóc cóc đi theo.

Trên bàn rượu, cả Phương Thị Quốc lẫn Diên đều kiếm lời đến đáng sợ, thế rồi chẳng hiểu sự gì run rủi mà cả hai gã đàn ông cùng trở nên đồng cảm khi bàn đến tính nóng nảy hay thói xốc nổi của Hải Đường và rồi say khướt lúc nào chẳng hay.

Thấy sự tình đó, đương nhiên Dung Lỗi và Phương Phi Trì cũng chung một nỗi cảm thông.

Phương Thị Quốc và Diên vẫn tiếp tục ôm vai bá cổ lai rai sang tăng hai. Còn Phương Phi Trì, trải qua cả một buổi tối nhạt nhẽo, vừa dợm đứng dậy ra về thì bị Dung Lỗi kéo ở lại.

Mấy phút sau, có người bước vào gởi Dung Lỗi một cái túi, Dung Lỗi không liếc qua mà đưa luôn cho Phương Phi Trì, “Tôi chẳng phải bậc quân tử gì nhưng đã đưa những thứ này cho anh rồi thì tôi đảm bảo sẽ không có ai lật lại vụ này nữa. Nếu sai, anh cứ đến tìm tôi, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Trăm phần trăm là Lương Phi Phàm sẽ gây chiến với nhà anh, từ xưa đến nay Trần Ngộ Bạch không bao giờ khơi mào những trận chiến mà không nắm chắc phần thắng, cậu ta nói bóng nói gió sẽ thu mua công ty nhà anh, bây giờ hẳn đã thu tóm không ít cổ phần rồi.”

“Không khiến chú phải lo.” Phương Phi Trì dửng dưng nói.

Song Dung Lỗi cũng không hề vì thái độ lạnh nhạt của anh ta mà trở nên nao núng, “Tôi có ít tiền, bao giờ cần thì cứ đến tìm tôi.” Phương Phi Trì nhướn mắt, “Tại sao phải vậy?”

Dung Lỗi nghiêm sắc mặt, từ tốn nói một câu.

Câu nói ấy, kể từ lúc tỉnh dậy sau cơn say, anh làm đủ mọi cách mà không sao xua được nó ra khỏi đầu.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ đó là một trong những thời khắc yếu đuối hiếm hoi trong suốt cuộc đời anh.

Anh nhắm mắt thở dài, đoạn day huyết thái dương, giọng nghèn nghẹn bảo: “Đích thân Đá nhà em đưa anh, bao gồm cả bản chính và bản sao. Cậu ta nói, cậu ta đến trả nợ hộ người phụ nữ của mình.” Không bởi khoan dung độ lượng, cũng chẳng phải do tình thương mến thương gì, sở dĩ Dung Lỗi tha cho anh là vì anh đã từng giúp Cố Minh Châu. Đành rằng có khả năng Dung Lỗi không vui về gì, nhưng anh vẫn tình nguyện giờ vai gánh vác bằng tất cả sức lực, chỉ bởi Cố Minh Châu là người phụ nữ của anh.

Anh đến trả nợ hộ người phụ nữ của anh.

Câu nói ấy - Hiển nhiên khiến Cố Minh Châu không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

“Lãng mạn quá nhỉ?” Trầy trật lắm, Phương Phi Trì mới thốt được ra câu ấy. Nói xong, anh chán chường ngả ra sau, tựa vào lưng ghế, “Thôi được rồi, không có việc gì nữa thì em về đi.” Sự gắng gượng của anh sắp chạm ngưỡng đến nơi rồi.

Lúc này, lòng cô cũng dậy lên nỗi nhớ da diết chỉ muốn quay về ngay, “Có chắc anh sẽ không buông xuôi Hồng Nghiệp không đấy?”

“Chưa rõ nữa, nếu Lương Phi Phàm vẫn muốn tiếp tục thu mua thì nói thật là cũng có quan trọng gì với anh đâu.”

“Sao lại không quan trọng! Hồng Nghiệp là tâm huyết mấy năm nay của anh, hướng hồ Lương Phi Phàm cưỡng chế thu mua như thế nhất định cũng ảnh hưởng không nhỏ đến việc quay vòng vốn của cậu ta. Rồi thì cả hai bên đều chịu thiệt chứ sao nữa!”

Giọng nói gay gắt của cô làm Phương Phi Trì thêm khó chịu, anh buột miệng nói: “Mặc kệ, nếu không phải vì em, thì ngày xưa anh đã chẳng lập nên Hồng Nghiệp.”

Lời vừa buột khỏi miệng, nắm tay Phương Phi Trì giấu dưới gầm bàn liền siết mạnh thêm, khớp tay nổi màu trắng xanh. Vậy mà Cố Minh Châu vẫn vô tư nhìn anh, không có vẻ gì là trốn tránh.

Tự nhiên Phương Phi Trì thấy bất ổn trong người, anh nhắm mắt thở dài, “Thôi, em về đi, dịp khác mình nói tiếp.”

Cố Minh Châu chưa vội đi ngay, “Phi Trì, anh đừng thế nữa, không phải em không biết những gì anh vừa nói. Mấy năm qua, dù anh giả vờ như không biết gì thì em cũng không hề lợi dụng anh. Em yêu Dung Lỗi, em dám đảm bảo rằng, dù anh ấy có thay đổi thế nào đi chăng nữa, hay kể cả anh ấy không còn trên đời này nữa thì trọn đời này em vẫn chỉ yêu mình anh ấy mà thôi. Còn anh... bao năm qua... chắc cũng chẳng cần em phải nói nhiều nữa. Phi Trì à, chúng ta không có chung cảm nhận về tình yêu, thế nên em rất lấy làm tiếc, bây giờ em cũng chẳng biết phải nói gì để an ủi anh nữa.”

Có lẽ cô là người ích kỷ, nhẫn tâm, máu lạnh, bộc trực nhưng cô chỉ cần một tình yêu - thuần túy, cuồng nhiệt, thủy chung, không bao giờ nói câu hối hận.

Phương Phi Trì hít một hơi thật sâu rồi buông tiếng thở dài khe khẽ, “Ai thêm yêu em, đàn bà các em đúng là rách việc. Hồi xưa, chính em là người xách súng giết vào đầu anh, nằng nặc bảo anh phải giúp đỡ em, bây giờ lại giở cái bài “anh nợ em” ra.” Anh nói nhẹ bằng nhưng giọng lại run run.

“Không phải,” Cố Minh Châu đồng ý trả lời anh bằng vẻ chân thành, “Anh không hề nợ em. Hoặc lúc đầu đúng là em nghĩ thế thật, em luôn đinh ninh, sở dĩ nhà em tán gia bại sản là tại bố anh, nên anh có nghĩa vụ phải giúp em. Nhưng từng ấy năm trôi qua, em đã từng trải hơn và em cũng nghĩ thoáng hơn rồi. Chuyện năm đó, một bên là công an một bên là trộm cướp, nhà em sai rõ ràng rành rành. Anh đối xử với em rất tốt, em biết, nhưng em không còn cách nào khác để đáp lại anh. Dù vậy chúng ta vẫn là bạn, em mong anh sống vui vẻ thoải mái, em cũng mong có thể giúp được anh trong khả năng của mình. Chỉ vậy mà thôi.”

Hiển nhiên khi nói ra những điều xuất phát từ tận thâm tâm, cô vẫn nói với dáng vẻ bộc trực của mình.

Phương Phi Trì cúi đầu, nụ cười thoáng qua, chẳng kịp nhìn rõ vẻ mặt thế nào, “Thôi được rồi, anh hiểu rồi.”

“Em yên tâm, anh sẽ nghĩ cách giữ Hồng Nghiệp.”

“Anh sẽ nghe theo em, Minh Châu ạ.”

Đã nói đến thế rồi, Cố Minh Châu cũng chẳng còn gì để nói nữa, đành lẳng lẳng ra về.

Phương Phi Trì từ từ mở mắt, tìm anh nhói lên không sao tìm lại được.

Nhẽ nào đúng như những gì cô ấy nói - nhẽ nào không phải là yêu... ngay cả một câu cũng không nỡ nói ra khỏi miệng, chỉ sợ tăng thêm gánh nặng cho cô ấy.

Thậm chí muốn bắt chước một ai đó, âm thầm ở bên bảo vệ mà cũng không dám, chỉ sợ thiếu đi một tấm bia đỡ đạn sẽ khiến cô ấy thêm cô đơn.

Thậm chí vững dạ chờ đợi cũng không đành, sợ cô ấy thấy, cô ấy sẽ day dứt, sẽ dao động, sẽ hối hận.

Minh Châu ạ, đây không phải là tình yêu thì là gì?

Phương Phi Trì tựa vào lưng ghế, ngậy người nhìn lên trần nhà, ánh mắt đau đớn đến nỗi dường như có thứ gì đó sắp trào ra.

Cánh cửa sau lưng hơi hé mở, Lộ Hân Nam bước ra, lặng lẽ bước tới bên cạnh anh.

Phương Phi Trì vẫn thẳng thốt nhìn lên trời, bỗng nhiên, anh phá lên cười.

Lộ Hân Nam khom người, chậm rãi ôm người đàn ông đang đầu đầu ấy vào

lòng.

“Em nghe thấy hết rồi à?”

“Lộ Lộ này, đề nghị trước kia của em, anh nghĩ kỹ rồi... anh đồng ý, chúng ta cưới thôi, càng sớm càng tốt.”

Cánh tay Lộ Hân Nam cùng đỡ trong chốc lát, kế đó cô cúi xuống thấp hơn, kéo anh áp sát vào khuôn ngực mềm mại của mình.

“Được, chúng mình lấy nhau nhé. Anh yên tâm, em sẽ không bao giờ hối hận đâu, mà em cũng đảm bảo, sau này anh cũng không bao giờ hối hận.”

Giọng cô dịu dàng song cũng hơi run run. Về tề tái vẫn đọng trên gương mặt Phương Phi Trì, trong đôi đồng tử đen lay láy hút hồn bao phụ nữ ấy, ngập tràn nỗi đau của kẻ bị bỏ rơi.

Từ ngoại ô quay về nội thành, sau chục lượt vượt đèn đỏ thì chiếc Cayene bạc cũng dừng xích một cái dưới tầng trệt tòa nhà Hữu Dung. Tiếng bánh xe nghiêng xuống mặt đường rít lên âm thanh ghê rợn. Tay bảo vệ giật nảy mình vồn vã chạy ra cửa đón. Nhưng khi cửa xe bên ghế lái bật mở, người bước xuống nào có phải ông chủ của họ.

Cố Minh Châu nhảy phắt khỏi xe, quăng lại chìa khóa cho đám bảo vệ rồi lao vọt vào buồng thang máy, nhanh như một cơn lốc xoáy.

Hai nhân viên bảo vệ ngơ ngác nhìn nhau và chiếc chìa khóa trong tay, chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Cũng trong tình trạng ù ù cạc cạc tương tự, vừa để vợ sắp lao xông xộc vào phòng làm việc của sắp xong, cô thư ký mới sức nhớ ra phải thông báo với cấp trên qua đường dây nội bộ: “Thưa giám đốc, có giám đốc Cố đến ạ.”

Thư ký vừa dứt lời, Cố Minh Châu đã lù lù xuất hiện trong văn phòng. Mãi ngệt mặt nhìn một chiếc hộp nhỏ xíu trong lòng bàn tay, sự xuất hiện bất thành hình của cô khiến anh thót tim, quỳnh quáng nhét vội chiếc hộp vào

ngăn kéo rồi đóng sập lại, kèm theo một tiếng ái ui - thì ra ngón tay anh bị kẹp luôn trong đó.

“Sao sao, gì gì, có gì mà gấp thế?” Anh cẩn thận rút ngón tay ra, lông mày giật tung tung, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tỉnh bơ.

Cố Minh Châu thở hồng hộc, “Anh đưa đồng chứng cứ kia cho Phương Phi Trì rồi à? Sao không bảo em một câu?”

“Em đi gặp anh ta rồi à.” Anh khựng lại vài giây, theo sau đó là vẻ mặt đánh sắc, “Anh nhớ hình như có ai đó từng thề thốt rằng, mình và Phương Phi Trì chẳng mắc mớ gì đến nhau cả. Giả sử muốn gặp riêng anh ta thì phải được sự đồng ý của anh trước đã.”

Cố Minh Châu bặm môi, mắt nhìn như đóng đinh vào mặt anh, tầm một lúc sau, nét mặt chợt tươi hẳn lên. Thấy cô cười, Dung Lỗi ù ù cạc cạc chẳng hiểu ra làm sao, đoạn cầm chiếc bút máy lên, lạnh lùng nhìn cô rồi chột hạ bằng một cái lườm.

Hai cánh tay cô chống xuống mép bàn, người rướn về phía trước, “Này, ghen hả?”

Khóe môi anh giật giật, “Em... ra ngoài mau! Đồ điên!”

“Không ra đây!” Cố Minh Châu vẫn bình chân như vại, cặp mắt sáng rõ, “Em đến đây không phải để hạch sách anh. Mới rồi ở chỗ Phương Phi Trì, em nghe được một câu của anh, làm em phải tức tốc đến đây gặp anh ngay.”

Trong lòng Dung Lỗi thừa hiểu nhưng bề ngoài vẫn sầm vẻ ngơ ngáo không tin. Ném cho cô một cái lườm, anh rút một bản báo cáo ra xem, tiện thể cũng bơ cô luôn.

“Từ lúc gặp lại nhau, em đã biết đời này kiếp này anh mãi thuộc về em, dù rằng lúc đó bên cạnh em chỉ có duy nhất con của chúng mình.

“Sau này xảy ra nhiều chuyện, tuy nhiều lần anh rung động trước em, thậm chí anh từng nói anh yêu em, nhưng lúc nào em cũng canh cánh trong lòng

một ý nghĩ... em nghĩ hai ta giống nhau, hoặc do nhớ nhung hoặc bởi hai chữ trách nhiệm, biết đâu là vì quá mệt mỏi để làm lại từ đầu.”

“Em xin lỗi anh, em là người phụ nữ hẹp hòi tục tằn như thế đấy, cho đến tận lúc này, khi anh mạnh dạn giúp em trả món nợ ân tình kia, em mới dám tin chắc rằng anh thật lòng yêu em.”

Trong căn phòng lặng ngắt như tờ, Cố Minh Châu giải bày lòng mình, Dung Lỗi vẫn ngồi im bất động.

Ở khoảng cách gần này, càng nhìn càng thấy anh đáng yêu, Cố Minh Châu dịu giọng nói, “Sao trước đây anh không nói với em?”

“À cái thói này hình như học được từ ai đó.” Dung Lỗi quăng cái bút xuống bàn, mặt mũi xăm xì như đeo đá, lại bắt đầu làm mình làm mẩy rồi đây.

“Ồ, cũng phải, anh cố tình giấu em, muốn em nếm trải cảnh đời giống anh trước đây chứ gì? Muốn báo thù hả?” Cố Minh Châu khích anh.

Dung Lỗi sa sầm mặt mày, nom rõ đáng sợ, “Em, biến ra ngoài mau!”

Cố Minh Châu chỉ tùm tùm nhìn anh.

Trong bụng Dung Lỗi giận lắm, ngón tay giần giật đau nhói, song chẳng làm gì được cô, chỉ còn nước hậm hực lôi tài liệu ra xem. Cứ đọc được mấy dòng, anh lại ngược lên, guồn cô một cái. Rồi lại cúi đầu đọc thêm mấy dòng nữa, tiếp tục ngẩng lên, tiếp tục guồn guồn.

Thành phố C đã bước qua mùa đông giá rét, làn gió hiu hiu ùa qua ô cửa sổ không khép làm đung đưa tấm rèm, căn phòng phảng phất một mùi hương dịu ngọt nào đó không rõ tên.

Bởi dáng vẻ cúi đầu ấy mà chiếc cổ thon dài của cô nghiêng nghiêng một góc rất đẹp. Chiếc cằm ấy nhỏ xinh, chỉ cần ba ngón tay là thừa sức nắm chặt; lại còn cánh môi mềm mại, lúc cắn mút ắt hẳn phải tuyệt vời lắm; và cả sống mũi thẳng tắp, cái cảm giác mát rượi khi lướt bờ môi lên đó mới thật thích làm sao; khóe mắt cong cong khi cười... mãi đến khi đôi mắt lúng liếng như

cười của cô nhìn thẳng vào anh, Dung Lỗi mới giật mình nhận ra mình đang chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối si mê.

“E hèm.” Dung Lỗi lúng túng đưa năm tay lên ngang miệng, đằng hắng một tiếng.

Anh tránh sang một bên, Cố Minh Châu lại vòng qua, bước đến gần anh, miết lên cơ thể anh mấy cái rồi ngã hẳn vào lòng gã đàn ông hay hờn dỗi này.

Cô bám dính lấy anh, vòng tay qua cổ, giọng ngọt lịm: “Cầm không được dỗi đấy nhé... em chẳng có ý gì đâu. Em chưa bao giờ ngờ tới việc anh sẽ tha cho Phương Phi Trì chỉ vì em. Đá này... có lẽ bởi em đã chịu lép vế quá lâu, thế nên bỗng chốc được anh tặng lên tận trời, em thấy chưa quen cho lắm.”

Dung Lỗi hừ một tiếng, ánh mắt vẫn dừng dung đặt vào đồng giấy tờ đang cầm trên tay.

Khóe môi Cố Minh Châu cong lên, cô đưa tay xoay ngược bản bảo cáo trên tay anh lại: “Cầm ngược rồi này!”

Nói đoạn, cô liền mím môi nín cười, cậu cả nhà họ Dung giận quá hóa thẹn, bèn quẳng đồng giấy tờ xuống, đứng bật dậy. Cố Minh Châu vội vã ôm ghì lấy anh: “Chúng mình đi đăng ký đi, ngay và luôn!”

Chiếc đồng hồ cây dạng cổ đang đứng lặng lẽ trong văn phòng vang lên từng tiếng tích tắc khe khẽ.

Cố Minh Châu ngã vào lòng anh, hơi thở ấm áp vờn quanh cằm anh. Dung Lỗi cúi xuống nhìn cô - anh thấy bóng mình phản chiếu trong đôi đồng tử dịu dàng hiền hòa ấy, trải qua tám năm sóng gió, nụ cười vẫn rực rỡ tựa như lần đầu tiên họ gặp gỡ.

Ai đó bỗng thấy cuộc đời sao mà mỹ mãn quá.

“Cố Minh Châu,” Hồi lâu sau, anh cúi xuống áp môi mình lên môi cô, gặm lấy gặm để, chứng tỏ anh đã đầu hàng, “Em đúng là cái đồ... đáng ghét!”

Lòng bàn tay anh nóng ran, mơn man trên bờ eo. Cố Minh Châu rên lên, đưa nhẹ đầu lưỡi ra đón lấy hơi thở nóng bỏng của anh, họ cùng nhau chia ngọt, sẻ bùi.

“Thưa giám đốc Dung, đến giờ cậu nhà tan học rồi ạ.” Trong phòng không có tiếng người đáp lại, thư ký bèn gõ cửa mấy lần liền.

Dung Lỗi đành ghì姆 ham muốn của mình lại. Anh cắn vào đôi môi mọng đỏ ướm át ấy một phát, rồi chỉnh lại áo quần cho cô. Cố Minh Châu đăm đúi hôn trả anh thế rồi hai người lại bắt đầu quần quýt lấy nhau.

Phải mất một lúc lâu sau mới thấy cả hai lộ mặt ra khỏi văn phòng.

“Cô gọi điện về nhà bảo tôi có việc đột xuất không đón Dung Dịch được.”

Dung Lỗi gõ xuống bàn thư ký, mỉm cười dạn dỏ. Tay Cố Minh Châu bị anh giữ rịt, chỉ biết nín lặng đứng cạnh bên.

Đã bao giờ bạn từng thử kéo tay một người mà bạn muốn lấy làm chồng, hoặc lấy làm vợ, hai người chạy băng băng trên con phố tấp nập nhất trong thành phố chưa?

Lần sau hãy thử xem sao nhé!

Đó là một cảm giác... tưởng chừng như chỉ một giây sau bạn sẽ hóa thành cánh bướm tung bay theo anh ấy.

Trong làn gió hiu hiu, gương mặt của anh như chao đảo theo từng bước chạy vun vút, mờ mờ ảo ảo. Thế nhưng trái tim cô vẫn mừng tưng được ra từng nét cười nơi anh.

Nhờ Dung Lỗi đã gọi điện đánh tiếng trước, nên khi bọn họ tới nơi, khâu đăng ký tiến hành rất nhanh chóng thuận lợi.

Ánh đèn flash lóe lên, thợ chụp ảnh tươi cười hô “Xong rồi”. Anh quay phắt sang, tranh thủ lúc cô không đề ý hôn trộm lên má cô một cái. Cố Minh Châu dờ khóc dờ cười với cái kiểu hôn hít xốc nổi ấy, cô bèn quắc mắt với anh nhưng nơi khóe mắt đã hoen ướt.

Ra khỏi ủy ban, tay phải anh nắm tay trái cô, hai quyển sổ đỏ chói giống y chang nhau cùng xuất hiện trên tay trái anh và tay phải cô.

Đi bộ được một đoạn dài, sắc trời đã tối hẳn. Bất ngờ, ngọn đèn đường mà bọn họ vừa lướt qua bỗng sáng bừng lên. Thế rồi ngọn đèn trước mặt hai người cũng rực sáng. Một ngọn rồi hai ngọn... Hai người cùng dừng bước, lẳng lẳng dõi theo từng ngọn đèn nối đuôi nhau bừng lên rực rỡ. Trong khoảnh khắc chỉ vồn vện có hai giây ấy, như thể vừa có một ngôi sao băng lướt xoẹt qua.

Siết chặt tay cô, Dung Lỗi quay sang nhìn cô, Cố Minh Châu mỉm cười đáp lại anh, “Đẹp quá anh nhỉ.”

Anh cũng nhoẻn cười, đoạn dứt cuộn sổ vào túi áo khoác, cái mím môi của anh thoáng vẻ căng thẳng, ánh mắt nhìn xoáy vào cô.

Cố Minh Châu thấy khó hiểu, cô ngó xuống mình rồi lại nhìn sang anh, “Sao thế?”

Đôi chân mày nhăn lại, tay trái Dung Lỗi thọc trong túi áo, nắm chặt thứ gì đó khiến cả cánh tay phải gồng lên. Cuối cùng, anh hạ quyết tâm, từ từ rút tay ra khỏi túi áo.

Vô số lần, bàn tay ấy từng dặt diu cô, từng cấu véo cô, từng vuốt ve cô, từng cung nựng cô, giờ đây bàn tay ấy đang từ từ chìa ra trước mặt cô. Anh ngửa lòng bàn tay hướng lên trên, một chiếc hộp hình vuông nhỏ nhắn xinh xắn nằm gọn trong lòng bàn tay.

Chiếc hộp với lớp hoa văn cầu kỳ, lấp lánh ánh bạc phủ trên nền nhung màu xanh lam, nhìn thật quý phái và trang nhã. Những chiếc hộp nhỏ nhắn mà tinh xảo kiểu này chỉ dành riêng cho một món nữ trang đặc biệt thôi.

Buổi chiều, cô lao xồng xộc vào phòng làm việc của anh, lúc đó anh đang ngần ngợ ngắm nghía thứ gì đó, thấy cô vào mới giật mình luống cuống giấu đi - cô chỉ loáng thoáng thấy một vật nho nhỏ màu xanh biếc lướt qua rất nhanh, bây giờ ngẫm lại, thì ra anh thích cái kiểu kín đáo mà kỳ cục như thế.

Lần đầu tiên trong cuộc đời; giữa dòng người qua lại ngược xuôi như mắc cửi, Cố Minh Châu thấy nước mắt mình bỗng giàn giụa như một cơn mưa dữ dội ngọt ngào xuống ngay giữa đường giữa chợ.

Những giọt nước mắt tí ta tí tách tuôn rơi, đáp xuống ngón tay anh; lúc nóng rẫy lúc lại mát rượi.

Người đi đường tò mò, xúm lại đứng xem, song Dung Lỗi vẫn chẳng hề hay biết.

Bởi lúc này, trong mắt anh chỉ đọng đầy hình ảnh của cô.

“Chúng mình quen nhau đã mười năm. Trong mười năm qua, chúng ta từng yêu nhau, từng chia tay, từng xuất ngoại, rồi lại quay về, anh đã trải qua không biết bao nhiêu là chuyện, gặp gỡ không biết bao nhiêu là người nhưng từ đầu chí cuối, anh chỉ có một tình yêu duy nhất trao cho em. Cố Minh Châu, bất kể trong mười năm qua, em chiếm cứ bao nhiêu nỗi buồn trong anh, nhưng chưa bao giờ anh thôi nghĩ về em đâu chỉ một giây và cũng chưa bao giờ hết yêu em dù chỉ trong chốc lát.”

“Anh không biết quãng đời về sau, chúng mình sẽ ra sao, anh không dám chắc liệu chẳng chúng mình sẽ sống hạnh phúc cả đời, nhưng anh xin thề, anh sẽ cố gắng hết sức có thể, để trao em tất cả những gì em muốn.”

“Cố Minh Châu, em lấy anh nhé?”

Thong thả nói xong cả một đoạn dài, tuy vẫn thấy nụ cười tươi trên khuôn mặt anh nhưng sao giọng lại nghẹn ngào.

Sắc đêm lả lướt sà xuống, trong cặp mắt sánh nước của anh, yêu thương sáng bừng lên tựa như viên kim cương lỏng lẫ nằm gọn lỏn trong chiếc hộp được mở sẵn trên tay.

Cô Minh Châu cắn chặt mu bàn tay, không nén được rung rung. Cô gật đầu quả quyết trong một tràng giục giã “Đồng ý đi! Đồng ý đi!” của đám đông xung quanh.

Ngay cả nước mũi cũng đua nhau chảy rùng rùng không sao nén được, cô quệt lấy quệt để nhưng càng quệt càng nhiều, thế rồi cô sà vào lòng anh, khóc nức nở, quệt toàn bộ cái đồng ý vào ngực anh. Tay anh vuốt dọc theo mái tóc dài, những nụ hôn triu mến tới tấp rơi trên đỉnh đầu cô.

Tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo, những lời tấp tểch đầy ngưỡng mộ của chị em phụ nữ - một cảnh thật quá đời bình thường.

Hai người một nam một nữ, trên tay còn cầm nguyên giấy chứng nhận kết hôn, thế mà còn bày đặt cầu hôn, rõ buồn cười làm sao.

Khuôn mặt nhòe nhoẹt phấn son trông rợn người như một xác chết biết đi, không hoa cũng chẳng nết, không màn quỳ gối mà cũng chẳng bữa tối lung linh ánh nến, chẳng bởi đâu ra lãng mạn.

Thế mà vòng ôm siết chặt đầy âm áp của người đàn ông có khuôn mặt hiền lành tuấn tú ấy cùng tiếng thủ thỉ tràn ngập triu mến yêu thương của anh lại khiến người ta phải rung rung. Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ công chúa lớn nhà ta có cảm nhận rõ ràng về hạnh phúc được bằng lúc này.

Chương 19: Vợ ơi, em thật tuyệt vời...

Đã bảy giờ hơn, có lẽ Cố Bác Vân đi nghỉ rồi cũng nên, đôi vợ chồng son đành ghé nhà nội.

Đôi trẻ về đúng lúc cả nhà đang dở bữa cơm, mọi người liền tắt tả kê thêm ghế, sắp thêm bát đĩa.

“Nhà mình dạo này đông người, chắc phải đổi cái bàn rộng hơn thôi.” Ông cụ Dung tươi cười dặn hai cô con dâu đang bận tới bận lui, “Bữa nào hai đứa dắt Minh Châu đi xem đồ nội thất đi nhé.”

“Chỉ cần ông đừng gọi cháu về ăn cơm nữa là bớt chật đi ngay ấy mà.” Dung Nham vừa nâng được chiếc đùi gà từ tay Dung Dịch.

“Trả đùi gà cho Đá nhỏ mau!” Ông cụ sầm mặt, quắc mắt quát, “Sớm muộn gì thằng cháu bất hiếu là mày cũng làm ông ức chết mất thôi.”

“Lần thứ bảy nghìn ba trăm hai mươi sáu rồi đấy.” Dung Nham lăm bằm, vẻ chẳng bận tâm. Cậu chàng hươu nắm đũa về phía thằng cháu đang gặm đùi gà. Dung Dịch vừa nhai nhồm nhoàm, vừa cười toe toét.

Dung Lỗi và Cố Minh Châu ngồi bên bàn ăn, lẳng lẳng cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, chốc chốc lại quay sang “đầu mày cuối mắt” cười lỏn lẩn.

Mẹ Dung Lỗi bung canh ra, vô tình bắt gặp khuôn mặt nhoe nhoẹt phấn son cùng đôi mắt sưng húp của Cố Minh Châu, bà thốt lên đầy kinh ngạc: “Minh Châu sao thế... khóc à?” Bà đặt vội bát canh xuống, chau mày xót con dâu rồi giở đầu thằng con trai: “Cái thằng này đừng có mà suốt ngày chọc con bé khóc nữa! Thế lần này có là làm sao?!” Tuy giọng bà rõ là đang quở trách song Dung Lỗi vẫn cười hiền khô. Cố Minh Châu ngược nhìn anh, khẽ huých một cái. Dung Lỗi choàng tay qua vai, kéo cô vào lòng, đồng dục tuyên bố với cả nhà: “Hai đứa con, vừa mới đi lấy giấy chứng nhận kết hôn ạ.”

Ba giây im phăng phắc.

“Cô Vi chạy ù lên thư phòng lấy ngay cho tôi bình rượu quý Nữ Nhi Hồng xuống đây!” Ông cụ buông đôi đũa xuống, réo tên dì Vi.

Dì Vi hốt hải từ bếp chạy ra, tay chùi vôi vào cái tạp dề: “Vâng vâng! Biết rồi biết rồi! Đi ngay đây ạ!”

Mẹ Dung Lỗi mừng không nói nên lời: “Ôi chao, tôi phải đi làm thêm mấy món nữa mới được!”

Mẹ Dung Nham cũng đứng dậy theo, “Đề em phụ chị một tay!”

“Ôi thế thì lâu la, phiền hà lắm! Thôi ra ngoài ăn cho nhanh?” Bố Dung Lỗi bật cười ha hả.

“Phải đấy! Ra ngoài ăn thôi! Dung Nham đặt chỗ đi con!” Bố Dung Nham lập tức sai cậu con trai.

Dung Nham hậm hực trợn mắt trợn mũi, “Bữa tối ăn nhiều quá, thế nào lúc ngủ cũng... Á á bố, bố từ từ! Bố buông con ra đã! Con làm ngay đây!”

Dung Nham bị ăn đòn, bèn buông bát đũa, cun cút đi gọi điện đặt chỗ.

Do tuổi còn nhỏ nên Dung Dịch chưa hiểu nổi tại sao người lớn trong nhà lại nhón nháo cả lên như thế. Được cái thằng bé có tính ham vui bẩm sinh, nghe bảo cả nhà sắp ra ngoài ăn thêm bữa nữa, nó liền hớn hờ sán lại gần bố mẹ với cái thìa còn nguyên trên miệng, đoạn đá lông nheo làm trò.

Cô Minh Châu ngằm đánh mắt ra hiệu, Dung Lỗi lập tức đứng lên ngăn cả nhà, “Con và Minh Châu đã bàn bạc rồi ạ, tạm thời chưa công bố vội, đợi xong việc của em gái cô ấy đã rồi chúng con sẽ tổ chức sau.”

“Nhưng nhà ta cũng phải ăn uống chúc mừng mới phải lễ chứ!” Bố Dung Nham vốn có cảm tình với đôi vợ chồng trẻ này cùng nhóc Dung Dịch.

“Nếu chỉ người nhà với nhau, vậy thì tổ chức ở nhà là vui nhất ạ. Hơn nữa,

nhân đây, con cũng muốn thử bình rượu quý mấy chục năm của ông nội ạ!”
Cố Minh Châu nhoèn cười duyên dáng.

Ông cụ gật gù hài lòng, “Khá đấy! Con bé Minh Châu này đúng là biết thưởng thức! Bình rượu của ông ấy à, cất từ hồi thằng Dung Lỗi mới lọt lòng lận đấy!”

“Ông ơi, cháu khuyên ông đừng lấy ra vội, bằng không lúc cháu lấy vợ, ông mà không còn bình rượu quý nào bằng tuổi cháu thì cháu quyết không lấy nữa!” Vừa đặt chỗ ngon lành xong, lại phải báo hủy, đâm ra Dung Nham đang rất chi là bực mình.

Ông cụ cười khẩy bảo, “Mày yên tâm, ông trông cái kiêu cả lơ phát phơ của mày, dễ chừng cái thân già này chẳng đợi nổi đến lúc mày cưới vợ đâu.”

“Ông!” Dung Nham cáu sùng, toan làm bài cãi trả thì dính ngay ánh mắt đánh thép như hai nòng súng liên thanh của bố mình, cu cậu đành né sang một bên, tránh loạt đạn trong tưởng tượng kia, vừa vỗ vỗ ngực vừa thức thòi ngồi phịch xuống, đợi uống rượu.

Bữa đó, Cố Minh Châu ngủ lại nhà họ Dung.

Ngày đầu tiên bước chân về làm dâu, cô chủ động dậy từ sớm. Đợi hai bố con nó mắt nhắm mắt mở bò xuống giường thì cũng là lúc bữa sáng đã tươm tất sẵn sàng.

Tuy chưa làm lễ cưới chính thức nhưng trên bàn ăn có thêm hai người cũng làm bầu không khí rộn ràng hơn hẳn.

Ông cụ Dung lót dạ một bát bánh canh rồi mà vẫn thấy thòm thèm, “Cho ông thêm bát nữa nào.”

“Bố cũng thế!”

“Ái chà chà, có con dâu mới về là khác ngay! Vui thật!” Mẹ Dung Nham cảm khái, “Chị dâu đúng là có phúc, có dâu hiền cháu ngoan. Dung Nham này, con cũng phải mau mau lấy vợ đi thôi, con nhìn Dung Dịch mà xem, yêu

không cơ chứ!”

“Con chẳng thấy gì cả.” Dung Nham khinh khinh nguýt thẳng lỗi con vừa mới sắc canh đăng mũi.

Dung Dịch ngồi lùn tịt ở bên, cái đầu nhỏ ngóc lên, nó cầm thìa vung vẩy bảo, “Cháu nghe thấy rồi nhé! Chú Hai chê cháu không ra gì!”

“Ồ đấy thì sao nào?” Dung Nham vẫn hợm hĩnh nhìn thẳng cháu bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Thì cháu sẽ gọi chú Tư đến nện chú chứ sao!” Dung Dịch giáng một nhát đao vào đúng chỗ hiểm khiến khóe miệng Dung Nham giật lên đùng đùng, áp úng cả buổi mà chẳng rặn ra được một câu. Đồng thời cũng làm cả nhà phá lên cười ngặt nghẽo.

Sau bữa sáng, Dung Lỗi và Cố Minh Châu ghé thăm Cố Bác Vân.

Dung Lỗi kính cẩn gọi hai tiếng “bố ạ,” rồi trình bày việc mình và Cố Minh Châu mới đi đăng ký kết hôn, làm ông cụ húng hắng ho một chặp vì kinh ngạc.

“Bố!” Cố Minh Châu nhích lại gần, nhẹ nhàng vỗ lưng ông cụ.

Cố Bác Vân lấy lại bình tĩnh, bùi ngùi nắm tay cô con gái, “Minh Châu... cuối cùng con cũng có gia đình rồi.”

“Nhà ta chẳng còn ai đứng ra lo liệu hôn sự cho con... bố cứ tưởng bố đã mang lại cho hai chị em những thứ tốt nhất, nhưng đến rốt cuộc... hai đứa...” Cố Bác Vân ghen ngào, “Bây giờ bố chẳng ước gì hơn, chỉ mong sao hai chị em bình yên vô sự, cuộc sống êm đềm...”

Dung Lỗi im lặng không lên tiếng nhưng cái nhìn của anh đã trao cô một sự cổ vũ trong thâm lặng. Khóe mắt cô cay cay, song giọng cất lên vẫn mạnh mẽ rần rỏi: “Con đã bảo bao nhiêu lần rồi, Cố Yên đang ở chỗ bạn nó, bao giờ Lương Phi Phàm nghĩ thoáng hơn, lúc ấy nó sẽ về! Con dám lấy cái đầu con

ra để đảm bảo với bố rằng: bây giờ nó sống sung sướng, thoải mái hơn con nhiều! Giờ bố đã yên tâm dưỡng bệnh được chưa? Bố ạ, sao càng ngày bố càng giống trẻ con thế này? Ở nhà con đã phải vật lên vật xuống với hai ông tướng khó tính khó nết kia rồi, bây giờ ngày nào cũng phải chạy ngược chạy xuôi để dành ông bố trẻ con này nữa!”

Cố Bác Vân nghe cô nói mà chỉ biết lắc đầu, “Này Dung Lỗi, bố chịu không thấu con bé này rồi, con mau rước quách nó đi!”

Dung Lỗi gãi mũi, “Bố ạ, nói thực lòng, con cũng không chịu được.”

Ngồi chơi cả một buổi sáng, Cố Bác Vân phân khởi bảo bữa trưa nay phải để bố vợ đãi con rể một bữa.

Cả nhà dắt nhau ra một khách sạn gần viện điều dưỡng, Trình Quang và Lộ Hân Nam cũng xuất hiện với tư cách là bạn thân nhất của Cố Minh Châu.

Khi đã ngà ngà, Lộ Hân Nam liền đứng dậy nâng ly chúc mừng Cố Minh Châu, “Ly này tao phạt mày. Hồi năm một, lúc kết nghĩa chị em, bọn mình còn bảo sẽ lấy chồng cùng một lúc! Thế mà bây giờ mày đã theo chồng bỏ cuộc chơi trước tao, mày nhất định phải uống ly này.”

“Được!” Cố Minh Châu đứng dậy, hồ hởi nhận ly rượu rồi uống cạn.

“Lộ Lộ, lần này để tao!” Cô tự rót cho mình một ly, “Ly này tao mời mày, mấy năm qua... tao có lỗi với mày!” Lòng cô lại trào dâng một nỗi niềm day dứt khó tả, tựa hồ thành công ngày hôm nay của mình có được là nhờ vào sự hy sinh của Lộ Hân Nam, nên ly này cô cũng ngửa cổ uống cạn.

Thấy cô uống liền hai ly, Lộ Hân Nam nhắc ly đứng dậy, “Vậy để tao uống ly này.” Nói rồi cũng dốc cạn ly rượu xuống cổ, “Bởi vì tao chưa kịp bảo mày, tuần sau, tao sẽ kết hôn.”

Cố Minh Châu quay phắt sang nhìn Trình Quang, vẻ mặt ngạc nhiên quá đỗi. Bất gặp ánh mắt của cô, Trình Quang rùng mình, quỳnh quáng xua tay.

“Tao sắp kết hôn với Phương Phi Trì.” Lộ Hân Nam cười, bỏ sung.

Cố Minh Châu càng hét hồn bạt vía hơn. Tin tức này đúng là... ngoài dự liệu nhưng lại trong tầm dự đoán.

Đề giải quyết vấn đề kinh tế một cách nhanh nhất, e rằng chỉ còn nước cầu cạnh tới quan hệ thông gia. Vốn liếng cũng như khả năng của bố Lộ Hân Nam thừa sức khiến người ta phải há hốc mồm kinh ngạc, Phương Phi Trì lấy được cô ấy, đảm bảo sẽ có nhiều người giữ vững niềm tin vào Hồng Nghiệp bất kể sự tấn công dồn dập của Lương Thị, huống hồ, Lộ Lộ đã ngả lòng với Phương Phi Trì bao năm.

“Mày chắc chứ?” Thực tình Cố Minh Châu không đủ tư cách để khuyên cô ấy. Nhưng Lộ Hân Nam là bạn chí cốt của cô, cô không thể khoanh tay bỏ mặc được, “Mày nghĩ kỹ chưa?”

Lộ Hân Nam gật đầu, nhẹ nhàng song vô cùng kiên định.

“Vậy được rồi!” Cố Minh Châu đứng dậy, rót đầy rượu và cụng ly với cô ấy, “Lộ Lộ, chúc mày cầu sao được vậy.”

Cầu sao được vậy - trong chuyện tình cảm, con người ta chỉ mong mỗi một câu chúc ấy mà thôi.

Lộ Hân Nam uống cạn ly rượu, “Mày cũng phải vậy nhé, Minh Châu.”

Dường như một mùa xuân mới sắp về.

Hôm nay Dung Lỗi tan sở sớm hơn giờ tan trường của con trai chừng nửa tiếng đồng hồ, bỗng nhiên anh thấy nhớ và muốn gặp bà vợ bận tới tận mắt mũi của mình.

Dọc đường đi ngang qua một tiệm hoa, nghĩ thế nào, Dung Lỗi lại tấp xe vào.

Trong tiệm trưng bày đủ các chủng loại hoa cỏ. Bà chủ trạc ba mươi tuổi uyên chuyên, nhiệt tình giới thiệu ý nghĩa của từng loại hoa cho Dung Lỗi nghe.

Ít khi mua hoa nên Dung Lỗi vẫn lần khăn chưa biết chọn loại nào, bỗng nhiên một chậu cây đặt trên bệ cửa sổ lọt vào mắt anh, lá dạng gai nhỏ li ti mọc dày đặc, màu xanh biếc nom có vẻ giống cây xương rồng bà. Nhưng nhiều hoa quá chừng, hoa đơm thành chùm ngay trên đỉnh, màu vàng nhạt rất đối đáng yêu.

“Kia là hoa gì thế? Xương rồng à?” Dung Lỗi chỉ vào chậu cây.

Bà chủ mỉm cười duyên dáng, “Đó là cây nắm tay tiên. Nhà tôi trồng nhiều năm rồi, độ này trời ẩm áp, nên mới nở hoa sớm đó mà.”

“À... tôi lấy chậu đó.” Dung Lỗi do dự rồi mỉm cười bảo.

Anh thích loài thực vật có gai và hoa rực rỡ, mang lại cảm giác tràn trề sức sống ấy, thoát trông anh đã nghĩ ngay tới Cố Minh Châu.

Thế mà khi nhận chậu cây này, đôi mắt long lanh của Cố Minh Châu lại trợn ngược lên.

“Vâng thưa giám đốc Dung, có thể nào thì anh cũng nên tặng tôi bó hồng chứ nhỉ? Tuy hơi tầm thường nhưng ít ra... tôi chưa bao giờ nghe nói xương rồng cũng được coi là hoa để tặng - mặc dù tôi phải thừa nhận là nó có nở hoa.” Cố Minh Châu ra chiều khó chịu.

“Đáng lẽ anh cũng mua hoa hồng đấy chứ, nhưng bà chủ kiên quyết không lấy tiền chậu cây, thế là lúc đi, anh phải bỏ lại bó hoa trên quầy.” Cuộc mua bán này hơi bị khó nhằn đây, điem qua quá trình phức tạp trên thì chỉ thấy chỉ với thu: Dung Lỗi chỉ tiền mua hoa hồng, bà chủ thu về một bó hoa hồng đỏ thắm, còn Cố Minh Châu lại nhận được một chậu nắm tay tiên.

Cố Minh Châu đăm chiêu trong giây lát, cố gắng làm rõ vấn đề, “Tức là, anh bỏ tiền mua hoa hồng cho người phụ nữ khác, còn vợ mình thì tặng xương rồng?”

Dung Lỗi lập tức đính chính, “Đây không phải xương rồng bình thường.”

“Em chẳng thấy có gì khác nhau cả!” Cố Minh Châu nhảy chồm lên như một con mèo, ôm chầm lấy anh, cắn nghiến một cái lên má.

Mặt Dung Lỗi nhăn lại vì đau, “Vợ ơi, anh phát hiện ra cái môm nhỏ xinh này của em rất biết cắn người đấy.”

“Đồ lưu manh!” Mặt cô đỏ ửng cả lên, cô đẩy anh ra, buông một câu mắng rồi ngồi phịch xuống ghế.

Dung Lỗi ôm cô đứng dậy, đôi lại là anh ngồi xuống chiếc ghế của cô. Anh xé lớp giấy bọc bên ngoài cây xương rồng, đặt chậu cây ấy cạnh máy tính, “Cái này tốt lắm đấy, vừa giảm thiểu được bức xạ của máy tính vừa tốt cho thị lực của em.”

“Hơn nữa, em nhìn nó này, giống em không cơ chứ? Người toàn gai, nhưng mà đẹp... bảo sao ai cũng muốn lại gần.”

“Anh cứ nói toẹt ra là em rất xinh đi, vòng vo thế làm gì.”

“Đâu nào,” Dung Lỗi hôn lên cái gáy trắng muốt của cô, “Vợ anh sắc nước hương trời, cần gì phải khen nữa.”

Đương nhiên phụ nữ ai mà chẳng thích nghe những lời ngọt ngào và tình tứ, Cố Minh Châu ngoái lại, thưởng anh một cái hôn, “Ngoan thế nhỉ!”

“Chúng mình đi đón con nhé?” Thấy sắp đến giờ tan trường, Dung Lỗi vội nhắc. Cố Minh Châu cũng hồ hởi đồng ý.

Ngoài hành lang, Jessica ẻo lả khoác vai Tiểu Toàn, môm miệng liên láu nói chóc nữa sẽ đi lượn lờ nơi đâu. Khi họ vừa đặt chân ra khỏi văn phòng, ánh mắt Tiểu Toàn vô tình lướt qua Dung Lỗi, thế rồi cô nàng tùm tùm, quay sang thì thầm mấy câu vào tai Jessica.

Cặp mắt như hai cái đèn pha của Jessica nhìn hau háu vào bên má phải của Dung Lỗi, đôi mắt bắn hình ngôi sao màu hồng phấn tràn đầy ngưỡng mộ về phía Minh Châu, như thể vừa được chứng kiến cảnh nữ vương mặc áo da, vung roi đầy uy lực, “Sếp ơi! Răng chị khỏe thật!”

Dung Lỗi bất giác đưa tay sờ lên chỗ vừa bị cắn, y như rằng thấy sần sần gồ ghề, rõ mười mười là bị vợ tặng cho vết răng tròn xoe rồi còn gì!

Cố Minh Châu cũng nhận ra, cô bèn nín cười, lời xềnh xệch ông chồng vẫn chưa hết thảng thốt, xuống lầu.

Đọc đường kẹt xe, Dung Lỗi dừng lại, vạch gương chiếu hậu ra xem, trong khi Cố Minh Châu chỉ dám ngó lơ ra cửa sổ, miệng chum chím cười.

“Cố, Minh, Châu!” Cậu cả nhà họ Dung sa sầm mặt mày.

Cố Minh Châu mím môi cười, “Trông mặt anh thế này, rất giống một cái emo hình núm vú cao su trên QQ.”

Dung Lỗi nở nụ cười nham hiểm, tay siết chặt, “Được lắm... em giỏi đấy! Tối nay em sẽ chết với anh!”

“À tối nay em phải qua nhà Lộ Lộ tham gia tiệc chia tay thời độc thân với nó, chắc phải mất cả đêm!” Cố Minh Châu cười ranh mãnh.

Dung Lỗi nheo mắt nhìn dòng xe xếp hàng rồng rắn trước mặt, thế rồi anh quả quyết tháo quách đai an toàn của mình ra.

Thấy anh dợm nghiêng người sang một bên, cô lập tức thét lên, luống cuống tránh né, “Anh định làm gì?! Á đồ du côn! Sàm sỡ á á á á!”

Ngặt nổi cả cái khoang xe rộng là thế, song cô có chạy đằng trời cũng không thoát nổi bàn tay của anh. Sau một hồi cuồng nhiệt, Dung Lỗi hả hê thở ra hồng hộc, tranh thủ lúc Cố Minh Châu vẫn đang lơ lửng trong đê mê, anh tặng ngay một vết răng in lên má cô.

Dòng xe phía trước bắt đầu rục rịch chuyển động, phía sau, còi xe giục giã réo rắt. Dung Lỗi lấy lại tinh thần sau cơn ngất ngây, anh vội vã khởi động xe.

Bây giờ đến lượt Cố Minh Châu vạch gương chiếu hậu ra soi, mếu máo

không ra nước mắt, “Đồ cầm thú! Trơ trẽn!”

“Ồ ờ!” Dung Lỗi vừa đánh chén no nê, người vẫn đang lâng lâng, nên thế nào cũng xong.

Sau hai cú đâm và một cái câu véo, Cô Minh Châu mặt nặng như chì ngồi cạnh bên, không thềm đoái hoài gì đến anh nữa. Một tay rồi rãi không phải cầm lái của anh vươn ra, trêu cô, hai người giỡn một hồi, hận nỗi không gặp được đoạn tắc đường nào lâu hơn để giải quyết tiếp.

Chẳng mấy khi Dung Dịch được cả bố lẫn mẹ đến đón, huống hồ hôm nay bố mẹ Duệ Duệ đi vắng, nó được chơi với Duệ Duệ đến tận chín giờ, còn gì vui bằng.

Từ cổng trường, thằng bé chạy như bay về phía bố. Dung Lỗi nhắc bổng Dung Dịch lên cao quá đỉnh đầu làm cu cậu thích chí cười thét lên. Lúc được bố thả xuống, nó phát hiện ra trên má phải của bố xuất hiện chình ình một vết hình bầu dục hơi đứt đoạn, nom rất chi là kì cục.

Cô Minh Châu dẫn Duệ Duệ qua. Dung Dịch lập tức sà vào lòng mẹ, hôn tới tấp. Lại một phát hiện khác nữa, trên má trái của mẹ cũng in lù lù cái vết kì cục, hình bầu dục hơi đứt đoạn kia.

... Í?

Vào giờ tan tầm, quãng đường về nhà cũng kẹt cứng y như lúc đi.

Dung Lỗi nhẫn nại theo sau dòng xe, hết đi lại dừng, hết dừng lại đi. Cô Minh Châu bật nhạc nghe, hai vợ chồng thì thảo nói chuyện. Ở băng ghế sau, tiếng bô lô ba la của Dung Dịch át cả tiếng nhạc, cậu nhỏ nhào người về phía trước, chỉ huy bố lái xe, lát lại quay sang lú lo với Duệ Duệ.

“Mẹ, sao mẹ và bố lại có hai cái tròn tròn này?” Dung Dịch chỉ vào vết cắn trên má mẹ, rồi lại sờ má bố.

Cô Minh Châu cúi đầu, im thin thít. Dung Lỗi cười giả lả rồi với tay ra sau,

xoa đầu con trai.

Dung Dịch lè lưỡi lêu lêu hai vị phụ huynh rồi lại rút người lại, quay sang quấy rầy Duệ Duệ, “Duệ Duệ! Xem trên mặt bố mẹ có cái gì kìa!”

Duệ Duệ vẫn lạnh lùng cắm cúi vào trò chơi điện tử của riêng mình.

“Duệ Duệ... Duệ Duệ!” Dung Dịch mè nheo túm tay Duệ Duệ lắc giật điên cuồng.

Duệ Duệ đang tập trung cho cửa ải quan trọng, tự dưng bị quấy rầy thế là OVER luôn tại trận. Thiên tài mặt sắt cuối cùng đã nổi sùng lên, cặp mắt xinh xẻo ánh lên một cái nhìn lạnh lùng, thế rồi cậu nhỏ kéo giật cái đĩa phiên phức nọ, ấn ghì nó xuống, cúi đầu cắn nghiêng lên má nó một cái.

“Đấy!” Cái cằm nhỏ xinh của Dung Dịch bị Duệ Duệ vịn về phía gương chiếu hậu, đủ để nó thấy một vết răng hồng hồng.

Hai vị phụ huynh ngồi ở hàng ghế trước quay sang nhìn nhau, cười có vẻ ngả ngón.

Dung Dịch xoa vết răng in trên má, đôi mắt ầng àng nước nhìn bố mẹ, rồi lại nhìn Duệ Duệ, ra chiều ảm ức, cái mồm nhệt ra không nói nổi tiếng nào.

Tối đến cả nhà cơm nước xong, ai lo việc nấy. Dung Dịch và Duệ Duệ rượt đuổi nhau từ trên gác xuống dưới nhà rồi lại từ dưới nhà lộn lên gác.

Dung Lỗi mang hoa quả vào cho hai ông trời con, thấy trong thư phòng vắng tanh, anh bèn đẩy cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ. Hai đứa nhỏ đang ngồi chồm hồm ở một góc gần quầy rượu. Dưới đất, chai lọ được bày ra la liệt để chơi bán đồ hàng.

Một lọ thuốc màu trắng, văng nắp, nằm chỏng chơ gần nó khiến Dung Lỗi phải chú ý, anh rảo bước lại gần, cầm lên xem, thế rồi mặt xanh như đất nhái, anh túm lấy con trai, hỏi, “Này Dung Dịch! Thuốc bên trong đâu hết rồi?”

Dung Dịch nghiêng đầu cười hềnh hệch: “Con ăn mất tiêu rồi!”

Dung Lỗi chẳng nói chẳng rằng, lập tức ấn thẳng con nằm xuống đùi, cạy mồm nó ra, nhét ngón tay vào cổ gặng móc ra bằng được. Dung Dịch “oe” một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo, đồng thời khóc thét lên gần ngất.

Đang bận trang điểm, thay quần áo chuẩn bị đi dự tiệc, nghe tiếng âm ỉ bên ngoài, Cố Minh Châu tức khắc xách váy chạy ra, cô cuống quýt hỏi “Sao thế?”

Dung Nham ở phòng kế bên cũng xồng xộc lao sang.

“Lọ thuốc an thần của anh sạch nhẵn rồi. Duệ Duệ, cháu ăn hả?!” Dung Dịch sốt ruột hỏi, đoạn cúi thẳng con đang nôn thốc nôn tháo cho Cố Minh Châu, còn anh vươn tay toan tóm Duệ Duệ, miệng vẫn không quên dặn dò Dung Nham đang đứng ngoài cửa: “Dung Nham mau xuống lấy xe ra đi! Minh Châu, em bế Dung Dịch xuống! Chết tiệt! Sao anh lại quên bég mất có lọ thuốc giấu ở đây cơ chứ!” Dung Lỗi sợ đến toát cả mồ hôi.

Duệ Duệ trợn tròn mắt, chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị Dung Lỗi ấn xuống, chịu chung số phận với Dung Dịch. Ngón tay anh vừa thọc vào miệng nó, nó đã cắn phập một cái không kiêng nể gì.

Cố Minh Châu cuống quýt, đặt cậu con trai xuống đất, kéo giật Duệ Duệ lại, “Không sao, không phải đâu! Em đổi đồng thuốc trong đó từ lâu rồi, trong đó là viên canxi mà!”

Dung Lỗi nghe mà chết sững, lát sau, anh ngồi phịch xuống đất, thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Ở dưới nhà, Dung Nham sốt ruột bấm còi một thôi một hồi mà mãi chẳng thấy ma nào, cậu chàng co cẳng chạy lên lầu đúng lúc Cố Minh Châu nói thế, nghe xong cũng thấy nhẹ cả người. Duy chỉ có Dung Dịch là vẫn ọe ra mặt xanh mặt vàng, nó ngược mặt nhìn trời, khóc bù lu bù loa.

Về sau, mỗi lần Dung Lỗi khó ngủ, Cố Minh Châu luôn hào phóng đưa anh viên thuốc an thần, song Dung Lỗi lại nhăn nhó không chịu uống, “Vợ ạ, anh

thừa biết đây là viên canxi rồi nhé!”

“Hồi chưa biết, anh vẫn uống sạch bách hai ba hộp lận, bữa nào mà chẳng uống rồi mới chịu ngủ. Ngoan nào, em bảo, anh cứ coi đây là thuốc an thần, uống vào là ngủ được ngay.”

“Mấy cái tác dụng tâm lý này một khi đã biết là hết linh...” Dung Lỗi lưỡng lự nói.

Ai đó buồn ngủ riu cả mắt vào rồi đâm ra gắt lên, “Thế thì khỏi uống! Lại đây nằm cho tôi! Ngủ mau!”

Dung Lỗi đành cun cút nằm xuống, nhắm mắt một lúc rồi cũng lăn ra ngủ. Đêm đó, rõ ràng là vẫn ngủ ngon lành.

Đám cưới của Lộ Hân Nam được tổ chức long trọng, tạo tiếng vang khắp thành phố.

Có “Công ty giải trí Lộ Thị” làm hậu thuẫn, lại thêm sự giúp đỡ ngầm của Dung Lỗi, thành thử Phương Phi Trì đã có thừa khả năng lấn tự tin để chống lại Lương Thị.

Nhưng điều khiến mọi người bất ngờ nhất là, ngay khi cuộc đại chiến chưa kịp bùng nổ thì kẻ gây chiến là Lương Phi Phàm lại đột nhiên im thin thít và lặn mất tăm. Chưa đánh đã rút quân. Sau một phen hoảng loạn, thành phố C đã trở về với dáng vẻ bình yên vốn có.

Trong khi Dung Lỗi và Cố Minh Châu lúc nào cũng luôn chân luôn tay. Có đăng ký kết hôn đây rồi nên dọn về sống với gia đình nhà chồng là dĩ nhiên, con cái cũng tiện đưa đi đón về.

Hiển nhiên nhà họ Dung mừng rơn, ông cụ Dung hô một tiếng là toàn bộ vườn tược nhà cửa mấy năm chẳng đá động sửa sang gì bỗng nhiên xoay ra tu bổ một loạt.

Thời gian vun vút trôi, loáng cái đã tới buổi tối, cả nhà quây quây nói chuyện

một lúc rồi về phòng ăn hoa quả, trả lời mấy cái mail, sau đó tắm rửa, lật vài trang sách xem qua, chớp mắt đã mười giờ hơn.

Thằng bé có thói quen ngủ sớm. Lúc Dung Lỗi và Cố Minh Châu lên giường nằm thì cu cậu đã ngáy o o.

Đèn đã tắt nhưng cặp mắt vẫn còn thao láo trong bóng đêm, Dung Lỗi đếm cừu một lúc mà vẫn tỉnh như sáo. Anh trở mình, lén rướn tay qua người Dung Dịch, chạm vào người vợ.

“Đừng quậy!” Cố Minh Châu túm chặt cái tay vừa lần mò vào trong lớp áo của cô, “Thằng bé tỉnh bây giờ!”

“Vợ ơi...” Dung Lỗi thì thảo trong túi thân, “Vợợợợ...” Do đang trong thời gian tu sửa nên trong phòng của hai vợ chồng thì chỉ còn phòng ngủ chính là dùng được. Muốn tìm chỗ thích hợp để hành sự đêm khuya cũng khó.

“Đừng,” Cố Minh Châu vln quyết liệt chống cự, “Thôi mà... anh ráng nhịn thêm mấy bữa nữa.”

“Anh đã nhịn hai ngày một đêm rồi còn gì!” Trong bóng tối, giọng anh là sự pha trộn giữa âm ức và hậm hực.

Kể từ lúc nên duyên vợ chồng, chẳng hiểu tại sao Cố Minh Châu lại dễ mủi lòng trước anh đến thế. Nghe hơi thở càng lúc càng nặng nề khó nhọc, những ngón tay đang giữ chặt bàn tay cằn rỗ của anh cũng dần nói lỏng...

Dương nhiên Dung Lỗi đã đạt được ý đồ của mình.

Cơ thể nặng như đá của anh đè lên người Cố Minh Châu suýt tắc thở, chỉ thốt ra được những hơi dồn dập, cố hãm tiếng mình sao cho bé nhất. Chính bởi vụng trộm như thế này nên cơ thể cô mới càng thêm háo hức và khát khao, cô kẹp chặt đến nỗi Dung Lỗi sượng ngất ngậy, thở hồng hộc vào tai cô.

“Anh nhỏ... nhỏ tiếng thôi...” Cố Minh Châu hôn hển bên tai anh, nửa thở nửa như van nài.

Dung Lỗi rướn hông, đâm vào người cô một cú thật mạnh, anh rên lên đầy thỏa mãn. Anh ngậm vành môi của cô rất lâu, “Nhô lưỡi ra nào!” Anh gắt khê trong cơn phấn khích.

Cô Minh Châu miễn cưỡng há miệng, run run đưa đầu lưỡi ra, cho anh thỏa thuê mút mát.

“Gọi anh...” Dung Lỗi đẩy nhanh tốc độ, anh cắn vành tai cô, thì thầm bảo, “În ngố, gọi anh là anh yêu đi...”

Hơi thở nóng bóng rót vào tai cô theo từng lời anh nói, cô rùng mình như có dòng điện chạy qua, giọng nỉ non nhượng bộ, “... Anh yêu...”

Khi cô sắp không chịu được nữa, Dung Lỗi liền cúi đầu lấp kín miệng cô, phần hông chuyển động thêm nhanh, anh hùng hổ thúc thật mạnh vào nơi sâu nhất, mềm mại nhất trong cô. Sau mấy chục cú đưa đẩy, một dòng nóng hôi hổi được giải phóng. Cơ thể cô như căng ra khi dòng nhiệt ấy trút xuống, liền sau đó là một trận co giật đầy mê mê.

Hành sự xong rồi mà anh vẫn dính chặt lấy cô, quyết không chịu xuống.

Cô Minh Châu vịn vẹo khó chịu thì anh càng đè chặt hơn, “Vợ ơi...”

“Hử?” Cố Minh Châu rón rén vươn tay với hộp giấy để đầu giường, rút mấy tờ, cẩn thận lau.

“Em thật tuyệt vời...” Dung Lỗi đang hưởng thụ động tác dịu dàng của cô, anh hôn tới tấp lên cằm cổ thon dài của cô, “Lấy được em đúng là sướng.”

Hôm sau là chủ nhật.

Tảng sáng, nhà họ Dung vẫn chìm trong giấc ngủ tĩnh mịch.

Như thường ngày, Cố Minh Châu là người đầu tiên tỉnh giấc, cô rục rịch sắp đồ nấu bữa sáng, để món cháo kê đun lửa liu riu, cô dọn qua phòng khách, phân loại quần áo mới thay hôm qua, những thứ cần giặt khô thì bỏ vào túi,

những đồ còn lại bỏ vào thùng giặt.

Tám giờ, tiếng húng hắng của ông cụ Dung vắng lại mỗi lúc một gần: “Chưa ai dậy cơ à?”

Cô Minh Châu nhanh nhẹn đơm cháo, bung thức ăn cho ông, “Vâng ạ, thì cuối tuần mà ông, cứ để cả nhà ngủ thêm lúc nữa hẵng hay ạ.”

“Hai đứa nó cuối cùng cũng được thăng chức lên mẹ chồng rồi đây!” Hiếm khi thấy ông cụ Dung vui vẻ chừng này, “Âu cũng là do cháu tháo vát năng nổ, trước kia nhà này làm gì có lệ lười nhác mê ngủ, quên không làm bữa sáng đâu.”

“Có cho mới có nhận, cháu đang cố tình lấy lòng mọi người đó ông ơi!” Cô Minh Châu cười tươi rói, ông cụ Dung vừa húp cháo vừa gật gù.

Tám giờ rưỡi, bố mẹ chồng và chú thím đều đã dậy. Cô Minh Châu lại xuống bếp chuẩn bị đồ ăn sáng rồi lên gác gọi hai bố con nó dậy.

Bên cạnh ông bố Dung Lỗi đang ngáy khò khò là cậu con trai Dung Dịch mắt mở thao láo, nằm trùm chăn, tai nhét headphone, tay hí hoáy chơi game trên PSP. Thấy Cô Minh Châu bước vào, nó liền chui tọt vào lòng Dung Lỗi làm anh giật mình choàng tỉnh.

“Dậy đi nào!” Cô Minh Châu vỗ tay bồm bộp xuống chăn, Dung Dịch đang rúc trong đó cười hí hửng.

“Dung Dịch... dậy đi con...” Hai mí mắt vẫn dính tịt vào nhau, Dung Lỗi cất giọng líu ríu gọi con trai.

Nhưng Dung Dịch cũng cự nự ghê lắm. Nào có chịu nghe, “Bố dậy thì Dung Dịch mới dậy.”

“... Ờ... thế hai bố con mình khỏi dậy luôn!” Dung Lỗi uể oải nhắm nghiền mắt, còn đầu vể hiên ngang hùng hổ của đêm qua.

“Vâng vâng!” Dung Dịch cười tít mắt.

Cố Minh Châu thò tay vào chăn, “Hai bố con dậy mau! Hôm qua mười giờ đi ngủ, bây giờ đã sắp mười giờ rồi, có dậy không thì bảo!”

Dung Dịch thét lên, toan né bàn tay cô.

Dung Lỗi nhắm nghiền mắt, làu bàu trong đau khổ: “Vợ ơi... anh buồn ngủ...”

Cố Minh Châu không tài nào nhịn được cười, cô bèn nhéo mũi anh, được thế anh hôn luôn vào lòng bàn tay cô, hơi thở ấm nóng phả nhẹ nhẹ vào tay.

“Mẹ ơi... mẹ phải hứa sẽ mua NDS cho con thì con mới dậy cơ!” Dung Dịch thèm nhỏ dãi máy chơi game cầm tay NDS của Nintendo đã mấy ngày nay rồi, “Con muốn có một cái như Duệ Duệ ấy.”

“Không được, con đã có PSP rồi còn gì,” Cố Minh Châu dứt khoát từ chối yêu cầu bất hợp lý của đứa con trai, “Duệ Duệ đã giải được phương trình bậc ba hai ẩn rồi đấy, bạn nó còn viết chính tả được cả bài Hoa Mộc Lan và Trường Hận Ca, con mà được như thế thì mẹ cũng mua NDS cho con.”

“Bố nói đứa trẻ nào cũng có khuyết điểm và ưu điểm của riêng mình. Mẹ không thể xem thường con như thế được.” Dung Dịch phản bác.

“Là tự con so sánh với Duệ Duệ trước đấy chứ!”

“Không nói với mẹ nữa!” Dung Dịch quay phắt người, chống cái hông múp míp về phía mẹ, nó ôm cổ bố, nhõng nhẽo gọi, “Bố....”

Nghe tiếng đặng hắng sắc mùi dọa dẫm của Cố Minh Châu, suýt chút nữa là Dung Lỗi đã buột miệng đồng ý với con trai, may mà còn kịp giả vờ lăn quay ra ngủ. Dung Dịch dẫu môi, sau một hồi nghĩ ngợi, nó vẫn chưa chịu thôi, “Mẹ! Nếu là dì bé thì thế nào dì cũng mua NDS cho con, nhất định nhất định nhất định sẽ mua cho con.”

Đáp lại cậu nhỏ chỉ giỏi nghĩ cho mình này, Cố Minh Châu buông tiếng cười khẩy, “Thế thì mẹ sẽ có cách để cái nhất định nhất định nhất định của dì bé không còn nữa thì thôi.”

Nghe tiếng bẻ tay kêu răng rắc đáng sợ của mẹ, Dung Dịch bụng bảo dạ đành thôi, rồi tiếp tục rúc vào chăn chơi game tiếp.

“Dậy, mau!” Sau tiếng hét của vợ, Dung Lỗi cũng bắt chước con trai co đầu rụt cổ vào trong chăn.

Chỉ khi chăn chiếu bị xóc ra ngoài ban-công phơi nắng thì phe hai bố con thích ngủ nướng kia mới chịu nhấc người dậy, miệng không khỏi ngáp ngáp ngáp dài.

Dung Dịch nhỏ hơn, nên so với cơ thể cường tráng vạm vỡ của Dung Lỗi thì nó chẳng khác nào một con nhái bèn. Thằng bé có sở thích rập khuôn y đúc mọi hành động của bố nên nó cũng vươn vai ngồi dậy, miệng máy móc bảo, “Vợ ơi đến thơm anh một cái nào,” thế là bị mẹ nó phết cho hai cái, văng khỏi giường.

Dung Lỗi loẹt quẹt đôi dép lê vào nhà tắm, theo sau là cậu con trai với hành động rập khuôn y chang. Hai bố con cùng đứng hái hoa bên cạnh bồn cầu, thế rồi một lớn một nhỏ đứng dàn hàng trước gương đánh răng, rửa mặt, cạo râu.

Lúc xuống lầu, Cố Minh Châu đã đơm sẵn hai bát cháo để nguội vừa miệng ăn. Dung Dịch bắt chước bố lâu ngày thành nghiện, nó cũng ra dáng nghiêm chỉnh, vừa ngồi xuống đã trầm giọng chào hỏi bốn vị bề trên, rồi ngửa cổ uống ừng ực một cốc nước.

Bố Dung Lỗi đang xem báo, đoạn bảo, “Sau khai giảng là Dung Dịch sẽ chính thức bước vào lớp một, thằng bé đã đến tuổi phải có phòng riêng rồi. Hai đứa định tính sao? Đương nhiên bố mẹ rất hoan nghênh các con ở đây, nhưng nếu hai đứa muốn có cuộc sống gia đình riêng, thì để bố mẹ mua cho hai đứa một căn hộ. Bố mẹ biết tình hình kinh tế của hai đứa đủ mạnh để mua nhà ra ở riêng nhưng đây cũng là tấm lòng của hai ông bà già này.”

Dung Lỗi gắp thức ăn, từ tốn trả lời, “Bố ơi, con nói chẳng tác dụng gì đâu, này con trai, có phải thế không?”

Dung Dịch chợt nhớ đến giấc mơ NDS chưa thành hiện thực của mình, nó gật

đầu như bở củi, “Ông nội ơi, cái này ông phải hỏi mẹ cháu, chứ cả cháu và bố cháu đều nghe theo lời mẹ mà!”

Cả nhà phá lên cười, còn dưới gầm bàn, Cố Minh Châu vừa lén đập cho Dung Lỗi một cái, “Bố ạ, chúng con vẫn muốn ở cùng bố mẹ. Gia đình có đông vui thì con cái mới ngoan ngoãn trưởng thành. Huống hồ, con còn lóng ngóng vụng về, muốn theo học mẹ và thím hai mấy năm nữa đã.”

Câu trả lời của cô khiến hai cụ nghe mà mát lòng mát dạ.

Ông cụ Dung đeo kính lão, tay bận bịu cắt tỉa cây cảnh bày biện trong phòng khách, miệng lầm nhảm hát có vẻ rất yêu đời. Thấy Dung Nham uể oải vươn vai từ trên gác đi xuống, ông cụ ngửa mắt cho nó một cú đập.

“Á!” Vừa thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, Dung Nham đã la lên: “Sao ông lại đá cháu? Mới sáng bảnh mắt ra, suýt thì đi đứt cái eo thon của cháu rồi.”

Mọi người đang ngồi bên bàn ăn cười rộ lên với nhau, Cố Minh Châu ra vẻ một bà chị dâu, cô gọi: “Nham Nham lại đây ăn sáng nào.”

Dung Nham bèn chạy lại, nhân lúc cả nhà không ai chú ý, cu cậu len lén lườm trộm Cố Minh Châu một cái.

Vừa bỏ thìa cháo vào mồm, bỗng dung Dung Dịch nhăn mày như sực nhớ ra điều gì đó, nó ngẩng lên, giọng lạnh lạnh gọi “Bà nội ơi.”

“Sao thế?” Mẹ Dung Lỗi nhoẻn cười, gấp cho nó một phần tư quả trứng gà.

Dung Dịch nuốt miếng cháo đang ngậm trong miệng, sau lại xúc thêm một thìa khác, đoạn bảo: “Bà nội ơi, giường ở phòng ông bà hẳn phải rộng lắm ạ? Sau này cháu sang ngủ với ông bà được không ạ?”

Bà Dung đưa mắt nhìn chồng mình, ông Dung gập tờ báo lại, từ tốn nhấp ngụm sữa đậu nành, cười bảo, “Bà nhìn tôi làm gì? Cháu nó muốn sang ngủ cùng, chẳng nhẽ tôi lại từ chối.”

Bà Dung cả mừng, tiện tay gấp chiếc bánh bao đặt vào đĩa của Dung Dịch.

Dung Dịch gấp bánh bao bỏ tọt vào miệng, vừa nhồm nhàm nhai vừa líu ríu trình bày lý do: “Giường ở phòng bố mẹ cháu nhỏ quá... tối qua, bố còn nằm đè lên người mẹ cháu, bố cháu nặng chết đi được! Cháu nghe thấy tiếng mẹ rầm rứt khóc suốt đêm vì bị bố đè!”

Dung Lỗi đang chuẩn bị đưa thìa cháo lên miệng.

Cố Minh Châu vừa chìa tay toan gấp cái quấy.

Dung Nham ngửa ra phía sau lưng ghé vung vai ngáp dài ưỡ oải.

Chiếc kéo của cụ nội đang lúi húi cắt tỉa cây cảnh.

Cả nhà không hện mà cùng hóa đá.

Ông Dung khẽ đằng hắng một tiếng, tay lại mở tờ báo vừa mới gấp gọn gàng, đồng thời điềm điềm bảo vợ mình: “Tốt nhất mình nên dọn cho cháu một phòng riêng - tôi xem chừng giường bên phòng mình cũng không đủ rộng đâu.”

Lời vừa dứt, khuôn mặt đỏ lựng một cách đáng ngờ của bà Dung cúi gằm xuống, còn cậu chàng Dung Nham đang dờ động tác vươn vai thì ngã ngửa về đằng sau không quên kéo theo cái ghế, đánh oạch một tiếng.

Chương 20: Bạn thân mến, lần sau nếu gặp, xin hãy giữ chặt nhau. Cảm ơn

Mỗi độ xuân về, hoa đào lại bung sắc thắm.

Gió xuân nồng nàn lùa qua ô cửa sổ để ngỏ, từng góc ngách trong căn phòng như phảng phất một mùi hương ngây ngất đặc biệt chỉ đêm xuân mới có.

Khi mang thai, thân nhiệt của phụ nữ sẽ cao hơn người bình thường, thế nên Cố Minh Châu chỉ mặc độc một chiếc áo phông mỏng manh lượn tới lượn lui trong phòng, cô gấp gọn quần áo mùa đông, đóng thành thùng, rồi lại sắp quần áo mùa hè để ra một bên, định bụng mai đem phơi.

Bây giờ Dung Lỗi không quen làm việc ở thư phòng như trước nữa, mà anh thường cắm chốt ngay tại sofa trong phòng ngủ, đùi đặt laptop, chốc chốc lại ngẩng lên ngó chừng cô một cái. Cửa phòng thay đồ để mở toang, mọi hành động thu dọn chậm rì của cô không thể lọt qua mắt anh.

Ngoài ban công, Dung Dịch đang nô đùa quậy phá.

Cánh cửa phòng sổ phòng Dung Nham đột ngột mở xoạch một cái, kèm theo đó là tiếng nghiêng răng kín kít của cậu chàng vọng vào màn đêm, “DUNG, DỊCH!”

“Dạ!” Dung Dịch lãnh lót đáp lại chú Hai.

“Muốn ăn đòn hả? Biến ra chỗ khác mà chơi! Phiên chết đi được!”

“VẬY CHÚ CHO CHÁU VÀO CHƠI VỚI CHÚ TƯ MỘT LÚC, MỘT LÚC THÔI!”

Tiếng hét thê lương như phát rồ của Dung Nham lại vang lên: “Anh! Anh xích thẳng ôn con nhà anh lại cho em! Bằng không em quăng nó xuống lầu bây giờ!”

Tiếng Dung Nham rõ to, song để đáp lời cậu em. Dung Lỗi đã đứng dậy, khóa trái cửa sổ phòng mình lại.

Bên ngoài chỉ còn loáng thoáng tiếng cười khanh khách của Dung Dịch.

Từ vườn hoa dưới nhà vọng lên tiếng găt của ông cụ: “Mày vừa bảo quảng ai xuống đây hả Dung Nham?”

“...” Dung Nham nín bật, không dám ho he.

Dọn dẹp cũng gần xong, Cố Minh Châu mới lê ra khỏi phòng thay đồ, “Chồng ời lại đây nào.”

Dung Lỗi lập tức quảng máy tính sang một bên, xông xáo chạy vào, giúp cô chuyển mấy thùng nhựa đã sắp sẵn.

“Mệt không em?” Hôn lên chân tóc mai rịn ướt mồ hôi của cô, anh hỏi với giọng xót xa.

“Có mệt đâu,” Cố Minh Châu vừa lắc đầu vừa xắn tay áo, “Chỉ nóng thôi.”

Tay áo vừa mới xắn lên, anh lại kéo xuống rồi ôm cô bước ra ngoài, “Ngày nào mẹ anh cũng phàn nàn với anh việc em ăn mặc phong phanh. Xuân sang nên mặc kín đáo, thu về đừng vội thêm áo. Vợ à, em vừa đổ mồ hôi, cẩn thận kéo nhiễm lạnh đấy. Con gái chúng mình đã biết đạp chưa hả em?”

Bàn tay anh lại xoa lên bụng Cố Minh Châu làm cô ngứa râm ran nhưng cũng thấy anh thật đáng yêu quá chừng, cô cười đánh anh: “Ai bảo là con gái nào?”

Dung Lỗi nghiêm nghị, xoay mặt cô lại, “Anh bảo đấy! Là con gái thật mà! Có lần anh nằm mơ thấy thế rồi!”

Cố Minh Châu phá lên cười, “Ồ ừ, em tin anh. Thực ra em cũng mong nó là con gái. Dung Dịch nghịch quá chừng, cứ nghĩ đến việc sắp sinh thêm một ông trời con nữa là em lại sờn gai ốc.”

Dung Lỗi cũng bật cười rồi ôm cô thêm chặt. Hai người chẳng ai nói câu nào, chỉ có cơ thể là hơi đung đưa theo vòng tay của anh.

“Hình như Dung Dịch rất thích bắt nạt Nham Nham thì phải.” ở ngoài, tiếng gào thét của Dung Nham chen lẫn tiếng cười đùa lạnh lạnh của Dung Dịch vắng vắng lọt vào tai Cố Minh Châu.

“Dòng dõi nhà anh, ai cũng có cái tính đấy, càng thích ai, càng muốn bắt nạt người đó.”

“Á à, hèn gì anh toàn bắt nạt em thôi!”

“... ừ thì anh yêu em mà lại.” Đặt tay lên chiếc bụng hơi nhô cao của vợ, anh trêu mếu vuốt ve, “Vợ ơi, con gái đặt tên gì thì hay nhỉ?”

“Dung Dịch đề nghị nên đặt là Dung Nạp hoặc Dung Lượng.” Cố Minh Châu khẽ bật cười. Trán anh tì vào mang tai cô cũng run lên vì cười.

“Vợ này, bữa nọ anh và bố đã bàn bạc rồi. Đứa nhỏ này sẽ mang họ của em nhé.” Dung Lỗi dịu dàng nói.

Cố Minh Châu ngẫm ngợi một lúc song vẫn thấy không ổn, “Đứa thứ hai nhà Cố Yên mang họ Cố là bố em đã mãn nguyện lắm rồi. Chẳng cần phải thế đâu, em biết bố mẹ làm gì cũng thấu tình đạt lý, nhưng có lẽ trong lòng hai cụ vẫn băn tâm vấn đề này. Đâu cần phải vậy.”

“Thế... giả sử con trai thì sẽ mang họ Cố, còn con gái sẽ theo họ của anh.”

Cố Minh Châu gí ngón tay vào trán anh, “Ồ đâu ra cái loại như anh!” Dung Lỗi bật cười, ngậm luôn ngón tay cô, nhẹ nhàng hôn hít.

Hai vợ chồng rủ rỉ rù rì nói toàn những chuyện vặt vãnh hàng ngày nhưng cũng rất đổi hạnh phúc. Ngoài kia, hương xuân nồng nàn.

Có lẽ diện mạo của tình yêu không được đẹp đẽ như người đời vẫn tưởng, hoặc biết đâu thực ra nó chỉ đang khoác lên mình lớp áo giản dị không hề bắt

mắt, để rồi bao lần vô tình đi lướt qua nhau giữa mênh mông biển người.

Bạn thân mến, lần sau nếu gặp, xin hãy giữ chặt nhau. Cảm ơn.

Ngoại truyện 1: Xin một ngày là anh

Năm xưa, lần đầu tiên gặp nhau, Trình Quang vẫn chưa tròn năm tuổi, còn Cố Minh Châu vừa vào lớp một. Cậu bé thò lò mũi xanh với quả đầu bở dừa, đứng đần mặt. Cô bé xinh đẹp hơn cả con búp bê đang ôm trên tay, mặc bộ váy màu hồng thướt tha bỗng bênh như nàng công chúa.

Đôi bàn tay thô ráp đầy những vết chai sần vừa to vừa ấm áp của Cố Bác Vân xoa đầu Trình Quang, đồng thời giới thiệu Cố Minh Châu cho cậu bé: “Trình Quang, con xem này, đây là viên ngọc quý nhà bác.”

Thời kỳ đó, được mệnh danh là viên ngọc quý của Cố Bác Vân cũng đồng nghĩa với việc hô mưa gọi gió, không gì mà không thể.

Thế nên, việc Cố Minh Châu trở thành nàng tiểu thư ngổ ngáo cũng chẳng có gì lạ. Xinh đẹp, cao quý, đáo để, tháo vát, và dĩ nhiên, cô nàng chẳng coi ai ra gì hết.

Thời đó, nhà họ Cố lúc nào cũng nườm nượp người ra, kẻ vào, vô cùng náo nhiệt.

Dì Nguyễn có nét đẹp đậm thắm và cũng là người phụ nữ hiền hòa nhất quả đất này. Cuộc đời Trình Quang cho đến khi mười lăm tuổi vẫn chưa thấy bà từng nổi nóng với ai bao giờ. Trong khi Cố Bác Vân là người vô cùng cương trực, ông luôn tử tế với người nhà và anh em dưới quyền, song lúc vật lộn bên ngoài thì vô cùng ghê gớm.

Phương Diệc Thành được cất nhắc từ một đám du thủ du thực nào đó. Trình Quang luôn có cảm giác, trong mắt gã trai khôi ngô và trầm tính này, có một thứ ánh sáng gì đó rất lạ lẫm, thế nên cậu cũng hạn chế tiếp xúc với Phương Diệc Thành.

Lương Phi Phàm là con trai của Lương Hạo Thiên, trước đây bố cậu ta là đàn anh của Cố Bác Vân. So với Trình Quang và Phương Diệc Thành thì cậu ta là

mẫu đàn ông chín chắn hơn hẳn. Nghe nói ở nước ngoài, cậu ta khét tiếng đến nỗi toàn bộ mafia ở Đông Nam Á đều phải nể sợ cậu ta.

Vào một buổi chiều, lần đầu tiên Lương Phi Phàm tới ra mắt, Trình Quang chỉ cậu ta lên gác hai gặp Cố Bác Vân. Hôm đó Cố Yên nghỉ học ở nhà, bữa đó cô bé mặc áo phông trắng và quần short màu đen, mái tóc để thả tung bay, không biết có chuyện gì mà cô bé lại vội vã lao ra khỏi phòng, chạy như bay xuống dưới nhà.

Trình Quang biết điều né sang một bên, nhường đường cho đầu xe lửa, lúc ngoái lại đã thấy nhóc kia đâm sầm vào người mới đến, lại còn rung rung lờm nguýt người ta.

“Đây là khách của chú Cố, Lương Phi Phàm,” Trình Quang đứng trên cầu thang tầng hai cũng phải vội vàng chạy xuống giới thiệu hai người với nhau. Thấy Cố Yên không nói không rằng, cậu bèn nở một nụ cười áy náy với Lương Phi Phàm, đoạn bảo: “Minh Châu thì mới rồi cậu đã gặp, còn đây là con gái thứ hai của chú Cố, Cố Yên.”

Đâm sầm vào cơ thể vạm vỡ, săn chắc của Lương Phi Phàm khiến Cố Yên đau điếng. Tay trái còn đang xoa bóp bắp tay phải, cô bé liếc sơ qua hai người bọn họ rồi lập tức lao xuống lầu. Bỏ lại Lương Phi Phàm đứng chôn chân tại chỗ, nụ cười nở trên môi, ngoài ra chẳng nói tiếng nào.

Nếu Trình Quang không làm thì trong ánh mắt của gã trai ngang ngược này vừa ánh lên vẻ quyết tâm.

Năm Cố Minh Châu lên đại học, Cố Yên mới dọn vào nhà họ Cố. Cô bé là kết nối ruột thịt giữa Cố Bác Vân và một nữ họa sĩ đam mê tự do. Nghe nói mẹ cô bé chính là mối tình nồng thắm nhất đời của Cố Bác Vân.

Mà chính dì Nguyễn là người kể với bọn họ chứ chẳng đâu xa. Kể xong, dì còn đặc ý lắm bầm nói một mình, yêu mấy cũng vát, người ăn đời ở kiếp với lão chỉ có mình Nguyễn Vô Song này.

Dưới ánh nắng dễ chịu của chiều hôm ấy, Phương Diệc Thành và Cố Yên đạp xe dạo chơi trong sân, những giọng nói tiếng cười vang lên như không muốn

dứt. Chỉ vì một bất cẩn của Phương Diệc Thành mà cả người lẫn xe ngã nhào xuống đất, khuỷu tay Cố Yên bị một vết xước nhỏ xíu. Cô bé lồm cồm bò dậy, quệt ngang dòng nước mắt rồi chạy lên gác. Tuy chân bị ngã thành cà nhắc song Phương Diệc Thành vẫn luống cuống đuổi theo. Dì Nguyễn vội gọi người mang hộp thuốc qua.

Khi đó, Cố Minh Châu đang nhảy dây giảm béo trong sân. Do bị ép buộc nên Trình Quang phải ngồi đó cổ vũ, vừa ngáp dài vừa đếm số lượt, thỉnh thoảng còn bị cô chị tặng cho mấy cái quát đau điếng, miệng rên la oai oái.

Được dì Nguyễn khuyên can, chỉ lát sau là Cố Yên và Phương Diệc Thành đã xuống lầu. Đôi trẻ mặt đỏ rần, dung dăng dung dẻ ra công chơi. Dì Nguyễn bữa đó mặc áo choàng màu xanh, bà vừa săn sóc hoa cỏ trong vườn vừa nói cả kê những chuyện trên trời dưới đất với Trình Quang, thỉnh thoảng Cố Minh Châu cũng góp vui đôi câu.

Khi đó, Trình Quang cứ ngỡ đây chính là hạnh phúc.

Thế mà Dung Lỗi lại xuất hiện. Cũng một một phần tử “rách trời rơi xuống”, nhưng hiền hòa hơn Lương Phi Phàm và nổi bật hơn Phương Diệc Thành, Trình Quang không dám lấy mình ra so bì với anh ta, cũng bởi, cậu nào có gì ngoại trừ trái tim hộ mệnh.

Thực ra, Trình Quang biết rõ mười mười, Cố Minh Châu đã xiêu lòng từ lâu.

Dạo đó, Dung Lỗi đánh cược với một Cố Minh Châu của thời nông nổi rằng, bọn họ sẽ chọn môn chuyên ngành của nhau, thành tích cuối kỳ của ai cao hơn sẽ có quyền yêu cầu người có điểm thấp hơn làm bất cứ chuyện gì đó.

Thế là ngày nào cũng như ngày nào, Cố Minh Châu phải học thiết kế thời trang với Dung Lỗi, chưa hết, cô còn phải theo Dung Lỗi lên lớp học môn kiến trúc của anh. Cứ về nhà là cô lại trút bầu oán thán xuống đầu Trình Quang: nào là kiến trúc khó nhằn ra sao, Dung Lỗi đáng ghét thế nào, hôm nay lại đến kiểm tra trình độ của cô, bắt bí cô mấy lần liền...

Trên đời này, làm gì có chuyện con gái mở mồm nói “đáng ghét” mà mắt lại

phập phồng trái tim màu hồng phấn như thế chứ? Trình Quang không khỏi rầu rĩ mỗi lần nghe cô miêu tả gã Dung Lỗi đáng ghét kia với gò má ửng đỏ và khoe môi cong cong.

Bước sang tuổi mười lăm, ước mơ của Trình Quang là trở thành người đàn ông như Cố Bác Vân.

Đồng thời lúc đó, cậu theo Cố Minh Châu học nhảy lớp nên đã vượt xa chương trình lớp mười những ba năm, chỉ còn cách kì thi đại học kế tiếp vòn vẹn bốn tháng.

“Minh Châu... em thấy lông bông mãi cũng chán, em muốn học đại học. Ngay năm nay.” Cậu trai Trình Quang nói trong lúc cắn mía. Dưới ánh trăng vắng vặc, cậu và Cố Minh Châu đang thi xem ai nhả bã mía xa hơn.

Cố Bác Vân từng tiếc nuối bảo, Trình Quang không thể trở thành một đứa trẻ xốc vác giỏi giang.

Nhưng dì Nguyễn lại phần chân khen rằng, Lục Lục là đứa trẻ hiểu đời lại biết điều.

Bản thân Trình Quang luôn tự nhủ: mình hãy cứ là mình, không nhất thiết phải giống ai cả.

Và rồi trong một chiều cuối thu, cậu bỗng thấy hối hận.

Hôm đó, vừa trở về từ buổi dã ngoại, Cố Minh Châu đã đắm sầm vào phòng, rúc đầu xuống gối như một con đà điểu, hồi lâu chẳng nói câu nào, bờ eo thon nhấp nhô theo từng hơi thở gấp gáp.

Trình Quang đang đọc sách trong phòng cô, thấy thế liền giật bản mình, gặng hỏi hồi lâu, cô mới rầu rĩ trả lời với giọng run run song cũng rất ngọt ngào: “Lục Lục ơi... hắn ta hôn chị rồi... lưỡi còn thò vào...chị phải nuốt cả một đồng nước bọt của hắn...”

Lần đầu tiên trong đời, Trình Quang đã có suy nghĩ: “Chúa ơi, con khẩn cầu Người! Dầu Người có rút cạn hồn con, chỉ cần Người ban cho con một ngày

hóa thân thành Dung Lỗi.”

Cho tôi một ngày là anh, để tôi được một lần thấy chị ấy nhìn tôi với biểu cảm chỉ dành riêng mình anh.

Cô gái đang nhào người trên giường đang tức giận thoát cái đã cười bên lên. Trên ghế cạnh bàn, quyển sách cậu trai trẻ cầm trên tay dừng lại một trang đó không biết bao lâu.

Cơn gió thu mang theo hương nồng len lõi qua ô cửa, vương vất khắp phòng. Lẫn trong ráng chiều như có mùi gì ngòn ngọt.

Ráng chiều nhuộm đỏ tấm màn trắng tinh khôi dài thượt, cảnh sắc ấy nom như mơ. Căn phòng chìm trong mùi vị thanh xuân có chút chát xít có chút chua chông.

Cậu đã làm thần hộ mệnh suốt từ năm bốn tuổi đến năm mười sáu tuổi, rồi lại từ năm mười tám tuổi đến năm hai mươi sáu tuổi.

Cô Minh Châu nói, độ về độ bỉ ổi, chị đã từng thua ai chưa?

Trình Quang khiêm tốn không nói ra câu trả lời - Minh Châu ạ, chị thua em.

Em chính là con chuột túi ôm chú thỏ trắng bị thương, sẽ yêu chương, sẽ chăm sóc, sẽ chở che, nhưng không bao giờ thỏ lộ.

Chẳng phải do không dám hay không xứng, mà chỉ bởi không muốn.

Em rất hiểu chị, đương nhiên em quá rõ trái tim chị.

Em... yêu chị biết nhường nào, em không nỡ để chị buồn khi thấu rõ lòng em, đâu chỉ một giây.

So ra, thứ tình cảm không cần báo đáp này còn nặng nề và vô vọng hơn cả tình yêu đơn phương.

Thỏ trắng của em, em không nỡ đặt gánh nặng lên trái tim hần sọ của chị,

dẫu chỉ một mảy may.

Em sẽ chờ che cho đến bao giờ có người trao chị tình yêu tuyệt vời hơn em trao chị.

Chị yêu anh ấy, em đã dốc sức biến mình trở thành anh ấy.

Chị trả giá vì anh ấy, buồn vì anh ấy, em quặn lòng vì chị.

Chị đợi anh ấy, em đã đợi với chị.

Chị đợi được anh ấy về, đợi được tình yêu của anh ấy, khi đó là lúc em ra đi.

Điểm dừng chân kế tiếp, Mỹ, MBA.

Chị không cần em, nhưng em vẫn muốn trở thành mẫu người chị cần. Nhưng từ đầu đến cuối, em chẳng bao giờ thổ lộ lấy một lời, vĩnh viễn không.

Minh Châu, chị nói xem, độ về độ bỉ ổi, liệu em đã đủ xứng là thiên hạ vô địch hay chưa?

Ngoại truyện 2: Hàn gắn vết thương

Trong cuộc đời mình, Nguyễn Hạ luôn cố gắng vươn tới một hình mẫu lý tưởng như Cố Minh Châu.

Lần đầu tiên hai chị em gặp nhau là vào năm Nguyễn Hạ mười sáu tuổi. Mùa xuân năm ấy, mẹ Nguyễn Hạ qua đời trong một tai nạn máy bay, Nguyễn Hạ bỗng trở thành trẻ mồ côi, phải dọn về quê sống với bà ngoại.

Trường học dưới quê không dạy dương cầm, không có môn vẽ, dĩ nhiên càng không có môn rèn luyện tố chất, thậm chí cũng chẳng có lấy bộ đồng phục trường. Nhưng thành tích học tập của đám bạn dưới ấy lại vượt xa Nguyễn Hạ cả dặm. Kỳ kiểm tra theo tháng đầu tiên, Nguyễn Hạ đứng thứ nhất toàn khối từ dưới đếm lên.

Một cô bé xinh đẹp nhường này, vậy mà thi hóa chỉ được có bốn mươi hai điểm.

Thế nên chẳng còn bạn học nào muốn nhìn cô bé có mái tóc đen dài suôn mượt và bộ váy trắng thướt tha mới tinh này bằng con mắt ngưỡng mộ nữa.

Nhiều năm sau đó, mỗi lần nhớ lại những kỷ niệm này, trong lòng lại cảm thấy nỗi buồn ấy mới thật thi vị làm sao. Thế mà vào lúc đó, cô bé mười sáu tuổi Nguyễn Hạ lại thấy buồn thối gan thối ruột.

Đêm xuống, ở quê không có ánh đèn neon rực rỡ như ở thành phố, mọi thứ im lìm đến đáng sợ. Đêm nào cũng vậy, Nguyễn Hạ luôn thiếp đi khi những giọt nước chưa kịp khô, và lại choàng tỉnh với những giọt nước mắt lã lã.

Cố Minh Châu xuất hiện vào đúng lúc đó, theo kiểu từ trên trời rơi xuống.

Nom cảnh dì ruột mình thân mật khoác tay đưa con chồng mà bà vốn yêu quý, Nguyễn Hạ vừa tủi thân lại vừa ghen tỵ

“Tiểu Hạ à, đây là chị Sở Sở.” Nguyễn Vô Song kéo Nguyễn Hạ đang gặm móng tay trong góc nhà ra, bàn giao cho Cố Minh Châu cả bảng điểm và bài thi cuối tháng của cô bé, “Dì giao nhóc này cho con đó nhé, công chúa lớn.”

Cho đến tận bây giờ, Nguyễn Hạ vẫn nhớ như in, Cố Minh Châu xinh đẹp kiêu diễm của ngày ấy diện một chiếc áo măng tô tay lỡ màu xám, đôi boots cao ôm sát bắp chân thon, tác phong cử chỉ nom oai vô cùng. Từ nhỏ cô bé đã theo chân mẹ đi giảng dạy ở nhiều nơi, gặp không biết bao chị gái xinh đẹp, nhưng chưa thấy ai sắc nước hương trời như Cố Minh Châu.

Đó là một vẻ đẹp không ai sánh bằng, không ai dám so bì, và dĩ nhiên vẻ đẹp đó vượt xa tất cả.

“Đứng đó làm gì? Qua đây, lấy giấy bút ra, để chị xem xem rốt cuộc em mắc chứng gì?” Vừa xem qua bài kiểm tra, Cố Minh Châu vừa vẫy con bé. Nguyễn Hạ ngồi xuống ngay ngắn, nín thở tập trung cao độ với khuôn mặt cúi gằm.

“Ái chà!” Cố Minh Châu xem xong những lỗi sai trong bài kiểm tra, cô cười thờ phào, “Khá đấy chứ! Tiểu Hạ vẫn còn giỏi chán, Cố Yên hậu đậu nhà mình chỉ đáng xách dép cho em! Nào, để chị giảng lại cho em mấy chỗ này, em lấy bút ra, chỗ nào cần chép thì chép. lát nữa chị sẽ qua trường nói chuyện với thầy cô, để họ thông cảm cho trường hợp của em.”

Vừa nhắc đến trường học, mặt Nguyễn Hạ đã tái mét, đầu cúi xuống thấp hơn. Cố Minh Châu chau mày, “Sao thế? Ở trường có đứa nào dám bắt nạt em à?”

“Dạ không, không!” Nguyễn Hạ luống cuống xua tay, nghe giọng điệu của chị Sở Sở cứ như thể chị sẽ bẻ cổ nhai sống đứa nào dám bắt nạt cô vậy. Cô bé thấy mắt mình cay xè, bặm môi lắp bắp nói lời cảm ơn: “... Em cảm ơn chị Sở Sở.”

Cố Minh Châu thấy con bé này dễ thương ghê, cô bèn xoa đầu nó, dỗ dành bảo, “Thôi nào, con gái phải mạnh dạn lên chứ. Được rồi, chúng ta học thôi!”

Nguyễn Hạ sụt sịt gạt đầu.

Mất cả một buổi chiều, Cố Minh Châu mới cũng cố được kiến thức cơ bản cho con bé, sau đó cô còn nêu ví dụ để giúp con bé hiểu vấn đề. Một đồng kiến thức toán lý hóa rồi như mở bong bóng, thế mà chỉ bằng vài đường kẻ, vài mũi tên của chị, cái mớ ấy đã bị cắt xoẹt tan tành.

Nguyễn Hạ kinh ngạc quá đỗi - trên đời này còn có người thông minh hơn cả mẹ hay sao!

Thế rồi sự xuất hiện của Cố Minh Châu, ở một mức độ nhất định nào đó, đã chóng vánh đập tan giấc mơ công chúa của Nguyễn Hạ.

Đối với đứa con gái mộng mơ lãng mạn mà nói, không có gì đau khổ hơn việc phát hiện ra một đứa con khác giống với nữ chính trong tiểu thuyết diễm tình hơn mình.

Xét về mặt ngoại hình, IQ lẫn EQ, Cố Minh Châu quá hoàn mỹ đến nỗi cô bé Nguyễn Hạ thuần khiết chỉ muốn độn thổ cho xong.

Thế nên, trái ngược hoàn toàn với thành tích tiền bộ theo từng ngày là việc Nguyễn Hạ càng lúc càng trở nên trầm mặc.

Đương nhiên Cố Minh Châu cũng nhận ra lý do vì sao con bé giận dỗi, đôi mắt bồ câu long lanh của con bé luôn ánh lên vẻ cô đơn lẫn đôi chút tự ti, khiến cô xót lòng.

Bởi vậy nên cô mới kéo Cố Yên về quê cùng mình.

Quãng thời gian đó Nguyễn Hạ đã sống rất vui vẻ. Nhà bà ngoại luôn rộn rã tiếng cười đùa, theo sau Cố Minh Châu luôn có Trình Quang, mà Trình Quang thì đẹp trai hơn cả tuxedo mặt nạ. Phương Diệc Thành, gã bạn trai Cố Yên cũng đẹp, song hơi trầm tính. Còn Cố Yên, khuôn mặt nhỉnh hơn Nguyễn Hạ một tẹo, thế mà ngố thì thôi rồi.

Hầu như lần nào cũng vậy, Cố Yên luôn bị chị Sở Sở mắng cho te tua: nào là viết thì lè mà lè mè, chỉ giỏi ăn bơ làm biếng với cả thần thờ, số lần trốn đi vệ

sinh nhiều không biết bao nhiêu mà đếm...

Đạo đó, nắng luôn rực rỡ vào mỗi chiều cuối tuần, bàn học gần cửa sổ thường bày một bình hoa ngải tiên trắng rất đẹp. Những bức ảnh đen trắng chụp bà ngoại đoan trang quý phái được ép dưới mặt bàn bằng thủy tinh, một hương vị cổ điển hòa lẫn vẻ ngọt ngào của các cô cháu gái, đã gọi lên bầu không khí thật tuyệt vời.

Đó chính là sự sẵn sóc an ủi mà Cố Minh Châu dành cho Nguyễn Hạ.

Bản thân Nguyễn Hạ đã có tố chất quật cường của người mẹ đã khuất, nay được Cố Minh Châu giúp đỡ, chẳng mấy chốc cô bé đã đuổi kịp chương trình trên lớp.

Gian khổ luôn là con đường tắt dẫn đến sự trưởng thành. Vượt qua cửa ải này, cô bé Nguyễn Hạ đã dần bộc lộ vẻ chín chắn vững vàng.

Một hôm, Nguyễn Vô Song và Cố Minh Châu đang dở tay sắp hành lý chuẩn bị ra về. Lúc cô bé đã lấy hết dũng khí, trao cho chị Sở Sở một tập bản thảo dày cộp.

Gương mặt cố giữ vẻ bình tĩnh của cô bé hơi ửng đỏ, nhưng giọng vẫn hết sức từ tốn: “Em không muốn học đại học ở đây, nơi này không thích hợp với em. Em muốn học ngành thiết kế đồ trang sức, đó là mơ ước từ lâu của em. Đây là bản thảo trong mấy năm qua của em. À, là một phần mà em cảm thấy hài lòng nhất mới đúng.”

Nguyễn Vô Song lật tập bản thảo ra, đoạn nhìn sang công chúa lớn nhà mình, Cố Minh Châu lẳng lặng lật giở tỉ mỉ từng trang giấy. Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, Nguyễn Hạ cắn chặt răng, song vẫn giữ ánh mắt kiên định.

Đó là một sự biến đổi, là cái run rẩy đầu đời của nhộng con.

May phước Nguyễn Hạ gặp được Cố Minh Châu nên đôi cánh lộng lẫy chưa hiện hình sau lưng mới có cơ hội cất cánh tung bay.

Trong cuộc đời mình, Nguyễn Hạ luôn cố gắng để có được một người như Dung Lỗi.

Vào lúc cuộc sống xa xứ bên trời Úc trở nên khốn khó nhất, cô đã gặp anh. Khi cái cảm giác mới mẻ của ngày đầu đặt chân lên đất nước xinh đẹp này đã phai nhạt, chỉ còn lại cảnh bơ vơ nơi xứ người và thực tế phũ phàng, chúng khiến cô thấy bức bối. Lúc xuất ngoại, Cố Minh Châu đã đưa cô hai năm tiền học và một năm tiền ăn, cho đến giây phút này chẳng còn lại là bao.

Mùng một tết Nguyên đán, theo lịch của người Trung Quốc, miếng bánh bao khô không khốc làm cô ghen nháy dựng cả lên, phải tu ngay hai cốc nước máy. Sau đó, cô đành cắn răng ra ngoài làm thêm kiếm tiền đóng tiền học.

Ngày hôm đó, chính cái pha “người đẹp gặp nạn” xưa như trái đất đã run rủi cho họ gặp nhau, gạt nổi người anh hùng giải cứu mỹ nhân lại không phải là Dung Lỗi.

Bữa đó, anh ngồi trên quầy bar, thản nhiên nhả thuốc, mắt lạnh lùng nhìn bạn mình xông pha vì người đẹp. Tận mắt chứng kiến cảnh đánh đấm loạn xà ngầu, Nguyễn Hạ sợ xanh mặt, đầu choáng váng quay cuồng, tay giữ đồng váy vóc rách bươm trên người, kiên cường đứng dựa vào tường, ánh mắt mở trừng trừng lướt qua vai đám người kia, nhìn về phía hoàng tử Châu Á có bản mặt lạnh tanh nọ.

Hồi đó, Dung Lỗi đã trở thành huyền thoại của ngôi trường nổi tiếng này, đương nhiên Nguyễn Hạ cũng biết anh.

Gã trai người Ý gốc Hoa - thấy chuyện bất bình giữa đường thì ra tay cứu giúp kia - có tên tiếng Trung là Diên, một nghiên cứu sinh của đại học New South Wales, xét về diện mạo, tài hoa và học vị thì cậu ta là người duy nhất có thể sánh vai bên cạnh Dung Lỗi. Chính cậu đã xả thân giải cứu Nguyễn Hạ thoát khỏi tay bọn con trai da trắng chuyên kì thị nữ sinh châu Á, để rồi liều mình xông pha giữa cái đám mười mấy thằng, thằng nào thằng nấy cao to như cây cổ thụ.

Thấy tình hình căng thẳng có khả năng gây án mạng cao, Nguyễn Hạ run như

cây sậy, mắt hoa lên. Đúng lúc đó Dung Lỗi đã nhập cuộc, kéo Diên dừng lại.

Vẻ mặt hung tợn cùng đôi mắt xanh đờ đờ sát khí của cậu ta dần dịu xuống khi gặp cánh tay can ngăn của Dung Lỗi.

Đám người kia nằm rạp dưới đất, miệng rên rỉ trong đớn đau vậy mà Dung Lỗi làm như không thấy gì, anh thản nhiên giẫm lên những cánh tay cặp giò bị Diên bẻ quặt của chúng để tiến ra ngoài.

Đám người dưới chân anh oằn mình giãy giụa trong đau đớn, tiếng khóc than lại càng thảm thiết hơn, hai tay Dung Lỗi vẫn bỏ trong túi, đôi mắt đen láy toát lên một vẻ bình thản đến khó hiểu.

Dáng dấp của anh cũng ung dung đến lạ, mỗi bước chân đặt xuống hần phải rất mạnh, tiếng xương răng rắc nghe giòn rụm cứ tiếp nối nhau vang lên.

Hơi thở nồng nàn như những mũi tên làm từ băng giá ấy khiến Nguyễn Hạ chết điếng tại chỗ. Đường viền ánh vàng trên cổ áo sơ mi trắng muốt của Dung Lỗi càng làm đầu óc cô thêm quay cuồng váng vất.

Chính bộ mặt lạnh tanh tàn nhẫn của anh mới là thứ khiến Nguyễn Hạ sợ chết khiếp, giờ đây đám người đang phủ phục dưới đất kia đã chẳng còn gì đáng sợ, thậm chí anh bạn Diên, nghe đâu là mafia Ý, cũng chẳng là gì so với Dung Lỗi.

Cơ thể chỉ nuốt bánh bao cầm cự suốt một tuần của cô trượt xuôi theo bức tường, khụy xuống rồi ngất lịm.

Kể từ vụ đó, trong trường chẳng còn ai dám bắt nạt nữ sinh gốc Á nữa.

Và cũng kể từ đó, họ trở thành bạn bè của nhau.

Diên và Dung Lỗi đều là những người kiêu lời, nhưng bản thân Diên trời sinh đã vậy, còn Dung Lỗi lại khác.

Với sự nhạy bén thiên phú của một nhà thiết kế, Nguyễn Hạ đoán hẳn anh đã từng trải qua tổn thương sâu sắc. Vào lúc chính choáng men say, cô tò mò

hỏi anh, anh nhấp ngụm rượu, bờ môi mím lại thật chặt kể từ lúc đó, sau những phút lặng im thật lâu, anh cười nhạt bảo, “Anh bị đá. Cô ấy yêu anh, nhưng không cần anh.”

Nguyễn Hạ kinh ngạc lắm, nhưng gặng hỏi thì anh không chịu nói.

Đêm ấy, bầu trời sao tại Úc đẹp tuyệt vời. Từ vị trí chếch phía sau anh, Nguyễn Hạ đã tận mắt chứng kiến từng biểu cảm nhớ nhung đến thất thần của anh dành cho người đó.

Ở một nơi không có cô, anh kiên cường chịu đựng. Ở một nơi không có cô, anh âm thầm tự hàn gắn vết thương.

Lần đầu tiên trong đời, trái tim non nớt thuần khiết của Nguyễn Hạ biết thế nào là “yêu”.

Thời gian vun vút thoi đưa.

Nhờ kế hoạch của Dung Lỗi mà Diên đã giành lại được quyền kế thừa của gia tộc. Theo đà đó, công ty nhỏ do Dung Lỗi sáng lập ngày càng phát triển mở rộng với tốc độ đáng kinh ngạc, chỉ trong vòng ba năm ở Úc, giờ đây anh đã có trong tay một sự nghiệp đủ để anh áo gấm vinh quy.

Cũng trong năm đó, số thuốc an thần mà Dung Lỗi uống hằng đêm đã vươn tới một con số đáng sợ.

Bước sang mùa thu cũng là lúc anh ngã quỵ.

Khi Diên đập bung cánh cửa xông vào thì anh đã mê man không còn tỉnh táo nữa. Diên dốc cho anh cả đồng sữa tươi giải độc, lúc đó Nguyễn Hạ phải thò tay vào miệng anh, ấn cuống lưỡi anh xuống, ép anh phải nôn hết ra.

Thấy anh đã nôn ra mật xanh mật vàng rồi, Diên mới chịu dừng tay. Cậu ta dặn Nguyễn Hạ trông chừng Dung Lỗi để cậu ta ra ngoài gọi bác sĩ.

Dung Lỗi nằm co ro như một đứa trẻ, bàn tay sưng mồ hôi kéo Nguyễn Hạ

ngồi lên mép giường.

Anh ôm eo cô, nhào người trên đùi cô và ngược nhìn cô bằng đôi mắt nửa mê nửa tỉnh, đôi con ngươi sáng long lanh của anh trở nên mờ lung, vô định. Trong ấy phơi bày một nỗi đớn đau thấu tận ruột gan.

Anh siết chặt cánh tay Nguyễn Hạ, truyền cái đau sang cô nhưng cô không dám động đây, bởi, cô đã thấy giọt nước nơi khóe mắt anh, lòng cô đau biết chừng nào.

“In con... em đừng bỏ anh...” Anh cúi đầu cọ vào người cô, giọng thì thào nỉ non. Nỗi đau ứa khỏi ruột gan, những mảnh vỡ đau thương lan ra khắp cơ thể.

Chỉ một thời gian ngắn sau đó Dung Lỗi đã xuất viện, và những viên thuốc an thần vẫn giúp anh duy trì nhu cầu ngủ nghỉ thiết yếu hằng ngày.

Mùa hè năm thứ hai, Nguyễn Hạ đã gom hết dũng khí để bày tỏ nỗi lòng bấy lâu nay với anh.

Đó là một ngày lộng gió, Dung Lỗi vuốt ve mái tóc dài xõa tung trong gió của cô, anh mỉm cười bảo, “Không được đâu.”

Giọng anh nhẹ tênh, nhưng lại chắc nịch như thể đang khẳng định trái đất có hình cầu.

Nguyễn Hạ như điên lên với giọng điệu hờ hững của anh, cô vênh mặt kiên quyết làm tới cùng: “Em biết trong lòng anh đã có người con gái khác, em rất giống cô ấy đúng không? Chắc tự bản thân anh không biết, nhiều khi anh nhìn em mà ánh mắt trôi về đâu đâu... nó rất là dịu dàng. Anh không thể cứ mãi thế này được! Hãy ở bên em, Kevin, em sẽ giúp anh quên cô ấy!”

Có nói vậy thôi mà cũng tiêu tốn sức lực mấy năm tích góp của cô.

Trong lòng không ngừng nhớ lại dáng vẻ cao ngạo kiêu diễm của chị Sở Sở và thể là sông lung cũng ườn thẳng tắp.

Dung Lỗi vẫn giữ cho mình biểu cảm thờ ơ.

Nhưng dần dà, thái độ kiên trì gượng gạo của Nguyễn Hạ cứ mòn vẹt đi trước vẻ dửng dưng ấy, cho đến sau cùng, mắt cô chỉ toàn là nước.

“Hãy cứ coi em là người thay thế tạm thời cho cô ấy, được không anh?”
Nguyễn Hạ gần như cầu xin anh.

Dung Lỗi nhìn cô, như nhìn một cô em gái chỉ giỏi làm nũng anh trai, “Cô ấy tồn tại mãi trong tim anh, em không bước vào được thì thay thế kiểu gì?”

“Đời này chắc anh chẳng yêu được ai nữa. Em còn trẻ, hãy đi tìm một người đàn ông mà cuộc đời anh ta dành trọn tình yêu cho em. Fay, em là cô gái tuyệt vời, đừng tự làm khổ bản thân.”

Anh xem đồng hồ, bảo sắp có cuộc họp nên phải đi luôn.

Tuồng như cuộc nói chuyện vừa rồi chỉ là một vấn đề thường ngày, hay gặp trong gia đình.

Đồ nói dối.

Nguyễn Hạ dõi theo bóng dáng anh, lòng buồn rầu nghĩ, nếu em là cô gái tuyệt vời thật, tại sao anh còn chối bỏ?

Ngoại truyện 3: Hai - tư

Ánh đèn tờ mờ rớt sáng.

Trên ghế có ai đó đang nằm co quắp, thân mình cuộn tròn như một con tôm khô, cánh tay mềm oặt như chẳng có xương đặt vắt ngang trên đôi mắt.

Dung Nham ngồi trên ghế sofa gần đó với gương mặt rắn đanh, anh nốc rượu tì tì, hết ly này anh rót sang ly khác.

“Anh Tư ơi...” Tần Tổng hốt hải xô cửa chạy vào, đập vào mắt cậu ta là cánh tượng im ắng lạ lùng này. Ánh mắt sắc lẹm của Dung Nham lao vút tới, Tần Tổng bầm bụng nuốt ực nửa vế sau xuống cổ họng.

Kỷ Nam ngồi dựng dậy như bị điện giật, cô hỏi một tràng: “Người đâu rồi?”

Tần Tổng lăm lét nhìn Dung Nham, chẳng biết có nên nói không.

Giá biết Dung Nham đang ở đây thì có gan trời, cậu ta cũng chẳng dám bén mảng lại gần. Bình thường, lão anh này phong độ ngời ngời, thân mật hòa nhã lắm, nhưng một khi đã sa sầm thì đúng là ai cũng hết hồn hết vía với lão. Lão toét với anh Cả, cùng lắm là ăn đòn. Còn với anh Ba, bị lão ấy hành một trận là xong. Nhưng chẳng ai biết nổi giới hạn điên cuồng của lão anh Hai này trải dài đến đâu, mà không biết mới đáng sợ chứ. Tóm lại Tần Tổng đang sợ mất mật rồi đây.

“Lý Nham đâu Tổng?” Đến dép cũng không kịp mang, Kỷ Nam nháy bả về phía Tần Tổng với đôi chân trần, nắm chặt lấy hai bờ vai Tần Tổng mà lay giật.

Dưới sự hành hạ của cô, Tần Tổng thiếu điều long ra từng mảnh, cậu chàng quỳnh quáng cầu xin sự độ lượng từ cô, “Yên Hồi bảo, hần ta vẫn nằm trong tay đám người nước ngoài kia. Yên Hồi không dây với súng đạn nên không quen thân với bọn đó cho lắm, hướng hồ... Á anh Tư, em xin anh đừng lay

nữa, em ới máu bây giờ!”

Nghe thế, Kỷ Nam mới chịu buông cậu ra, cô xoay người vớ áo khoác, dợm ra ngoài.

Tay chưa chạm đến cửa đã bị kéo giật về đằng sau. Dung Nham ôm ghì cô vào lòng, mặt đánh lại, “Chú ra ngoài đi.”

Thế là Tần Tổng ba chân bốn cẳng kiếm đường chuồn nhanh như cắt.

Chẳng phải cậu hèn nhất chi đâu, song ai mà chẳng biết, giữa anh hai và anh tư... có tí gọi là... bất bình thường.

Trong vòng tay anh, Kỷ Nam vùng vẫy giãy giụa nhưng miệng vẫn câm như hến từ đầu đến cuối. Bất kể cô có cắn xé anh như một con thú non thì cánh tay đang xiết chặt lấy cô vẫn cứng như thép, không có ý định rời tay.

Dầu gì đi nữa, phụ nữ và đàn ông luôn có sự chênh lệch về thể lực, chỉ một lúc sau là Kỷ Nam đã rũ người, cô bật khóc nức nở trong lòng Dung Nham.

“Anh... anh thả em ra đi? Em xin anh...” Kỷ Nam níu chặt cổ áo anh. Cô ngược đầu nhìn anh bằng vẻ đáng thương, đôi mắt tròn to rung rung, thuần khiết như một con nai.

Trái tim anh quặn đau, vòng tay vẫn không chịu buông lỏng, “Em tưởng nếu anh không ngăn cản thì em sẽ cứu được hấn sao? Đó là nơi để em thích vào thì vào, thích ra thì ra đấy chắc? Dù em có lặn lội thoát thân thì chẳng nhẽ ông cụ ở nhà lại không tuốt xác em? Còn anh Cả thì sao?” Anh nhẹ nhàng đưa tay lau khô giọt nước mắt cô, “Vội lại, Kỷ Nam à, anh đã ngầm cho phép bọn chúng lấn sân sang địa bàn của chúng ta, bây giờ làm sao anh có thể lật lọng bằng cách để em đi cứu Lý Nham được?”

Kỷ Nam tuyệt vọng nói, “Tại sao? Anh Cả chỉ muốn xử lý Phương Diệc Thành thôi cơ mà, sao phải lôi cả Lý Nham vào?”

Cứ nghĩ đến Lý Nham đang phải chịu sự hành hạ dã man nào đó là lòng cô lại nóng như lửa đốt.

Đột ra quân lần này của đội đặc nhiệm bị kẻ khác nhanh tay bắn tin, nói cách khác, đây đích thị là một cái bẫy. Bọn hải ngoại kia nhiều lần bại trận bởi Phương Diệc Thành, thấy dạo gần đây Phương Diệc Thành có ý ngáng đường Lương Phi Phàm, lại được Lương Phi Phàm ngầm đồng ý nên chúng mới nhân cơ hội lộng hành. Đội của Phương Diệc Thành bị bắt bảy người, trong đó có Lý Nham.

Dung Nham cười khẩy, mặt kẻ sát mặt cô, hai luồng hơi thở quán quýt lấy nhau, “Kỷ Nam, em... hãy nói với anh, vì sao lại thế?”

Càng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen lay láy gọn những nét mê hoặc ấy, nước mắt Kỷ Nam càng tuôn trào mãnh liệt.

“Đừng khóc, Kỷ Nam đừng khóc, em khóc làm anh đau lòng.” Dung Nham cất giọng nhẹ nhàng từ tốn, dỗ dành người con gái trong vòng tay mình.

Kỷ Nam bả hoải ngã vào lòng anh, “Anh Hai,” cô cất giọng rầu rĩ.

“Hử?”

Khẽ đẩy anh ra, cô đứng thẳng dậy, lùi về phía sau. Khuôn mặt đầm nước mắt trở nên tỉnh khô như rừng núi thấm mưa rào. Cô đưa mu bàn tay quệt vội hàng nước mắt, cắn răng lột phất chiếc áo phong đang mặc trên người, rồi lại vòng tay gỡ mảnh vải vẫn dùng để bó ngực.

Dung Nham sững sờ nhìn cô, vóc dáng mảnh khảnh trắng trẻo, hơi gầy song vẫn gọn đường cong. Bầu ngực nom nhỏ nhắn, đáng yêu đến nỗi người ta chỉ muốn nuốt chửng xuống bụng. Qua bờ eo thon thon gợi cảm, thấp xuống chút nữa là cặp quần bò trễ tràng.

Cơ thể bán nude của cô có nét thanh khiết nhưng cũng mang theo vẻ cảm dỗ chết người.

Kỷ Nam sán lại gần anh. Cô cầm tay anh đặt lên bầu ngực nhỏ xinh, tay kia quàng qua cổ anh, trao anh bờ môi hồng thắm của mình.

Hơi thở anh đã bắt đầu dồn dập, đôi mắt đục ngầu đỏ quạch.

Động tác của cô vừa ngược chiều vừa vụng về, thế mà vẫn thổi bùng lên ngọn lửa ham muốn trong anh hơn bất kì người phụ nữ nào anh từng gặp.

Bàn tay anh tháo tung cúc quần cô ra, kéo tuột chiếc khóa xuống. Bàn tay trượt theo hông lượn lờ đi xuống. Những nụ hôn hoang dại hạ cánh dồn dập, khiến Kỷ Nam thở hổn hển yếu ớt, đôi tay cô cào tán loạn lên bờ lưng anh, níu chặt tóc anh. Những cái âu yếm mơn trớn của anh chỉ mang lại cho cô một cảm giác vụn vỡ.

Cô run lên bần bật theo từng động tác của anh, nom dáng vẻ đáng yêu ấy càng làm anh thêm ham muốn được đẩy cô ngã xuống để vùi sâu bản thân vào bên trong cô.

Thế rồi bỗng nhiên, Kỷ Nam bật khóc nức nở.

Giây phút ấy, toàn thân anh cứng đờ, anh từ từ buông tay. Giúp cô chỉnh lại quần, tiện thể cởi áo khoác của mình đắp lên người cô. Kỷ Nam vẫn rung rúc không thành tiếng, cô rúc vào ngực anh, làm ướt sũng một mảng rộng trên chiếc áo sơ mi.

“Sợ à?” Giọng anh khàn đặc, phải gồng lên để nén cơn ham muốn.

Đáp lại anh chỉ có tiếng khóc càng lúc càng thảm thiết.

Dung Nham thở dài, bế cô lên, bước đến bên sofa, anh ngồi xuống, đặt cô ngồi vắt ngang đùi mình. Giọt nước mắt thấm vào da lạnh buốt, cái lạnh ngấm đẫm tim anh.

“Kỷ Nam, Kỷ Nam...” Anh thì thào yếu ớt. Trái tim anh nhũn ra theo từng giọt nước mắt mặn chát, nóng hổi của cô.

Kỷ Nam thút thít nói, “Anh đã bảo... chỉ cần em muốn... em thích anh ấy! Em muốn ở bên anh ấy... Anh... anh không giữ lời...”

Một tiếng nổ âm ỉ để lại cho trái tim anh vết rách rộng hoác.

Đêm đó, dưới vòm trời lung linh những ánh sao, gió ngàn vờn tà áo màu tình khôì phiêu bồng thướt tha. So với vì sao nơi chân trời kia, cặp mắt long lanh của cô mới thực sự hớp hồn người. Anh và cô nằm trong chiếc xe mui trần, vừa thưởng rượu vừa ngắm sao. Khi ấy men tình lâng lâng, anh đã choàng tay qua cổ cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhẹ lên bờ môi ấy. Cô nằm dưới thân anh, khuôn mặt ửng đỏ, thở không ra hơi suýt thì lịm đi. Anh nhoẻn cười buông cô ra. Kỷ Nam then thùng nín thình một lúc, sau đó lên dây cót tình thần, ghì chặt cổ anh, đề nghị một câu thực lòng, “Anh hãy thề từ nay về sau chỉ yêu mình em, để mình được ở bên nhau đi, được không?”

Lúc đó, anh đã trả lời cô thế nào nhỉ? À, anh đã bảo, “Anh chỉ có thể hứa, bất kể anh ở bên ai thì người anh thích nhất luôn là em.”

Sao ký ức về tối ấy vẫn còn in động trong anh rõ rệt đến vậy... Dung Nham không sao quên được, lúc đó, ánh sao trong mắt Kỷ Nam vụt tối sầm.

Dạo đó Dung Nham cứ đinh ninh, làm quái có ai cả đời chỉ yêu mãi một người? Thế nên cứ đặt cô ấy ở vị trí đầu tiên là được chứ gì?

Được hay không thì Kỷ Nam bướng bỉnh của anh bởi thế nên mới càng ngày càng xa cách.

Đến khi anh giật mình bừng tỉnh, quay đầu tìm lại thì Kỷ Nam của anh, một Kỷ Nam bướng bỉnh, quả cảm, hoạt bát, đáng yêu... một Kỷ Nam anh yêu chân thành đã trao anh chỉ một câu: em xin lỗi anh Hai.

Nhưng Dung Nham là ai nào? Là cậu hai hào hoa phong nhã, ngàn người yêu nhưng không yêu ai của nhà họ Dung!

Cậu hai nhà họ Dung lập tức cười xòa: “Không hề gì, anh luôn sẵn lòng miễn là em thích, em tự nguyện. Anh Hai chỉ mong thấy em vui vẻ.”

Nhưng... nhưng khi thấy cô mỉm cười thỏ thẻ trong vòng tay một gã trai khác, thấy cô lén lút mặc váy gã đó tặng với khuôn mặt đỏ ửng, anh nghe lòng buồn lạ lùng, trái tim buốt nhói như hàng ngàn vết kim đâm.

“Kỷ Nam, anh hối hận rồi. Chúng mình... làm lại từ đầu được không?” Anh ôm cô, tưởng như đang ôm cả thế giới.

Có điều, người nằm trong vòng tay anh lại im lặng.

Anh bèn cúi xuống hôn tới tấp lên gương mặt cô, thậm chí còn liếm láp hàng mi, mút mát bờ môi, ép cô đáp lại mình.

Hồi lâu, Kỷ Nam mới áp úng lên tiếng: “Em có thể trao anh cơ thể em... nếu vậy tức là anh đã đồng ý cứu anh ấy. Nếu... nếu chỉ vì chuyện này mà anh ấy không yêu em nữa, vậy thì em chỉ còn cách giấu tình yêu ấy vào tim. Như thế cũng có nghĩa, em sẽ hận anh cả đời này.”

Dung Nham tì vào trán cô, hai người co quắp trên ghế. Bỗng đi một hồi lâu, có thứ chất lỏng nào đó gieo cái buốt lạnh xuống bờ mi cô. Kỷ Nam không muốn mở mắt ra xem đó là thứ gì.

Dung Nham thì thảo với nỗi đau thấu ruột gan, “Chỉ bởi anh nhận ra muộn màng... Kỷ Nam... Kỷ Nam... em không thể đợi anh sao?”

Nào có thể đợi chứ? Tình yêu như ngựa phi nước đại, chuyện đời xưa nay đã vậy.

Dung Nham ôm cô ấy thật lâu, bao lâu như thế mà anh chẳng nói cũng chẳng rằng, lâu đến nỗi Kỷ Nam cứ ngỡ anh đã ngủ từ lúc nào.

Bỗng Dung Nham lên tiếng bảo: “Anh chỉ dám cam đoan, thời gian này, hấn sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm. Còn hấn được thả hay không, chỉ anh Cả mới có quyền quyết định.” - Dung Nham đã lấy lại vẻ bình tĩnh của mình, và anh vẫn là chàng công tử phong độ ngời ngời, ưa bốn cột của nhà họ Dung.

Anh thả Kỷ Nam xuống ghế sofa, kẻ đó nhặt quần áo vương vãi dưới đất lên, trao cô, tiện thể xoay người châm điều thuốc.

Kỷ Nam lặng lẽ mặc quần áo với đôi mắt đỏ au.

Từ tận đáy lòng mình, Kỷ Nam nói: “Cảm ơn anh, anh Hai.” Vì anh đã hứa

với cô rằng, Lý Nham nhất định sẽ bình an.

Dung Nham cười cay đắng, “Khỏi cần cảm ơn.”

Kỷ Nam nhảy khỏi sofa, đột nhiên Dung Nham gọi giật cô lại, “Kỷ Nam!”

Kỷ Nam ngoảnh đầu trông, “Vâng?”

Nom gương mặt thanh thoát ấy, Dung Nham ngây ngẩn hồi lâu, rít mạnh điều thuốc, anh cười bảo, “Không có gì, đi đi. Anh chỉ muốn... gọi em thôi.”

Thực ra, không phải thế. Thực ra, Kỷ Nam à, anh vẫn muốn hỏi rằng: tại sao? Tại sao em không thể đợi anh? Để giờ đây mình anh bơ vơ nơi này, anh phải làm gì đây?

Điều thuốc lập lòe lửa đỏ, mắt anh trân trân nhìn theo bóng dáng vội vàng của cô, ánh sáng cũng lụi tàn dần.

Ngoại truyện 4: Anh đang ở nơi nào?

Thành phố C giữa những ngày hè.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, Cố Minh Châu vận động tay chân còn đương uể oải, rồi xuống lầu rót nước.

Trong phòng khách, Cố Yên đang chơi cờ tử phú với một vị khách quý dạo gần đây rất năng đến thăm nom. Trình Quang đang xay nước dâu tây dưới bếp, thấy Cố Minh Châu bước vào, cậu lập tức rót một cốc đưa cô.

“Lương Phi Phàm lại đến tìm bố chị nữa à?” Cố Minh Châu làm ngum nước quả mát rượi, đoạn nheo mắt ngó ra phòng khách, thì thảo hỏi Trình Quang.

Trình Quang lắc đầu, “Nói chuyện với chú Cố chừng năm phút là xuống đây luôn, từ đó đến giờ vẫn ngồi chơi với Cố Yên.”

“Ồ.” Cố Minh Châu gật đầu suy tư.

“Chú Cố dặn em để mắt đến Cố Yên, kéo con bé lại giờ thôi lác xắc với người ta. Nhưng con bé có chịu nghe em đâu, mới rồi thua có một ván mà nó đã khoằm mặt lườm nguýt với người ta. Đây, em bàn giao cho chị, chị mang qua đó đi. Chị nói may ra nó còn nghe.” Trình Quang đưa khay đựng nước quả cho Cố Minh Châu.

Cố Minh Châu uống cạn cốc nước của mình, ợ một tiếng đầy sảng khoái rồi vỗ vai Trình Quang, “Cậu không thấy à? Thằng cha kia chưa biết chừng đang chết mê chết mệt cái vẻ lác xắc của cô hai nhà mình đấy!”

Tiếng cười vui vẻ của Lương Phi Phàm chen lẫn tiếng trêu đùa lãnh lút của Cố Yên văng vẳng khắp quãng đường từ bếp rẽ sang phòng khách. Cố Minh Châu mang nước hoa quả tới, tiện thể vỗ đầu em gái, “Ê ngố, bố bảo chị dặn em, đừng có lác xắc, kéo thất lễ với khách quý.” Cố Yên hậm hực nghiêng đầu, “Chị, em không ngố.”

Cố Minh Châu tức cười, liền giơ tay cốc cho con bé một cái. Lương Phi Phàm ngồi đối diện Cố Yên, thoát đầu sắc mặt còn có vẻ hiền lành dịu dàng, lúc này tự nhiên cậu ta lại ngẩng lên nhìn Cố Minh Châu bằng ánh mắt cảnh cáo sắc lẹm.

Ồ ồ... Cố Minh Châu thấy rùng mình, cái quái gì đây, chẳng nhẽ thằng con nhà Lương Thị, nhân vật khiến cả hai giới chính tà phải nể sợ này lại thích con bé Cố Yên gốc ghếch nhà mình thật à?

“A chị ơi, anh Dung Lỗi vừa gọi điện bảo bốn giờ đến đón chị đây.” Cố Yên nhấp ngụm nước dâu tây rồi liếm khóe môi, không quên nheo mắt cười với chị.

“Ờ chị biết rồi.” Cố Minh Châu quen tay ấn đầu em gái, nhưng một lần nữa, ánh mắt sắc lẹm kia lại xoẹt qua làm cả người cô đông cứng. Cô bèn nhanh nhẩu chuyển sang vuốt ve xoa đầu đứa em: “Ngoan ngoan.”

“Anh chị đi đâu chơi thế?” Thật hiếm khi Cố Yên nhận được sự đối xử dịu dàng từ cô chị, “Tối chị có về ăn cơm không?”

“Đi xem phim, chắc không về ăn cơm đâu.”

“Cho em bám càng với!” Cố Yên kéo váy, mè nheo với chị gái, “Diệc Thành phải muộn mới về, em ở nhà buồn lắm, chị cho em theo với, em sẽ không ngồi gần anh chị đâu.”

Nếu là ngày bình thường thì chắc chắn Cố Minh Châu sẽ gạt phắt đi ngay, nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, bởi cái gã Lương Phi Phàm nham hiểm này đã nhìn Cố Yên bằng ánh mắt vô cùng bất thường, trong khi Cố Yên có người yêu nhưng lại không có óc, nó chẳng biết gì cả, còn cô thì lại không thể thả lỏng cho hai đứa nó tự do qua lại với nhau được.

“Được rồi, đi thôi.” Cố Minh Châu nhéo cằm em gái, “Bằng không em lại làm phiền khách, cậu Lương đây chắc phải bận lắm.”

“À không hề, Cố Yên đang có hứng mà tôi cũng chẳng công to việc lớn gì.”

Lương Phi Phàm mỉm cười đáp lại rất đúng lúc.

Y như rằng, Cố Yên đã cắn câu, “VẬY anh đi cùng cho vui nhé? Em ngồi với anh.”

Hình như về sau cùng đã khiến Lương Phi Phàm phải sửng sốt, sự kinh ngạc vụt qua mắt cậu ta nom rất khả nghi, thế rồi nhanh như cắt, cậu ta lấy lại phong độ thường ngày, hắng giọng đáp, “Được chứ.”

Cố Minh Châu tức xì khói, mặc xác cô em đại đột này, cô quay phắt người lên lầu thay quần áo, nhưng cũng không quên quăng lại một cái lườm.

Trong lúc ba người lái xe tới rạp chiếu phim thì Dung Lỗi đã chờ sẵn ở đó với bốn tấm vé trên tay. Gặp anh, mặt mày Cố Yên tươi hơn hớn, nó í ới gọi “anh rể”, Cố Minh Châu vừa dợm đưa tay toan búng trán con bé thì người đằng sau đã cất tiếng đằng hắng ra chiều đe nẹt.

Cố Minh Châu tạm thu tay lại, khoác tay bạn trai đi vào bên trong như không có chuyện gì.

Dung Lỗi cứ định ninh người đi cùng Cố Yên là Phương Diệc Thành nên mới mua hai cặp vé ngồi theo ghế đôi. Đôi bên được chắn bởi một bức vách khá rộng, ngồi trong này thì đồ ai nhìn được, mà cũng chẳng nhìn được người ngồi bên cạnh.

Cố Minh Châu nhấp nhòm như ngồi trên tổ kiến lửa, chốc chốc lại nhô ra ngoài, toan ngó sang bên kia. Dung Lỗi chống cằm, tức cười nhìn cô bạn gái hiếm khi bộc lộ mặt ngờ ngạc nhiên của mình.

“Nào nào, đừng ngó nữa.” Đến giờ, đèn được tắt bớt và phim bắt đầu chiếu. Dung Lỗi mỉm cười, kéo Cố Minh Châu ngồi lên đùi anh, anh ôm cô, tiện thể hôn chụt một cái.

“Anh có thấy ánh mắt Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên rất gian không?” Cố Minh Châu vừa dứt cho anh món khoai tây chiên vừa ghé tai anh thì thảo hói.

Anh hút ngụm coca theo tay cô đưa, “VẬY em có thấy anh nhìn em bằng ánh mắt rất gian không?”

“Đồ cà chớn! Em đang nói nghiêm túc cơ mà!”

“À, vâng thưa cô vợ của đồ cà chớn, anh cũng có đùa đâu.”

Cố Minh Châu đắm người ngồi sau, Dung Lỗi la oai oái. Anh hút thêm một ngụm cô ca, kế đó anh giữ chặt cằm cô rồi cúi xuống trao cô toàn bộ.

Bộ phim chiếu được gần nửa thì cả hai bắt đầu những pha đóng đưa mùi mẫn tình cảm, chẳng còn biết trời ơi đất hỡi gì nữa.

Sau hai tiếng đồng hồ tranh tối tranh sáng ấy, Cố Minh Châu chợt nhận ra ánh mắt Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên càng thêm phần khác thường. Nhiều năm sau đó, hể nhớ lại ngày hôm ấy là cô lại thấy day dứt khó tả.

Hoặc biết đâu, một khi đã yêu, trong tình yêu có sự quyết tâm cao độ thì chỉ cần hai tiếng là đủ?

“Chị?” Cố Yên rút rờ sờ tay chị gái, bàn tay lạnh ngắt. Bất gập về mặt bàn thân của Cố Minh Châu, vành mắt cô cũng hoe đỏ ngay tức thì.

Đang đứng tựa người bên cửa sổ nghe cuộc điện thoại, thấy Cố Yên như thế, Lương Phi Phàm liền cúp điện thoại, bước lại gần, ôm Cố Yên vào lòng xót xa dỗ dành, Cố Yên dùng cùi chỏ đánh thật mạnh vào người anh, thậm chí còn tròng trệ khó chịu. Thấy anh vẫn mỉm cười dịu dàng, cô hằm hằm quay ngoắt mặt đi.

Cố Minh Châu bình tĩnh trở lại, thấy hai đứa đang hục hặc, lòng không cảm được suy nghĩ đời thật khó mà lường hết được những thăng trầm, biến động.

Cô thở dài, tiếng thở dài lọt vào tai Cố Yên nghe như lời tự trách móc.

“Lương Phi Phàm!” Cô hai nhà họ Cố ghen ngào, “Đừng có đùn đẩy cho Kỷ Nam nữa! Hẳn anh cũng phải biết Dung Lỗi đang ở đâu chứ! Anh mau nói

đi!”

Lương Phi Phàm giơ tay kéo cô vào lòng, bắt kể cô có bù lu bù loa thế nào.

Cơ thể nặng nề của Cố Minh Châu khẽ rục rịch đổi tư thế nằm thoải mái hơn. Lương Phi Phàm đánh mắt tỏ ý mấy lần liền, cô bèn cười nhạt bảo, “Thôi, Cố Yên, đừng la lối nữa, chị đau đầu lắm.”

Cố Yên nhăn nhó, nước mắt lưng tròng, “Chị...”

“Cậu nhún vớ Kỷ Nam là, nó không phải trôn nữa.” Cố Minh Châu bảo Lương Phi Phàm, “Cậu gọi nó đến đây, tôi sẽ không hỏi việc của Dung Lỗi nữa. Cậu cứ bảo con bé qua đây, tôi chỉ hỏi nó một câu thôi, tuyệt đối không làm khó nó đâu.”

Giọng cô thấp dần đi, còn đôi lông mày của Lương Phi Phàm lại dựng ngược lên.

Cô gắng chen cái cảm giác cay xè đang dâng trào từng đợt dưới vành mắt nóng hổi, lúc ngẩng đầu trông lên, cô vẫn có thể mỉm cười nhẹ nhàng, “Cậu không phải lo, tôi nói được làm được.”

“Cố Yên, em cũng đừng ép Kỷ Nam nữa. Nó bị kẹt ở giữa, chọn đảng nào cũng khó. Em nghĩ mà xem, nếu đổi lại, chị là Dung Lỗi, em là Dung Nham, thế nào em cũng tìm đủ mọi cách ép Kỷ Nam bung bít hành tung của chị... Huống hồ, con bé cũng giấu chuyện mang thai hộ chị. Coi như công bằng.”

Cố Yên toan nói gì đó nhưng Cố Minh Châu đã giơ tay ngăn lại, “Thôi thôi, mấy đứa về đi, chị muốn chợp mắt một lát.”

Được lời như cởi tác lòng, Lương Phi Phàm đứng bật dậy, “VẬY CHỊ NGHỈ NGƠI ĐI, TÔI NAY CHÚNG EM PHẢI BAY VỀ LUÔN, LẦN SAU LẠI ĐẾN THĂM CHỊ.”

Cố Minh Châu gật đầu, nghĩ thế nào lại vẫy tay gọi em gái lại.

Cố Yên ngồi xuống, Cố Minh Châu gắng sức vịn vào ghế sofa ngồi dậy, xoa đầu em gái, “Con bé này, đừng có hờ một tí là làm mình làm mấy kiểu thích

thì bay sang, xong lại bay về như thế này nữa. Lần sau thôi đi. Lương Phi Phàm không giống em, nó còn công lên việc xuống này nọ, em phải thông cảm cho nó. Đừng tưởng vắng mặt chị là tha hồ quây phá, biết chưa?” Cô Yên lặng lẽ gật đầu.

Mưa ở New York không triền miên dai dẳng như mưa ở thành phố C.

Cố Yên và Lương Phi Phàm ra về, căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Cố Minh Châu ngồi lặng người trên ghế sofa hồi lâu rồi nhích về phía cửa sổ, ngó ra sắc trời mờ mịt giữa những tòa nhà cao tầng qua ô cửa kính.

Lộ Hân Nam tan học về nhà, tay xách nách mang linh kinh túi to túi nhỏ đứng thức ăn sáng, “Ui chao! Ngoài trời lạnh chết đi được!”

“Này Cố Minh Châu, đừng đứng đó nữa, chỗ cửa sổ gió lùa, kéo làm con nuôi tao bị cồng bây giờ!”

Cố Minh Châu không ngoảnh lại, song vẫn bật cười thật khẽ.

“Ồ này! Phương Phi Trì có dặn mấy giờ về ăn cơm không? Tao mua sườn rồi, bây giờ làm sườn xào chua ngọt hay sườn rang nhỉ?” Lộ Hân Nam quần tạp dề, nhô đầu ra khỏi bếp, hỏi với bên ngoài.

Cố Minh Châu ôm cái bụng lùm lùm như quả bóng rổ cỡ lớn, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, uống hóp nước rồi cười bảo Lộ Hân Nam, “Công ty có việc đột xuất nên anh ấy về nước rồi.”

Lộ Hân Nam “hả?” một câu rõ dài rồi đứng khựng ngay tại chỗ.

Cố Minh Châu hờ hững ngó bộ mặt thất thần thoáng vụt qua của cô bạn, miệng tùm tùm cười.

“Cười cái đêch gì!” Vừa sức tỉnh, Lộ Hân Nam đã trợn mắt lấp liếm, “Tao sợ lão giờ què chệ tài nấu nướng của tao, trách tao không chăm sóc mày chu đáo! Cố Minh Châu, mày còn cười à!”

“Thì tao có nói gì đâu, việc gì mày phải cuống lên thế?”

“Hừ! Tao quyết định sẽ làm món canh sườn mà con nuôi tao thích!” Lộ Hân Nam lè lưỡi lêu lêu rồi rút đầu vào bếp.

Lộ Hân Nam ăn quáng quàng rồi tranh thủ đi học, Cố Minh Châu cũng buông đĩa ngồi bần thần trước mâm cơm còn nguyên.

Trời chạng vạng tối, Kỷ Nam mới lò mò tới. Cô bé bước vào với cái mặt cúi gằm, không dám nhìn thẳng vào Cố Minh Châu.

“Chị Minh Châu.”

“Kỷ Nam, lại đây, ngồi xuống đi.” Cố Minh Châu vẫy cô bé. Kỷ Nam bẽn lẽn đón cốc nước, bồi rồi ngồi xuống.

“Lương Phi Phàm chuyển lời với cô rồi chứ?” Cố Minh Châu bình tĩnh hỏi.

“Vâng ạ.” Kỷ Nam mím môi, “Em xin lỗi chị, thật sự em không thể nói ra nơi ở của Dung Lỗi.”

“Chị hiểu. Chị không ép cô nữa. Cô chỉ cần nói với chị, hiện giờ, anh ấy... vẫn ổn chứ?” Ánh mắt cô ánh lên dịu dàng.

Kỷ Nam cân nhắc hồi lâu rồi gật đầu, “Chị yên tâm. Anh ấy vẫn bình an.”

Nghe được câu nói ấy, ánh sáng trong mắt cô như thêm vớ vụn, lấp lánh. Hồi lâu cô không nói gì mà Kỷ Nam cũng không dám lên tiếng. Kể từ lúc chạng vạng, hai người vẫn ngồi trong bóng tối nhập nhoạng của căn phòng khách chưa lên đèn.

“Ừ,” Cố Minh Châu gắng gượng nặn ra nụ cười, “Cám ơn em, Kỷ Nam.”

Kỷ Nam mím môi ra chiều buồn bã rồi đứng dậy chào ra về.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, nước mắt nặng trĩu tuôn rơi.

Mưa lộp bộp rơi trên khung cửa sổ. Qua làn nước mờ mịt, ánh đèn lập lờ của

những chiếc xe lao vút qua hất lên ô kính, ánh lên muôn vàn sắc màu. Rơi vào cảnh âm u nặng trĩu trong căn phòng, ẩm đạm xiết bao.

Cô Minh Châu chậm rãi nằm xuống. Cô co quắp nằm trên chiếc ghế sofa rộng thênh thang, ôm lấy đứa con đang nằm trong bụng, con của cô và anh. Nước mắt đã chảy rơi trong màn đêm cô đơn, đêm thứ bao nhiêu chẳng rõ.

Đá ơi, anh đang ở nơi nào, anh sống ở đâu nào?

Thật lòng em, rất muốn biết...

“... Đá” Cô Minh Châu mở to đôi mắt mờ mịt, yếu ớt gào lên, “Anh hư...”

“Minh Châu...” Dung Lỗi buông tha cho bờ môi cô, anh thở hắt ra đầy thỏa mãn.

Cô lẳng lặng chẳng nói gì, cái miệng nhỏ xinh, mọng đỏ hơi hé mở, si mê nhìn anh đang nằm bên trên, cơ thể còn đang run lên bần bật, tiếng rên rỉ rất khẽ rất nhẹ. Dung Lỗi hôn cô trong cơn cuồng si, bụng bảo dạ chỉ muốn nhai nuốt cô vào bụng...

“Minh Châu...” Dung Lỗi choàng mở mắt, sờ soạng sang chỗ bên cạnh, trống hoơ trống hoác. Tỉnh táo được vài giây, tự nhiên thấy phần thân dưới lạnh lẽo, anh thò tay xuống sờ thử, ôi đúng là... mộng tỉnh rồi.

Buồn cười chưa, trần trọc bao lâu mới được một giấc ngủ ngon, thế mà lại bị mộng tỉnh.

Tung chăn ngồi dậy, Dung Lỗi khoác áo, làm một cốc nước. Day day cái đầu nặng trĩu, anh vào nhà tắm thay quần lót, lau rửa qua loa.

Xong xuôi ra ngoài, đương nhiên cũng chẳng ngủ được tiếp.

Anh tựa vào ban công lộng gió cho đến bảy giờ hơn, Dung Lỗi làm một bữa sáng đơn giản, ăn uống đâu vào đó liền chuẩn bị tạt qua công ty, sau đó về trường lên lớp.

Vừa dợm bước ra cửa thì điện thoại đổ chuông, anh đành quay vào nhận điện.

Giọng Dung Nham vẫn cái kiêu ba lẳng nhăng như mọi khi, “Chào ông anh thân mến!”

“Hôm nay chú dậy sớm quá nhỉ.” Dung Lỗi đáp lại một câu nhạt toẹt.

“Ông bảo em gọi điện cho anh, Cố Minh Châu đang tìm anh đấy.”

Anh nghe trong lòng có tiếng đứt phụt của một sợi dây nào đó, vốn đã cắt lâu giấu kỹ.

“Anh... muốn tiết lộ thông tin với chị ta không? Ông muốn bảo tốt nhất đừng nói cho chị ta biết, nhưng ông cũng nói, dù sao quyền quyết định vẫn là ở anh.”

Cỗ họng Dung Lỗi nhấp nhô lên xuống trong im lặng, toan mở miệng nói thì di động trong túi đồ chuông réo rất.

“Đợi chút nhé Dung Nham, anh có điện thoại.”

“Hello, Mr. Kevin. Xin hỏi giấc ngủ tối qua của anh thế nào?” Bác sĩ quan tâm gọi điện hỏi thăm. Hôm qua là ngày đầu tiên Dung Lỗi chuyển sang điều trị bằng loại thuốc an thần mới.

Những ngón tay đang cầm điện thoại của anh siết chặt lại đến nỗi trắng bệch, song giọng điệu vẫn hững hờ như mọi khi, “Tôi muốn đổi lại đơn thuốc cũ.”

“Không có tác dụng à?!” Đầu dây bên kia tỏ vẻ kinh ngạc quá đỗi, “Sao có thể thế được? Anh vẫn thấy khó ngủ sao?”

Dung Lỗi lặp lại một lần nữa những gì vừa nói.

“Nhưng mà thưa anh, liều lượng của loại thuốc an thần cũ đã chạm đến ngưỡng nguy hiểm rồi, bất cứ lúc nào cơ thể anh cũng có thể chịu tác hại khó lường.”

“Không sao, tôi sẽ gánh chịu mọi hậu quả. Cứ thế nhé, tạm biệt.” Dung Lỗi bình tĩnh trả lời rồi cúp máy.

“Dung Nham.”

“Vâng, em đây!”

“Nhớ rõ, không được để Cố Minh Châu biết bất kì tin tức nào về anh.”

“... Em biết rồi, anh yên tâm.”

“Này anh... dạo này vẫn khó ngủ à?”

Nghe giọng điệu sốt sắng quan tâm hiếm hoi của Dung Nham, Dung Lỗi nhếch khóe môi, “Không sao, chú khỏi lo. Nhưng cũng đừng để ông nội biết.”

“Vâng.” Dung Nham đồng ý, “Em biết rồi.”

Đặt điện thoại xuống, anh gạt phắt đồng thuốc bên cạnh vào sọt rác.

Tác hại khó lường cái quái gì chứ?

Sao anh cứ có cảm giác, uống thứ thuốc ấy vào rồi nằm mơ những giấc mơ kia sẽ càng để lại tác hại nguy hiểm hơn cả việc mất ngủ nhỉ?

Cố Minh Châu ạ, em muốn biết tin tức về anh sao?

Nhưng anh lại không muốn em hay: không có em, anh thấy khó ngủ, không có em, anh sống đau khổ chừng nào.

Ngoại truyện 5: Bảo bối của anh

1. ANH YÊU EM

“Chúc mừng cả nhà! Cả mẹ lẫn con đều bình an!” Vừa chạy ra khỏi phòng phẫu thuật, cô y tá liền nói với toàn thể gia đình nhà họ Dung đã đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật từ rất lâu rồi. Theo sau cô là một y tá khác, trên tay ẵm đứa trẻ vừa mới chào đời.

Người lớn trong nhà tức thì đứng bật dậy, nhaoáng cái đã xúm lại xem đứa trẻ bé tí xíu đang nhăn nhó mặt mày, nằm gọn lỏn trong vòng tay cô y tá, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi. Hai bà mẹ kích động đến nỗi nắm chặt tay nhau mà nước mắt lưng tròng

Dung Lỗi đứng đằng xa nhìn đứa nhỏ đang là tâm điểm của sự chú ý. Anh kéo tay một bác sĩ sản khoa vừa mới ra khỏi phòng mổ, nôn nóng hỏi: “Vợ tôi đâu?”

Đã quá quen với cảnh này, vị bác sĩ luống tuổi mỉm cười trấn an anh: “Bà Dung vẫn đang ngâm thuốc tê, chưa tỉnh. Chúng tôi đưa cháu đi tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ trao lại cho gia đình. Lát nữa chúng tôi sẽ đưa cháu vào phòng bệnh với mẹ cháu. Anh đừng sốt ruột, cả mẹ lẫn con đều bình an.”

Mới nói đến đó, cánh cửa phòng mổ đã bật mở, sản phụ được đẩy ra ngoài, Dung Lỗi vội rảo bước chạy lại. Anh thấy khuôn mặt trắng bệch lẫn vào màu ga giường của Cố Minh Châu trên chiếc giường đẩy. Khóe môi anh run lên vì xót xa. Lòng bàn tay ấm áp của anh áp lên gương mặt cô, se sẽ gọi: “Vợ ơi...”

Nghe tiếng anh gọi, cô mở mắt, nhoẻn miệng cười yếu ớt.

Bắt gặp nụ cười ấy, suýt thì nước mắt Dung Lỗi cũng tuôn ra theo nụ cười.

Hai cô y tá đưa mắt nhìn nhau, bụng bảo dạ chưa từng gặp đôi nào như vợ chồng nhà này, cô vợ từ đầu chí cuối không hé răng than đau lấy nửa lời, còn

ông chồng cũng chẳng cho được câu an ủi, bốn mắt nhìn nhau đăm đăm như không thể dứt ra được, chẳng hiểu nhìn cái gì?

“Mẹ!” Dung Nham đi đón Dung Dịch tan học, giờ mới về tới nơi. Thằng bé đeo nguyên cái cặp to sụ, chạy bổ nhào về phía Cố Minh Châu. Đang đứng bên giường bệnh, Dung Lỗi giật mình, vội đưa thằng bé ra xa.

“Mẹ ơi mẹ ơi mẹ ơi!” Dung Dịch bị bố ôm trong lòng, nó chỉ có thể rướn cổ réo gọi mẹ.

Dung Lỗi dặn con trai, “Khẽ nào, mẹ vừa mới làm phẫu thuật xong, để mẹ nghỉ ngơi đã.”

Bác sĩ đẩy Cố Minh Châu vào phòng bệnh, Dung Lỗi tháo cặp sách của Dung Dịch xuống đưa cho Dung Nham đứng cạnh bên. Anh bế con, chạy theo vợ.

“Trai hay gái thế anh?” Dung Nham xách cặp đuổi theo, đoạn hỏi ông anh cả.

Dung Dịch hớn hờ cướp lời: “Là con gái! Là em gái!” Từ lâu lắm rồi, ông bà nội đã bật mí với nó rằng mẹ sẽ sinh cho nhà mình một nàng công chúa.

“Là con trai.” Dung Lỗi cười bảo Dung Nham, rồi lại quay sang tì vào bờ trán đầm đìa mồ hôi của con trai, “Không phải em gái mà là em trai. Dung Dịch được làm anh rồi, con thích không?”

“Á? Là con trai ạ?” Dung Dịch ra chiều thất vọng, nó thở dài như ông cụ non, “Con không thích em trai đâu! Bố nhìn Lương Việt mà xem, nó ăn khủng lắm, lần nào ngồi ăn với nó, con cũng gặp áp lực! Còn Cố Dương thì thâm chết đi được... Con muốn có em gái xinh xắn như Lương Tinh cơ, con sẽ bảo vệ em, không để thằng khác tán em!”

Ánh mắt Dung Lỗi vẫn dõi theo Cố Minh Châu đang nằm trên chiếc xe đẩy ở phía trước. Trong khi thằng bé vẫn lăm lăm một tràng thì anh chỉ kịp nghe câu sau cùng, sau đó cười hỏi: “Dung Dịch nhà mình lớn thật rồi, cũng biết tán tỉnh bạn gái rồi cơ đấy?”

Trong cơn nửa tỉnh nửa mê, Cố Minh Châu nghe thấy đoạn hội thoại đáng

yêu giữa hai bố con, cô mở mắt, nghiêng đầu nhìn sang. Dung Lỗi vội vàng ẵm Đá nhỏ tiến lên mấy bước, đứng cạnh giường cô.

Cứ nghĩ đến hai gương mặt, một lớn một nhỏ giống nhau như đúc nhìn cô mỉm cười, và cả hòn Đá con sắp quay về nằm bên cô, là Cố Minh Châu lại thấy thấy cơ thể mình dần lấy lại sức lực vừa mới mất.

Bị bố trêu một câu, Dung Dịch liền vịn vẹo người tụt khỏi lòng bố, chạy nhào về phía Dung Nham.

Dung Lỗi hơi cúi người, anh luồn tay vào tấm chăn đang đắp trên người cô, siết chặt những ngón tay ướt sũng mồ hôi lạnh của cô.

Cố Minh Châu khẽ khàng gập tay lại, từng ngón tay đan vào ngón tay. Dung Lỗi chợt nghe mắt mình cay xè, anh trù mến nhìn vào mắt cô, miệng cất lên ba từ trong tâm lặng.

Giọt nước mắt ứa ra nơi khóe mắt Cố Minh Châu.

Nghe nói người phụ nữ trong quá trình sinh nở, khớp xương thường bị lỏng lẻo. Nói vậy tức là phải yêu nhiều thể nào thì cô mới tình nguyện hy sinh vì anh hết lần này đến lần khác như vậy chứ?

Cố Minh Châu không biết người khác thế nào, nhưng với cô, chỉ cần ba từ không nói thành tiếng mới rồi của anh thôi, thế là đủ.

2. LỬ NHỎ

Ngày bé cưng đầy tháng, nhà họ Dung mở tiệc thết khách.

Cố Yên là thành phần bắt buộc phải có mặt nên Lương Phi Phàm không dám sơ suất, hai vợ chồng dắt theo ba nhóc tí sinh ba, bưng bưng khí thế tới dự tiệc.

Chú Sáu của Lương Thị là Lý Vi Nhiên, bình thường khá thân quen với Cố Minh Châu, đương nhiên bữa nay ắt phải bông bế vợ con đến tham gia cho đúng giờ.

Thiếp mời cũng đến tay Trần Ngô Bạch, nhưng bình thường cậu ta không ưa mấy trò xã giao, định bụng không đi, khổ nỗi An Tiểu Ly lại lấy thằng nhóc đẹp trai nhà Tần Tang ra để nhử con gái mình, làm con bé trót dại trai, bù lu bù loa đòi đi bằng được, Trần Ngô Bạch cũng đành bó tay chiều theo.

Đúng bảy giờ tối đó, ba nhóc tí nhà Lương Phi Phàm, Lý Mộ nhà Lý Vi Nhiên và cô bé con ngây thơ nhà Trần Ngô Bạch đã tề tựu đông đủ ở nhà họ Dung.

Với tư cách là anh cả của một lũ lít nhít, bữa nay Dung Dịch diện một bộ lễ phục đuôi tôm màu đen để đón tiếp khách khứa. Cao Hạnh và Chung Tiềm đưa Duệ Duệ theo, vừa đến một cái, hai đứa nhỏ đã bám dính lấy nhau, không chịu đứng yên một chỗ.

Khách khứa đến đông đủ, Dung Lỗi và Cố Minh Châu ẵm đứa trẻ ra, mọi người liền xúm lại, râm ran cười nói, rộn ràng hàn huyên. Mấy anh chị lớn hơn vốn chẳng lấy làm hứng thú với em bé mặt còn đương dუმ đó kia, Dung Dịch bèn dắt chúng sang phòng bên, cho chúng ăn uống và thỏa sức quậy phá.

Với tư cách là người cao tuổi nhất, Dung Dịch nhiệt tình đặt câu hỏi cho lũ nhỏ: “Anh đổ các em một câu này để thử trí thông minh mấy đứa nhé, ở đây có một cái bánh ga tô và một con dao, cả lũ có năm đứa, câu hỏi là: làm sao để cắt chiếc bánh thành năm miếng chia đều cho mỗi đứa mà chỉ với ba lần cắt”

Bảo Bảo nhanh nhẩu giơ tay đầu tiên: “Anh Dung Dịch ơi! Ba nhát dao chia thành sáu miếng! Em ăn hai miếng! Mỗi người còn lại một miếng!”

Cố Dương và Lý Mộ phá lên cười. Tinh Tinh bé nhỏ thấy Lý Mộ cười với Bảo Bảo, con bé liền dẩu môi tỏ vẻ không vui.

Lương Việt đang cầm một đĩa bánh bích quy đánh chén ngon lành. Sau khi Bảo Bảo phát động phong trào, nó cũng giơ tay: “Hay để em ăn cái bánh đó cho! Khỏi cần chia nữa!”

Dung Dịch thở dài: “Mấy đứa đúng là lũ ấu trĩ!”

Duệ Duệ không nói gì mà chỉ khẽ cười.

“Tinh Tinh, em nói thử xem?” Dung Dịch hỏi công chúa nhỏ nhà Lương Phi Phàm.

Lương Tinh chu môi, ghéch cằm, vênh vang đáp: “Em bảo bố em mua thêm bốn cái bánh nữa! Mỗi người một cái! Tiện thể mua thêm thật nhiều dao! Thích chia thế nào thì chia!”

Cái thể loại gì thế này... Dung Dịch chỉ còn nước chuyển hy vọng sang đứa bình thường nhất trong cả đám, “Mộ Mộ, em thì sao?”

Lý Mộ lịch lãm đáp, “Chia thành bốn phần là được rồi, em không thích ăn bánh ga tô, để mấy đứa ăn hết đi!”

Nghe thấy thế, cặp mắt của Bảo Bảo liền tóe sao màu hồng.

Dung Dịch như điên lên, “Nghe cho rõ đây! Chỉ ba lần cắt thôi cơ mà!”

Bảo Bảo đại trai liền toet toét cười, toan giải vây cho hoàng tử của lòng mình: “Vây chia thành sáu miếng đi! Mộ Mộ không ăn, em cũng không ăn, ba người mỗi người hai miếng!”

Dung Dịch đành bó tay, ánh mắt đổ dồn vào Cố Dương, nghe đâu Cố Dương thông minh ngang ngửa với thiên tài Duệ Duệ.

Hiển nhiên cái dáng vẻ si mê mới rồi của Bảo Bảo không chỉ chọc giận một mình Tinh Tinh, mà nó còn khiến ánh mắt lạnh lùng của Cố Dương không ngừng soi mói trên người Lý Mộ, thằng bé cười nham hiểm bảo: “Ồ ba nhát dao... một nhát đâm chết đứa nào đó, hai nhát còn lại để chia bánh, vừa khéo...”

Ngay tức khắc, hiện trường chỉ còn lại những tiếng loảng xoảng.

Ở góc phòng, đôi mắt một mí xinh xắn của Duệ Duệ hấp ha hấp háy, tay cầm

chiếc đĩa bạc “hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn” chiếc bánh ga-tô nọ bằng động tác
tao nhã lịch lãm.

HẾT

Chỉ Vì Yêu

Bạn đã từng thử làm chuyện này chưa, trên đường phố náo nhiệt nhất, nắm tay người bạn muốn lấy, và chạy điên cuồng?

Lần sau, hãy thử xem!

Những người đang yêu cuồng nhiệt, xa nhau một giây cũng sẽ thấy sốt ruột, bất an. Còn anh và cô lại mỗi người một phương trời trọn sáu năm. Anh hận cô, hận đến mức không muốn nhắc đến cô, nhưng anh lại nhớ cô quay quắt, nhớ đến nỗi suốt sáu năm trời không đêm nào ngủ yên.

Cô yêu anh, yêu đến mức khi anh quay về, cô đã dùng mọi thủ đoạn để nối lại tình xưa, yêu đến mức phớt lờ mọi kẻ theo đuổi xung quanh, nhưng con đường để anh yêu cô lại tử đầu sao mà khó khăn đến thế!

Đó chính là tình yêu của họ, rất đau khổ, nhưng cho dù tổn thương đến vậy, họ vẫn như thiêu thân lao vào lửa, không hối tiếc!

Vì đời người, điều ngọt ngào như vậy chỉ có chuyện này mà thôi!

Justlife, justlove.

ISBN 978-6-04-580449-0

9 786045 804490

Giá: 90.000 đ

